

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

UMUTSUZ

Kendini umutsuz hissetmene
neden olabilecek bir gerçeği
öğrenmeyi mi tercih edersin...
yoksa yalanlara inanmaya
devam etmeyi mi?

COLLEEN HOOVER

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Lise son sınıf öğrencisi olan Sky çapkınlığı kendi şanıyla yarışan Dean Holder'la tanışır. İlk karşılaştıkları andan itibaren Holder onu hem korkutur hem de cezbeder. Ona dair bir şeyler, Sky'ın derinlere gömmek için çok uğraştığı sıkıntılı geçmişine ait anılarını ateşler. Sky ondan uzak durmaya kararlı olsa da Holder'ın kararlı tutumu ve esrarengiz gülümsemesi savunmasını yerle bir edip aralarındaki bağın güçlenmesini sağlar. Ama gizemli Holder'ın sakladığı sırlar vardır, bu sırlar ortaya çıkar çıkmaz Sky sonsuza kadar değişir ve güven duygusu gerçekler karşısında yenilgiye uğrar.

Sky ve Holder ancak çıplak gerçeklerle cesurca yüzleşerek yaralarını iyileştirebilecek ve sınır tanımadan yaşayıp birbirlerini sevebileceklerdir.

UMUTSUZ nefesinizi kesecek, merakınızı uyandıracak size ilk aşkınızı hatırlatacak bir roman.

ISBN 978-9944-82-717-1

22

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: [yenisayfa.com](https://www.yenisayfa.com)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - [https://rantey.org](https://www.rantey.org)

Umutsuz

Colleen Hoover

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SblMra

Vance'e.

Bazı babalar hayat verir. Bazıları hayatın nasıl yaşanacağını öğretir. Hayatımı nasıl yaşayacağımı bana öğrettiğin için teşekkür ederim.

28 Ekim 2012 Pazar

19:29

Ayağa kalkıp yatağa baktım, boğazımdan çıkan seslerden korktuğum için nefesimi tuttum.

Ağlamayacaktım.

Ağlamayacaktım.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, elimi yatağın kenarına koyup parmaklarımı koyu mavi battaniyenin üzerindeki sarı yıldızların üstünde gezdirdim. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırana kadar yıldızlara baktım.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kafamı yatağa gömdüm ve battaniyemi sıkıca kavradım. Tutmaya çalıştığım hıçkırıkları şiddetle boşalırken omuzlarım titremeye başladı. Birden ayağa kalkıp haykırdım ve battaniyeyi yataktan çekip odanın bir köşesine attım.

Yumruklarımı sıkıp deli gibi etrafıma bakarak fırlatabileceğim başka bir şey aradım. Yataktan kapttığım yastıkları aynadaki artık tanımadığım kızın yansımasına attım. Ay-

nadaki kız bana bakıp acınası bir şekilde hıçkırırken onu izledim. Gözyaşlarındaki zayıflık beni çıldırtıyordu. Yumruklarımız camda buluşup aynayı kırana kadar birbirimize doğru koşmaya başladık. Halının üzerinde milyonlarca parçaya bölünmesini izledim.

Şifoniyeri köşelerinden tutup kenara ittim ve bir kez daha haykırdım. Şifoniyer arkası üstü düşünce çekmece-leri açıp içindekileri odaya saçtım, önüme gelen her şeyi tekmeleyip savurdum. Şeffaf mavi perde panelleri tutup çubukları çatlayıp perde etrafıma düşene dek çekiştirdim. Üst köşeye istiflenen kutulara uzandım, içinde ne olduğunu bilmeden en üsttekini alıp bir altmışlık cüssemın tüm gücüyle duvara fırlattım.

“Senden nefret ediyorum!” diye haykırdım. “Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!”

Önüme çıkan her şeyi karşımda bulduğum şeylere fırlatıyordum. Bağırarak için ağzımı her açtığımda, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının tuzlu tadını alıyordum.

Aniden Holder’ın kolları beni arkamdan yakaladı ve öylesine sıkı bir şekilde tuttu ki, hareketsiz kaldım. Hareketlerim anlamsızlaşana kadar sarsıldım, tekmeledim ve biraz daha bağırdım. Hareketlerim artık sadece tepkiden ibaretti.

“Dur,” dedi kulağıma sakın bir sesle, beni bırakmamaya kararlıydı. Onu duysam da, duymamış gibi yaptım. Ya da umursamıyormuş gibi. Onunla mücadele etmeye devam ettim, ama beni daha sıkı tuttu.

“Dokunma bana!” Avazım çıktığı kadar bağırıp tırnaklarını kollarına geçirdim. Yine de onu vazgeçiremedim.

Dokunma bana. Lütfen, lütfen, lütfen.

Küçük ses zihnimde yankılandı ve aniden kollarının arasında gevşedim. Gözyaşlarım artıp beni iyice tüketirken güçsüz düştüm. Durmaksızın akan gözyaşlarımı tutan bir fiçi gibiydim.

Zayıftım ve kazanmasına izin veriyordum.

Holder etrafıma doladığı kollarını gevşetip ellerini omuzlarıma koydu, sonra beni kendisine doğru çevirdi. Ona bakamıyordum bile. Yorgunluktan ve mağlubiyetten göğsüne doğru düştüm, hıçkırırken tişörtünü avuçlarımla arasına aldım, yanağım kalbinin üzerindeydi. Elini başımın arkasına koyup dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Sky.” Sesi tekdüze ve duygusuzdu. “Buradan çıkmalı-sın. Hemen.”

25 Ağustos 2012 Cumartesi

23:50

İki ay önce...

On yedi yıllık yaşamım boyunca aldığım kararların mantıklı olduğunu düşünmeyi isterdim.

“Umarım zekâ ağırlıkla ölçülüydür ve aldığım mantıklı kararlar birkaç aptalca karara karşı ağır basar,” diyordum. Eğer bu doğruysa, yarın bir sürü mantıklı karar almam gerekecekti, çünkü Greyson’ın bu ay üçüncü kez yatak odamın penceresinden içeri girmesine izin vermiş olmam terazinin aptal kararlar tarafında oldukça ağır basıyordu. Ama, bir kararın aptallık seviyesini doğru bir şekilde ölçmenin tek yolu zamandı...sanırım tokmağı kırmadan önce yakalanıp yakalanmayacağımı görmek için bekleyecektim.

Bu durumun nasıl görüldüğünün farkında olmama rağmen, ben bir fahişe *değildim*. Tabii, elbette, fahişe tanı-

mı hoşlanmasam da birçok insanla öpüştüğüm gerçeğine dayanmıyorsa. Bu durumda, tartışmaya açık olabilirdi.

“Acele et,” diye Grayson kapalı pencerenin ardından dudaklarını oynattı, ağırdan almamdan hoşlanmadığı belliydi.

Sürgüyü çekip pencereyi mümkün olduğunca ses çıkarmadan kaldırdım. Karen alışılmamış bir ebeveyn olabilirdi, ama söz konusu gece yarısı pencereden içeri giren çocuklar olduğunda, tipik, onaylamayan annelerden birine dönüşebilirdi.

“Sessiz ol,” diye fısıldadım. Grayson kendini yukarı çekip bir bacağını pencerenin kenarından içeri attıktan sonra odama tırmandı. Evin bu tarafındaki pencerelerin yerden bir metre yüksekte olması işe yarıyordu; sanki kendime ait bir kapım varmış gibiydi. Hatta, Six ve ben birbirimizin evlerine kapılarından çok pencerelerinden girerdik. Karen buna öylesine alışkındı ki, penceremin sürekli açık olmasını sorgulamıyordu bile.

Perdeyi kapatmadan önce, Six’in yatak odasının penceresine baktım. Bir eliyle yatak odasının penceresine tırmanan Jaxon’ı çekerken diğer eliyle bana el salladı. Jaxon güvenle içeri girer girmez dönüp kafasını pencereden dışarı çıkardı. “Bir saat sonra kamyonetinde buluşalım,” diye yüksek sesle Grayson’a fısıldadı. Six’in penceresini kapatıp perdesini çekti.

Dört sene önce bitişikteki eve taşındığından beri Six ve ben ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Yatak odalarımızın pencerelerinin birbirlerine bitişik olması son derece kullanışlı oldu. Her şey oldukça masum başlamıştı. On dört yaşındayken geceleri gizlice odasına girerdim, buzdolabından dondurma yürütüp film izlerdik. On beş yaşındayken,

bizimle birlikte dondurma yiyip film izlemeleri için erkekleri gizlice odamıza sokmaya başlamıştık. Artık on yedi yaşındaydık ve ancak erkekler evlerine gittikten *sonra* odalarımızdan çıkmaya tenezzül ediyorduk. İşte o zaman dondurma ve filmler tekrar üstün geliyordu.

Six benim farklı aromalı dondurmaları tattığım gibi erkek arkadaş değiştiriyordu. Şimdilik onun için ayın aroması Jaxon idi. Benimki Rocky Road. Grayson ve Jaxon yakın arkadaşlardı, zaten Grayson’la da bu şekilde tanışmıştım. Six’in ayın aromasının yakışıklı bir yakın arkadaşı olduğunda, onu benim huzuruma itelerdi. Grayson kesinlikle yakışıklıydı. İnkâr edilemeyecek kadar güzel bir vücudu, kusursuz dalgalı saçları ve delici bakışları...kısacası her şeyi vardı. Tanıdığım kızların çoğu onunla aynı odada olduğu için kendini şanslı hissederci.

Benim böyle hissetmemem çok kötüydü.

Perdeleri kapatıp arkamı döndüğümde, Grayson’ı yüzümünden birkaç santim ötede gösteriyi başlatmaya hazır bir şekilde buldum. Ellerini yanaklarıma koyup etkileyici bir şekilde gülümsedi. “Selam, güzelim.” Bana karşılık verme fırsatı vermeden dudaklarımız ıslak bir öpücükle selamlaştı. Ayakkabılarını çıkarırken beni öpmeye devam etti. Dudaklarımızı birbirlerinden ayırmadan birlikte yatağıma doğru giderken, fazla çaba harcamadan ayakkabılarını çıkardı. İki şeyi aynı anda rahatça yapabiliyor olması hem etkileyici hem de rahatsızlık vericiydi. Beni yavaşça yatağıma yatırdı. “Kapın kilitli mi?”

“Git ve tekrar kontrol et,” dedim. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra kapının kapalı olup olmadığını kontrol etti. Karen’le birlikte geçirdiğim on üç sene boyunca hiç cezalandırılmamıştım; ve beni cezalandırma-

ya başlaması için ona herhangi bir sebep vermek istemiyordum. Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına girecektim, ama buna rağmen onun çatısı altında yaşadığım sürece ebeveynlik tarzını değiştireceğini sanmıyordum.

Ebeveynlik tarzının kötü olduğunu düşündüğümünden değildi. Sadece çok...tutarsızdı. Bütün hayatım boyunca çok katı davranmıştı. Teknolojinin dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağı olduğuna inandığı için internete, cep telefonlarına ve hatta televizyona bile hiç erişimimiz olmadı. Ama diğer konularda son derece hoşgörülüydü. Nerede olduğumu bildiği sürece ne zaman istersem Six'le dışarı çıkmama izin veriyordu, eve belirli bir zamanda dönme bile gerek yoktu. Ama bu konuda onu pek zorlamadım, belki de farkında olmasam bile eve belirli bir zamanda dönmem gerekiyordu.

Küfür edip etmememi umursamazdı, gerçi nadiren ederdim. Arada sırada akşam yemeğinde şarap içmeme bile izin verirdi. Benimle kızı değil de arkadaşımıymışım gibi konuşurdu (beni beş yaşındayken evlat edinmiş olmasına rağmen) ve her nasılsa hayatımda olup biten her şeyle ilgili ona karşı tamamen dürüst olmamı sağladı.

Söz konusu o olduğunda ortak bir noktada buluşmak mümkün değildi. Ya hoşgörülü ya da aşırı derecede katı olabiliyordu. Tutucu bir liberal gibi. Ya da liberal bir tutucu gibi. Her neyse, çözmesi zor biriydi, bu yüzden yıllar önce onu çözmeyi denemeyi bırakmıştım.

Anlaşamadığımız tek konu devlet okuluydu. Bütün hayatım boyunca beni evde eğitmişti (ona göre devlet okulu da başka bir kötülük kaynağıydı) ve Six bu fikri aklıma yerleştirdiğinden beri okula kaydolmak için ona yalvarıyordum. Üniversitelere başvuruyordum ve başvurulara

birkaç müfredat dışı aktivite eklersem istediğim okullar tarafından kabul edilme şansımı artıracığıma inanıyordum. Six ve ben aylarca durmaksızın yalvardıktan sonra, Karen nihayet kabul edip son senemde okula kaydolmama izin verdi. Birkaç ay içinde evdeki çalışma programımla mezun olabilmem için yeterince kredim olacaksa da, küçük bir yanımla hayatı hep normal bir yetişkin gibi yaşamayı istedi.

Elbette, eğer o zaman Six'in son sınıf öğrencisi olduğumuz ilk haftada yabancı değişim programı yüzünden gideceğini bilseydim, devlet okulu düşüncesi asla aklımdan geçmezdi. Ama anlaşılabilir derecede inatçıydım ve Karen'a fikrimi değiştirdiğimi söylemektense elimin etli kısmına bir çatal batırmayı tercih ederdim.

Six'in bu sene okulda olmayacağı fikrini düşünmekten kaçınmaya çalışıyordum. Değişimin iyi gitmesini umduğumu biliyordum, ama bencil yanımla kötü gitmesini istiyordu. Onsuz o kapılardan geçme düşüncesi beni çok korkutuyordu. Ama ayrılığımızın kaçınılmaz olduğunu ve Six ve Karen dışındaki insanların yaşadığı gerçek dünyaya eninde sonunda girmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Gerçek dünyaya erişim eksikliğimin yerini tamamen kitaplar almıştı, sonsuza dek mutlu yaşadılar dünyasında yaşamının sağlıklı olabileceğini sanmıyordum. Okumak aynı zamanda beni lise, okuldaki ilk gün, gruplar ve kötü kızlarla ilgili dehşet verici (biraz abartmış olabilirim) hikâyelerle tanıştırdı. Six'in söylediğine göre, onunla takılıyor olmamla tanınmamın pek faydası yoktu. Six cinsellikten uzun süre uzak kalamayan biriydi ve anlaşılan öpüştüğüm çocukların bazılarının da gizlilikten haberi yoktu. Bu kombinasyon okulda oldukça ilginç bir ilk güne sebep olabilirdi.

Umurumda olduğundan değil. Arkadaş edinmek ya da birilerini etkilemek için okula kaydolmamıştım, asılsız namım esas amacıma engel olmadığı sürece sorunsuz bir şekilde idare edebilirdim.

Umarım.

Grayson kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra yatağa doğru yürürken bana baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle baktı. “Küçük bir striptize ne dersin?” Kalçalarını sallarken yavaşça tişörtünü yukarı doğru çekip zor elde ettiği karın kaslarını ortaya çıkardı. Her fırsatta kaslarını gösterdiğini fark etmeye başlamıştım. Elini enleme götürüp dudaklarımı tekrar kendine doğru yaklaştırdı.

Grayson ilk kez bir ay önce odama gizlice girmiş ve en başından beri ilişki istemediğini açıkça belirtmişti. Ben de onu istemediğimi söylemişim, o nedenle anlaşmakta güçlük çekmemiştik. Elbette, okulda tanıdığım birkaç kişiden biri olacağı için aramızdaki – olmayan – ilişkinin bozulmasından endişeleniyordum.

Odama gireli üç dakikadan az bir süre olmasına rağmen şimdiden elini tişörtümün içine sokmuş durumdaydı. Sanırım aydınlatıcı bir sohbet için burada olmadığını söylemek doğru olurdu. Dudakları ağızımdan boynuma doğru hareket ederken bu boşluğu derin bir nefes alıp yeniden bir şeyler hissetmeye çalışarak değerlendirdim.

Herhangi bir şey.

Yatağımın üzerinde tavana yapıştırılmış karanlıkta parlayan yıldızlara odaklandım, göğsüme doğru ilerleyen dudaklarının hayal meyal farkındaydım. Onlardan yetmiş altı tane vardı. Yıldızlardan. Biliyordum, çünkü son birkaç hafta içinde aynı çıkmazdayken onları birçok kez sayma fırsatım olmuştu. Grayson yüzümü, boynumu ve bazen

de göğsümü meraklı ve aşırı heyecanlı dudaklarıyla keşfe çıkarken, fark edilmez bir şekilde tepkisizce yatıyordum.

Bundan hoşlanmıyorsam, neden yapmasına izin veriyordum?

Öpüştüğüm, daha doğrusu *beni* öpen çocuklarla aramda duygusal bir bağ hiç olmamıştı. Ne yazık ki, çoğu tek yönlüydü. O ana kadar sadece bir kişi fiziksel ya da duygusal bir tepki vermeme neden olmuştu ve o da kendimi kandırmamdan ibaretti. Adı Matt'ti, bir ay kadar çıktıktan sonra tuhaflıkları katlanılmaz olmaya başladı. Pipet olmadığı sürece şişeden su içmeyi reddetmesi gibi. Ya da eğilip beni öpmeden önce burun deliklerinin şişmesi gibi. Ya da sadece üç hafta içinde, "Seni seviyorum," demesi gibi.

Evet. Sonuncusu bardağı taşıran son damla oldu. Güle güle Matt.

Six ve ben daha önce birçok kez erkeklere karşı fiziksel bir tepki vermeye olan ilgisizliğimi analiz etmiştik. Six bir süre eşcinsel olduğumdan şüphelendi. On altı yaşındayken denediğimiz küçük ve tuhaf bir "teori öpücüğünden" sonra, ikimiz de sebebinin bu olmadığına karar verdik. Erkeklerle birlikte olmaktan zevk almıyor değildim. Zevk alıyordum – yoksa, bunu yapmazdım. Sadece diğer kızlar gibi zevk almıyordum. Ayaklarım hiç yerden kesilmiyordu. Karın boşluğumda kelebeklerin uçtuğunu hissetmiyordum. Doğrusu, birinin beni kendimden geçirdiği düşüncesi bana son derece yabancıydı. Erkeklerle birlikte olmaktan zevk almamın asıl nedeni kendimi tamamen ve rahatça uyumuş hissetmemdi. Zihnimin kapanmasının bana iyi geleceği şu an Grayson'la içinde bulunduğum durum gibi. Aklım tamamen duruyordu ve bu hissi seviyordum.

Gözlerim tavandaki yığının sağ üst köşesindeki on yedi yıldıza odaklandığında, aniden gerçekliğe döndüm. Grayson'ın elleri izin verdiğimden daha ileriye gitmişti, kot pantolonumun düğmelerini açtığını ve parmaklarının iç çamaşırımın kenarlarında gezindiğini fark ettim.

“Hayır, Grayson,” diye fısıldayıp elini ittim.

Elini çekip homurdanırken alnını yastığıma bastırdı. “Haydi ama, Sky.” Boynuma doğru ağır ağır nefes alıyordu. Ağırlığını sağ koluna verip bana baktı ve gülümsemeyle beni kandırmaya çalıştı.

Etkileyici gülümsemesinin üzerimde hiçbir etkisi olmadığını söylemiş miydim?

“Buna daha ne kadar devam edeceksin?” Elini karnımın üzerinde kaydırıp parmak uçlarını yine pantolonumdan içeri sokmaya çalıştı.

Tüylerim diken diken oldu. “Neye?” Altından çıkmaya çalıştım.

Ellerinin üzerinde doğrulup bana budalaymışım gibi baktı. “Üstlendiğin bu “iyi kız” rolünden bahsediyorum. Bıktım, Sky. Yapalım artık şu işi.”

Bu beni genel inancın aksine, fahişe *olmadığım* gerçeğine geri götürdü. Şu an suratını asan Grayson da dahil olmak üzere öpüştüğüm çocukların hiçbirisiyle seks yapmamıştım. Cinsel tepkisizliğimin sıradan insanlarla birlikte olmamı duygusal açıdan kolaylaştırabileceğinin farkındaydım. Ama seks yapmamamın asıl sebebinin bu olabileceğinin de farkındaydım. O çizgiyi geçtikten sonra, hakkımda çıkan dedikoduların artık dedikodu olmayacağını biliyordum. Hepsi gerçek olacaktı. İstedğim en son şey insanların hakkımda söylediklerinin onaylanmasıydı. Sanırım on sekiz senedir bakire olmamı inatçılığuma bağlayabilirdim.

Odada bulunduğu on dakika içinde ilk kez ondan gelen alkol kokusunu aldım. “Sarhoşsun.” Onu göğsünden ittim. “Sana buraya sarhoşken gelmemeni söylemiştim.” Üzerimden kalktı, pantolonumu ilikleme ve tişörtümü düzeltmek için doğruldum. Sarhoş olmasına sevinmiştim. Gitmesi için sabırsızlanıyordum.

Yatağın kenarından kalktı ve bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. Kollarını bana dolayıp başını karnıma yasladı. “Özür dilerim,” dedi. “Seni o kadar çok istiyorum ki, sana sahip olmama izin vermezsen bir daha buraya gelebileceğimi sanmıyorum.” Ellerini aşağı indirip kalçamı kavradı, sonra dudaklarını tişörtümün pantolonumla birleştii yere bastırdı.

“O halde gelme.” Gözlerimi devirip ondan uzaklaştıktan sonra pencereye doğru gittim. Perdeyi çekince, Jaxon’ın Six’in penceresinden aşağı indiğini gördüm. Her nasılsa ikimiz de bu bir saatlik ziyareti on dakikaya sığdırmayı başarmıştık. Six’e baktım, bana “yeni bir tat bulmanın zamanı geldi” der gibi bilmiş bilmiş baktı.

Jaxon’ın peşinden pencereden inip bana doğru yürüdü. “Grayson da mı sarhoş?”

Kafamı salladım. “Üç etti.” Dönüp artık istenmediğinin farkında olmadan yatakta yatan Grayson’a baktım. Yatağa doğru yürüyüp tişörtünü aldım ve yüzüne fırlattım. “Git,” dedim. Tek kaşını kaldırarak bana baktı, sonra şaka yapmadığımı görünce istemeye istemeye yataktan kalktı. Dört yaşındaki bir çocuk gibi dudaklarını bükerek ayakka-bılarını giydi. Dışarı çıkması için kenara çekildim.

Six, Grayson’ın pencereden inmesini bekledikten sonra içeri tırmanırken çocuklardan biri, “fahişeler” diye homur-

dandı. İçeri giren Six gözlerini devirdi, sonra dönüp kafasını dışarı çıkardı.

“Sırf sevişemediğiniz için fahişe olmamız ne tuhaf. Aşağlık herifler.” Pencereyi kapatıp yatağa yürüdü, pat diye oturup ellerini başının arkasına koydu. “Birinin daha işi bitti.”

Güldüm, ama kahkaham yatak odamın kapısının sertçe vurulmasıyla bölündü. Hemen gidip kapıyı açtım ve Karen’in içeri girebilmesi için kenara çekildim. Annelik içgüdüleri beni hüsrana uğratmadı. Six’in yatakta olduğunu görene kadar deliye dönmüş gibi etrafına bakındı.

“Lanet olsun,” dedi ve bana döndü. Ellerini beline koyup kaşlarını çattı. “Erkek sesi duyduğuma yemin edebilirim.”

Yatağa doğru gidip içimde dolaşan saf panik duygusunu gizlemeye çalıştım. “Ama hayal kırıklığına uğradın çünkü...” Bazen bu tür şeylere verdiği tepkiyi anlamakta gerçekten zorlanıyordum. Daha önce de söylediğim gibi... tutarsızdı.

“Bir ay sonra on sekiz yaşına gireceksin. Seni bir kez olsun cezalandırmak için zamanım daralıyor. Bir an önce işleri eline yüzüne bulaştırmaya başlasan iyi edersin, evlat.”

şaka yaptığını görünce rahat bir nefes aldım. Kızının beş dakika öncesine kadar bu odada biriyle oynadığından ş phelenmediği için neredeyse suçluluk hissettim. Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki, duymasından korkuyordum.

“Karen?” dedi Six arkamızdan. “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, az önce iki yakışıklıyla oynadığık, ama sarhoş oldukları için sen gelmeden önce onları kovduk.”

Ağzım açık kaldı, dönüp Six’e alaycılığın gerçeklerden

bahsederken hiç de komik olmadığımı anlamasını umduğum bir bakış attım.

Karen güldü. “Belki yarın akşam yakışıklı ve ayık çocuklar bulursunuz.”

Karen’ın artık kalp atışlarımı duymasından endişe etmeme gerek olduğunu sanmıyordum, çünkü kalbim tamamen durmuştu.

“Ayık çocuklar, ha? Sanırım bunu ayarlayabilirim,” dedi Six bana göz kırparak.

Yatak odasının kapısına doğru geri dönerken, “Geceyi burada mı geçireceksin?” diye sordu Karen, Six’e.

Six omuzlarını silkti. “Sanırım bu gece benim evimde kalacağız. Önümüzdeki altı ay boyunca bu evde geçireceğim son haftam olacak. Ayrıca, düz ekranda Channing Tatum’u izleyebiliriz.”

Karen’a bakar bakmaz yine başladığını gördüm.

“Yapma, anne.” Ona doğru yürümeye başladım, ama gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. “Hayır, hayır, hayır.” Ona ulaştığımda, çok geçti. Hıçkırarak ağlıyordu. Katlanamadığım şeylerden biri, birinin karşımda ağlamasıydı. Beni de duygusallaştırdığından değil, canımı sıktığından. Ayrıca, oldukça tuhaftı.

“Bir gece daha,” dedi Six’e doğru giderken. Bugün ona en az on kez sarılmış olmalıydı. Six’in birkaç gün içinde gidecek olmasına neredeyse benden daha fazla üzüldüğünü düşünüyordum. Six on birinci kez ona sarılma isteğine razı olurken Karen’ın omzunun üzerinden bana göz kırptı. Karen’ın odamdan çıkması için onları zorla ayırmak zorunda kaldım.

Kapıya doğru yürüyüp son kez arkasına döndü. “Umarım yakışıklı bir İtalyan çocukla tanışırsın,” dedi Six’e.

“Birden fazlasıyla tanışsam iyi olur,” dedi Six duygusuzca.

Kapı Karen’in ardından kapanır kapanmaz arkama dönüp yatağa atladım ve Six’in koluna yumruk attım. “Tam bir *sürtüksün*,” dedim. “Hiç komik değildi. Yakalandığımı sandım.”

Gülüp elimi tuttu, sonra kalktı. “Gel. Rocky Road’um var.”

Israr etmesine gerek yoktu.

27 Ağustos 2012 Pazartesi

07:15

Bu sabah koşmaya gitsem mi gitmesem mi karar veremedim ve sonuçta biraz daha uyudum. Pazar günleri hariç her gün koşuyordum, ama bugün her zamankinden daha erken kalkmak yanlışmış gibi görünmüştü. Okulun ilk günü olması yeterince kötü olduğundan koşmayı okuldan sonraya bırakmaya karar verdim.

Neyse ki, bir senedir kendime ait bir arabam vardı, o nedenle birinin beni okula zamanında bırakması için kimseye bağlı olmak zorunda değildim. Okula zamanında bile değil, kırk beş dakika önce vardım. Otoparktaki üçüncü araba bendim, en azından iyi bir yer kapmış oldum.

Fazladan zamanı otoparkın yanındaki spor tesisine göz atarak geçirdim. Koşu takımına girmeyi deneyeceksem, en azından nereye gideceğimi bilmeliydim. Ayrıca, yarım saat boyunca arabada oturup dakikaları sayamazdım.

Piste vardığımda sahada tur atan bir çocuk vardı, sağa

sapıp açık tribüne doğru yürüdüm. En üstteki sırada bir yere oturup etrafıma baktım. Bulunduğum yerden tüm okulun önümde uzandığını görebiliyordum. Hayal ettiğim kadar büyük ya da korkutucu görünmüyordu. Six bir harita çizmiş, hatta birkaç tavsiyede bulunmuştu, o nedenle kâğıdı çantamdan çıkarıp ilk kez baktım. Beni terk ettiği için kendini kötü hissettiğinden sanırım yokluğunu telafi etmeye çalışmıştı.

Önce okul sınırlarına, sonra tekrar haritaya baktım. Yeterince kolay görünüyordu. Derslikler sağ taraftaki binadaydı. Kafeterya sol taraftakinde. Pist ve saha spor salonunun arkasında kalıyordu. Tavsiyelerden oluşan uzun listeyi okumaya başladım.

-Fen laboratuvarının yanındaki tuvaleti asla kullanma. Asla. Ne olursa olsun.

-Sırt çantanı sadece tek omzuna tak. Asla iki koluna birden takma, çok budalaca.

-Her zaman sütün üzerindeki tarihi kontrol et.

-Bakımdan sorumlu olan Stewart'la arkadaşlık kur. Yanında olması iyi olur.

-Kafeterya. Ne olursa olsun uzak dur, ama hava kötüyse, içeri girdiğinde ne yaptığını biliyormuşsun gibi davran. Korkunun kokusunu alabilirler.

-Matematikten Bay Declare denk gelirse, arka tarafta otur ve göz teması kurma. Liseli kızları sever, ne demek istediğimi anlarsın. Ya da en iyisi en önde otur. Uğraşmadan A alırsın.

Liste devam ediyordu, ama daha fazla okuyamazdım. “Korkunun kokusunu alabilirler” kısmına takılıp kalmıştım. Bu tür anlarda cep telefonumun olmasını çok istiyordum,

Çünkü Six'i arayıp ne demek istediğini açıklamasını isteyebilirdim. Kâğıdı katlayıp çantama koydum, sonra dikkatimi yalnız koşucuya verdim. Sırtı bana dnk olacak şekilde yere oturmuş, esneme hareketlerini yapıyordu. Öğrenci mi antrenör m bilmiyordum, ama Grayson bu çocuğu stszken görseydi, muhtemelen her fırsatta karın kaslarını gösterme fikrini tekrar gözden geçirirdi.

ocuk kalkıp tribüne doğru yürüdü ve bu sırada bana hiç bakmadı. Kapıdan çıkıp otoparktaki arabalardan birine doğru gitti. Kapıyı açıp n koltuktan aldığı tişörtü başından geçirdi. Arabaya atlayıp otopark dolmaya başladığı sırada oradan ayrıldı. Gerçekten de otopark hızla doluyordu.

Ah, Tanrım.

Sırt çantamı kapıp bilerek iki omzuma birden geçirdikten sonra Cehennem'e giden merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Cehennem mi demiştim? Hafif kalmış. Devlet okulu korktuğum her şey ve daha da kötüsü ıktı. Dersler o kadar kötü değildi, ama ihtiyaç ve yabancılık sebebiyle fen laboratuvarının yanındaki tuvaleti kullanmak zorunda kaldım, hayatta kalmış olmama rağmen hayatım boyunca unutamayacağım bir anı olarak benliğimde kalacaktı. Six'in tuvaletten çok genelev olarak kullanıldığını not düşmesi yeterli olurdu.

Dördüncü dersteydik ve şimdiye kadar koridorlarda yanından geçtiğim her kız sesini alaltmaya gerek duymadan arkamdan "sürtük" ya da "fahişe" demişti. aktırmamaktan bahsetmişken, bir notla birlikte dolabımdan düşen dolar banknotları istenmediğimi açıkça gösteriyordu. Notun

altında müdürün imzası vardı, ama “*Dolabına ek olarak sana bir striptiz direği veremediğimiz için üzgünüm, sürtük,*” yazan notun müdürden olduğuna inanmakta güçlük çektim.

İçimden gülümseyerek elimdeki nota baktım ve iki yarıyl boyunca bana eşlik edecek kaderimi utanarak kabul ettim. İnsanların sadece kitaplarda bu şekilde davrandıklarını sanıyordum, ama aptalların gerçekten var olduğuna ilk elden tanık oluyordum. Umarım yapacakları eşek şakalarının çoğu az önceki striptizci parası şakası gibi olurdu. Ne tür bir aptal hakaret etmek uğruna para saçardı ki? Zengin bir aptal olduğunu düşünüyordum. Ya da zengin *aptallar*.

Arkamdaki açık saçık ama pahalı giysiler giymiş kıkırdayan kızların eşyalarımı bırakıp ağlayarak en yakın tuvalete koşmamı beklediklerine emindim. Ancak beklentileriyle ilgili üç sorun vardı:

1. *Ağlamam. Asla.*
2. *O tuvalete bir kez gittim ve bir daha asla gitmeyeceğim.*
3. *Parayı severim. Paradan kim kaçır ki?*

Sırt çantamı dolabımın altına koyup paraları topladım. Yerde en az yirmi adet ve dolabımda ise ondan fazla bir dolarlık banknot vardı. Onları da toplayıp hepsini sırt çantama koydum. Kitaplarımı değiştirip dolabımı kapattım, sonra çantamı iki omzuma geçirip gülümsedim.

“Babalarınıza teşekkür ettiğimi söyleyin.” Dik bakışlarına aldırmadan artık kıkırdamayan kız grubunun yanından geçip gittim.

Öğle yemeği vaktiydi, avluya yağın yağmura bakılırsa, Karma berbat bir havayla misilleme yapmıştı. Kime karşı misilleme yaptığı ise hâlâ belirsizliğini koruyordu.

Bunu yapabilirim.

Ellerimi kafeteryanın kapısına koyup açarken cehennem ateşiyle karşılaşmayı bekliyordum.

Kapıdan geçtim, ama karşılaştığım cehennem ateşi olmadı. Kulaklarımın daha önce hiç maruz kalmadığı kadar şiddetli bir sestti. Sanki kafeteryadaki herkes diğerlerinden daha yüksek sesle konuşmaya çalışıyormuş gibiydi. Herkesten daha üstün görünmeye çalışan insanlardan oluşan bir okula kaydolmuştum.

Elimden geldiğince kendime güveniyormuş gibi yaptım, kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum. Çocukların, kız gruplarının, serserilerin ya da Grayson'ın. Yemek sırasını burnum bile kanamadan yarılarmışken, biri koluma girip beni beraberinde götürdü.

“Seni bekliyordum,” dedi. Yüzüne bile bakamadan beni kafeteryada sürüklemeye başladı, masaların arasında ve etrafında dolaştık. Bütün gün boyunca başıma gelen en heyecan verici şey olmasaydı, sebep olduğu bu ani karışıklığa karşı çıkardım. Kolunu kolumdan çıkarıp elimi tuttu ve beni daha hızlı bir şekilde beraberinde sürükledi. Karşı gelmeyip kendimi akıntıya bıraktım.

Arkasından görünüşüne bakılırsa, her ne kadar tuhaf olsa da belli bir tarzı vardı. Kenarları ayakkabılarının parlak pembesiyle aynı renk olan ince bir tişört giymişti. Siyah pantolonu dardı ve vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyordu, tıpkı bir kız gibi. Ama aksine, pantolonu narinliğini vurguluyordu. Koyu kahverengi saçlarının yan kısımları kısa ve üst kısmı biraz daha uzundu. Gözlerini bana dikmiş durumdaydı. Durduğumuzu ve artık elimi tutmadığını fark ettim.

“Babil’in fahişesi değil mi?” Bana sırttı. Ağzından çıkan kelimelere rağmen ifadesi oldukça sevecendi. Masadan bir sandalye alıp eliyle benim de aynısını yapmamı işaret etti. Önünde iki tepsi vardı, ama *ondan* sadece bir tane vardı. Yiyecek tepsilerinden birini önümdeki boşluğa itti. “Otur. Yapmamız gereken bir ittifak var.”

Oturmadım. İçinde bulunduğum durumu düşündüğüm birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapmadım. Bu çocuğun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama o beni bekliyormuş gibi davranıyordu. Ayrıca, az önce bana fahişe dediği gerçeğini de göz ardı etmemeliydim. Ve görünüşe bakılırsa, bana...öğle yemeği almıştı? Onu çözmeye çalışırcasına yan yan bakarken yan sandalyede duran sırt çantası gözüme çarptı.

“Okumayı sever misin?” diye sordum çantasının üst kısmından dışarı çıkan kitaba işaret ederek. Ders kitabı değildi. Tam anlamıyla bir kitap olduğu söylenemezdi. İnternet neslinde kaybolduğunu sandığım bir şeydi. Uzanıp kitabı sırt çantasından çıkardım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. “Türü ne? Lütfen bilimkurgu olduğunu söyleme.”

Sandalyesine yaslanıp bir şey kazanmış gibi sırttı. Belki de kazanmıştı. Hâlâ karşısında oturuyordum, öyle değil mi?

“Kitap güzel olduğu sürece türünün ne olduğunun önemi var mı?” diye sordu.

Sayfalara göz attım, ama aşk kitabı olup olmadığını anlayamadım. Romantizmle ilgili kitaplara bayılırdım, karşımda oturan çocuğun yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bayılıyor olmalıydı.

“Öyle mi?” diye sordum sayfaları çevirirken. “Güzel mi peki?”

“Evet. Sende kalsın. Bilgisayar dersi sırasında bitirdim.”

Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözleri hâlâ zafer ışıltısıyla parlıyordu. Kitabı çantama koyduktan sonra öne doğru eğilip tepsimdekileri incelemeye başladım. Yaptığım ilk şey sütün üzerindeki tarihi kontrol etmek oldu. İçilebilir görünüyordu.

“Ya vejetaryensem?” diye sordum salatadaki tavuk göğsüne bakarak.

“Etrafındakileri yersin,” diye karşılık verdi.

Çatalımı kapıp tavuk göğsünden aldığım parçayı ağzıma götürdüm. “Şanslısın, çünkü değilim.”

Gülümsedi, sonra o da çatalını alıp yemeye başladı.

“Kime karşı ittifak yapacağız?” Neden seçildiğimi bilmek istiyordum.

Etrafına bakıp elini havaya kaldırarak her yana işaret etti. “Salaklara karşı. Sporculara. Yobazlara. Sürtüklere.” Elini indirince tırnaklarında siyah oje olduğunu fark ettim. Tırnaklarını incelediğimi görünce onlara bakıp dudaklarını büktü. “Ruh halimi yansıttığı için bugün siyahı tercih ettim. Belki teklifimi kabul edersen, daha neşeli bir rengi seçerim. Sarı gibi.”

Kafamı salladım. “Sarıdan nefret ederim. Siyahta kal, kalbinle uyuyor.”

Güldü. Beni de güldüren içten, saf bir kahkahaydı. Adını bile bilmediğim bu çocuktan hoşlanmıştım.

“Adın ne?” diye sordum.

“Breckin. Ve sen de Sky olmalısın. Umarım öylesindir. İki kişilik ittifakımızla okulu ele geçirmeye yönelik hain

ve sadistçe planlarımı sana açıklamadan önce sanırım kim olduğunu sormam gerekirdi.”

“Ben Sky’ım. Ayrıca, henüz hain planlarını paylaşmadığın için endişelenmen gereken hiçbir şey yok. Ama kim olduğumu nereden bildiğini merak ediyorum. Bu okuldan dört ya da beş çocuğu tanıyorum ve hepsiyle oynadım. Onlardan biri değilsin, öyleyse kimsin?”

Bir an için gözlerinde acımaya benzer bir ışık gördüm. Bir anlık bir şey olduğu için şanslıydı.

Breckin omuzlarını silkti. “Burada yeniyim. Kusursuz moda anlayışından hâlâ anlayamadıysan...” Öne doğru eğilip eliyle sır verircesine ağzını kapattı, “Mormon olduğumu söylemek doğru olur,” diye fısıldadı.

Güldüm. “Ben de *eşcinsel* olduğumu söyleyeceğini sanıyordum.”

“O da var,” dediği bileğini bükerek. Elini çenesinin altına koyup birkaç santim eğildi. “Ciddiyim, Sky. Bugün seni dersteyken fark ettim, senin de burada yeni olduğun belli. Dördüncü evreden önce dolabından saçılan o paraları ve tepkisizliğini görünce, birlikte takılmamız gerektiğini anladım. Ne dersin? Dünyadaki en iyi arkadaşım olmayı ister misin?”

Güldüm. Buna nasıl gülmeyebilirdim ki? “Elbette. Ama kitap kötü çıkarsa, bu arkadaşlığı yeniden gözden geçireceğiz.”

27 Ağustos 2012 Pazartesi

15:55

Görünüşe bakılırsa, Breckin bugünkü kurtarıcımdı... ve gerçekten de Mormon'du. Birçok ortak ve ortak olmayan yanlarımız vardı ve bu da onu daha çekici kılıyordu. O da evlat edinilmişti, ama esas ailesiyle yakın bir ilişkisi vardı. Breckin'in evlat edinilmeyen ve eşcinsel olmayan iki erkek kardeşi vardı, o nedenle anne babası eşcinselliğini (onun tabiriyle) onlarla kan bağı olmamasına bağlıyordu. Daha fazla dua ve liseden mezun olmasıyla bunun geçmesini umduklarını söyledi, ama Breckin daha çok gelişeceği konusunda ısrar ediyordu.

Hayallerinde bir gün ünlü bir Broadway yıldızı olmak vardı, ama şarkı söylemek ya da rol yapmak gibi bir yeteneği olmadığı için hayallerini küçültüp işletme fakültesine başvuracağını söylüyordu. Ona yaratıcı yazarlık okumak istediğimi, yoga pantolonumla oturup tüm gün dondurma yemek ve kitap yazmak dışında hiçbir şey yapmak is-

temediğimi söyledim. Ne tür kitaplar yazmak istediğimi sorunca, “Kitap güzel olduğu sürece türünün ne olduğunu önemi var mı?” diyerek karşılık verdim. Sanırım bu sözüm kaderimizi mühürledi.

Ve şimdi, eve doğru giderken Six’i okuldaki ilk günümde olan acı tatlı olaylar hakkında bilgilendirsem mi, yoksa günlük koşumdan önce kafein ihtiyacımı karşılamak için alışverişe mi gitsem karar vermeye çalışıyordum.

Six’e olan sevgim daha büyük olsa da, kafein galip geldi.

Eve haftalık market alışverişini yaparak az da olsa katkıda bulunuyordum. Karen’in alışılmadık vegan hayat tarzı sayesinde evimizdeki her şey şekerli, karbonhidratsız ve tuzsuzdu, o nedenle market alışverişini ben yapmayı tercih ediyordum. Altılı kola ve bulabildiğim tek ısırmalık Snickers’ların en büyük boyunu arabaya attım. Gizli zulamı odamda saklayabileceğim harika bir yerim vardı. Gençlerin çoğu sigaralarını ya da otlarını saklarken, ben ise şeker saklıyordum.

Kasaya yaklaşırken, kasada çalışan kızın ikinci devredeki İngilizce sınıfından olduğunu fark ettim. Adının Shayna olduğuna emindim ama yakasındaki kartta *Shayla* yazıyordu. Shayna/Shayla sahip olmak istediğim her şeye sahipti. Uzun boylu, sarışın ve seksiydi. Ben iyi günümdeysem belki bir altmış olabilirdim, düz kahverengi saçlarımın kesilmeye – belki de biraz gölgelendirilmeye ihtiyacı olabilirdi. Sahip olduğum saç miktarı düşünülürse bakımı oldukça zor olabilirdi. Saçlarım omuzlarımın on beş santim altına kadar iniyordu ama güneğin nemli havası yüzünden sürekli topluyordum.

“Fen dersini birlikte alıyorduk, değil mi?” diye sordu Shayna/Shayla.

“İngilizce,” diye onu düzelttim.

Bana küçümseyen bir bakış attı. “*Zaten İngilizce konuştum,*” dedi kendini savunurcasına. “Fen dersini birlikte alıyorduk, değil mi?” diye sordum.”

Tanrı aşkına. Belki de bu kadar sarışın olmayı istemiyordum.

“Hayır,” dedim. “İngilizce derken, ‘Fen dersini değil, *İngilizce* dersini birlikte aldığımızı’ kastetmiştim.”

Bir saniye bana boş boş baktıktan sonra gülmeye başladı. “Ah.” Nihayet jetonu düşmüştü. Önündeki ekrana bakıp alışveriş toplamını söyledi. Acele etmek ve sıkıcı bir sohbet olmasından korktuğum şeyden kaçmak için elimi arka cebime sokup kredi kartımı çıkardım.

“Ah, *Tanrım,*” dedi kısık bir sesle. “Bakın kim dönmüş.”

Kafamı kaldırıp baktığımda arkamdaki kasada duran birine baktığını gördüm.

Hayır, düzeltmem gerekir. Arkamdaki kasada duran birine *salyalarını akıtarak* bakıyordu.

“Hey, Holder,” dedi ona baştan çıkarıcı kocaman bir gülümsemeyle.

Az önce gerçekten de kirpiklerini mi kırıştırdı? Evet. Kirpiklerini kırıştırdığına emindim. Bunu sadece çizgi filmlerde yaptıklarını sanıyordum.

Shayna/Shayla’nın kendine olan saygısını alıp götüren Holder denen çocuğun kim olduğunu görmek için arkama baktım. Çocuk ona bakıp kafasını salladı, anlaşılan ilgilenmiyordu.

“Hey...” Gözlerini kısarak yaka kartına baktı. “*Shayla.*” Dikkatini tekrar kendi kasiyerine verdi.

Onu görmezden mi geliyordu? Okulun en güzel kızlarından biri ondan hoşlandığını açıkça belli ederken,

o bundan rahatsızlık duymuş gibi mi hareket ediyordu? Gerçekten insan mıydı? Tanıdığım erkekler bu şekilde hareket etmezdi.

Kız ofladı. “Adım *Shayna*,” dedi, çocuğun ismini bilmesine sinirlenmişti. Shayna’ya dönüp kredi kartımı makineden geçirdim.

“Özür dilerim,” dedi çocuk ona. “Ama yaka kartında Shayla yazdığının farkındasın, değil mi?”

Shayla göğsüne bakıp okuyabilmek için yaka kartını ters çevirdi. “Hah,” dedi ve derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatı. Gerçi, o kadar derin olduğunu sanmıyorum.

“Ne zaman döndün?” diye sordu Holder’a beni tamamen görmezden gelerek. Kartımı makineden geçirmiştim ve onun yapması gereken bir şey olduğuna emindim, ama anlaşılan müşterisi olduğunu unutacak kadar kendisini bu çocukla ilgili evlilik hayalleri kurmaya kaptırmıştı.

“Geçen hafta.” Çocuğun yanıtı kısa ve özdü.

“Okula geri dönecek misin?” diye sordu Shayna.

Bulduğum yerden çocuğun içini çektiğini duyabiliyordum.

“Fark etmez,” dedi sıkılmış gibi. “Geri dönmeyeceğim.”

Bu sözü Shayna/Shayla’yı anında soğuttu. Gözlerini devirip dikkatini tekrar bana verdi. “Böyle bir vücudun beyinsiz olması çok yazık,” diye fısıldadı.

Sözlerindeki ironi dikkatimden kaçmadı.

İşlemi tamamlamak için kasadaki rakamları tuşlarken, bu fırsatı tekrar arkama bakarak değerlendirdim. Uzun bacaklı sarışından rahatsız olan bu çocuğu merak ediyordum. Cüzdanına bakarken kasiyerin söylediği bir şeye gülüyordu. Ona bakar bakmaz üç şeyi fark ettim:

1. Baştan çıkarıcı çarpık gülümsemesinin ardına gizlenen kusursuz beyaz dişlerini.

2. Gülümsediğinde dudaklarının köşelerinde ve yanaklarının arasındaki oyukta oluşan gamzelerini.
3. Beni ateş bastığına emindim.

Ya da karın boşluğumda kelebekler uçuşuyordu.
Ya da bir tür virüsün etkisi altındaydım.

Bu his öylesine yabancıydı ki; *ne* olduğundan emin değildim. İlk kez başka birine karşı biyolojik bir tepki vermemen neden olan ve onda bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Ama daha önce *onun* kadar inanılmaz birini gördüğümü sanmıyordum. Güzeldi. Hoş çocuk ya da haşin çocuk anlamında güzel değil. İkisinin mükemmel bir karışımıydı. Ne çok iri yarı ne de çok ufak tefekti. Ne çok haşin ne de kusursuzdu. Üzerinde kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı, özel bir şey değil. Bugün saçlarını taradığını bile sanmıyordum ve benim saçlarım gibi onun da kesime ihtiyacı vardı. Saçlarının ön kısımları kafasını kaldırıp beni ona bakarken yakaladığında gözlerinin önünden itmesini gerektirecek kadar uzundu.

Lanet olsun.

Genelde biriyle göz teması kurar kurmaz bakışlarımı kaçırdım, ama bana bakarken ve dikkatimi üzerinde tutarkenki davranışlarında tuhaf bir şey vardı. Gülümsemesi anında kayboldu ve başını eğdi. Bakışlarında bir merak belirdi, ama hoş bir tepki olmadığı kesindi. Hoşnutsuzluğunun sebebinin ben olmadığını umarak etrafıma bakındım. Tekrar ona baktığımda, hâlâ bana bakıyordu.

Bana.

Rahatsız olmuşum, o nedenle hemen arkamdaki Shayla'ya döndüm. Ya da Shayna. Adı her neyse. Kendimi top-

lamalıydım. Her nasılsa, altmış saniye içinde bu çocuk beni hem etkilemeyi hem de korkutmayı başarmıştı. Bu tepki karışımı kafeinsiz kalan bedenim için hiç de iyi değildi. Bana o şekilde bakmasındansa, Shayna/Shayla'ya karşı gösterdiği ilgisizlikle bakmasını tercih ederdim. Adını bilmediğim kızıdan fişi alıp cebime koydum.

“Hey.” Çocuğun kalın ve ısrarcı sesi anında nefesimi kesti. İsmi bilmediğim kıza mı yoksa bana mı hitap ettiğini bilmiyordum, o nedenle ödemesini yapmadan önce arabama varmayı umarak poşetleri elime aldım.

“Sanırım seninle konuşuyor,” dedi Shayna. Son poşeti alıp onu duymazdan geldim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde çıkışa doğru yürüdüm.

Alabama varır varmaz derin bir nefes verip marketten aldığım şeyleri koymak için arka kapıyı açtım. *Bana ne oluyordu böyle?* Yakışıklı bir çocuk dikkatimi çekmeye çalışırken ondan *kaçıyordum?* Erkeklerin yanında kendimi rahatsız hissetmezdim. Hatta, gereksiz sayılabilecek kadar kendime güvenirdim. Hayatımda ilk kez birinden hoşlanmış olabileceğimi hissederken ondan kaçıyordum.

Six beni öldürecekti.

Ama o *bakış*. Bana bakış tarzında rahatsızlık verici bir şey vardı. Son derece rahatsızlık ve utanç verici olmasına rağmen aynı zamanda gurur vericiydi. Bu tür duygulara alışık değildim, özellikle de hepsini aynı anda hissetmeye hiç alışık değildim.

“Hey.”

Donup kaldım. Bu kez bana hitap ettiğinden hiç şüphem yoktu.

Hâlâ karın boşluğumda kelebeklerin mi uçtuğunu yoksa bir virüsün etkisi altında mı olduğumu bilmiyor-

dum, her neyse o sesin karın boşluğuma işlemesinden hoşlanmadığıma emindim. Kaskatı kesilip arkama döndüm ve aniden sandığım kadar kendime güvenmediğimi fark ettim.

Bir eliyle iki poşeti tutarken diğeriyle ensesini ovuşturuyordu. İçimden bu şekilde karşımda durmaması için havanın berbat ve yağmurlu olmasını diledim. Bakışlarını gözlerime dikti, marketteyken attığı küçümser bakışın yerini içinde bulunduğumuz duruma göre biraz zoraki görünen çarpık bir gülümseme aldı. Ona yakından bakınca, birden baş gösteren mide sorunlarımın sebebinin virüs olmadığı açıklık kazandı.

Sebebi *oydu*.

Darmadağınık koyu renk saçlarından masmavi gözlerine, o...*gamzesine* ve uzanıp dokunmak istediğim kalın kollarına kadar ona dair her şeydi.

Dokunmak mı? Gerçekten mi, Sky? Kendine gel!

Ona dair her şey ciğerlerimin işlevlerini yerine getirmemesine ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu. Grayson'ın bana gülümsemeye çalıştığı gibi gülümserse, içimde iç çamaşırımı rekor sayılabilecek bir sürede aşağı indirebileceğime dair bir his vardı.

Bakışlarımı tekrar göz teması kurabileceğimiz kadar fiziğinden kaçırduğımda, ensesini ovuşturmayı bırakıp tuttuğu poşetleri sol eline geçirdi.

"Adım Holder," dedi elini uzatarak.

Eline baktım, sonra elini sıkmadan bir adım geri gittim. Bu durum benim için masumca tanışma isteğine güvenemeyeceğim kadar tuhaftı. Belki marketteyken yoğun bakışlarını bana dikmemiş olsaydı, fiziksel kusursuzluğuna karşı daha duyarlı olabilirdim.

“Ne istiyorsun?” Ona hayranlıktan çok şüpheyle bakmaya özen gösterdim.

Aceleci bir şekilde gülüp kafasını sallarken gamzesi yeniden belirdi, sonra kafasını çevirdi. “Şey,” dedi kendinden emin yapısına hiç uymayan gergin bir tavırla. Kaçacak bir yer arıyormuş gibi otoparkta etrafına bakındı ve içini çektikten sonra benimle tekrar göz göze geldi. Yoğun tepkileri aklımı karıştırıyordu. Bir an varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünürken, birkaç saniye sonra beni yere sermek istiyormuş gibi görünüyordu. Genellikle insanları okumakta oldukça iyiyimdir, ama Holder hakkında son iki dakikayı göz önüne alarak bir tahminde bulunmam gerekseydi, bölünmüş kişilik bozukluğundan mustarip olduğunu söyledim. Küstahlık ve dikkatlilik arasındaki ani gidip gelmeleri siniz bozucuydu.

“Bu saçma gelebilir,” dedi. “Ama bana çok tanıdık geliyorsun. Adının ne olduğunu sorabilir miyim?”

Tavlama sözü dudaklarından çıkar çıkmaz hayal kırıklığına uğradım. O da o çocuklardan biriydi. Herhangi birine istediği zaman istediği yerde sahip olabilecek kadar inanılmaz derecede yakışıklı olan ve bunun farkında olan çocuklardan biri. Bu tür çocukların tek yapması gereken çarpık bir gülümseme ya da gamzeyle kıza adını sormak ve kızın dizlerinin üzerinde erimesini izlemek miydi? Cumartesi gecelerini pencereleri tırmanarak geçiren çocuklardan mıydı?

Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım. Gözlerimi devirip arabamın kapısına uzandım. “Erkek arkadaşım var,” diye yalan söyledim. Arkamı dönüp kapıyı açtım ve arabama bindim. Kapıyı kapatmak için uzandığımda, kapının yerinden kıpırdamayı reddettiğini fark ettim. Başımı çevir-

rip bakınca, eliyle kapının üst kısmını tuttuğunu gördüm. Gözlerinde kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir çaresizlik vardı.

Bana bakması tüylerimin ürpermesine yeterli oluyordu. Kimdim ben?

“Adın. Bilmek istediğim tek şey bu.”

İsmimi bilmesinin beni kovalama çabasında hiçbir yararının olmayacağını ona açıklayıp açıklamamak konusunda kararsız kaldım. Amerika’da internette varlığı olmayan benden başka bir on yedilik olduğunu sanmıyordum. Elim hâlâ kapının üzerindeyken onu uyarırcasına sert bir bakış attım. “İzin verir misin?” dedim sertçe, bakışlarım kapıyı kapatmama engel olan eline odaklandı. Gözlerim elinden ön kolunda küçük harflerle yazılı dövmeyle kaydı.

Umutsuz.

İçimden gülmeme engel olamadım. Görünüşe bakılırsa, bugün Karma’nın hedefiydim. Nihayet çekici olduğunu düşündüğüm bir çocukla tanışıyordum, o ise kolunda *umutsuz* yazan bir dövme taşıyan lise terk çıkıyordu.

Sinirlenmişim. Bir kez daha kapıyı çektim, ama yerinden kıpırdamadı.

“İsmin. *Lütfen.*”

Lütfen derken gözlerinde beliren çaresizlik anlayışlı bir tepki vermeme neden oldu, fena halde yanıltılmışım.

“Sky,” dedim aniden, birden mavi gözlerinin ardındaki acıya şefkat duymuştum. Tek bir bakışına aldanarak isteğini rahatça yerine getirmem beni hayal kırıklığına uğrattı. Kapıyı bırakıp arabayı çalıştırdım

“Sky,” diye tekrarladı kendi kendine. Bir süre bunu düşündükten sonra sanki sorusuna yanlış bir cevap vermi-

şim gibi kafasını salladı. “Emin misin?” Başını eğerek bana baktı.

Emin miyim? Shayna/Shayla gibi biri olduğumu ve kendi adımlı bilmediğimi mi sanıyordu? Gözlerimi devirip koltuğumda kıpırdandım ve cebimden kimliğimi çıkarıp yüzüne doğru tuttum.

“İsmimi bildiğime eminim.” Kimliğimi geri çekerken kapıyı bırakıp kimliği elimden kaptı ve daha yakından incelemeye başladı. Birkaç saniye göz attıktan sonra parmaklarının üzerinde çevirip bana geri verdi.

“Özür dilerim.” Arabadan bir adım uzaklaştı. “Yanılmışım.”

Sert bir ifadeyle kimliğimi cebime koymamı izledi. Başka bir şey söylemesini bekler gibi bir saniye ona baktım, ama emniyet kemerimi takarken çenesini ileri ve geri oynatmakla meşguldü.

Bana çıkma teklif etmekten bu kadar çabuk mu vazgececekti? Gerçekten mi? Parmaklarımı kapının koluna koyarken saçma bir tavlama cümlesi daha etmek için kapıyı tekrar açık tutmasını bekledim. Beklediğim şey olmayınca, kapımı kapatırken biraz daha uzaklaştı ve içimi bir huzursuzluk sardı. Bana çıkma teklif etmek için beni buraya kadar takip etmediyse, tüm bunlar ne demek oluyordu?

Elini saçlarının arasında gezdirip kendi kendine söyledi, ama kapalı camın ardından söylediklerini duyamadım. Arabayı geri vitese alıp bakışlarımı ondan ayırmadan otoparktan çıktım. Ters yöne dönünce, otoparktan çıkmadan önce ona son kez bakmak için dikiz aynasını ayarladım. Dönüp giderken yumruğunu bir arabanın kaputuna vurduğunu gördüm.

Doğru düşünmüşsün, Sky. Öfke sorunu var.

27 Ağustos 2012 Pazartesi

16:47

Marketten aldığım şeyleri yerleştirdikten sonra zulamdan bir avuç çikolata alıp cebime attım ve penceremden aşağı indim. Six'ın penceresini kaldırıp içeri girdim. Saat öğlen dört olmasına rağmen hâlâ uyuyordu, yatakta yattığı tarafa doğru ayaklarımın ucuna basarak ilerledikten sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Yüz maskesini takmıştı ve uykusunda salyasını akıttığı için koyu sarı saçları yanağına yapışmıştı. Yüzüne olabildiğince yaklaştıktan sonra adını haykırdım.

“SIX! UYAN!”

Öylesine ani bir şekilde yataktan fırladı ki, geri çekilmeye fırsatım olmadı. Savurduğu dirseği gözüme çarpınca geriye doğru düştüm. Zonklayan gözümü hemen elimle tuttum ve yatak odasının zeminine sere serpe uzandım. Sağlam gözümle ona baktım, yatakta oturmuş başını tutarken kaşlarını çatarak bana bakıyordu. “Tam bir sürtüksün,”

diye homurdandı. Örtüleri itip yataktan kalktı ve doğruca banyoya gitti.

“Sanırım gözümü morarttın,” diye inledim.

Banyonun kapısını açık bırakarak tuvalete oturdu. “Güzel. Hak ettin.” Tuvalet kâğıdından kopardıktan sonra banyonun kapısını tekmeleyerek kapattı. “Beni uyandırmak için iyi bir sebebin olsa iyi olur. Tüm gece hiç uyumadan bavulumu hazırladım.”

Six hiçbir zaman sabah erkenden kalkmayı seven biri olmamıştı ve görünüşe bakılırsa, öğleden sonra uyanmak da onun için yeterli olmuyordu. Doğrusu, gece insanı da değildi. Günün en sevdiği anını tahmin etmem gerekirse, muhtemelen uykuda geçirdiği andı, belki de uyanmaktan bu kadar nefret etmesinin sebebi buydu.

İyi anlaşılmamızın en büyük sebepleri arasında Six’in espri anlayışı ve açık sözlülüğü vardı. Enerjik ve sahte kızlar canımı çok sıkıyordu. Six’in kelime dağarcığında *enerjik* sözcüğünün olduğunu bile sanmıyordum. Kara kara düşünen ergenlerden tek eksiği simsiyah bir gardıroba sahip olmamasıydı. Sahtelik mi? Hoşlansanız da hoşlanmasanız da doğruyu söyler. İsmi dışında Six’in her şeyi gerçektir.

On dört yaşındayken anne babası ona Maine’den Texas’a taşınacaklarını söylediğinde, ismine cevap vermekle baş kaldırmıştı. Asıl adı Seven Marie idi, onu taşınmaya zorladıkları için anne babasını kızdırmak amacıyla sadece Six’e cevap veriyordu. Ona hâlâ Seven diyorlardı, ama ebeveynleri dışındaki herkes ona Six diyordu. Bu da benim kadar inatçı olduğunu gösteriyordu ve çok iyi anlaşılmamızın sebeplerinden biri de buydu.

“Sanırım seni uyandırdığım için mutlu olacaksın.” Yerden kalkıp yatağa geçtim. “Bugün önemli bir şey oldu.”

Six banyonun kapısını açıp yatağa döndü. Yanıma uzanıp örtüleri başının üzerine çekti. Diğer tarafa dönüp rahat edene kadar eliyle yastığını kabarttı. “Tahmin edeyim... Karen kabloluya razı oldu?”

Yan tarafıma dönüp ona yaklaştım ve kolumu üzerine attım. Başımı onun yastığına koyup ona arkadan sarıldım. “Tekrar tahmin et.”

“Bugün okulda biriyle tanıştın, hamilesin ve onunla evleneceksin, ama dünyanın öteki ucunda olacağım için düğününde nedimen olamayacağım, değil mi?”

“Yaklaştın, ama hayır.” Parmaklarımı omzuna vurdum.

“Ne oldu öyleyse?” diye sordu sinirlenmiş gibi.

Sırt üstü dönüp derin bir nefes verdim. “Okuldan sonra markette bir çocukla karşılaştım, inanılmazdı Six. Çok güzeldi. Ürkütücü, ama güzel.”

Six hemen öteki tarafa döndü ve birkaç dakika önce saldırdığı gözüme dirseğiyle tekrar vurmaya başladı. “Ne?!” dedi yüksek sesle ve gözümü tutarak inlememe aldırış etmedi. Yatakta doğrulup elimi yüzümden çekti. “Ne?!” diye bağırdı tekrar. “Ciddi misin?”

Sırt üstü yatmaya devam ettim ve zonklayan gözümün ağrısını aklımdan çıkarmaya çalıştım. “Ona bakar bakmaz tüm bedenim erimiş gibi hissettim. Vay canına dedirtecek cinstendi.”

“Onunla konuştun mu? Numarasını aldın mı? Sana çıkma teklif etti mi?”

Six’i daha önce hiç bu kadar hareketli görmemiştim. Fazla havaiydi ve bundan hoşlandığımdan emin değildim.

“Tanrı aşkına, Six. Kendine gel.”

Bana bakıp kaşlarını çatı. “Sky, dört senedir bunun hiç olmayacağını düşünerek senin için endişelenip durdum.

Eşcinsel olsaydın umurumda olmazdı. Cılız, kısa boylu, inek çocuklardan hoşlansaydın umurumda olmazdı. Buruşuk penisli, kırış kırış yaşlı adamlardan hoşlansaydın da umurumda olmazdı. Ama şehveti hiç tecrübe etmemene dayanamazdım.” Gülümseyerek kendini yatağa bıraktı. “Ölümcül günahların en müthişi şehvettir.”

Gülüp kafamı salladım. “Aynı fikirde değilim. Şehvet berbat bir şey. Bence bunca senedir abartıp durdun. Oyum oburluktan yana.” Bunun üzerine cebimden bir parça çikolata çıkarıp ağzıma attım.

“Detaylara ihtiyacım var,” dedi.

Sırtımı yatağın başlığına yaslayana dek yatakta yukarı doğru kaydım. “Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Ona bakınca, durmak istemedim. Ona tüm gün bakabilirdim. Ama onun da bana bakması beni ürküttü. Onu fark ettiğim için bana kızmış gibi bakıyordu. Ve sonra arabama kadar beni takip edip adımı öğrenmek isteyince, bu yüzden bana sinirlenmiş gibiydi. Sanki ona rahatsızlık veriyormuşum gibi. Gamzelerini yalamak istemekle ondan uzaklaşmak istemek arasında kaldım.”

“Seni takip mi etti? Arabana kadar mı?” diye sordu şüpheli bir şekilde. Kafamı sallayıp çocuğun yanındaki arabaya yumruğunu indirmesi de dahil olmak üzere market maceram hakkındaki tüm detayları onunla paylaştım.

“Tanrım, bu çok tuhaf,” dedi sözlerimi bitirince. Doğrulup benim yaptığım gibi sırtını yatağın başlığına yasladı. “Seninle flört etmediğine emin misin? Belki de numaramı almaya çalışıyordu? Demek istediğim, seni erkeklerle birlikte gördüm, Sky. Onlara karşı hiçbir şey hissetmesen bile çok iyi numara yapıyorsun. Erkekleri okuyabildiğini bili-

yorum, ama ondan hoşlanmış olman belki de sezgilerini allak bullak etti. Ne düşünüyorsun?”

Omuzlarımı silktim. Haklı olabilirdi. Belki de onu yanlış anlamıştım ve olumsuz tepkim bana çıkma teklif etme düşüncesinden vazgeçmesine neden olmuştu. “Olabilir. Ama her neyse, çok çabuk mahvoldu. Lise terk, huysuz, sinirli ve...o...o *umutsuz*. Ne tür erkeklerden hoşlandığını bilmiyorum, ama umarım Holder o kişi değildir.”

Six yanaklarımı tutup sıkı ve yüzümü ona doğru çevirdi. “*Holder* mı dedin?” diye sordu özenle aldığı kaşlarını meraklı bir şekilde kaldırarak.

Yanaklarımı sıkıca tuttuğu için dudaklarım ezilmişti, ona sözlü bir yanıt vermekten ziyade kafamı salladım.

“*Dean* Holder mı?” Dağınık kahverengi saçlı? Buğulu mavi gözleri olan? Dövüş Kulübü’nden fırlamış gibi bir öfkesi olan?”

Omuzlarımı silktim. “Kuağa o gii geio,” dedim, hâlâ yüzümü tuttuğu için sözlerim anlaşılmadı. Ellerini çekince sözlerimi tekrarlardım. “Kulağa o gibi geliyor.” Elimi yüzüme götürüp yanaklarımı ovuşturdum. “Onu tanıyor musun?”

Doğrulup ellerini havaya kaldırdı. “*Neden* Sky? Hoşlanabileceğin onca erkek varken, neden *Dean Holder*?”

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı? Daha önce Holder’dan bahsettiğini hiç duymamıştım, o nedenle onunla çıktığını sanmıyordum. Neden mesele heyecan verici bir şeyden kötü bir şeye dönüşmüştü?

“Detaylara ihtiyacım var,” dedim.

Başını çevirip bacaklarını yataktan sarkıttı. Dolabına gidip bir kutudan aldığı kot pantolonu giydi. “O aptalın te-

kidir, Sky. Eskiden bizim okulumuzdaydı, ama geçen sene okul açıldıktan hemen sonra ıslahevine gönderildi. Onu çok iyi tanıdığımı söylemem, ama ondan erkek arkadaş olmayacağını bilecek kadar onu tanıyorum.”

Holder’dan bahsetme biçimi beni hiç şaşırtmadı. Hayal kırıklığına uğramadığımı söylemek isterdim, ama yapamam.

“Ne zamandır *herhangi birine* erkek arkadaş olabilecekmiş gözüyle bakıyoruz?” Six’in hayatı boyunca bir geceden daha uzun bir süre erkek arkadaşı olduğunu sanmıyorum.”

Bana bakıp omuzlarını silkti. “Tüşe.” Üzerine bir tişört geçirip banyodaki lavaboya gitti. Diş fırçasını alıp üzerine biraz macun sıktıktan sonra dişlerini fırçalayarak yatak odasına döndü.

“Neden ıslahevine gönderildi?” diye sordum, cevabı bilmek istediğimden emin değildim.

Six diş fırçasını ağzından çıkardı. “Nefret suçundan onu içeri aldılar...okuldan eşcinsel bir çocuğu dövmüş. Üç kez benzer bir suç işlediği için oraya gönderildiğinden eminim.” Diş fırçasını ağzına sokup lavabonun başına döndü.

Nefret suçu mu? Gerçekten mi? Midem alt üst oldu, ama bu kez iyi anlamda değil.

Six saçlarını at kuyruğu yaptıktan sonra yatak odasına geri döndü. “Bu berbat bir şey,” dedi takılarına göz atarken. “Ya bir daha başka bir erkek için düz duvara tırmanacakmış gibi hissetmezsen kendini?”

Seçtiği kelimeleri duyunca yüzümü buruşturdum. “Onun için düz duvara tırmanacak değildim, Six.”

Elini salladı. “Azmak. Hoşlanmak. Aynı şey,” dedi ar-

sızca ve yatağa döndü. Küpelerinden birini kucığına koyarken diğeri kulağına götürdü. “Sanırım tam anlamıyla kendini kaybetmediğın için sevinmeliyiz.” Six gözlerini kısarak üzerime doğru eğildi. Çenemi çimdikleyip yüzümü sola çevirdi. “Gözüne ne oldu?”

Gülerek daha fazla zarar görmemek için yataktan kalktım. “*Sen* oldun.” Pencereye doğru ilerledim. “Kafamı boşaltmalıyım. Koşmaya gidiyorum. Gelmek ister misin?”

Burnunu kırıştırdı. “Evet...*hayır*. Sana iyi eğlenceler.”

Bir bacağımlı pencerenin kenarından aşağı attığım sırada bana seslendi. “Daha sonra okuldaki ilk gününde neler olduğunu bilmek istiyorum. Ayrıca sana bir hediyem var. Bu gece sana geliyorum.”

27 Ağustos 2012 Pazartesi

17:25

Ciğerlerim acıyordu; bedenim Aspen Yolu'ndayken uyuşmuştu. Kontrollü bir şekilde nefes alıp vermemin yerini kontrolsüz kesik kesik solumalar ve ataklar almıştı. Genellikle koşmanın en çok bu kısmından hoşlanırdım. Vücudumun her zerresinin beni devam etmeye zorlaması ve bir sonraki adımdan başka hiçbir şeyi düşünmemek en keyif aldığım andı.

Bir sonraki adım.

Başka bir şey düşünmemek.

Daha önce hiç bu kadar koşmamıştım. Birkaç blok geride iki buçuk kilometreyi geride bıraktığım yerde genellikle dururdum, ama bu kez durmadım. Vücudumun içinde bulunduğu çaresizliğe rağmen hâlâ zihnimi boşaltabilmiş değildim. O noktaya varabilmek umuduyla koşmaya devam ediyordum, ama her zamankinden daha uzun süre-

cek gibiydi. Koşmayı bırakmamı sağlayacak tek şey aynı yolu eve kadar dönmek zorunda olduğumu ve suyumun neredeyse bitmek üzere olduğunu bilmemdi.

Bir araba yolunun kenarında durup posta kutusuna yaslanırken su şişemin kapağını açtım. Kolumun tersiyle alnımın terini sildikten sonra şişeyi dudaklarıma götürdüm ve ağzıma sadece dört damla sokmayı başardığım sırada şişedeki su bitti. Teksas sıcaklığında bir şişe suyu bitirdim. Bu sabahki koşumu ertelediğim için içimden kendime kızdım. Sıcakta zayıf düşüyordum.

Susuz kalmaktan korktuğum için geri kalan yolu koşmak yerine yürümeye karar verdim. Kendimi fiziksel olarak aşırı zorlamanın Karen'i mutlu edeceğini sanmıyordum. Tek başıma koşmam onu yeterince endişelendiriyordu.

Yürümeye başladığım sırada arkamdan tanıdık bir ses işittim.

“Hey, sen.”

Kalbim yeterince hızlı atmıyormuş gibi yavaşça kafamı çevirince Holder'ı gördüm, gülümsüyordu, gamzeleri ağzının kenarlarında belirmişti. Terden saçları ıslaktı, onun da koştuğu belliydi.

Yorgunluktan serap gördüğümü düşünerek iki kez gözlerimi kırpıttım. İçgüdülerim arkamı dönüp çılgılık atarak koşmamı söylese de, bedenim terden parlayan kollarının arasında olmayı istiyordu.

Bedenim lanet olası bir hain.

Neyse ki, esneme hareketimi az önce tamamladığım için düzensiz nefes alışımın tekrar onu görmemle ilgili olduğunu anlayamazdı.

“Hey,” dedim nefes nefese. Yüzüne bakmak için elim-

den geleni yapsam da, bakışlarımın boynuna inmesine engel olamadım. Bunun yerine şort ve koşu ayakkabıları dışında hiçbir şey giymediği gerçeğinden kaçınmak için bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Şortunun kalçalarına oturuş biçimi bugün onun hakkında duyduğum tüm olumsuz şeyleri bana unutturmak için yeterliydi.

“Koşar mısın?” diye sordu dirseğini posta kutusuna yaslarken.

Kafamı salladım. “Genellikle sabahları koşarım. Öğleden sonralarının ne kadar sıcak olduğunu unutmuşum.” Tekrar ona bakmayı denedim, başının üzerinde bir hale gibi parlayan güneşi engellemek için elimi gözlerimin üzerine götürdüm.

Ne ironikti.

Uzandı, ama bana su şişesini uzattığını fark edene kadar irkilmeme engel olamadım. Gülümsememek için dudaklarını büzmesi yanındayken ne kadar gergin olduğumu görebildiğini gösteriyordu.

“İç bunu.” Yarı dolu şişeyi bana verdi. “Bitkin görünüyorsun.”

Genelde yabancıların suyunu içmezdim. Özellikle de kötü olduklarını bildiğim insanların suyunu kabul etmezdim, ama susamıştım. Hem de çok susamıştım.

Şişeyi ondan alıp başımı geriye attım ve üç büyük yudum aldım. Geri kalanını içmek için can atıyordum, ama suyunu bitiremezdim. “Teşekkürler,” dedim şişeyi ona geri verirken. Elimle ağzımı sildikten sonra arkamdaki kaldırıma baktım. “İki buçuk kilometrelik yolum var, yola koyulsam iyi olacak.”

“Neredeyse dört kilometre,” dedi bakışlarını karnıma çevirerek. Şişenin kenarını silmeden ağzına götürdü ve

gözlerini benden ayırmadan başını geriye atıp suyun geri kalanını içti. Az önce dudaklarımın değdiği şişenin açıklığını örten dudaklarını izlememe engel olamadım. Bir bakıma öpüşüyor sayılırdık.

Kafamı salladım. “Hah?” Bir şey söyleyip söylemediğinden emin değildim. Göğsünden aşağı süzülen ter damlalarını izlemekle meşguldüm.

“Yaklaşık dört kilometrelik yolun olduğunu söyledim. Conroe’da yaşıyorsun, orası buradan üç kilometreden daha uzakta. Neredeyse sekiz kilometrelik bir gezi.” Bunu etkilenmiş gibi söyledi.

Meraklı bir şekilde onu süzdüm. “Hangi sokakta oturduğumu biliyor musun?”

“Evet.”

Detaylandırmadı. Sessiz kalıp bakışlarımı ona diktim ve bir tür açıklama yapmasını bekledim.

“Evet,” cevabıyla tatmin olmadığımı görünce içini çekti. “Linden Sky Davis, 29 Eylül doğumlusun. Conroe Sokağı 1455 numarada oturuyorsun. Boyun bir altmış. Organlarını bağışlıyorsun.”

Bir adım geri çekildim, aniden gözlerimin önüne yakın gelecekte mükemmel sapığımın elinde can verdiğim geldi. Kaçıp kurtulma ihtimaline karşılık ona daha iyi bakabilmek için elimle güneşi engellemeyi bırakıp bırakmamayı düşündüm. Polis ressamına yüz hatlarını tarif etmem gerekebilirdi.

Yüzümdeki korku ve şaşkınlık karışımını görünce, “Kimliğin,” diye açıkladı. “Bana daha önce kimliğini göstermiştin. Marketteyken.”

Neden bu açıklama endişelerimi hafifletmemiştii? “Ama ona iki saniyeliğine baktın.”

Omuzlarını silkti. “Hafızam iyidir.”

“Beni takip ediyorsun,” dedim ifadesizce.

Güldü. “Seni mi takip ediyorum? Evimin önünde duran sensin.” Omzunun üzerinden arkadaki eve işaret etti.

Onun evi mi? Bu nasıl bir tesadüftü?

Doğrulup parmaklarıyla posta kutusunun üzerindeki harflere vurdu.

Holder.

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum, ama önemi yoktu. Teksas sıcağında öğlenin bir vakti koştuktan ve susuz kaldıktan sonra, tüm vücudumun kıpkırmızı olduğuna emindim. Evine tekrar bakmamaya çalışsam da, merak zayıflıklarından biriydi. Mütevazı bir evdi, fazla gösterişli değildi. Bulduğumuz orta bütçeli mahalleye uygun bir evdi. Araba yolundaki araba da öyle. Acaba *onun* arabası mıydı? Marketteki adını bilmediğim kasiyerle konuşmasından anladığım kadarıyla benimle yaşıttı, öyleyse ailesiyle yaşıyor olmalıydı. Ama nasıl olmuştu da onu daha önce hiç görmemiştim? Beni bıkkınlıkla kıpkırmızı olan bir topa dönüştüren tek çocuğun benden beş kilometreden az bir mesafede yaşadığını nasıl olurdu da bugüne kadar bilmezdim?

Boğazımı temizledim. “Su için teşekkürler.” Bu tuhaf durumdan kaçmayı istemekten başka bir şey düşünemiyordum. Ona hemen el sallayıp yürümeye başladım.

“Bir dakika bekle,” diye bağırdı arkamdan. Yavaşlamanca, beni geçip güneşe doğru geri geri yürümeye başladı. “Şişeni doldurmama izin ver.” Uzanıp su şişemi sol elimden aldı ve bu sırada eli karnıma değdi. Yine donup kaldım.

“Hemen dönerim,” diyerek evine doğru koştu.

Beynim durmuştu. Bu tamamen çelişkili bir düşünce-
lilik örneği idi. Belki de bölünmüş kişilik bozukluğu has-
talığının bir başka yan etkisiydi? Muhtemelen Hulk gibi
mutasyon geçiren biriydi. Ya da Jekyll ve Hyde gibi. De-
an'ın iyi kişiliği, Holder'ın ise ürkütücü kişiliği olup olma-
dığını merak ettim. Holder kesinlikle daha önce markette
gördüğüm kişiliği idi. Sanırım Dean çok daha iyiydi.

Beklerken kendimi tuhaf hissettim, araba yoluna doğru
yürüdüm, her birkaç saniyede bir durup evime giden yola
baktım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. İçimde
bu noktada alacağım her kararın terazinin aptallık kefesine
ekleneceğine dair bir his vardı.

Kalmalı mıydım?

Koşmalı mıydım?

O kelepçe ve bıçakla dışarı çıkmadan önce çalılarının ara-
sına mı saklanmalıydım?

Kaçmaya fırsatım olmadan, ön kapı açıldı ve bir şişe
suyla geri döndü. Bu kez güneş benim arkamda kaldığı-
ndan onu görmek için uğraşmak zorunda kalmadım. Tek
yapmak istediğim ona bakmak olduğu için bunun da iyi
bir şey olduğu söylenemezdi.

Of! Şehvetten kesinlikle nefret ediyordum.

Nefret.

Vücudumun her hücresi iyi bir insan olmadığını bili-
yor, ama vücudum buna aldırılmıyormuş gibi görünüyor-
du.

Bana şişeyi verir vermez tekrar su içtim. Teksas sıca-
ğından nefret ederdim, ama Dean Holder'la birleşince,
kendimi Cehennem'in derinliklerinde duruyormuş gibi
hissediyordum.

“Daha...önce? Markette?” dedi gergin bir şekilde. “Seni rahatsız ettiysem, özür dilerim.”

Çiğerlerim nefes almak için yalvarırken, her nasılsa cevap verebilmeyi başardım. “Beni rahatsız etmedin.”

Beni çok korkuttun.

Holder bir süre gözlerini kısarak bana baktı. İnsanların dikkatle bana bakmasından hoşlanmadığımı bugün keşfetmiştim...fark edilmemeyi tercih ederdim. “Sana asılmaya çalışmıyordum,” dedi. “Ben sadece başka biri olduğunu sandım.”

“Sorun değil.” Güçlkle gülümsedim, ama ortada kesinlikle bir *sorun* vardı. Neden bana asılmaya çalışmadığını duyunca aniden hayal kırıklığına uğramıştım? Mutlu olmam gerekirdi.

“Sana asılmayacağımdan değil,” diye ekledi sırtarak. “Ama o sırada yaptığım bu değildi.”

Ah, teşekkür ederim, Tanrım. Açıklaması tüm çabalarıma rağmen gülümsememe neden olmuştu.

Evet, lütfen.

“Hayır, sorun değil.”

Kafasını salladı. “Zaten o tarafa gidecektim. Bugün iki kez koştum ve hâlâ koşmam gereken...” Cümlesini yarıda bırakıp bana doğru bir adım attı. Çenemi tutup başımı geriye itti. “Sana bunu kim yaptı?” Marketteyken gözlerinde gördüğüm sert bakış geri dönmüştü. “Gözün daha önce böyle değildi.”

Çenemi elinden çekip güldüm. “Yanlışlıkla oldu. Genç bir kızın uykusunu asla bölmemelisin.”

O ise gülümsemiyordu. Aksine, bir adım daha yaklaşıp bana dikkatle baktıktan sonra baş parmağını gözümün al-

tında gezdirdi. “Birine söyledin, değil mi? Biri sana bunu bilerek yapmış olsaydı?”

Cevap vermek istedim. Gerçekten. Ama *veremedim*. Yüzüme dokunuyordu. Eli yanağımdaydı. Ne düşünebiliyor, ne konuşabiliyor, ne de *nefes* alabiliyordum. Varlığının yoğunluğu ciğerlerimdeki tüm havayı emip dizlerimin gücünü tüketiyordu. İkna edici olmayan bir şekilde kafamı salladıktan sonra kaşlarını çatıp elini çekti.

“Seninle birlikte koşacağım,” dedi kesin bir şekilde. Ellerini omuzlarıma koyup beni öteki yöne çevirdi ve hafifçe itti. Yanımda belirdi ve sessizce koşmaya devam ettik.

Onunla konuşmak istiyordum. Ona ıslahevini, neden okulu bıraktığını ve neden o dövme yaptırdığını sormak istiyordum...ama cevaplarını duymaktan korkuyordum. Nefes nefese olmam da cabasıydı. O nedenle, evime kadar tüm yolu sessizlik içinde koştuk.

Araba yoluna yaklaşınca ikimiz de yavaşlayıp yürümeye başladık. Bunu nasıl sona erdireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kimse benimle birlikte koşmazdı, o yüzden iki koşucunun ayrılacakları zaman ne yaptıklarını bilmiyordum. Dönüp ona hafifçe el salladım. “Sanırım sonra görüşürüz?”

“Kesinlikle,” dedi gözlerini benden ayırmadan.

Rahatsız olmuşçasına ona gülümsedikten sonra başımı çevirdim. *Kesinlikle* mi? Araba yoluna doğru ilerlerken bu kelimeyi düşünüp durdum. Bununla ne demek istemişti? Telefonumun olmadığını bilmemesine rağmen numaramı almaya çalışmamıştı. Onunla tekrar koşmak isteyip istemediğimi sormamıştı. Ama kendinden eminmiş gibi *kesinlikle* demişti; ve öyle olmasını umuyordum.

“Sky, bekle.” Sesinin ismimi sarış tarzı kelime dağarcı-

ğındaki tek sözcüğün *Sky* olmasını istememe neden oluyordu. Uyduruk bir tavlama cümlesi duymayı umarak arkama döndüm. Şu an bu benim için yeterli olabilirdi.

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

Ne istersen. Üstsüz olduğun sürece benden ne istersen yaparım.

“Evet?”

Bana su şişesini attı. Yakalayıp boş şişeye baktım, şişesini doldurmayı teklif etmediğim için kendimi suçlu hissettim. Şişeyi havada sallayıp kafamı salladıktan sonra basamaklardan çıkıp eve girdim. Mutfağa girdiğimde Karen bulaşık makinesini dolduruyordu. Ön kapı arkamdan kapanır kapanmaz, ciğerlerimin yalvardığı havayı içime çektim.

“Tanrım, *Sky*. Bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun. Otur.” Şişeyi elimden alıp beni zorla bir sandalyeye oturttu. Burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken şişeyi doldurmasına izin verdim. Dönüp şişeyi bana verince kapağını taktım, sonra kalkıp dışarı koştum.

“Teşekkürler,” dedi. Dolgun dudaklarını su şişesinin ağzına dayamasını izledim.

Yine neredeyse öpüşüyor gibiydik.

Yaklaşık sekiz kilometrelik koşunun ve Holder’ın üzerimde bıraktığı etkiyi ayırt edemiyordum. İkisi de kendimi oksijensizlikten bayılacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Holder su şişesinin kapağını kapattı ve gözleri üzerimde dolaştı, diyaframımın üzerinde bir süre durduktan sonra tekrar gözlerime baktı. “Pistte koşuyor musun?”

Sol kolumu karnımın üzerine koyup ellerimi belimde birleştirdim. “Hayır. Ama denemeyi düşünüyorum.”

“Denemelisin. Yaklaşık sekiz kilometre koşmuş olmana rağmen nefesin kesilmedi,” dedi. “Son sınıf mısın?”

Kaldırıma serilmemek ve hırıldayarak konuşmamak için ne kadar çaba sarf ettiğime dair hiçbir fikri yoktu. Daha önce bir kerede hiç bu kadar uzun bir mesafe koşmamıştım, ve önemli bir şey değilmiş gibi yapmak oldukça zordu. Ama anlaşılan işe yarıyordu.

“Son sınıf öğrencisi olduğumu bilmen gerekmiyor mu? Takipçilik becerilerini hafife alıyorsun.”

Gamzeleri yeniden belirince, zafer duygusu hissettim.

“Seni takip etmemi zorlaştırıyorsun,” dedi. “Seni Facebook’ta bile bulamadım.”

Facebook’ta beni aradığını itiraf etmişti. Onunla tanışalı henüz iki saat bile olmamıştı, o nedenle eve gider gitmez Facebook’ta beni aramış olması gururumu okşadı. İstem-sizce gülümsedim, genellikle umursamaz takılan kızın yerini alan o zavallıyı yumruklamak istedim.

“Facebook kullanmıyorum. İnternet erişimim de yok,” diye açıkladım.

Söylediklerime inanmıyormuş gibi bana baktı. Alnına düşen saçlarını itti. “Peki ya telefonun? Telefonundan internete giremiyor musun?”

“Telefonum da yok. Annem modern teknolojiden pek hoşlanmıyor. Televizyonumuz da yok.”

“Vay canına.” Güldü. “Ciddi misin? Eğlenmek için ne yaparsın?”

Gülümseyerek ona bakıp omuzlarımı silktim. “Koşarım.”

Holder tekrar beni süzdü, dikkati bir süre karnımda yoğunlaştı. Bundan sonra dışarıya çıkarken spor sütyen giymeden önce iki kez düşünecektim.

“Bu durumda, birinin sabah koşusu için saat kaçta kalktığını bilemezsin, öyle değil mi?” Tekrar bana baktığında

Six'in bana tarif ettiği çocuğu göremedim. Tek görebildiğim gözlerinde yarı ciddi, sevimli bir ışılıyla bir kızla flört eden bir çocuktu.

"O kadar erken uyanmak isteyeceğini sanmıyorum," dedim. Bana bakış tarzı Teksas sıcağıyla birleşince aniden görüş alanımın bulanıklaşmasına neden oldu, o an yorgun ve bıkkın görünmemek için her şeyimi verebilirdim.

Başını bana doğru eğip gözlerini kısıtı. "O kadar erken uyanmayı ne kadar istediğimi *bilemezsin*." Bana gamzeli glcklerinden birini daha attı ve bayıldım.

Hayır...gerçekten. Bayıldım.

Omzumun ağrısına, yanağıma bulaşan toz ve ince akıla bakılırsa hiç de güzel ve zarif bir düşüş olmamıştı. Gözlerim karardı ve beni yakalayamadan kaldırıma çarptım. Kitaplardaki kahramanlara hiç benzemiyordu.

Kanepede, muhtemelen beni içeri taşıdıktan sonra yatırdığı yerde yatıyordum. Karen elinde bir bardak suyla başımda dururken, Holder onun arkasında durmuş, hayatımın en utanç verici anının neticesini izliyordu.

"Sky, biraz su i," dedi Karen ve başımı kaldırıp bardağı dudaklarıma yaklaştırdı. Bir yudum aldıktan sonra yastığa gömülüp gözlerimi kapattım, tekrar bayılmayı her şeyden çok istiyordum.

"Sana soğuk bez getireceğim," dedi Karen. Gözlerimi atımdı, Karen odadan çıkınca Holder'ın da çaktırmadan dışarı ıkmiş olmasını umuyordum, ama hâlâ oradaydı. Hatta daha yakındı. Yerde yanımda diz çöküp saçlarımdan toz ya da ince çakıl olduğunu düşündüğüm şeyleri temizledi.

"İyi olduğuna emin misin? Çok kötü düştün." Gözleri endişe doluydu, baş parmağıyla yanağımdan bir şeyi sil-dikten sonra eli kanepede kaldı.

“Ah, Tanrım,” dedim kolumla gözlerimi kapatarak. “Çok üzgünüm. Bu çok utanç verici.”

Holder bileğimden tutup kolumu yüzümden çekti. “Hişş.” Gözlerindeki endişe hafifledi ve yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Hoşuma gittiğini söyleyebilirim.”

Karen oturma odasına döndü. “İşte bezin, tatlım. Ağrın için herhangi bir şey ister misin? Miden bulanıyor mu?” Bezi bana vermek yerine Holder’a verip mutfağa geri döndü. “Aynısefa ya da dulavratotu köküm olabilir.”

Harika. Yeterince utanmamışım gibi, Holder’ın gözlerinin önünde bana zorla ev yapımı karışımlarını içirmeye kalkarak durumu daha da kötüleştirecekti.

“Ben iyiyim, anne. Ağrım yok.”

Holder yavaşça bezi yanağıma koyup sildi. “Şu an ağrın olmayabilir, ama daha sonra olacak,” dedi Karen’in onu duyamayacağı kadar kısık bir sesle. Yanağıma incelemeyi bırakıp gözlerime baktı. “Her ihtimale karşı bir şey almalısın.”

Bu önerinin onun ağzından çıkarken neden daha tatlı olduğunu bilmiyordum, ama kafamı salladım. Ve nefesimi tuttum. Kalçalarımı sıktım. Doğrulamaya çalıştım, çünkü tepemde dururken kanepede yatmaya devam edersem yeniden bayılabilirdim.

Doğrulamaya çalıştığımı görünce, dirseğimden tutup bana yardım etti. Karen oturma odasına dönüp bana küçük bir bardak portakal suyu verdi. Karışımları o kadar acı oluyordu ki, çıkarmamak için meyve suyuyla karıştırarak içmem gerekiyordu. Elinden alıp daha önce hiç yapmadığım kadar hızlı bir şekilde dikip içtim ve bardağı ona hemen geri verdim. Mutfaka geri dönmesini istiyordum.

“Özür dilerim,” dedi Karen, Holder’a elini uzatarak. “Adım Karen Davis.”

Holder kalkıp onun elini sıktı. “Dean Holder. Arkadaşlarım bana Holder der.”

Onun eline dokunduğu için Karen’ı kışkırdım. İçimden bir numara alıp sıraya girmek geldi. “Sky ve sen birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu.

Aynı anda birbirimize baktık. Gülümsercesine dudakları kıvrıldı, ama fark ettim. “Aslında tanışmıyoruz,” dedi ona bakarak. “Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim.”

“Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Neden bayıldığını bilmiyorum. Daha önce hiç bayılmamıştı.” Bana baktı. “Bugün bir şey yedin mi?”

“Öğle yemeğinde biraz tavuk yedim,” dedim koşmadan önce yediğim Snickers’tan bahsetmemeyi tercih ederek. “Kafeterya yemekleri berbat.”

Gözlerini devirip ellerini havaya kaldırdı. “Neden koşmadan önce bir şeyler yemedin?”

Omuzlarımı silktim. “Unuttum. Genellikle akşamları koşmam.”

Bardakla mutfğa dönerken derin bir iç çekti. “Artık koşmanı istemiyorum, Sky. Tek başına olsaydın, ne olurdu? Zaten çok fazla koşuyorsun.”

Şaka yapıyor olmalıydı. Koşmaktan vazgeçmem mümkün değildi.

“Bakın,” dedi Holder yüzümdeki rengin geri kalanını çekilmesini izlerken. Mutfaktaki Karen’a baktı. “Ricker’da yaşıyorum ve her gün öğleden sonraları buraya kadar koşuyorum.” (Yalan söylüyordu. Buraya kadar koşuyor olsa fark ederdim.) “Kendinizi rahat hissederseniz, bir hafta boyunca sabahları onunla birlikte koşarım. Genellikle

okulun pistinde koşuyorum, ama sorun değil. Bunun bir daha tekrarlamadığından emin olmak için.”

Ah. Zihnimde bir ampul yandı. Karın kaslarının tanıdık gelmesine şaşırırmamalıydı.

Karen oturma odasına dönüp önce bana sonra ona baktı. Tek başıma koşmaktan ne kadar zevk aldığımı biliyordu, ama gözlerinden bir koşu partnerimin olmasının içini rahatlatacağını görebiliyordum.

“Benim için mahsuru yok,” dedi bana bakarak. “Sky da bu fikre sıcak bakıyorsa.”

Evet. Evet, kesinlikle sıcak bakıyordum. Ama yeni koşu partnerim üstsüz olduğu sürece.

“Sorun değil.” Doğrulдум, ama doğrulur doğrulmaz yine başım döndü. Yüzüm bembeyaz olmuş olmalı ki, Holder bir saniye içinde elini omzuma koyup beni kanepeye tekrar yatırdı. “Yavaş ol,” dedi. Karen’a baktı. “Yiyebileceği kraker gibi bir şey var mı? Yardımı dokunabilir.”

Karen mutfaka giderken Holder yine endişeli gözlerle bana baktı. “İyi olduğuna emin misin?” Baş parmağını yanağımda gezdirdi.

İçim ürperdi.

Kollarımda diken diken olan tüyleri gizlemeye çalıştığımı görünce yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Arkamda mutfakta olan Karen’a baktıktan sonra tekrar bana odaklandı.

“Yarın saat kaçta peşine düşmemi istersin?” diye fısıldadı.

“Altı buçuk?” dedim güçlkle ve çaresizce ona baktım.

“Altı buçuk kulağa iyi geliyor.”

“Holder, bunu yapmak zorunda değilsin.”

Büyüleyici mavi gözleriyle birkaç saniye yüzüme bak-

tıktan sonra, konuşurken en az gözleri kadar büyüleyici olan dudaklarına bakmaktan kendimi alıkoyamadım. “Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum, Sky. Ben ne istersem onu yaparım.” Kulağıma doğru eğilip sesini fısıldarcasına alçalttı. “Ve seninle koşmak istiyorum.” Geri çekilip bana baktı. Kafamda ve karnımda devam eden karışıklık sebebiyle cevap vermeyi başaramadım.

Karen krakerlerle geri dönmüştü. “Ye,” dedi onları elim bırakırken.

Holder kalkıp Karen’a veda ettikten sonra bana döndü. “Kendine iyi bak. Sabah görüşürüz?”

Kafamı sallayıp gidişini izledim. Ardından kapandıktan sonra bile gözlerimi ön kapıdan alamadım. Kendimi kaybediyordum. Kontrolümü tamamen yitirmiştim. Six’in sevdiği şey bu muydu? Tutku bu muydu?

Bundan nefret ediyordum. Bu güzel ve büyülü histen kesinlikle *nefret* ediyordum.

“Çok iyi bir çocuk,” dedi Karen. “Ve yakışıklı da.” Dönüp bana baktı. “Onu tanımıyor musun?”

Omuzlarımı silktim. “Daha önce onu duymuştum,” dedim. Bundan başka bir şey söylemedim. “Koşu partnerim” olarak umutsuz bir çocuğu atadığını bilseydi, isteri nöbeti geçirirdi. Dean Holder hakkında ne kadar az şey bilirse, ikimiz için de o kadar iyi olacaktı.

27 Ağustos 2012 Pazartesi

19:10

“Yüzüne ne oldu?” Jack çenemi bırakıp yanımdan geçerek buzdolabına gitti.

Jack yaklaşık bir buçuk senedir Karen’in hayatındaydı. Haftada birkaç gece bizimle akşam yemeği yiyordu ve bu gece Six’in veda yemeği olduğu için varlığıyla bizi şerefletiriyordu. Six’e zor anlar yaşatmaktan hoşlansa da, Jack’in de onu özleyeceğini biliyordum.

“Bugün yolun canına okudum,” diye karşılık verdim.

Güldü. “Demek yola olan *bu*.”

Six bir dilim ekmek alıp Nutella kavanozunun kapağını açtı. Tabağımı alıp Karen’nin en yeni vegan karışımlarıyla doldurdum. Karen’in yemekleri zamanla beğeniliyordu ama dört yıl geçmesine rağmen Six henüz beğenmiş değildi. Öte yandan, Jack Karen’in ikizi gibiydi, o nedenle yemeklerini sorun etmiyordu. Bu geceki münide telaffuz bile edemediğim ama her zamanki gibi tamamen hayvan

ürünlerinden arınmış yiyecekler vardı. Karen beni vegan olmaya zorlamıyordu, o nedenle evde olmadığım sürece ne istersem yiyebiliyordum.

Six'ın yediği her şey ana yemeği olan Nutella'ya eşlik etmek içindi. Bu gece, peynirli ve Nutella'lı sandviç yiyordu. Böyle bir şeyin hoşuma gidip gitmeyeceğinden emin değildim.

“Ne zaman taşınacaksınız?” diye sordum Jack'e. O ve Karen bir süredir bir sonraki adımı atmaktan bahsediyorlardı, ama teknoloji karşıtlığı konusunda bir türlü karara varamıyorlardı. Jack bunu boş verecekmiş gibi görünmüyordu. Karen'in sıcak bakabileceği türden bir pürüz değildi.

“Annen pes edip kablolu televizyona başvurduğu zaman,” dedi Jack.

Bu konuda tartışmıyorlardı. Sanırım anlaşmaları ikisi için de makuldü, o nedenle ikisi de karşı görüşlerini modern teknoloji üzerine harcamak için acele etmiyordu.

“Sky bugün yolda bayıldı,” dedi Karen konuyu değiştirerek. “Yakışıklı bir genç adam onu içeri taşıdı.”

Güldüm. “Çocuk, anne. Lütfen çocuk de.”

Six masanın öteki ucundan bana dik dik bakınca, onu öğleden sonraki koşu sırasında olanlar hakkında bilgilendirmediğimi fark ettim. Okuldaki ilk günüm hakkında da bilgilendirmemiştim. Bugün hareketli bir gün olmuştu. Yarın gidince başıma gelenler hakkında kimi bilgilendireceğimi merak ediyordum. İki gün içinde dünyanın öbür ucunda olacağı düşüncesi beni korkutuyordu. Umarım Breckin onun yerini doldurabilirdi.

“İyi misin?” diye sordu Jack. “Gözünü morarttığına göre kötü düşmüş olmalısın.”

Gözüme uzanınca suratımı buruşturdum. Gözümün

morardığını tamamen unutmuştum. “O bayıldığımda olmadı. Six dirseğiyle bana vurdu. İki kez.”

En azından birinin Six’in neden bana saldırdığını sormasını bekledim, ama sormadılar. Sanırım bu onu ne kadar sevdiklerini gösteriyordu. Beni dövse bile umurlarında olmazdı, muhtemelen hak ettiğimi söylerlerdi.

“İsim yerine sana bir rakamla seslenmeleri canını sıkıyor mu?” diye sordu Jack, Six’e. “Bunu hiç anlayamadım. Ebeveynlerin çocuklarına isim olarak haftanın günlerinden birini vermeleri gibi.” Çatalı havada kaldı ve Karen’a baktı. “Bebğimiz olunca, ona böyle bir şey yapmayacağız. Takvimde bulabileceğin her şey seçeneklerimizin dışında.”

Karen buz gibi bir ifadeyle ona baktı. Tepkisinden yola çıkmam gerekirse, Jack ilk kez ona bebeklerden bahsediyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, geleceğinde bebek görmüyordu. Hem de hiçbir zaman.

Jack dikkatini tekrar Six’e verdi. “Gerçek adın Seven ya da Thirteen gibi bir şey değil miydi? Neden Six’i seçtiğini anlamıyorum. Sanırım bu seçebileceğin en kötü rakam.”

“Hakaretlerini olduğu gibi kabul ediyorum,” dedi Six. “Gitmek üzere olduğum için üzüntünü bu şekilde gizliyorsun.”

Jack güldü. “Hakaretlerimi nereye istersen oraya göm. Altı ay sonra geri döndüğünde daha fazlası olacak.”

Jack ve Six gittikten sonra Karen’a bulaşıkları yıkaması için yardım ettim. Jack bebek konusunu açtığından beri alışılmadık derecede sessizdi.

“Bu konu neden seni bu kadar korkutuyor?” diye sordum durulaması için tabağı ona uzatırken.

“Ne?”

“Seninle çocuk sahibi olmak istemesi. Otuzlu yaşlarındasın. Senin yaşındaki insanların sürekli bebekleri oluyor.”

“O kadar belli ettim mi?”

“Benim için fark edilirdi.”

Durulamak için benden bir tabak daha alıp içini çekti. “Jack’i seviyorum. Seni ve beni de seviyorum. Anlaşmamızı da, ve bunu değiştirmeye, özellikle de bir bebek dahil etmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Ama Jack bir sonraki adımı atmaya çok istekli.”

Suyu kapatıp ellerimi havluya sildim. “Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına gireceğim, anne. Anlaşmamızın aynı kalmasını istesen de...böyle olmayacak. Bir sonraki yarıyıldan sonra üniversitede olacağım ve sen burada yalnız yaşıyor olacaksın. Eve taşınmasına izin vermen kötü bir fikir olmayabilir.”

Bana gülümsedi, ama üniversite konusunu her açtığımda olduğu gibi acı dolu bir gülümsemeydi bu. “Bir süredir bunu düşünüyorum, Sky. İnan bana. Bir kez atıldıktan sonra geri alınamayacak büyük bir adım.”

“Ya geri almak istemeyeceğin bir adımsa? Ya atacağın bu adımdan sonra bir adım daha atmak istersen ve bir anda kendini koşarken bulursan?”

Güldü. “Benim de korktuğum bu.”

Tezgâhı silip bezi lavaboda duruladım. “Bazen seni anlayamıyorum.”

“Ben de seni anlayamıyorum,” dedi omzumu dürterek. “Devlet okuluna neden bu kadar gitmek istediğini asla anlayamayacağım. Eğlenceli olduğunu söylediğini biliyorum, ama bana gerçekten ne hissettiğini anlat.”

Omuzlarımı silktim. “İyiymi,” diye yalan söyledim.

İnatçılığım her zaman üstün gelirdi. Asla, “Söylemişim,” demeyecek olmasına rağmen, ona okuldan bugün ne kadar nefret ettiğimi anlatmama imkân yoktu.

Ellerini kurulayıp bana gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim. Yarın sana aynı soruyu tekrar sorduğumda, belki doğruyu söylersin.”

Breckin’in verdiği kitabı sırt çantamdan çıkarıp yatağıma oturdum. İki sayfa ilerlemişken, Six penceremden içeri girdi.

“Önce okul, sonra hediye,” dedi. Yatakta yanıma oturunca, kitabı komodine koydum.

“Okul berbat bir yer. Sen ve erkeklere hayır diyememe beceriksizliğin yüzünden, kötü şöhretini senden devraldım. Ama ilahi bir müdahaleyle, şarkı söyleyemeyen ve rol yapamayan ama kitap okumayı çok seven, evlat edinilen, dünyadaki en iyi yeni dostum olan eşcinsel Mormon Breckin beni kurtardı.”

Six dudaklarını büktü. “Henüz kapıdan bile çıkmamış olmama rağmen yerime birini buldun, öyle mi? Çok hainsin. Ayrıca, bilgin olsun diye söylüyorum, erkeklere hayır diyememek gibi bir beceriksizliğim yok. Evlilik öncesi cinsel ilişkinin ahlaki sonuçlarını idrak edememe gibi bir sorunum var.”

Kucağıma bir kutu koydu. Paketlenmemiş bir kutu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Ama paketlememiş olmamın sana dair düşüncelerimi yansıtmadığını biliyor olman gerekir. Sadece tembelim, hepsi bu.”

Kutuyu kaldırıp salladım. “Giden sensin, biliyorum. Benim *sana* hediye almam gerekirdi.”

“Evet, almalıydın. Ama hediye vermekten anlamıyorsun ve benim için değişmeni beklemiyorum.”

Haklıydı. Hediye vermekten gerçekten hiç anlamazdım, ama sebebi hediye almaktan hoşlanmamamdı. İnsanların karşımda ağlaması kadar tuhaf bir şeydi. Kutuyu çevirip kapağını buldum ve açtım. Kâğıdı çekince avucuma bir cep telefonu düştü.

“Six,” dedim. “Bunu kabul edemeyeceğimi biliyorsun...”

“Kapa çeneni. Seninle iletişim kurabilecek bir yol bulmadan dünyanın öbür ucuna gitmem. E-mail adresin bile yok.”

“Biliyorum, ama yapamam...bir isim yok. Bunu ödeyemem. Ve Karen...”

“Rahatla. Kontörlü hat. Ben yokken günde bir kez mesajlaşabileceğimiz kadar kontör yükledim. Uluslararası telefon görüşmesi yapmam, o konuda şansın yok. Ve sırf annenin acımasız ve anlaşılmaz ebeveynlik değerlerine uymak için telefonun internetinin olmadığından emin oldum. Sadece mesajlaşabiliriz.”

Telefonu kapıp açtı ve iletişim bilgilerini girdi. “Ben yokken yakışıklı bir erkek arkadaş edinirsen, fazladan dakika ekleyebilirsin. Ama bana ayrılan dakikaları kullanırsa, hayalarını kopartırım.”

Telefonu bana geri verdi ve giriş tuşuna bastım. İletişim bilgileri *Dünyadaki en ama EN iyi arkadaşın* olarak karşıma çıktı.

Hediye almak konusunda da kötüydüm ve veda etmek de. Telefonu kutusuna geri koyup çantamı almak için eğildim. Kitapları çıkarıp yere koydum, sonra dönüp sırt

çantamı ona doğru ters tuttum ve dolar banknotlarının kucağına düşmesini izledim.

“Burada otuz yedi dolar var,” dedim. “Geri dönene kadar seni idare etmeli. Mutlu döviz bozdurmalar.”

Bir avuç dolusu dolar alıp havaya fırlattıktan sonra tekrar yatağa düştü. “Okulda bir gün geçirmiş olmana rağmen sürtükler dolabına para mı saçı?” Gülmeye başladı. “Çok etkileyici.”

Ona yazdığım veda kartını göğsüne bıraktım, sonra başımı omzuna koydum. “*Bunun* etkileyici olduğunu mu düşünüyorsun? Asıl kafeteryadaki direkte dans edişimi görmeliydin.”

Kartı alıp parmağını üzerinde gezdirirken gülümsedi. Aşırı duygusallıktan hoşlanmadığımı bildiği için kartı açmadı. Göğsüne sıkıştırıp başını omzuma koydu.

“Tam bir sürtüksün,” dedi kısık bir sesle ve dökmek için inatla uğraştığı gözyaşlarını tutarak.

“Öyle olduğumu söylüyorlar.”

28 Ağustos 2012 Salı

06:15

Alarm çalar çalmaz bugünkü koşuyu es geçip geçmemeyi düşünmeye başladım, ama dışarıda beni kimin beklediğini hatırlayınca fikrim değişti. Giyinmeye başladığım ilk günden beri hiç olmadığı kadar hızlı giyinip pencereye yöneldim. Pencereimin iç kısmında Six'ın el yazısıyla yazıldığı belli olan "sürtük" yazan bir not vardı. Gülümseyerek kartı pencereden aldıktan sonra yatağa fırlatıp dışarı çıktım.

O, kaldırımın kenarına oturmuş, bacaklarını esnetiyordu. Sırtının bana dönük olması iyi bir şeydi. Yoksa tişört giydiğini fark eder etmez kaşlarımı çatığımı görürdü. Yaklaştığımı duyunca arkasını döndü.

"Hey, sen." Gülümseyip ayağa kalktı. Kalkınca tişörtünün şimdiden ıslak olduğunu gördüm. Buraya kadar koşmuştu. Üç kilometrenin üzerinde koştuğu anlamına geliyordu ve benimle birlikte yaklaşık beş kilometre, sonra da evine kadar üç kilometrelik yolu koşacaktı. Neden bu

kadar zahmete katlandığını gerçekten anlamıyordum. Ya da neden buna izin verdiğimi. “Esnemen gerekiyor mu?” diye sordu.

“Çoktan esnedim.”

Uzanıp baş parmağıyla yanağıma dokundu. “O kadar da kötü görünmüyor,” dedi. “Canın acıyor mu?”

Kafamı salladım. Parmaklarıyla yüzüme dokunurken sesli bir şekilde cevap verebileceğimi mi sanıyordu? İnsanın hem konuşup hem nefesini tutması oldukça zor bir şeydi.

Elini geri çekip gülümsedi. “Güzel. Hazır mısın?”

Nefesimi verdim. “Evet.”

Ve koşmaya başladık. Yol daralana kadar yan yana koştuk, sonra arkama geçti ve bu hareketlerime aşırı derecede dikkat etmeme sebep oldu. Koşarken genellikle kendimi kaybederdim, ama bu kez saçımdan şortumun uzunluğuna ve sırtımdan akan her ter damlasına kadar her şeyin farkındaydım. Yol genişleyip tekrar yanımda koşmaya başlayınca rahatladım.

“Yarış pistinde koşmayı denesen iyi olur.” Sesi sakindi, bu sabah altı buçuk kilometre koşmuş gibi çıkmıyordu. “Geçen seneki takımındaki çocukların çoğundan daha dayanıklısın.”

“Bunu yapmak istediğimden emin değilim,” dedim hiç çekici olmayan nefes nefese bir halde. “Okuldan kimseyi tanımıyorum. Denemeyi düşünüyordum ama şimdiye kadar okuldakilerin çoğu bana...kaba davrandı. Bir takım maskesi altında onlara daha uzun süre maruz kalmak istemiyorum.”

“Okulda sadece bir gün geçirdin. Biraz zaman tanı. Ha-

yatın boyunca evde eğitim gördükten sonra okulun ilk gününde bir sürü arkadaş edinmeyi bekleyemezsin.”

Aniden durdum. Birkaç adım attıktan sonra yanında koşmadığımı fark etti. Dönüp kaldırımda hareketsizce durduğumu görünce hemen yanıma koşup omuzlarımdan tuttu. “İyi misin? Başın mı dönüyor?”

Kafamı sallayıp omuzlarıma koyduğu ellerini ittim. “İyiyim,” dedim ışıltıbilir bir sinirle.

Başını eğdi. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Evime doğru yürümeye başlayınca beni takip etti. “Sayılır,” dedim ona bakarak. “Dün peşime düşmen konusunda yarı takılıyordum ama benimle tanışır tanışmaz Facebook’ta beni aradığını kendin söyledin. Sonra benimle koşmak için ısrar ettin, hem de yolunun üzerinde olmamasına rağmen. Şimdi de ne zamandır okula gittiğimi biliyorsun. Ve evde eğitim gördüğümü de. Yalan söylemeyeceğim, bu biraz sinir bozucu.”

Bir açıklama yapmasını bekledim, ama aksine gözlerini kısıp beni izledi. İkimiz de hâlâ yürüyorduk, ama bir sonraki köşeyi dönene kadar sessizce beni izledi. Nihayet konuştuğunda, sözcükleri derin bir iç çeker gibi çıktı. “Soruşturdum,” dedi en sonunda. “On yaşından beri burada yaşıyorum, o yüzden bir sürü arkadaşım var. Seni merak ettim.”

Birkaç adım boyunca onu süzdüm, sonra bakışlarımı kaldırıma çevirdim. “Arkadaşlarının” ona hakkımda başka neler anlattığını düşünürken birden ona bakamadım. Six ve ben arkadaş olduğumuzdan beri dedikoduların devam ettiğini biliyordum, ama ilk kez dedikodular beni utandırıyor ve kendimi savunmak zorunda olduğumu hissediyordum. Benimle koşmak için bunca zahmete katlan-

masının tek bir sebebi olabilirdi. Dedikoduları duymuştu ve doğru olmalarını umuyordu.

Rahatsız olduğumun farkındaydı, dirseğimden tutup beni durdurdu. “Sky.” Birbirimize doğru döndük, ama bakışlarımı betondan ayırmadım. Bugün sadece spor sutyeni giymemiş olmama rağmen kollarımı tişörtümün üzerinde birleştirip kendime sarıldım. Açıkta örtmem gereken hiçbir yer olmasa da, nedense kendimi çıplak hissediyordum.

“Sanırım dün marketteyken kötü bir başlangıç yaptık,” dedi. “Seni takip etmekle ilgili söylediklerim, yemin ederim ki, sadece şakaydı. Yanımdayken kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum. Hakkımda daha fazla şey bilmek seni rahatlatır mı? İsteddiğini sor, sana cevabını veririm. Ne istersen.”

Dürüst olmasını umuyordum, çünkü bir bir kızın sadece hoşlanabileceği bir çocuk olmadığının farkındaydım. Bir kızın kendini tamamen kaptırabileceği bir çocuktı ve bu düşünce beni korkutuyordu. Kimseye kendimi kaptırmak istemiyordum, özellikle de kolay olduğumu düşündüğü için çaba harcayan birine. Ayrıca, koluna *umutsuz* yazan bir dövme yaptırmış bir çocuktan da hoşlanmak istemiyordum. Ama merak ediyordum. Hem de çok.

“Sana soru sorarsam, dürüstçe yanıt verecek misin?”

Başını bana doğru eğdi. “Ben her zaman dürüstümdür.”

Konuşurken sesini alçaltması bir sanyeliğine başımı döndürdü, bu şekilde konuşmaya devam ederse bayılmaktan korkuyordum. Neyse ki, bir adım geri çekilip konuşmamı bekledi. Ona geçmişî hakkında sorular sormak istiyordum. Neden ıslahevine gönderildiğini, yaptığı şeyi neden yaptığını ve Six’in ona neden güvenmediğini bilmek istiyordum. Ama henüz gerçekleri bilmek istediğimden emin değildim.

“Neden okulu bıraktın?”

Kaçınmayı umduğu sorulardan biriymiş gibi içini çekti. Tekrar yürümeye başladı, bu kez onu takip eden bendim.

“Teknik olarak henüz okulu bıraktığım söylenemez.”

“Bir senedir okula gitmediğine göre, bana okulu bırakmışsın gibi geliyor.”

Dönüp bana baktığında bir şey söylemek istiyormuş gibi kararsız görünüyordu. Ağzını açtı, ama tereddüt edip tekrar kapattı. Onu okuyamamaktan nefret ediyordum. Çoğu insanı okumak çok kolaydı. Basittiler. Holder ise insanın kafasını karıştıran zor biriydi.

“Eve birkaç gün önce döndüm,” dedi. “Annem ve ben kötü bir yıl geçirdik, o nedenle bir süreliğine Austin’deki babamın yanında kaldım. Orada okula gidiyordum, ama eve dönme vaktimin geldiğini düşündüm. O yüzden buradayım.”

İsrahevinden bahsetmemeyi seçmesi dürüstlüğünden şüphelenmeme neden oldu. Konuşmak istemediği bir konu olduğunu anlayabiliyordum, ama dürüst olacağını söylerken hiç de öyle davranmıyordu.

“Bunların hiçbiri okulu neden bıraktığını açıklamıyor, neden döndüğünü de.”

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Doğrusu, hâlâ ne yapmayı istediğime karar vermeye çalışıyorum. Benim için gerçekten berbat bir yıl oldu. Bu okuldan nefret etmem de cabası. Saçmalıklardan bıktım, bazen okula gitmemeyi denemenin daha kolay olacağını düşünüyorum.”

Yürümeyi bırakıp ona döndüm. “Bu kötü bir bahane.”

Tek kaşını kaldırdı. “Liseden nefret etmem kötü bir şey mi?”

“Hayır. Hayatının geri kalanı boyunca kötü bir yılın

kaderini etkilemesine izin vermen saçma. Mezun olmana dokuz ay kala liseyi bırakmak? Bu...çok aptalca.”

Güldü. “İkna edici bir şekilde dile getirince, öyle görünüyor.”

“İstediğin kadar gül. Okulu bırakman pes etmen demek. Senden kuşkulanan herkesi haklı çıkarıyorsun.” Kolumdaki dövmeyle baktım. “Okulu bırakıp tüm dünyaya ne kadar umutsuz olduğunu mu göstereceksin? Ne harika bir fikir ama.”

Bakışlarımı takip edip bir süre dövmesine baktı, bu sırada çenesini ileri ve geriye oynattı. Konudan sapmak istememiştim, ama eğitimi yarıda bırakmak benim için hep hassas bir konu olmuştu. Bunca yıldır hayatımın nasıl sonuçlandığından sadece benim sorumlu tutulabileceğimi zihnime işleyen Karen’ı suçluyordum.

Holder ikimizin de baktığı dövmeden bakışlarını kaçırdı ve tekrar bana bakıp başıyla evimi işaret etti. “Evine geldik,” dedi ciddiyetle. Gülümsemeden ve el sallamadan arkasını döndü.

Kaldırımında durup arkasına bir kez bile bakmadan köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledim.

Kişiliklerinden biriyle bugün sohbet edebileceğimi düşünmüştüm. Buraya kadardı.

28 Ağustos 2012 Salı

07:55

Birinci devreye girdiğimde, Brecking tüm pembe ihtişamıyla sınıfın en arkasında oturuyordu. Önceki gün öğle tatilinden önce o pembe ayakkabıları ve onları giyen çocuğu nasıl fark etmediğimi anlayamıyordum.

“Selam, güzelim,” dedim yanındaki boş sandalyeye otururken. Kahvesini elinden alıp bir yudum aldım. Karşı çıkacak kadar beni tanımadığı için içmeme izin verdi. Belki de kendini kafein bağımlısı ilan eden birine karşı gelmenin sonuçlarını bildiği için kahvesinden içmeme izin vermişti.

“Dün gece hakkında çok şey öğrendim,” dedi. “Annenin internete girmene izin vermemesi çok kötü. Hakkında senin bile bilmediğin şeyleri keşfetmek için harika bir yer.”

Güldüm. “Bilmek istiyor muyum?” Başımı geriye atıp kahvesini bitirdikten sonra bardağı ona geri verdim. Boş bardağa bakıp sıramın üzerine koydu.

“Eh,” dedi. “Facebook’taki araştırmalarım sonucunda, geçen Cuma gecesi Daniel Wesley adında biriyle birlikte olduğunu ve sonuç olarak hamile kaldığından endişelendiğini öğrendim. Cumartesi günü Grayson adında biriyle birlikte olup onu evinden kovmuşsun. Dün ise...” parmaklarını çenesine vurdu. “Dün okuldan sonra Dean Holder adında biriyle koşarken görülmüşsün. Bu beni biraz endişelendirdi, söylenenlere göre...*Mormonlardan* hoşlanmıyormuş.”

Bazen başkalarının aksine internete erişimimin olmaması beni mutlu ediyordu.

“Bir bakalım,” dedim dedikodu listesini düşünerek. “Daniel Wesley’nin kim olduğunu bile bilmiyorum. Cumartesi gecesi, Grayson evime geldi, evet, ama bana doğru düzgün dokunamadan sarhoş kışına tekme bastım. Ve evet, dün Holder adında biriyle koştum, ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Tesadüfen aynı yerde koşuyorduk, ayrıca benden pek uzakta oturmuyor, o yüzden...”

Holder’la koşumu önemsiz gösterdiğim için hemen suçluluk hissettim. Henüz onu çözmemiştim ve birinin Breckin’le olan yirmi dört saatlik ittifakıma sızmasına henüz hazır değildim.

“Kendini iyi hissedeceksen, Shayna adında bir kızdan köklü bir aileden geldiğini ve çok zengin olduğunu duydum,” dedi.

Güldüm. “Güzel. O halde her sabah bana kahve getirmek senin için sorun olmayacak.”

Sınıfın kapısı açıldı, ikimiz de kafamızı kaldırıp bakarken beyaz bir tişört ve koyu renk pantolon giymiş ve sabah koşumuzdan sonra saçlarını yıkamış olan Holder içeri gir-

di. Onu görür görmez, midemdeki virüs/kelebekler geri döndü.

“Lanet olsun,” diye homurdandım. Holder Bay Mulligan’ın masasına bir form bıraktıktan sonra cep telefonunu kurcalayarak sınıfın arkasına doğru yürüdü. Breckin’in tam önündeki sandalyeye oturdu ve beni fark etmedi bile. Cep telefonunun sesini kısıttıktan sonra cebine koydu.

Okula gelmesine o kadar şaşırmıştım ki, onunla konuşmadım. Bir şekilde okula tekrar kaydolması hakkındaki fikrini mi değiştirmiştim? Çünkü pişmanlıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Bay Mulligan içeri girip eşyalarını masasına koydu, sonra tahtaya dönüp ismini ve tarihi yazdı. Dünden bu yana kim olduğunu gerçekten unutmuş olabileceğimizi düşündüğünü sanmıyordum, belki de bize ne kadar cahil olduğumuzu düşündüğünü hatırlatmak istemişti.

“Dean,” dedi, yüzü hâlâ tahtaya dönüktü. Arkasına dönüp Holder’ı aradı. “Bir gün geç olsa da, hoş geldin. Bu yarıyıldan bize sorun çıkarmayacağını sanıyorum?”

Gelir gelmez Holder’ı küçümseyen bir yorumda bulunmasına inanmadım. Okuldayken bu tür şeylere katlanmak zorunda kalıyorsa, geri dönmek istememesine şaşırmamalıydı. En azından ben sadece diğer öğrencilerden çekiyordum. Öğrenci kim olursa olsun, öğretmenler asla onları küçük görmemeliydi. Öğretmenlik kılavuzunun ilk kuralı bu olmalıydı. Üçüncü sınıftan sonra öğretmenlerin tahtaya isimlerini yazmalarına müsaade edilmemesi ise ikinci madde olmalıydı.

Holder sandalyesinde kıpırdadıktan sonra Bay Mulligan’ın sözüne aynı sertlikle karşılık verdi. “Bundan bu

yarıyıl size zorluk çıkarmama neden olabilecek şeyler söylemeyeceğinizi mi çıkarmalıyım, Bay Mulligan?”

Pekâlâ, “sorun çıkarmak” kesinlikle karşılıklı bir durumdu. Onu okula gelmeye ikna ettiğime göre, belki de bir sonraki dersimde ona otoriteye saygı duymasının önemini vurgulamalıyım.

Bay Mulligan çenesini içeri çekip gözlük camlarının üzerinden öfkeyle Holder’a baktı.

“Dean. Neden buraya gelip kendini sınıf arkadaşlarına tanıtmıyorsun? Geçen sene aramızdan ayrıldığından beri yeni öğrenciler geldiğine eminim.”

Holder karşı çıkmadı, Bay Mulligan’ın ondan karşı çıkmasını beklediğine emindim. Ama aksine, yerinden kalkıp hızla sınıfın ön tarafına yürüdü. Ani enerji patlaması Bay Mulligan’ın bir adım geri çekilmesine neden oldu. Holder kendinden son derece emin bir tavırla sınıfa doğru döndü.

“Seve seve,” dedi Holder, Bay Mulligan’a bir bakış atarak. “Adım Dean Holder. İnsanlar bana Holder der.” Bakışlarını Bay Mulligan’dan ayırıp sınıfın arkasına çevirdi. “Okuldan bir buçuk yarıyıl uzak kalmış olmam dışında birinci sınıftan beri burada okuyorum. Ve Bay Mulligan’a göre sorun çıkarmaktan hoşlanıyorum, o nedenle bu ders çok eğlenceli geçecek.”

Öğrencilerden bazıları onun sözlerine güldü, ama ben söylediklerinde komik bir şey bulamamıştım. Duyduğum şeylere dayanarak ona karşı şüpheliydim ve şimdi ise davranışlarıyla gerçek rengini gösteriyordu. Holder kendini tanıtmaya devam etmek için ağzını açtı, ama sınıfın arkasında olduğumu görür görmez gülümsedi. Bana göz kırpınca, içimden masamın altına girip saklanmak geçti. Ona belli belirsiz bir şekilde gülümsedim, öğrenciler kime bak-

tığını görmek için kafalarını çevirmeye başlayınca masamın altına baktım.

Bir buçuk saat önce kızgın bir şekilde yanımdan ayrılmıştı. Şimdi ise, en iyi dostunu yıllar sonra görmüş gibi bana gülümsüyordu.

Evet. Sorunları vardı.

Breckin masasına eğildi. “Bu da neydi?” diye fısıldadı.

“Öğle yemeğinde anlatırım,” dedim.

“Bugün bizimle paylaşmak istediğin akıl dolu tüm sözlerin bu mu?” diye sordu Bay Mulligan, Holder’a.

Holder kafasını salladıktan sonra gözlerini benden ayırmadan yerine döndü. Oturup kafasını bana doğru çevirdi. Bay Mulligan derse başlayınca herkesin dikkati sınıfın ön kısmına döndü, Holder’ınki hariç. Kitabıma bakıp işlediğimiz bölümü açtım, onun da aynı şeyi yapmasını umuyordum. Kafamı kaldırdığımda hâlâ bana baktığını gördüm.

“Ne?” diye dudaklarımı oynatıp ellerimi havaya kaldırdım.

Gözlerini kısarak bir süre sessizce bana baktı. “Hiçbir şey,” dedi en sonunda. Sandalyesinde dönüp önündeki kitabı açtı.

Breckin kalemle eklemlerime vurup merakla bana baktıktan sonra dikkatini tekrar kitabına verdi. Az önce olanlar hakkında bir açıklama bekliyorsa, ona açıklama yapamadığımda hayal kırıklığına uğrayacaktı. *Ben* bile ne olduğunu bilmiyordum.

Ders sırasında birkaç kez Holder’a baktım ama tüm ders boyunca hiç arkasını dönmedi. Zil çalınca, Breckin sandalyesinden fırlayıp parmaklarını masama vurdu.

“Sen ve ben öğle yemeğine gidiyoruz,” dedi kaşlarını

kaldırarak. Sınıftan çıkınca gözlerimi Holder'a çevirdim. Gözlerinde sert bir ifadeyle Breckin'in az önce çıktığı kapiya bakıyordu.

Eşyalarımı toplayıp Holder'ın benimle konuşmasına fırsat vermeden kapiya doğru yöneldim. Okula yeniden kaydolmasına çok sevinmiştim, ama çok iyi dostmuşuz gibi bana bakmasından rahatsız olmuştum. Breckin'in ya da başka birinin Holder'ın yaptığı şeylere aldırmadığımı düşünmesini istemiyordum. Onunla hiçbir şekilde iletişim içinde olmamayı tercih ederdim, ama içimde bunun onun için sorun olacağına dair bir his vardı.

Dolabıma gidip kitaplarımı bıraktım ve İngilizce ders kitabını aldım. Shayna/Shayla'nın bugün sınıfta beni tanıyıp tanımayacağını merak ediyordum. Muhtemelen tanımayacaktı, üzerinden yirmi dört saat geçen bir bilgiyi hatırlayacak beyin hücresi olduğunu sanmıyordum.

"Hey, sen."

Endişeli bir şekilde gözlerimi kapattım, arkamı dönüp tüm ihtişamıyla orada durduğunu görmek istemiyordum.

"Geldin demek." Dolabımdaki kitapları yerleştirdikten sonra ona döndüm. Gülümseyip dolabımın yanındaki dolaba yaslandı.

"İyi görünüyorsun," dedi beni tepeden tırnağa süzerek. "Gerçi terli versiyonun da hiç fena değil."

O da iyi görünüyordu, ama ona bunu söyleyecek değildim.

"Beni takip mi ediyorsun yoksa gerçekten okula tekrar kayıt mı oldun?"

Şeytanca gülümseyip parmaklarıyla dolabın üzerinde ritim tuttu. "İkisi de."

İz sürme şakalarına gerçekten son vermeliydim. Bunu yapabileceğini düşünmemek tuhaf olurdu.

Öğrencilerin dağıldığı koridora baktım. “Derse gitmeliyim,” dedim. “Hoş geldin.”

Rahatsızlığımı sezmiş gibi gözlerini kısarak bana baktı. “Tuhaf davranıyorsun.”

Bu sözünün üzerine gözlerimi devirdim. Nasıl davrandığımı nereden biliyordu? Beni tanımıyordu bile. Tekrar dolabıma bakıp neden “tuhaf” davrandığıma dair düşüncelerimi gizlemeye çalıştım. Geçmişinin neden beni korkutmadığı, neden geçen sene o zavallı çocuğa kötü şeyler yapacak kadar asabi olduğu, neden benimle koşma zahmetine girdiği, neden hakkımda arkadaşlarına sorular sorduğu gibi düşünceler. Aklımdaki soruları yüksek sesle dile getirmek yerine omuzlarımı silkip, “Sadece seni burada gördüğüme şaşırdım,” dedim.

Dolabımın yanındaki dolaba omzunu yaslayıp kafasını salladı. “Hayır. Başka bir şey var. Ne oldu?”

İçimi çekip dolabıma yaslandım. “Dürüst olmamı mı istiyorsun?”

“Her zaman bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

Dudaklarımı sımsıkı kapatıp kafamı salladım. “Pekâlâ,” dedim. Dolabıma omzumu vererek ona doğru döndüm. “Yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Karşılık vermeyi düşünmediğim niyetlerin varmış gibi konuşuyorsun ve benimle flört ediyorsun. Ve sen...” Durup doğru kelimeyi aradım.

“Ben *ne*?” dedi, dikkatle bana bakıyordu.

“Sen...yoğunsun. Çok yoğun. Ve değişken. Ve biraz da ürkütücü. Bir şey daha var,” dedim ne olduğunu söylemeden. “Yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum.”

“Diğer şey ne?” Neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuş ama söylemem için bana meydan okuyormuş gibi sordu.

Derin bir nefes verip sırtımı tekrar dolaba yasladım ve ayaklarıma baktım. “Bilirsin,” dedim, tekrar geçmişinden söz açmak istemiyordum.

Holder önüme geçip ellerini dolabın üzerinde başımın yanına koydu ve bana doğru eğildi. Ona baktım, bana tepeden bakıyordu ve aramızda on beş santimetre bile yoktu.

“Bilmiyorum, çünkü benimle olan sorunun neyse söylemekten korkuyormuşsun gibi sürekli kaçınıyorsun. Söyle.”

Ona bakınca kendimi kapana kısılmış gibi hissettim, ilk karşılaşmamızdan sonra içime saldıgı aynı panik duygusu geri döndü.

“Yaptıklarından haberim var,” dedim aniden. “Birini dövdüğünü biliyorum. İslahevine gönderildiğini biliyorum. Seninle tanıştığımndan beri iki gün içinde en az üç kez beni korkuttuğunu da biliyorum. Dürüst olduğumuza göre, hakkımda sorular sorarken şanıımı da duymuş olmalısın, bana karşı çaba harcamanın tek sebebi bu olmalı. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim, ama seninle birlikte olmayacağım. Aramızda olanlar dışında başka bir şey olabileceğini düşünmeni istemiyorum. Birlikte koşuyoruz. Hepsi bu.”

Çenesi kasıldı, ama ifadesi hiç değişmedi. Kolunu indirip bir adım geri çekilerek tekrar nefes almama fırsat tanıdı. Kişisel alanıma her adımını attığında neden nefesimin kesildiğini anlamıyordum. Özellikle de bu histen neden hoşlandığımı anlamıyordum.

Kitaplarımı göğsüme bastırıp yanından geçmeye yeltirken bir kol uzanıp beni Holder’ın yanından çekti. Yanı-

ma bakınca Grayson'ın Holder'ı süzdüğünü gördüm, bu sırada belimi daha da sıkı tutmaya başladı.

“Holder,” dedi Grayson soğuk bir şekilde. “Geri döndüğünü bilmiyordum.”

Holder, Grayson'ın farkında bile değildi. Bana birkaç saniye daha bakmaya devam etti, ve sonra Grayson'ın beni belimden tuttuğunu gördü. Neler olduğunu anlamış gibi hafifçe kafasını sallayıp gülümsedikten sonra gözlerime baktı.

“Evet, döndüm,” dedi Grayson'a bakmadan.

Bu da ne demek oluyordu böyle? Grayson nereden çıkmıştı ve neden ona aitmişim gibi kolunu bana dolamıştı?

Holder bakışlarını benden çevirip uzaklaşmak üzere arkasını döndü, ama aniden durdu. Dönüp bana baktı. “Pist denemeleri Perşembe günleri okuldan sonra,” dedi. “Gitmelisin.”

Sonra uzaklaştı.

Grayson'ın ise gitmemiş olması çok kötüydü.

“Cumartesi günü işin var mı?” dedi Grayson kulağıma, beni kendisine doğru çekerek.

Onu göğsünden itip boynumu ondan uzaklaştırdım. “Kes şunu,” dedim sinirle. “Geçen hafta görüşmek istemediğimi yeterince açıkça ifade ettiğimi sanıyorum.”

Dolabımı kapatıp oradan uzaklaşırken tüm hayatım boyunca dramdan uzak durmuş olmama rağmen iki gün içinde bir kitaplık drama nasıl bulaştığımı merak ediyordum.

Breking karşıma oturup bana bir kola verdi. “Kahve yoktu, ama senin için kafein buldum.”

Gülümsedim. “Tüm dünyadaki en iyi dostum olduğun için teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme, kötü amaçlarım uğruna onu yanımda getirdim. Aşk hayatın hakkındaki kirli detayları öğrenebilmek için sana rüşvet veriyorum.”

Gülerek kolayı açtım. “Hayal kırıklığına uğrayacaksın, çünkü aşk hayatım diye bir şey yok.”

Kolasını açarken sırtıttı. “Ah, bundan şüpheliyim. O taraftaki kötü çocuk seni süzüyor.” Başıyla sağ tarafa işaret etti.

Holder üç masa öteden bana bakıyordu. Aralarına geri döndüğü için heyecanlanmış görünen futbol takımından birkaç çocukla birlikte oturuyordu. Sırtına vuruyor ve onunla konuşup duruyorlardı, sohbetlerinin bir parçası olmadığının farkında bile değillerdi. Holder gözlerini benden ayırmadan suyundan bir yudum aldı. Bardağı masaya biraz sertçe bıraktıktan sonra masadan kalkarken başıyla sağa doğru işaret etti. Sağa bakınca kafeteryanın çıkışı gördüm. o tarafa doğru yürüyor ve onu takip etmemi bekliyordu.

“Hah,” dedim Breckin’den çok kendi kendime.

“Evet. Hah. Git ve ne istiyormuş öğren, sonra bana rapor et.”

Bir yudum daha aldıktan sonra kolamı masaya bıraktım. “Emredersiniz, efendim.”

Bedenim Holder’ı takip etmek için masadan kalkarken, kalbim masada kaldı. Onu takip etmemi ima eder etmez göğüs kafesimden fırladığına eminim. Breckin’e korktuğumu belli etmeyebilirdim, ama kendi organlarım üzerinde biraz olsun kontrole sahip olmalıydım.

Her iki tarafa da baktım, ama onu göremedim. Dolap-

ların kenarına varana kadar birkaç adım attım, sonra köşeyi döndüm. Sırtımı dolaplardan birine vermiş ve dizini kırmıştı, ayağı ise arkasındaki dolabın üzerindeydi. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, bana bakıyordu. Bebek mavisi gözlerinin tonu bile öfkesini gizlemeye yeterli olmuyordu.

“Grayson’la mı çıkıyorsun?”

Gözlerimi devirip karşısındaki dolaplara doğru yürüdüm ve onlara yaslandım. Bu ani ruh hali değişikliklerinden sıkılmaya başlamıştım, çocukla yeni tanışmıştım. “Fark eder mi?” Neden onu ilgilendirdiğini merak ediyordum. Herhangi bir şey söylemeden önce yaptığı gibi bana sessizlikle karşılık verdi.

“Adi herifin teki.”

“Bazen sen de öylesin,” dedim hemen, onun gibi cevap vermeden önce uzun uzun düşünmeye ihtiyacım yoktu.

“Sana göre biri değil.”

Sinirli bir kakhaha attım. “Ama sen bana göre birisin, öyle mi?” diye karşılık verdim. Sayı tutuyor olsaydık, iki sıfır önde olduğumu söylerdim.

Kollarını indirip dolaplara doğru döndü ve birine avucunun içiyle vurdu. Metale çarpan teninin çıkardığı ses koridorda yankılandı, titreşimleri karın boşluğumda bile hissettim.

“Beni bu işe karıştıрма,” dedi arkasını dönerek. “Grayson’dan bahsediyorum, benden değil. Onunla birlikte olmamalısın. Nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

Güldüm. Komik olduğu için değil...ciddi olduğu için. Tanımadığım bu çocuk bana ciddi ciddi kiminle çıkıp çıkmamam gerektiğini mi söylüyordu? Bozguna uğramış gibi başımı dolaba yasladım.

“İki gün, Holder. Seni sadece iki gündür tanıyorum.” Arkamdaki dolaplara vurup ona doğru yürüdüm. “Bu iki gün içinde çok farklı yanlarını gördüm ve içlerinden sadece biri hoşuma gitti. Benim ya da verdiğim kararlar hakkında söz sahibi olabileceğini düşünmen çok saçma. Hatta gülünç.”

Holder çenesini ileri geri oynatırken bana bakmayı sürdürdü, kollarını hâlâ göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Bakışları öylesine sert ve soğuktu ki, bunun gördüğüm altıncı yanı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Daha kızgın ve sahiplenici bir yanı.

“Ondan hoşlanmıyorum. Ve bu tür şeyler görmekten de.” Elini yüzüme koyup gözümdeki morluğun altında yavaşça parmaklarını gezdirdi. “Ya kolunu sana dolmasına ne demeli? *Gülünç* olduğum için özür dilerim.”

Elmacık kemiğimde gezinen parmak uçları nefesimi kesti. Gözlerimi açık tutup avucuna doğru yaslanmamak için kendimi zor tuttum, ama kararlıydım. Bu çocuğa karşı bağışıklık kazanacaktım. En azından...deneyecektim. Yeni amacım buydu.

Eli yüzüme değmeye dek ondan uzaklaştım. Yumruğunu sıkıp elini yanına indirdi.

“Öfke sorunu olmasından korktuğun için Grayson’dan uzak durmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” Başımı yana eğip gözlerimi kısarak ona baktım. “Bu biraz iki yüzlülük olur, öyle değil mi?”

Birkaç saniye daha beni inceledikten sonra hafifçe içini çekip güçlkle fark edilir bir şekilde gözlerini devirdi. Bakışlarını kaçırıp kafasını sallarken ensesini tuttu. Birkaç saniye bu şekilde kalıp diğer tarafa baktı. Yavaşça döndü-

ğünde, gözlerimin içine bakmıyordu. Bir kez daha kollarını göğsünün üzerinde birleştirip yere baktı.

“Sana vurdu mu?” dedi sesinden hiçbir şey belli etmeyecek. Başı yere doğru eğik olsa da, kirpiklerinin arasından bana baktı. “Sana hiç vurdu mu?”

Yine başlamıştı, tavrını değiştirerek beni boyun eğmeye ikna etmeye çalışıyordu. “Hayır,” dedim kısık bir sesle. “Hayır. Sana söyledim...bu bir kazaydı.”

Bir süre sessizce birbirimize baktık, ta ki ikinci öğle tatili için zil çalıp öğrenciler koridoru doldurana kadar. Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum. Ona bakmadan kafeteryaya döndüm.

29 Ağustos 2012 Çarşamba

06:15

Neredeyse üç senedir koşuyordum. Bunu neyin başlattığını ya da neyin disiplinli olacak kadar bana kadar keyif verdiğini hatırlamıyordum. Sanırım en büyük nedeni can sıkıcı olabilecek derecede korunaklı bir hayat sürmemdi. Bu konuda pozitif olmaya çalışıyordum, ama diğer öğrencilerin okulda birbirleriyle olan ilişkilerini ve iletişimlerini ve benim bunun bir parçası olmadığımı görmek zordu. Birkaç sene öncesine kadar lisede internet erişiminin olmaması o kadar önemli bir şey değildi, ama şimdi sosyal intihar olarak görülebiliyordu. İnsanların ne düşündüğü umurumda olduğundan değil.

İnkâr etmeyeceğim, Holder'ı internette aratmayı çok isterdim. Eskiden, hakkında daha fazla şey bilmek istediğim biri olduğunda, Six ve ben onun evinde internete girerdik. Ama Six şu anda Atlantik okyanusunun üzerinde okyanus aşırı uçuşta olduğu için ondan böyle bir şey isteyemezdim. Bunun yerine yatağında oturup merak etmeye devam

edecektim. İtibarı kadar kötü biri olup olmadığını merak ediyordum. Ebeveynlerinin kim olduklarını, kardeşinin olup olmadığını, herhangi biriyle çıkış çıkmadığını merak ediyordum. Henüz yeni tanışmış olmamıza rağmen neden bana bu kadar kızgın olduğunu merak ediyordum. Hep böyle sinirli miydi? Sinirli olmadığı zamanlarda hep çekici miydi? Hep uçlarda gezinmesinden ve hiç ılımlı olmamasından nefret ediyordum. Sakin ve rahat yanını görmek çok iyi olabilirdi. İlimli bir yanının olup olmadığını merak ediyordum. Merak ediyordum...çünkü tek yapabildiğim buydu. Bir şekilde düşüncelerimin en önünde yer edinen ve yerinden kımıldamayan umutsuz bir çocuğu sessizce merak ediyordum.

Transtan çıkıp koşu ayakkabılarımı giydim. Neyse ki, önceki gün koridorda olan atışmamız çözümlenmemişti. Bu yüzden bugün benimle birlikte koşmayacaktı, ve kendimi çok rahatlamış hissediyordum. Bugün her zamankinden daha çok yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ama nedenini bilmiyordum. Vaktimi yine merak ederek geçirecektim.

Onu.

Yatak odamın penceresini açıp dışarı çıktım. Yılın bu zamanına göre hava daha karanlıktı. Kafamı kaldırıp baktığımda gökyüzü hâlâ kapalıydı, ruh halimi çok iyi yansıtıyordu. Önce bulutların hareket ettiği yöne, sonra gökyüzünün soluna baktım, dibe vurmadan önce koşmak için zamanımın olup olmayacağını merak ediyordum.

“Evden çıkarken hep pencereni mi kullanırsın, yoksa benden kaçmaya mı çalışıyorsun?”

Sesini duyunca arkama döndüm. Kaldırımın kenarında duruyordu, şort ve koşu ayakkabılarını giymişti. Bugün üstsüzdü.

Lanet olsun.

“Senden kaçınmak isteseydim, yataktan hiç çıkmazdım.” Onu karşımda bu şekilde görünce tüm bedenimin kontrolden çıktığı gerçeğini gizleyebildiğimi umarak kendimden emin bir şekilde ona doğru yürüdüm. Bu sabah onu gördüğüm için küçük bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı, ama geri kalanım aptalca ve acınası bir şekilde mutluydu. Yanından geçip esnemek için kaldırıma oturdum. Bacaklarımı önüme uzatıp öne doğru eğilerek ayak-kabılarımı tuttum ve başımı dizlerime gömdüm – hem kaslarımı esnetmek için hem de ona bakmak zorunda kalmamak için.

“Geleceğini düşünmemiştim.” Yere çöküp kaldırımda tam karşıma oturdu.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Neden gelmeyeyim ki? Sorunları olan ben değilim. Ayrıca, yol ikimize de ait değil.” Ona çıkmıştım. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum.

Yoğun bakışlarıyla beni bir şekilde tepkisiz hale soktuğu o dik dik bakma ve düşünme taktiğine başvurdu. Artık alışkanlık haline getirdiği için bu hareketine neredeyse isim vermeyi düşünüyordum. Sessizce düşünürken sanki bakışlarıyla beni tutuyor ve bilerek ifadesinden hiçbir şeyi ele vermiyordu. Karşılık vermeden önce bu kadar çok düşünen başka birini tanıımıyordum. Cevabımı hazırlarken her şeyi tartması gerekiyormuş – sanki kelimeler sınırlıymış ve sadece gerekli olan sözcükleri kullanmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

Esnemeyi bırakıp ona döndüm, bu görsel soğukluktan vazgeçmeye razı değildim. Küçük Jedi zihin hilelerini üzerinde denemeyi ne kadar istesem de, benim üzerimde

denemesine izin vermeyecektim. Okunması imkânsız olduğu kadar öngörülemez biriydi. Ve bu canımı sıkıyordu.

Bacaklarını önümde esnetiyordu. “Ellerini ver. Ben de esnemeliyim.”

Çatlak-patlak oynamak üzereymişiz gibi ellerini uzatmış, karşımda oturuyordu. Yanımızdan bir araba geçse, çıkabilecek dedikoduları hayal edebiliyordum. Bunu düşünmek bile gülmeme neden oldu. Uzattığı ellerini tuttum, beni birkaç saniye öne ona doğru çekti. Kendisini serbest bırakınca, o öne, doğru esnerken ben onu çektim, ama o yere bakmıyordu. Gerinirken beni güçsüz düşüren bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti.

“Bu arada,” dedi, “dün sorun çıkaran ben değildim.”

Onu daha sert çektim, esnemesine yardım etmek istediğim için değil, kötülük yapmak istediğim için.

“Sorunlu olanın ben olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?”

“Değil misin?”

“Açıkla,” dedim. “Belirsizlikten hoşlanmam.”

Güldü, ama sinir bozucu bir şekilde. “Sky, hakkımda bilmen gereken bir şey varsa, o da belirsiz olmadığımdır. Sana karşı sadece dürüst olacağımı söyledim, sen de bana aynı şeyi söyledin, belirsizlik yalancılıktan farksızdır.” Ellerimi çekip geriye yaslandı.

“Az önce verdiğin cevap oldukça belirsiz,” diye dikkatini çektim.

“Bana hiç soru sormadın. Sana daha önce de söyledim, bilmek istediğin bir şey varsa, sor. Beni tanıdığını sanıyorsun, ama bana tek bir soru bile sormadın.”

“Seni *tanımıyorum*.”

Yine gülüp kafasını salladıktan sonra ellerimi bıraktı. “Unut gitsin.” Kalkıp uzaklaşmaya başladı.

“Bekle.” Betondan kalkıp onu takip ettim. Kızması gereken biri varsa, bendim. “Az önce ne söyledim? Seni *tanımadığımı*. Neden yine bana kızdın?”

Yürümeyi bırakıp döndü, sonra bana doğru birkaç adım attı. “Sanırım son birkaç gündür seninle vakit geçirdiğim için okulda senden daha farklı bir tepki görmeyi bekledim. Bana sormak istediğin neyse sorman için sana yeterince fırsat verdim, ama *benden* hiçbir şey duymamış olman gerçeğine rağmen her nedense duyduklarına inanmayı tercih ediyorsun. Hakkında söylentiler olan birinin başkalarını yargılamak konusunda daha dikkatli olacağını sanmıştım.”

Hakkımdaki söylentiler mi? Benimle ortak bir yanı olduğu için puan toplayacağını sanıyorsa, çok yanılıyordu.

“Demek mesele bu? Okula yeni gelen sürtüğün eşcinsel çocuğu döven adi herife karşı anlayışlı olacağını sandın, öyle mi?”

Homurdanıp bıkkınlıkla ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. “Bunu sakın yapma, Sky.”

“Neyi yapmayayım? Eşcinsel çocuğu döven adi herif olduğunu söylemememi mi istiyorsun? Pekâlâ. Dürüstlük prensiplerine bir göz atalım. Geçen sene o çocuğu çok kötü bir şekilde dövüp bir senini ıslahevinde geçirdin mi, yoksa geçirmedin mi?”

Ellerini beline koyup kafasını salladıktan sonra hayal kırıklığına uğramış gibi bana baktı.

“*Bunu yapma* derken, bana hakaret etmeni kastetmiyordum. *Kendini* aşağılamayı kastediyordum.” Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. “Ve evet. Onu öldüresiye dövdüm, adi herif şu anda karşımda olsa, onu yine döverim.”

Bakışları saf öfkeyle doluydu, ona sebebini sormaya korkuyordum. Dürüst olacağını söylemiş olabilirdi, ama yanıtları ona soru sormama engel olacak kadar beni korkutuyordu. Aynı anda birer adım geri çekildik. İkimiz de sessizdik, bu noktaya nasıl geldiğimizi merak ediyordum.

“Bugün seninle koşmak istemiyorum,” dedim.

“Ben de seninle koşmak istemiyorum.”

Bunun ardından, ikimiz de zıt yöne döndük. O evine yönelirken, ben pencereme doğru gittim. Bugün tek başına koşmak istemiyordum.

Yağmur yağmaya başladığı sırada pencereden içeri tırmandım, bir an evine kadar koşmak zorunda olduğu için ona acıdım. Ama sadece bir anlığına, ne de olsa Karma tam bir sürtüktü ve şu anda misilleme yaptığı kişi Holder’dı. Pencereyi kapatıp yatağıma yürüdüm. Beş kilometre koşmuşum gibi kalbim hızla atıyordu. Ama hızlı atmasının asıl sebebi çok kızgın olmamdı.

Çocukla birkaç gün önce tanışmıştım, ama hayatım boyunca hiç kimseyle tartışmadığım kadar tartışmıştım onunla. Six ve benim son dört sene içindeki tüm tartışmalarımızı toptasam bile son kırk sekiz saat içinde Holder’la yaptığım tartışmalarla kıyaslanamazdı. Neden umursadığını bile bilmiyordum. Sanırım bu sabahtan sonra, umurunda olmayacaktım.

Zarfı komodininin üzerinden alıp yırtarak açtım. Six’in mektubunu çıkarıp yastığıma uzandım ve zihnimdeki karışıklıktan kaçmayı umarak okumaya başladım.

Sky,

Umarım bu mektubu okuduğunda (hemen okumayacağını

biliyorum) yakışıklı bir İtalyan'a delicesine âşık olmuş ve seni tamamen aklımdan çıkarmış olurum.

Ama böyle olmayacağını biliyorum, çünkü her an seni düşünceğim.

Dondurma yiyip film izleyerek geçirdiğimiz geceleri ve erkek arkadaşlarımızı düşünceğim. Ama en çok da seni ve neden seni sevdiğime dair sebepleri düşünceğim.

Birkaç tanesinden bahsetmem gerekirse; veda etmekte ve duygularla baş etmekte zorlanmana bayılıyorum, çünkü aynı şey benim için de geçerli. Dondurmanın çikolatalı kısmını sevmene rağmen, benim de ne kadar çok sevdiğimi bildiğin için hep vanilyalı ve çilekli kısmından kaşıklamana bayılıyorum. Amişlerin bile hayran kalacağı kadar toplumdan kopuk olmana rağmen tuhaf ve beceriksiz olmamana bayılıyorum.

Ama en çok da beni yargılamamanı seviyorum. Son dört sene içinde tercihlerimi (her ne kadar kötü olsalar da), birlikte olduğum çocukları ya da sadakate inanmamamı bir kez bile sorgulamamış olmanı seviyorum. Pis sürtüğün teki olduğun için beni eleştirmemekte zorlanmadığını söyleyebilirdim. Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Beni yargılamayan bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Beni hiç hor görmediğin ve bana benden daha iyiymişsin gibi (ikimiz de öyle olduğunu bilmemize rağmen) davranmadığın için teşekkür ederim. İnsanların arkamızdan söyledikleri şeylere gülsem de, senin hakkında da bu tür şeyler söylemeleri canımı çok sıkıyor. Bu yüzden, üzgümüm. Ama çok üzgün değilim, çünkü sürtük arkadaşım olmak ya da iyi itibarlı bir kız olmak arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydın, dünyadaki tüm erkekleri becereceğini biliyorum. Çünkü beni o kadar çok seviyorsun. Ve bunu yapmana izin verirdim, çünkü ben de seni o kadar çok seviyorum.

Hakkında sevdiğim bir şey daha var, sonra çenemi kapataca-

ğın çünkü mektubu bitirmeme az kaldı ve pencereden çıkıp seni muncıklamamak için kendimi zor tutuyorum.

Umursamazlığın hoşuma gidiyor. İnsanların ne düşündüğünün gerçekten umurunda olmamasına bayılıyorum. Geleceğine odaklanmana ve hiç kimseyi kafana takmamana hayranım. Seni okula kaydolmaya ikna ettikten sonra İtalya'ya gideceğimi söylediğimde, bu iki iyi dostun ayrılacağı anlamına gelmesine rağmen gülümseyip omuzlarını silkebilme bayılıyorum. Hayallerimin peşinden gitmek için seni terk ettim ama bunun seni yiyip bitirmesine izin vermedin. Bana bu yüzden kızmadın bile.

(Bu sonuncusu, söz veriyorum) Fırtınalı Aşk'ın sonunda Sandra Bullock çekip giderken kötü bir son olduğu için ben televizyona bağırırken, sen sadece omuzlarını silkip, "Bu gerçek, Six. Gerçekçi bir sona sinirlenemezsin. Bazıları kötü olur. Asıl sahte mutlu sonlara sinirlenmelisin," diyebilme bayılıyorum.

Bunu asla unutmayacağım, çünkü haklıydın. Bana bir ders vermeye çalışmadığını da biliyorum, ama verdin. Her şeyi istediğim gibi olmayacak ve herkesi mutlu bir son beklemeyecek. Hayat gerçek ve bazen çirkin, insanın bununla nasıl baş edeceğini öğrenmesi gerek. Senin umursamazlığınla bunu kabul edip yoluma devam edeceğim.

Her neyse. Bu kadarı yeterli. Seni özleyeceğimi ve altı ay sonra geri döndüğümde okuldaki şu yeni en iyi arkadaşının geri çekilmesi gerekeceğini bilmeni istiyorum. Umarım ne kadar harika olduğunu biliyorsundur, ama bilmiyor olma ihtimaline karşı, hatırlatmak için sana her gün mesaj göndereceğim. Önümüzdeki altı ay boyunca her gün Sky hakkında sinir bozucu ve sonu gelmeyen olumlu mesajlar almaya kendini hazırla.

Seni seviyorum...

Mektubu katlayıp gülümsedim, ama ağlamadım. İçimden ağlamak gelse de, mektubunu okuduktan sonra ağlamamı beklemezdi. Komodine uzanıp bana verdiği cep telefonunu çekmecedan çıkardım. Şimdiden okumamı bekleyen iki mesaj vardı.

Son zamanlarda sana ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim? Seni özledim.

İkinci gün, bana yazsan iyi edersin. Sana Lorenzo'dan bahsetmeliyim. Ayrıca, sinir bozucu derecede zekisin.

Gülümseyip ona cevap yazdım. Neredeyse on sekiz yaşındaydım ve bu göndereceğim ilk mesaj mı olacaktı? Guinness Rekorlar Kitabı'na girebilecek türden bir şey olmalıydı.

Günlük olumlu mesajlara alışabilirim. Bana ne kadar güzel olduğumu, müzik zevkimin ne kadar mükemmel olduğunu ve dünyadaki en hızlı koşucu olduğumu hatırlatmayı unutma. (Başlangıç için yeterli olabilecek birkaç fikir.) Ben de seni özledim. Lorenzo'yu duymak için sabırsızlanıyorum, sürtük.

31 Ağustos 2012 Cuma

11:20

Okuldaki sonraki birkaç gün de ilk iki gün gibi geçti. Dramayla dolu. Dolabım hiçbirinin yapıştırıldığını ya da içine itildiğini görmediğim yapışkanlı not kâğıtları ve pis mektupların yuvası haline gelmişti. İnsanların yaptıkları şeyleri sahiplenmeyeceklerse neden bu tür şeylere kalkıştıklarını anlamıyordum. Bu sabah dolabıma sıkıştırılmış halde bulduğum not gibi. Sadece “Fahişe” yazıyordu.

Gerçekten mi? Yaratıcılık bunun neresindeydi? İlginç bir hikâyeyle destekleyememişler miydi? Düşüncesizliğimden belki birkaç kelimeyle söz edebilirlerdi? Her gün bu saçmalıkları okuyacaksam, en azından ilginç bir şeylerle karşıma çıksalar iyi olacaktı. Birinin dolabına asılsız bir not bırakacak kadar alçak olsaydım, notu okuyacak kişiyi eğlendirecek kadar düşünceli olurum. “Dün gece seni erkek arkadaşım ile yatakta gördüm. Salatalıklarına masaj yağı buluşturmandan hiç hoşlanmıyorum. Fahişe,” gibi ilginç bir şey yazardım.

Güldüm ve düşüncelerime gülmek bana tuhaf geldi. Etrafıma baktım, koridorda benden başka kimse kalmamıştı. Yapışkan notu dolabımdan çekip çıkarmak yerine, ki muhtemelen böyle yapmalıydım, kalemimi çıkarıp notu daha ilginç bir hale getirdim. *Rica ederim, yabancı.*

Breckin tepsisini benimkinin karşısına koydu. Salata-dan başka bir şey istemediğimi düşündüğü için artık kendi tepsilerimizi kendimiz alıyorduk. Bana duymayı istediğimi sandığı bir dedikodu öğrenmiş gibi gülümsedi. Ama dedikodulara karnım toktu.

“Dünkü pist denemeleri nasıldı?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. “Gitmedim.”

“Evet, biliyorum.”

“Öyleyse, neden soruyorsun?”

Güldü. “Çünkü senin hakkındaki şeylere inanmadan önce doğrulamayı tercih ederim. Neden gitmedin?”

Tekrar omuzlarımı silktim.

“Neden sürekli omuzlarını silkiyorsun? Tikin mi var?”

Omuzlarımı silktim. “Buradaki insanların yer aldığı bir takımda olmak istemiyorum. Tüm çekiciliğini yitirdi.”

Kaşlarını çattı. “Öncelikle, koşu yapabileceğin en bireysel sporlardan biri. İkincisi, burada olma sebebinin müfredat dışı aktiviteler olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Neden burada olduğumu *bilmiyorum*,” dedim. “Belki de gerçek dünyaya adımımı atmadan önce insan doğasına yeterince tanık olmak istedim. Böylece daha az şok olurum.”

Kereviz çubuğuyla bana işaret edip tek kaşını kaldırdı. “Bu doğru. Toplumun riskleriyle yavaş yavaş tanışırsan

darbenin etkisini azaltmış olursun. Tüm hayatını hayvanat bahçesinde geçirdikten sonra seni doğruca vahşi doğaya bırakamayız.”

“Güzel benzetme.”

Bana göz kırpıp kereviz çubuğunu ısırdı. “Benzetme demişken. Dolabına ne oldu? Bugün cinsel benzetmeler ve metaforlarla doluydu.”

Güldüm. “Hoşuna gitti mi? Biraz zamanımı aldı, yaratıcı bir anıma denk geldi.”

Kafasını salladı. “*Mormon Breckin’le birlikte olduğun için pis sürtüğün tekisin*” özellikle hoşuma gitti.

Kafamı salladım. “O bana ait değil. Orijinallerden biriydi. Ama eğlenceliler, değil mi? Artık daha terbiyesiz olduklarına göre?”

“Eh,” dedi. “*Eğlenceliydiler*. Ama artık orada değiller. I Holder’ın az önce hepsini yırttığını gördüm.”

Bakışlarımı ona çevirince yine şeytani bir şekilde sırtıttığını gördüm. Sanırım tutmakta zorlandığı sır buydu.

“Çok tuhaf.” Holder’ın neden böyle bir şey yapmaya tenezzül ettiğini merak ediyordum. En son konuştuğumuzdan beri birlikte koşmuyorduk. Hatta, hiç iletişim kurmuyorduk. Artık ilk devrede sınıfın diğer ucunda oturuyordu ve öğle tatili dışında günün geri kalanı onu görmüyordum. O zaman bile, arkadaşlarıyla birlikte kafeteryanın diğer ucunda oturuyordu. Çıkmaza girdikten sonra, başarılı bir şekilde birbirimizden kaçındığımızı sanmıştım, ama sanırım yanılmışım.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi Breckin.

Onu sinir etmek için yine omuzlarımı silkdim.

“Onun hakkında söylenenler doğru mu? Öfkesi hakkında? Ve kız kardeşi?”

Sözlerine şaşırmamış gibi yapmaya çalıştım, ilk kez kız kardeşi hakkında bir şey duyuyordum. “Bilmiyorum. Tek bildiğim, onunla geçirdiğim tüm zaman içinde onunla bir daha vakit geçirmek istemeyecek kadar beni korkuttuğu.”

Ona kız kardeşiyle neyi kastettiğini sormayı çok istiyordum, ama inatçılığımın hangi durumlarda çirkin başını kaldıracağına ben karar veremiyordum. Nedense, Dean Holder hakkında bilgi edinmek o durumlardan biriydi.

“Hey,” dedi bir ses arkamdan. Holder’a ait olmadığını hemen anladım, çünkü sese karşı ilgisizdim. Arkama döndüğüm sırada Grayson bacağını sıranın üzerinden atıp yanına oturdu. “Okuldan sonra işin var mı?”

Kereviz çubuğunu sosa batırıp bir ısırık aldım. “Muhtemelen.”

Grayson kafasını salladı. “Bu yeterince iyi bir yanıt değil. Son devreden sonra arabanda buluşuruz.”

Karşı çıkmama izin vermeden kalkıp gitti. Breckin bana sırtıyordu.

Omuzlarımı silkmekle yetindim.

Grayson’ın ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyordum, ama yarın gece bana gelmeyi düşünüyorsa, lobotomiye ihtiyacı var demekti. Yılın geri kalanı boyunca erkeklerden uzak durmaya çoktan hazırdım. Özellikle de onlar eve gittikten sonra Six’le birlikte dondurma yiyemeyeceksem. Dondurma, erkeklerle öpüşmenin en çekici kısmıydı.

En azından sözüne sadıktı. Otoparka vardığımda arabamın sürücü kapısına yaslanmış bekliyordu. “Selam, prenses,” dedi. Ses tonunun mu yoksa bana isim takmasının

ımı t  ylerimi   rperttiğinden emin değildim. Yanına gidip arabama yaslandım.

“Bana bir daha prenses deme. Asla.”

G  l  p   n  me geçti ve iki eliyle belimden tuttu. “Pek  l  . G  zelime ne dersin?”

“Bana sadece Sky demeye ne dersin?”

“Neden hep bu kadar sinirli olmak zorundasın?” Y  z  me uzanıp yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve sonra beni   pt  . Ne yazık ki, ona izin verdim. Bir ay boyunca bana katlandığı için bunu hak ettiğini d    nd  m. Ama   ok fazla   ey hak etmediği için birkaç saniye sonra y  z  m     ektim.

“Ne istiyorsun?”

Kolunu belime dolayıp beni tekrar kendine doğru   ekti. “Seni.” Boynumu   pmeye başlayınca onu ittim, geri   ekildi. “Ne?”

“Anlamıyor musun? Seninle yatmayacağımı sana s  ylemi tim, Grayson. Ne seninle oyun oynuyor ne de o hasta kızlar gibi pe ime d   men için uğra ıyorum. Daha fazlasını istiyorsun, bense istemiyorum, o nedenle   ıkmaza girdiğimizi ve kendi yolumuza devam etmemiz gerektiğini kabul etmeliyiz.”

Bana bakıp içini   ekti, sonra beni kendisine doğru   ekip sarıldı. “Daha fazlasına ihtiya ım yok, Sky. B  ylesi iyi. Seni bir daha zorlamayacağım. Evine gelmek hoşuma gidiyor ve yarın gece de gelmek istiyorum.” Bana o etkileyici g  l  msemlerinden biriyle bakmaya   alı tı. “  imdi bana kızmaktan vazgeç ve buraya gel.” Y  z  m   y  z  ne doğru yakla tırıp beni yine   pt  .

Ne kadar kızgın olsam da, dudaklarımız buluştuğu anda   zerime    ken uyuşukluk hissi sayesinde sinirimin

geçmesine engel olamadım. Sırf bu yüzden beni öpmeye devam etmesine izin verdim. Beni arabaya yaslayıp ellerini saçlarımda dolaştırdıktan sonra çenemi ve boynumu öptü. Başımı arabaya yaslayıp arkasında kalan kolumu kaldırarak saate baktım. Karen iş nedeniyle şehirde olmayacaktı, o nedenle markete gidip tüm hafta sonu bana yetecek kadar şeker almalıydım. Beni daha ne kadar yoklamayı planladığını bilmiyordum, ama dondurma fikri gerçekten daha çekici gelmeye başlamıştı. Gözlerimi devirip kolumu indirdim. Bir anda, kalp atışlarım üç kat hızlandı, midem alt üst oldu ve bir kızın yakışıklı bir çocuğun dudakları üzerinde dolaştığında hissetmesi gereken şeyleri hissettim. Ama gösterdiğim tepkiler dudakları üzerimde dolaşan çocuğa karşı değildi. Otoparkın öbür ucundan bana dik dik bakan yakışıklı çocuğa karşıydı.

Arabasının yanında duran Holder dirseğini arabasının kapısına koymuş, bizi izliyordu. Grayson'ı hemen itip arabama binmek için arkamı döndüm.

“Yarın akşam görüşecek miyiz?” diye sordu Grayson.

Arabaya binip motoru çalıştırdıktan sonra ona baktım. “Hayır. İlişkimiz bitti.”

Kapıyı kapatıp otoparktan çıktım, kızgın mı, utanç içinde mi yoksa delicesine âşık mı olduğumu bilmiyordum. Bunu nasıl yapıyordu? Otoparkın diğer ucundayken içimdeki bu duyguları nasıl fitilliyordu? Sanırım müdahaleye ihtiyacım vardı.

31 Ağustos 2012 Cuma

16:50

“Jack de seninle geliyor mu?” Son bagajımı arka koltuğa atması için Karen’a kapıyı açtım.

“Evet, geliyor. Pazar günü eve döneceğiz...*döneceğim*,” dedi kendini düzelterek. Jack ve kendisinden “biz” diye söz etmek ona acı veriyordu. Böyle hissetmesinden nefret ediyordum, çünkü Jack’ten gerçekten hoşlanıyordum ve Karen’ı sevdiğini biliyordum, neden hâlâ buna kafasını taktığını anlamıyordum. Karen’ın son on iki sene içinde birkaç erkek arkadaşı olmuştu, ama işler ciddiye binmeye başladığı anda, hep kaçıyordu.

Karen arka kapıyı kapatıp bana doğru döndü. “Sana güvendiğimi biliyorsun, ama lütfen...”

“Hamile kalma,” diye sözünü kestim. “Biliyorum, biliyorum. Son iki senedir her gidişinde bunu söylüyorsun. Hamile kalmayacağım, anne. Sadece kafayı bulup sızacağım.”

Gülüp bana sarıldı. “İyi kız. Ve sarhoş ol. Sarhoş olmayı sakın unutma.”

“Unutmam, söz veriyorum. Ayrıca hafta sonu için bir televizyon kiralayıp dondurma yerken kabloludaki saçmalıkları izleyeceğim.”

Geri çekilip bana dik dik baktı. “İşte bu hiç komik değil.”

Gülüp ona tekrar sarıldım. “İyi eğlenceler. Umarım bir sürü bitkisel ıvır zıvır, sabun ve tentür satarsın ya da bu iş gezilerinde her ne yapıyorsan.”

“Seni seviyorum. Bana ihtiyacın olursa, Six’in evindeki telefonu kullanabileceğini biliyorsun.”

Evden her ayrıldığında bana verdiği talimatlara gözlerimi devirerek karşılık verdim. “Görüşürüz,” dedim. Arabaya binip yola çıktı ve beni hafta sonu boyunca ebeveysiz bıraktı. Birçok genç için bu cep telefonlarını çıkarıp yılın en müthiş partisine davetiye yollamak demekti. Ben hariç. Hayır. İçeri girip kurabiye pişirmeye karar verdim, çünkü bu aklıma gelen en asice şeydi.

Bir şeyler pişirmeyi seviyordum, ama bu işte iyi olduğumu iddia etmiyordum. Genellikle un ve çikolata elde ettiğim üründen çok yüzüme bulaşmış oluyordu. Bu gece de durum değişmedi. Çikolata damlalı kurabiyeler, bir tepsi çikolatalı kek ve ne olduğundan emin olmadığım bir şey pişirdim. Kapı çaldığı sırada ev yapımı Alman çikolatalı keki karışımına un dökmekle meşguldüm.

Bu tür bir durumda ne yapmam gerektiğini bildiğime emindim. Kapılar her zaman çalardı, öyle değil mi? Bizim kapımız hariç. Ne olacağını bilmiyormuşum gibi kapı-

ya baktım. İkinci kez çalınca, ölçü kabını masaya bırakıp gözlerime giren saçlarımı ittim ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp karşımda Holder'ı görünce hiç şaşırmadım. Pekâlâ, biraz şaşırdım. Ama çok değil.

"Hey," dedim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi. Söyleyecek başka bir şey düşünmüş olsaydım bile, nefes alamadığım için söyleyebileceğimi sanmıyordum. Girişin en üst basamağında ellerini rahatça kot pantolonunun ceplerine sokmuş duruyordu. Saçlarının hâlâ kesime ihtiyacı vardı, ama elini kaldırıp saçlarını gözlerinin önünden çekince saçlarını kestirmesi birden çok kötü bir fikir gibi göründü.

"Selam." Beceriksizce gülümsüyor ve gergin görünüyordu ve bu son derece çekiciydi. Neşeliydi. En azından, ona göre. Ne zaman sinirlenip tartışmaya başlayacağını kim bilebilirdi ki?

"Ee," dedim huzursuzca. Bir sonraki basamağın onu içeri davet etmek olduğunu biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse bu konuda hâlâ kararsızdım.

"Meşgul müsün?" diye sordu.

Mutfakta yarattığım saklanamaz karışıklığa baktım. "Sayılır." Yalan değildi. İnanılmaz derecede meşgul sayılırdım.

Bakışlarını kaçırıp kafasını salladı, sonra arkasındaki arabasına işaret etti. "Evet. Sanırım...gitsem iyi olacak." Bir basamak indi.

"Hayır," dedim, fazla aceleci ve yüksek bir sesle. Neredeyse çaresiz sayılabilecek bir *hayırdı* ve utancımдан sük-lüm püklüm oldum. Neden burada olduğunu ve neden hâlâ zahmete girdiğini bilmesem de, merakım galip geldi.

Kenara çekilip kapıyı açtım. “İçeri gelebilirsin, ama çalışmak zorunda kalabilirsin.”

Tereddüt ettikten sonra tekrar basamaktan çıktı. İçeri girip kapıyı arkamızdan kapattı. Daha fazla tuhaflaşmadan, mutfağa dönüp ölçü kabını aldım ve evimde sıradan, değişken ve yakışıklı bir çocuk yokmuş gibi işe koyuldum.

“Pasta satışına mı hazırlanıyorsun?” Barın etrafında dolaşarak tezgâhı süsleyen pastaları süzdü.

“Annem hafta sonu evde olmayacak. Kendisi şekere karşı, o yüzden o burada olmadığına kendimi kaybediyorum.”

Gülüp bir kurabiye aldı, ama önce izin almak istercesine bana baktı.

“Buyur,” dedim. “Ama seni uyarıyorum, pasta pişirmekten hoşlandığım bu konuda iyi olduğum anlamına gelmez.” Geri kalan unu da eleyip karışım kasesine dök-tüm.

“Ev sana kalıyor ve Cuma gecesini pasta pişirerek geçi-riyorsun, öyle mi? Her ergen gibi,” dedi alaycı bir şekilde.

“Ne diyebilirim ki?” Omuzlarımı silktilim. “Tam bir asi-yim.”

Arkasını dönüp dolaplardan birini açtı ve içindekilere baktıktan sonra kapattı. Sol tarafa geçip başka bir dolabı daha açtı ve bir bardak aldı. “Süt var mı?” diye sordu dola-ba doğru yürürken. Karıştırmayı bırakıp sütü çıkarmasını ve evindeymiş gibi kendine bir bardak doldurmasını izle-dim. Bir yudum aldıktan sonra beni ona bakarken yakala-dı, sonra sıırttı. “Süt olmadan kurabiye teklif etmemelisin, biliyorsun. Çok kötü bir ev sahibisin.” Bir kurabiye daha aldıktan sonra sütü bara götürüp bir sandalyeye yerleşti.

“Misafirperverliğimi *davet edilen* misafirlere saklamaya

“çalışıyorum,” dedim alaycı bir şekilde ve tekrar tezgâha döndüm.

“Ovv,” güldü.

Mikseri çalıştırıp orta ve hızlıda çırpmam gereken üç dakika boyunca onunla konuşmamak için bahane yarattım. Yansıtıcı bir yüzey aradığımı belli etmeden neye benzediğimi hatırlamaya çalıştım. Her yere un bulaştırdığımdan emindim. Saçlarımı bir kalemle topladığımı ve dört gecedir aynı eşofman altını giydiğimin farkındaydım. Yıkanmamıştı. Gördüğüm yerlerdeki un izlerini ilgisiz bir şekilde silmeye çalışsam da, boşuna uğraştığımı biliyordum. Şu an, yüzüme ince çakıl taneleri yapışmış bir halde o kanepede yatarken görüldüğümünden daha kötü görüldüğümü sanmıyordum.

Mikseri durdurup karıştırıcı bıçakları çıkarmak için düğmeye bastım. Birini ağzıma götürüp yaladım, diğerini ise onun oturduğu yere götürdüm. “İster misin? Alman çikolatası.”

Elimden alıp gülümsedi. “Ne kadar düşüncelisin.”

“Sus ve yala şunu, yoksa ben yalayacağım.” Dolaba gidip kendi kupamı aldım ama süt yerine su doldurdum. “Su ister misin, yoksa o vegan saçmalığını yutabiliyormuş gibi yapmaya devam edecek misin?”

Gülüp burnunu buruşturduktan sonra bardağı barın üstünde bana doğru itti. “Kibar davranmaya çalışıyordum, ama o şey her neyse bir yudum daha alamazdım. Evet, su. *Lütfen.*”

Gülerek bardağını çalkaladıktan sonra ona su dolu bardağı ittim. Karşısındaki sandalyeye oturup çikolatalı kekimden bir parça alırken onu süzdüm. Neden burada olduğunu açıklamasını bekliyordum, ama açıklamıyordu.

Karşımda oturmuş, pasta yememi izliyordu. Neden burada olduğunu sormadım, çünkü aramızdaki sessizlik hoşuma gidiyordu. Tüm konuşmalarımız tartışmayla sona erdiği için ikimizin de çenesini kapatması işe yarıyordu.

Holder kalkıp hiçbir şey söylemeden oturma odasına gitti. Merakla etrafına bakındı, dikkatini duvarlardaki fotoğraflar çekti. Onlara doğru yaklaşıp her fotoğrafı yavaşça inceledi. Sandalyeme yaslanıp meraklı halini izledim.

Hiç acele etmiyor ve her hareketinden emin görünüyordu. Sanki tüm düşüncelerini ve hareketlerini günler öncesinden özenle planlamış gibiydi. Kelimeleri öylesine dikkatli seçiyordu ki, onu yatak odasında bir sonraki gün kullanacağı kelimeleri not alırken hayal edebiliyordum.

“Annen çok genç görünüyor,” dedi.

“Genç.”

“Ona benzemiyorsun. Babana mı benziyorsun?” Dönüp bana baktı.

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum. Neye benzediğini hatırlamıyorum.”

Tekrar fotoğraflara dönüp parmağını birinin üzerinde dolaştırdı.

“Baban öldü mü?” O kadar açık sözlüydü ki, babamın ölmediğini bildiğinden emindim, yoksa bu şekilde düşüncesizce sormazdı.

“Bilmiyorum. Onu en son üç yaşındayken gördüm.”

Mutfağa geri dönüp karşımdaki sandalyeye oturdu. “Hepsi bu mu? Hikâye yok mu?”

“Ah, elbette bir hikaye var. Anlatmak istemiyorum, hepsi bu.” Bir hikâye olduğuna emindim...sadece ne olduğunu *bilmiyordum*. Karen koruyucu aileye verilene kadarki yaşamım hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve daha önce hiç

kurcalamaya gerek duymamıştım. On üç senemi harika bir şekilde geçirdikten sonra unutulmuş birkaç senenin ne önemi vardı?

Tekrar gülümsedi, ama gözlerindeki meraklı bakışlarla birlikte düşünüldüğünde temkinli bir gülümsemeydi bu. “Kurabiyelerin güzelmış,” dedi konuyu ustaca değiştirecek. “Aşçılık becerilerini hafife almamalısın.”

Bir şey biplemeye başlayınca sandalyemden fırlayıp fırına koştum. Kapağını açtım, ama kek henüz pişmemişti. Arkamı döndüğümde, cep telefonum Holder’ın elindeydi. “Mesajın var,” diye güldü. “Kekine bir şey olduğu yok.”

Fırın eldivenini tezgâha atıp yerime geri döndüm. Özel hayatıma saygı duymadan mesajlarımı karıştırdı. Umu- rumda olmadığı için bunu yapmasına izin verdim.

“Cep telefonunun olmasına izin verilmediğini sanıyordum,” dedi. “Yoksa bana numaranı vermemek için uydurduğün acınası bir bahane miydi?”

“İzin *verilmiyor*. En iyi arkadaşım onu bana dün verdi. Mesaj göndermekten başka bir şey yapamıyorum.”

Ekranı bana doğru çevirdi. “Bunlar ne tür mesajlar böyle?” Telefonu tekrar kendisine çevirip birini okudu.

“*Sky, çok güzelsin. Muhtemelen evrendeki en muhteşem yaratıksın, biri sana aksini söylerse, onu mahvederim.*” Tek kaşısını kaldırarak bana baktıktan sonra tekrar telefona döndü. “Ah, Tanrım. Hepsi böyle. Lütfen bana motive olmak için her gün kendine mesaj gönderdiğini söyleme.”

Gülüp barın öteki tarafına uzanarak telefonu elinden aldım. “Kes şunu. Tüm eğlencesini bozuyorsun.”

Başını geriye atıp güldü. “Aman Tanrım, öyle yapıyorsun, değil mi? Bu mesajların hepsi senden mi?”

“Hayır!” dedim savunmacı bir şekilde. “Six’ten. O be-

nim en iyi arkadaşım, şu an dünyanın öbür ucunda ve beni çok özleyor. Üzülmemi istemediği için bana her gün bu tür güzel mesajlar gönderiyor. Bence çok hoş.”

“Ah, hiç de öyle düşünmüyorsun. Sinir bozucu olduğunu düşünüyor ve muhtemelen onları okumuyorsun bile.”

Bunu nereden biliyordu?

Telefonu bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. “O iyi niyetli,” dedim mesajların canımı sıktığını itiraf etmeden.

“Bunlar senin sonun olacak. Bu mesajlar egonu o kadar şişirecek ki, en sonunda patlayacaksın.” Telefonu kapıp cebinden kendi telefonunu çıkardı. İki telefonunda ekranlarına bakarak kendi telefonunda birkaç tuşa bastı. “İhtişam hayallerine kapılmadan önce bu durumu düzeltmeliyiz.” Telefonumu bana geri verip kendi telefonunda bir şeyler yazdıktan sonra cebine koydu. Telefonum yeni bir mesajın geldiğini belirtircesine bipledi. Ekranı bakınca gülmeye başladım.

Kurabiyelerin berbat. Ve aslında o kadar da güzel değilsin.

“Şimdi daha iyi, değil mi?” dedi sataşırçasına. “Egon yeterince indi mi?”

Gülüp telefonu tezgâha koyduktan sonra yerimden kalktım. “Bir kıza ne söylemen gerektiğini çok iyi biliyorsun.” Oturma odasına kadar yürüyüp arkama döndüm. “Evi gezmek ister misin?”

Kalktı, biblolar, odalar ve fotoğraflar hakkında sıkıcı şeylerden bahsederken beni takip etti, elbette acele etmeden her şeyi yavaşça sindiriyordu. Durup her şeyi inceledi ve tüm bu süre boyunca hiç konuşmadı.

Nihayet yatak odama vardığımızda, kapıyı ardına kadar açtım. “Ve benim odam,” dedim Vanna White pozumla. “Etrafa bakabilirsin, ama burada on sekiz yaşından büyük kimse olmadığı için yataktan uzak dur. Bu hafta sonu hamile kalmaya iznim yok.”

Kapıdan içeri girerken duraksayıp başım bana doğru eğdi. “Sadece *bu* hafta sonu mu? Yoksa önümüzdeki hafta hamile kalmayı mı planlıyorsun?”

Peşinden içeri girdim. “Hayır. Sanırım birkaç hafta daha bekleyeceğim.”

Odayı inceledikten sonra yavaşça bana döndü. “Ben on sekiz yaşındayım.”

Bu önemsiz gerçeği neden söylediğini anlamamış gibi başımı yana eğdim. “Ne mutlu sana mı demeliyim?”

Önce yatağa sonra bana baktı. “On sekiz yaşında olmadığım için yatağından uzak durmam gerektiğini söyledin. Ben de on sekiz yaşında olduğumu söyledim.”

Yatağıma bakarken ciğerlerimin kasılmasından hiç hoşlanmamıştım. “Pekâlâ, on dokuz demek istemiştin.”

Arkasına dönüp yavaşça açık pencereye doğru yürüdü. Eğilip başını dışarı çıkardı, sonra tekrar içeri çekti. “Demek meşhur pencere bu?”

Bana bakmadı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü bakışlar birini öldürebilseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdu. Neden böyle bir şey söylemek zorunda hissetmişti kendini? Bir kez olsun arkadaşlığından hoşlanmıştım. Bana doğru döndüğünde yüzündeki neşeli ifadenin yerini daha önce birçok kez gördüğüm meydan okuyan ifade almıştı.

İçimi çektim. “Holder, ne istiyorsun?” Ya neden burada olduğunu söyleyecek, ya da gidecekti. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip gözlerini kısarak bana baktı.

“Yanlış bir şey mi söyledim, Sky? Ya da asılsız? Ya da yersiz?” Alaycı sözlerinden pencereden neyi kastettiğini çok iyi bildiği açıktı. Onunla oyun oynayacak havada değildim; pişirmem gereken keklerim vardı. Ve yemem.

Kapıyı açtım. “Ne söylediğini çok iyi biliyorsun ve istediğin tepkiyi aldın. Mutlu musun? Şimdi gidebilirsin.”

Ama gitmedi. Kollarını indirip arkasına döndü ve komodinime doğru yürüdü. Breckin’in bana verdiği kitabı alıp son otuz saniye hiç yaşanmamış gibi kitabı inceledi.

“Holder, senden bunu kibarca istedim. Lütfen git.”

Kitabı yavaşça yerine koyup yatağa uzandı. Gerçekten de yatağıma uzanıyordu. Lanet olası yatağımdaydı.

Gözlerimi devirip olduğu yere yürüdükten sonra uzanıp ayaklarını yatağımdan aşağı çektim. Onu evimden çıkarmak için güç kullanmam gerekecekse, bunu yapacaktım. Bileklerinden tutup yukarı kaldırdığımda, zihnimin anlayamadığı kadar hızlı bir şekilde beni kendisine doğru çekti. Beni sırt üstü çevirip kollarımı yatağa doğru tuttu. O kadar ani olmuştu ki, ona karşı koymaya fırsatım olmamıştı. Ve ona bu şekilde bakarken, bir yanıma karşı koymak bile *istemiyordu*. Birinin yardım etmesi için çığlık mı atmalıydım yoksa kıyafetlerimi yırtarak üzerimden mi çıkarmalıydım bilmiyordum.

Kollarımı bırakıp bir elini yüzüme götürdü. Baş parmağıyla burnuma dokunup güldü. “Un,” dedi silerken. “Canımı sıkıyordu.” Yatak başlığına yaslanıp ayaklarını tekrar yatağa koydu. Ben ise yatakta yatmış, yıldızlara bakıyordum ve ilk kez onlara bakarken bir şeyler hissediyordum.

Deli olmasından korktuğum için hareket bile edemiyordum. Gerçekten, klinik vaka olmasından endişe ediyordum. Kişiliğinin tek mantıklı açıklaması bu olabilirdi.

Ve onu hâlâ inanılmaz derecede çekici buluyor olmamın tek açıklaması olabilirdi, ben de deliydim.

“Eşcinsel olduğumu bilmiyordum.”

Evet, deliydi.

Kafamı ona doğru çevirdim ama hiçbir şey söylemedim. Evimden gitmeyi reddeden ve sonra sıradan şeylerden bahseden aklını kaçırmış bir insana ne söyleyebilirdim ki?

“Adi herifin teki olduğu için onu dövdüm. Eşcinsel olduğumu bilmiyordum.”

Dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş, tepki vermeme bekleyerek bana bakıyordu. Ya da bir karşılık. Söylediklerini idrak etmem gerektiği için birkaç saniye boyunca ikisini de alamadı.

Tekrar yıldızlara bakıp durumu analiz etmek için kendime zaman tanıdım. Deli değilse, o halde bir şeyler söylemek istiyordu. Ama ne anlamı vardı ki? Davetsiz bir şekilde evime geliyor, kendi itibarını savunurken bana hakaret ediyordu. Daha fazla çaba harcamanın ne gereği vardı? Ben bir kişiydim, düşüncemin ne önemi vardı ki?

Tabii benden hoşlanıyorsa, durum değişirdi. Bu düşünce gülümsememe neden oldu, bir delinin benden hoşlanmasını umduğum için kendimi kirli ve kötü hissettim. Ama hak etmiştim. Yalnız olduğumu bildiğim halde eve girmesine izin vermiştim. Ve şimdi tüm hafta sonu boyunca evde yalnız olacağımı biliyordu. Bu gece verdiğim kararları tartmam gerekirse, terazinin aptallığı simgeleyen tarafını kıracak kadar ağır basabilirlerdi. Bu iki şekilde sonuçlanabilirdi. Ya bir noktada anlaşacaktık ya da beni öldürüp küçük parçalara ayıracak ve kurabiyelere katacaktı. İki şekilde de, yenilmeyen onca pasta için üzgündüm.

“Kek!” diye bağıırıp yataktan fırladım. Mutfağa koşarken son felaketimin kokusunu alabiliyordum. Fırın eldivenini alıp keki dışarı çıkardım ve hayal kırıklığıyla tezgâha attım. Çok kötü yanmamıştı. Muhtemelen kremaya bulayarak kurtarabilirdim.

Fırını kapatıp yeni bir hobi edinmeye karar verdim. Belki de takı yapmalıydım. Ne kadar zor olabilirdi ki? İki kurabiye daha alıp yatak odama döndüm ve birini Holder’a verip yanına uzandım.

“O halde eşcinsel çocuğu döven adi herif derken seni düşünmeden yargıladım, öyle mi? Aslında bir seneni ıslahevinde geçiren cahil bir homofobik değilsin?”

Sırıtarak yatakta aşağı doğru kayıp yıldızlara baktı. “Hayır. Hiç de değilim. Geçen seneyi Austin’de babamla birlikte geçirdim. İslahevine gönderilme hikâyesi nereden çıktı bilmiyorum.”

“Söylentiler doğru değilse neden kendini savunmuyorsun?”

Yastıkta başını bana doğru çevirdi. “Sen neden kendini savunmuyorsun?”

Dudaklarımı büzüp kafamı salladım. “Tuşe.”

İkimiz de sessizce yatakta oturup kurabiyelerimizi yedik. Son birkaç gün içinde söylediğı bazı şeyler anlamlı gelmeye başlamıştı ve kendimi nefret ettiğim insanlar gibi hissetmeye başlamıştım. Sorduğum her soruya cevap vereceğini söylemişti, ama ben onun hakkında söylenenlere inanmayı seçmiştim. Bana kızmasına şaşırmamak gerekirdi. İnsanlar bana nasıl davranıyorsa, ben de ona öyle davranmıştım.

“Daha önce pencere hakkında söylediğın şey?” dedim.

“Söylentilere dikkat çekmeye mi çalışıyordun? Bilerek acımasız olmaya çalışmıyordun, değil mi?”

“Acımasız biri değilim, Sky.”

“Ciddisin. En azından bu konuda haklıyım.”

“Ciddi olabilirim, ama acımasız değilim.”

“Ben de fahişe değilim.”

“Eşcinsel döven adi bir herif değilim.”

“Öyleyse her şeyi açıklığa kavuşturduk sanırım?”

Güldü. “Evet, sanırım.”

Derin bir nefes alıp çok sık yapmadığım bir şeyi yapmaya hazırlandım. Özür dilemek. Bu kadar inatçı olmasaydım, bu haftaki yargılayıcı davranışlarımın korkunç olduğunu ve bu kadar cahil olduğum için bana kızmaya hakkı olduğunu bile itiraf edebilirdim. Ama aksine, kısa ve tatlı bir şekilde özür diledim.

“Özür dilerim, Holder,” dedim kısık bir sesle.

Derin bir nefes verdi. “Tamam, Sky, tamam.”

Uzun bir süre öylece sessizce oturduk, ama aynı zamanda yeterince uzun değilmiş gibiydi. Geç oluyordu ve söyleyebileceği başka bir şey olmadığı için gitmesi gerektiğini söylemesinden korkuyordum, ama gitmesini istemiyordum. Onunla birlikte olmak doğru geliyordu. Nedenini bilmiyordum, ama öyleydi.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” dedi ve en sonunda sessizliği bozdu. Karşılık vermedim, çünkü karşılık vermemi bekliyormuş gibi söylememişti. Bana sormak istediği her neyse kendini hazırlıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra bana doğru döndü. Dirseğini başının altına soktu, bana baktığını hissedebiliyordum ama yıldızlara bakmaya devam ettim. Şu an ona bakamayacağım kadar yakındı, ve kalbimin atış şekline bakılırsa ona yaklaşmamın sonucu

ölüm olabilirdi. Tutkunun insanın kalbinin bu kadar hızlı atmasına sebep olması mümkün olamazdı. Bu koştuktan bile kötüydü.

“Neden Grayson’ın otoparkta sana yaptıklarını yapmasına izin veriyordun?”

Örtülerin altına girip saklanmak istedim. Bu konunun açılmamasını umuyordum. “Sana söyledim. O benim erkek arkadaşım değil, gözümü morartan o değildi.”

“Bu yüzden sormadım. Nasıl tepki gösterdiğini gördüğüm için sordum. Sinirin bozulmuş gibiydin. Hatta sıkılmış gibi görüldüğünü bile söyleyebilirim. Sana dokunmasını istemiyorsan, neden sana o şeyleri yapmasına izin verdiğini bilmek istiyorum.”

Sözleri şok etkisi yarattı, aniden klostrofobik hissettim kendimi ve terlemeye başladım. Bu konuda konuşmaktan rahatsızlık duyuyordum. Beni bu kadar net bir şekilde okuyabilmesi, ancak benim onu okuyamamam beni huzursuz ediyordu.

“İsteksizliğim o kadar belli miydi?” diye sordum.

“Evet. Elli metre öteden bile anlaşılıyordu. Onun anlamamasına şaşırdım.”

Bu kez hiç düşünmeden ona doğru dönen ve dirseğimi başımın altına koyan ben oldum. “Öyle değil mi? Onu kaç kez reddettiğimi bilmiyorum, ama asla vazgeçmiyor. Gerçekten can sıkıcı ve hiç çekici değil.”

“O halde neden bunu yapmasına izin veriyorsun?” dedi dikkatle beni süzerek. Eşit bir pozisyondaydık, aynı yatakta birbirimize dönük yatıyorduk. Bana bakış tarzı ve bakışlarını dudaklarıma götürmesi yeniden sırt üstü dönmeme neden oldu. Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini bilmiyordum, ama o da sırtı üstü döndü.

“Karışık.”

“Açıklamak zorunda değilsin,” dedi. “Sadece merak ettim. Gerçekten beni ilgilendirmez.”

Ellerimi başımın altına koyup birçok kez saydığım yıldızlara baktım. Holder’la bu yatakta hiçbir çocukla birlikte kalmadığım kadar vakit geçirmiştım ve bu süre içinde tek bir yıldızı bile saymaya gerek duymadığımı fark ettim.

“Hiç ciddi anlamda bir kız arkadaşın oldu mu?”

“Evet,” dedi. “Ama umarım detayları sormazsın, çünkü bu tür şeylerden bahsetmem.”

Kafamı salladım. “Bu yüzden sormadım.” Birkaç saniye bekledim, doğru kelimeleri seçmek istiyordum. “Onu öperken, ne hissederdin?”

Bir süre duraksadı, herhalde bunun bir tuzak olduğunu düşünüyordu. “Dürüst olmamı istiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Tek istediğim bu.”

Gözümün ucuyla gülümsediğini görebiliyordum. “Pekâlâ. Sanırım...azgın hissediyordum.”

Ağzından çıkan kelimeleri duyunca, etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım, ama...*vay canına*. İçimde dolaşan ani ateş basmasını hafifletmeyi umarak bacağımı diğerinin üzerine attım. “Karnında kelekler uçuşuyor, avuçların terliyor ve kalp atışların hızlanıyor, değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Evet. Birlikte olduğum her kızla böyle olmasa da, çoğuyla oluyor.”

Başımı ona doğru eğip bu cümlenin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Kafasını bana çevirip sırttı.

“O kadar çok kişi olmadı.” Gülümsedi, gamzesi yakından daha sevimliydi. Bir an kendimi kaybettim. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Bakışlarımı onunkilere çevirdim, sonra tekrar tavana baktım. “Demek istediğim, ben bu tür şeyler yaşamıyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Erkeklerle öpüşürken hiçbir şey hissetmiyorum. Uyuşukluk dışında. O yüzden bazen Grayson’ın bana o tür şeyler yapmasına izin veriyorum, hoşuma gittiği için değil, hiçbir şey hissetmemekten hoşlandığım için.” Karşılık vermeyince sessizliği beni rahatsız etti. İçinden deli olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. “Mantıklı gelmediğinin farkındayım ve hayır, lezbiyen değilim. Senden önce kimse-den hoşlanmadım ve nedenini bilmiyorum.”

Bunu söyler söylemez, gözlerimi sımsıkı kapatıp kolumu yüzümün üstüne koyarken kafasını bana doğru çevirdi. Bunu, ondan hoşlandığımı itiraf ettiğime inanamıyordum. Şu an ölebilirdim ve bu bile yeterli olmazdı.

Yatağın hareket ettiğini hissettim, bileğimden tutup kolumu gözlerimden çekti. İstemeye istemeye gözlerimi açtığımda, dirseğinin üzerinde doğrulmuş, bana gülüm-süyordu. “Benden hoşlanıyor musun?”

“Ah, Tanrım,” diye sızlandım. “Egon için ihtiyacın olan son şey bu.”

“Doğru olabilir,” diye güldü. “Egom seninki kadar şişmeden önce acele edip bana hakaret etsen iyi olacak.”

“Saçlarını kestirmen gerek,” deyiverdim. “Gerçekten. Sürekli gözlerine giriyor ve gözlerini kısıyorsun. Justin Bieber gibi saçlarını itip duruyorsun ve bu gerçekten dik-katimi dağıtıyor.”

Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp kaşlarını çat-tıktan sonra kendini yatağa bıraktı. “Bu gerçekten canımı yaktı. Kulağa bir süredir bunu söylemeyi düşünüyormuş-sun gibi geldi.”

“Pazartesi den beri,” diye itiraf ettim.

“Pazartesi günü tanıştık. Teknik olarak, tanıştığımız andan beri saçlarımdan ne kadar nefret ettiğini mi düşünüyordun”

“Her an değil.”

Bir süre duraksadıktan sonra tekrar sırttı. “Beni çekici bulduğuna inanamıyorum.”

“Kapa çeneni.”

“Sırf çekici, terli ve erkeksi kollarımda seni taşımam için geçen gün bayılma numarası yapmış olmalısın.”

“Kapa çeneni.”

“Bahse girerim geceleri bu yatakta beni hayal ediyorsundur.”

“Kapa çeneni, Holder.”

“Hatta...”

Uzanıp elimle ağzını kapattım. “Konuşmadığın zaman daha çekici oluyorsun.”

Nihayet çenesini kapattığında, elimi çektim ve tekrar başımın altına koydum. Yine, bir süre ikimiz de konuşmadık. Muhtemelen ondan hoşlandığımı itiraf ettiğim için içinden böbürleniyordu, ben ise artık bu gerçeği bildiği için süklüm püklüm olmuşum.

“Sıkıldım,” dedi.

“Öyleyse evine git.”

“Gitmek istemiyorum. Sıkılınca ne yaparsın? İnternetin ya da televizyonun yok. Bütün gün oturup ne kadar yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Okurum,” dedim. “Hem de çok. Bazen de bir şeyler pişiririm. Bazen koşarım.”

“Okumak, yemek pişirmek ve koşmak. Ve beni hayal etmek. Ne kadar ilgi çekici bir hayatın var.”

“Hayatımdan memnunum.”

“Benim de hoşuma gidiyor,” dedi. Dönüp komodinindeki kitabı aldı. “Al. Bunu oku.”

Kitabı elinden alıp ayracın bulunduğu ikinci sayfayı açtım. Ancak iki sayfa ilerleyebilmişim. “Yüksek sesle okumamı mı istiyorsun? O kadar mı sıkıldın?”

“Hem de çok.”

“Ama aşk kitabı,” diye onu uyardım.

“Söylediğim gibi. Çok sıkıldım. Oku.”

Yastığımı yatak başlığına doğru kaydırıp rahat bir pozisyon aldıktan sonra okumaya başladım.

Bu sabah biri bana Dean Holder’a akşam kendi yatağında aşk romanı okuyacağını söyleseydi, ona aklını kaçırdığını söyledim. Gerçi, görünüşe bakılırsa delilik konusunda çok iyi karar veremiyordum.

Gözlerimi açar açmaz elimi yatağın diğer tarafına koydum, ama boştu. Doğrulup etrafıma baktım. Işığım sönmüktü ve örtüler hâlâ yatağın üzerindeydi. Kitap kapalı bir şekilde komodinin üzerinde duruyordu, elime aldım. Kitap ayracı kitabın üçte birlik kısmındaydı.

Uykuya dalana kadar okumuş muydum? *Ah, hayır, uykuya kalmıştım.* Örtüleri itip mutfığa gittim, ışığı açınca şoke oldum. Bütün mutfak tertemizdi ve tüm kurabiyelele çikolatalı kek streç filme sarılmıştı. Tezgâhta duran telefonuma baktım ve elime alınca yeni bir mesajın olduğunu gördüm.

Annesinin sırrını öğrenmek üzereyken uykuya daldın. Bu ne cüret. Kitabın geri kalanını bana okuman için yarın akşam yine

geleceğim. Bu arada, ağzın çok kötü kokuyor ve çok fena horluyorsun.

Güldüm. Ayrıca tam bir şapşal gibi sırtıyordum, ama neyse ki kimse buna tanık olmuyordu. Ocağın saatine baktım, henüz sadece sabahın ikisiydi, yarın gece gelmesini umarak odama dönüp yatağa girdim. Bu umutsuz çocuğun bu hafta hayatıma nasıl girdiğini bilmiyordum, ama gitmesi için hazır olmadığımдан kesinlikle emindim.

1 Eylül 2012 Cumartesi

17:05

Bugün tutku hakkında paha biçilmez bir ders aldım. Her şeyi iki kez yapmaya neden oluyor. Bugün bir yerine iki kez duş aldım. Kıyafetlerimi iki kez değiştirmek yerine dört kez değiştirdim. Evi bir kez temizledim (normalde yaptığımdan daha fazla) ve saate binlerce kez baktım. Aynı şekilde telefonuma mesaj gelip gelmediğini de sayısız kez kontrol ettim.

Ne yazık ki, önceki gece gönderdiği mesajda saat kaçta burada olacağını belirtmemişti, o nedenle saat beş olduğunda oturup onu beklemeye başladım. Bir yıl yetecek kadar pasta pişirip altı buçuk kilometre koştuğumu için yapabilecek başka bir şey kalmamıştı. Akşam yemeği pişirmeyi düşündüm ama ne zaman geleceğini bilmediğim için yemeğin ne zamana kadar hazır olması gerektiğini bilmiyordum. Kanepede oturmuş, parmaklarımı mindere vururken ondan bir mesaj geldi.

Ne zaman geleyim? Sabırsızlandığım yok. Çok ama çok sıkıcısın.

Bana mesaj attı. Bu neden benim aklıma gelmedi? Birkaç saat önce ne zaman geleceğini ona sormalıyım. Bu beni gereksiz ve acınası telaşlanmadan kurtarırdı.

Yedide burada ol. Ve bana yiyecek bir şeyler getir. Sana yemek pişirmeyeceğim.

Telefonu bırakıp ona baktım. Bir saat kırk beş dakika vardı. Şimdi ne yapacaktım? Boş oturma odama baktım ve ilk kez can sıkıntısının üzerimdeki negatif etkisini hissettim. Bu haftaya kadar sönük hayatımdan son derece memnundum. Teknolojinin mi yoksa Holder'ın cazibesine maruz kalmış olmamın mı daha fazlasını istememe neden olduğunu merak ediyordum. Muhtemelen her ikisiydi.

Bacaklarımı önümdeki sehpa uzattım. Eşofman altına ara vermeye karar verdikten sonra kot pantolon ve tişört giymiştim. Ayrıca saçlarımı serbest bıraktım, çünkü Holder beni şimdiye kadar hep at kuyruğuyla görmüştü. Onu etkilemeye çalıştığımndan değildi.

Elbette onu etkilemeye çalışıyordum.

Bir dergi alıp sayfalarını karıştırdım, ama bacaklarım titriyordu ve odaklanamayacak kadar kıpırdanıp duruyordum. Aynı sayfayı üç kez okuduktan sonra dergiyi sehpa atıp başımı kanepeye yasladım. Tavana bakmaya başladım. Sonra duvara baktım. Sonra ayak parmaklarıma baktım ve tekrar oje sürüp sürmemeyi düşündüm.

Aklımı kaybediyordum.

En sonunda sızlanarak telefonuma uzanıp ona bir mesaj daha attım.

Şimdi. Hemen gel. Sıkıntıdan aklımı kaçırmak üzereyim ve eğer hemen gelmezsen, sen buraya gelene kadar kitabı bitirmiş olacağım.

Telefonu elimde tuttum ve dizimin üstünde zıplattırken ekrana baktım. Hemen cevap yazdı.

Lol. Sana yiyecek bir şeyler alıyordum, patron. Yirmi dakika içinde oradayım.

Lol mu? Bu da ne demekti? Kucak dolusu sevgiler mi? Ah Tanrım, umarım öyle değildir. Onu Matty'den daha çabuk kapı dışarı ederdim. Ama gerçekten bu ne anlama geliyordu?

Bunu düşünmeyi bırakıp son cümleye odaklandım. Yirmi. Yirmi dakika. Ah, lanet olsun, nedense birden çok kısa bir süre gibi görünmüştü. Banyoya koşup saçlarımı, kıyafetlerimi ve nefesimi kontrol ettim. Evi hızla gözden geçirip bugün ikinci kez temizledim. Nihayet kapı çaldığında, bu kez ne yapacağımı biliyordum. Kapıyı açacaktım.

Kolları marketten aldığı şeylerle doluydu, oldukça evcil görünüyordu. Yiyecekleri şüpheli bir şekilde süzdüm. Kese kâğıtlarını kaldırıp omuzlarını silkti. "Birimiz misafirperver olmalı." Yanımdan geçip mutfığa gitti ve kese kâğıtlarını tezgâha koydu. "Umarım spagetti ve köfte hoşuna gider, çünkü sadece bu var." Kese kâğıtlarından yiyecekleri çıkarıp dolaplardan pişirme kaplarını aldı.

Kapıyı kapatıp bara gittim. "Benim için akşam yemeği mi pişireceksin?"

"Aslına bakarsan, *kendim* için pişireceğim, ama istersen

sen de yiyebilirsin.” Omzunun üzerinden bana bakıp gülmüştü.

“Hep böyle alaycı mısındır?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Ya sen?”

“Sorulara hep sorularla mı karşılık verirsin?”

“Ya sen?”

Bardan bir el havlusu alıp ona fırlattım. Havludan kaçıp buzdolabına gitti. “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

Dirseklerimi bara yaslayıp çenemi ellerime koydum ve onu izlemeye başladım. “Benim evimde bana içecek bir şey hazırlamayı mı teklif ediyorsun?”

Dolabın raflarına göz gezdirdi. “Tadı berbat olan süt mü yoksa kola mı istersin?”

“Kolamız var mı?” Dün aldığım şeyleri içip bitirdiğimden emindim.

Buzdolabından uzaklaşıp tek kaşını kaldırdı. “İkimizden biri soru cümlesi dışında bir şey söyleyebilir mi?”

Güldüm. “Bilmem, söyleyebilir miyiz?”

“Buna ne kadar devam edebileceğimizi düşünüyorsunuz?” Bir kola buldu ve iki bardak aldı. “Buz ister misin?”

“Buzlu mu içeceksin?” O vazgeçene kadar soru sormaktan vazgeçmeyecektim. Rekabeti severim.

Bana doğru yaklaşıp bardaklarımızı tezgâha bıraktı. “Sence buzlu mu içmeliyim?” dedi meydan okuyan bir gülümsemeyle.

“Buzu sever misin?” diye ben de ona meydan okudum.

Kafasını salladı, ona ayak uydurmamdan etkilenmişti. “Buzun iyi mi?”

“Parçalanmış mı yoksa küp şeklinde buz mu tercih edersin?”

Gözlerini kısarak bana baktı, onu köşeye sıkıştırdığının

farkındaydı. Buna soruyla karşılık veremezdi. Kapağı açıp bardağıma kola doldurmaya başladı. “Sana buz yok.”

“Ha!” dedim. “Ben kazandım.”

Gülerek fırına doğru yürüdü. “Sana acıdığım için kazanmana izin verdim. Senin kadar kötü horlayan birinin arada sırada kazanması gerek.”

Ona sııttım. “Biliyor musun, hakaretlerin sadece mesaj olarak aldığımda komik oluyor.” Bardağımlı alıp içmeye başladım. Kesinlikle buza ihtiyacı vardı. Dolaba gidip birkaç buz küpü aldım ve bardağıma attım.

Arkamı döndüğümde, tam karşımda durmuş, bana bakıyordu. Gözlerinde hafif de olsa şeytani bir ifade vardı, ama yine de kalp atışlarımı hızlandıracak kadar ciddi görünüyordu. Sırtım arkamdaki buzdolabıyla buluşana kadar öne doğru bir adım attı. Gelişigüzel bir şekilde kolunu kaldırıp başımın yanında dolabın üzerine koydu.

Neden eriyip bitmediğimi bilmiyordum. Dizlerim çözülmek üzereymiş gibi idi.

“Şaka yaptığının farkındasın, değil mi?” dedi kısık bir sesle. Gözleri yüzümde dolaşırken, gamzeleri ortaya çıkacak kadar gülümsedi.

Kafamı salladım ve geri çekilmesini umdum, yoksa astım hastası olmamama rağmen astım krizi geçirecektim.

“Güzel,” dedi ve birkaç santim daha yaklaştı. “Çünkü horlamıyorsun. Hatta, uyurken çok sevimli görünüyorsun.”

Gerçekten de bu tür şeyler söylememeliydi. Özellikle de bana bu kadar yakın dururken. Kolunu dirseğinden kırdı ve birden bana daha da yaklaştı. Kulağıma doğru eğilip içini çekti.

“Sky,” diye baştan çıkarıcı bir şekilde kulağıma fısıldadı. “Hareket etmene *ihtiyacım* var. Buzdolabından bir şey

almalıyım.” Gözlerini benden ayırmadan yavaşça geri çekilip tepkimi izledi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, bunu korumaya çalışsa da, gülmeye başladı.

Göğsüne vurup kolunun altından geçtim. “Pisliğin te-kisin!”

Gülerek buzdolabını açtı. “Özür dilerim, ama lanet olsun. Benden hoşlandığın o kadar belli ki, sana sataşmamak elimde değil.”

Şaka yaptığının farkındaydım ama yine de çok utanı-yordum. Bara dönüp başımı ellerimin arasına aldım. Dö-nüşmeye başladığım kızıdan nefret etmeye başlamıştım. Ondan hoşlandığımı ağzımdan kaçırmamış olsaydım, yanında rahat davranmakta bu kadar zorlanmazdım. Ve bu kadar komik olmamış olsaydı, benim için daha kolay olabilirdi. Ve istediğinde tatlı. Ve çekici. Sanırım tutkuyu hem iyi hem kötü yapan şey buydu. Bu duygu öylesine güzeldi ki, ama karşı koymak için harcamam gereken çaba çok fazlaydı.

“Bir şey bilmek ister misin?” diye sordu. Ona baktım, önündeki tavada bir şey karıştırıyordu.

“Muhtemelen istemem.”

Birkaç saniye bana baktıktan sonra tekrar tavaya döndü. “Ama kendini daha iyi hissedebilirsin.”

“Bundan şüpheliyim.”

Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve o neşeli gülümseme-si dudaklarından kayboldu. Dolaba uzanıp bir tava daha çıkardı ve lavaboya gidip suyla doldurdu. Ocağın başına dönüp tekrar karıştırmaya başladı. “Ben de senden biraz hoşlanıyor olabilirim,” dedi.

Fark edilmez bir şekilde nefes alıp sözlerine hazırlıksız

yakalanmamış gibi görünmeye çalışarak yavaş ve kontrollü bir şekilde nefesimi verdim.

“Biraz mı?” diye sordum, tuhaf anları alaycılıkla geçiştirmek en iyi olduğum alanlardan biriydi.

Yine gülümsedi, ama gözlerini önündeki tavadan ayırmadı. Mutfak bir süre sessizliğe gömüldü. O yemek pişirmeye odaklanırken, ben ise ona odaklandım. Mutfakta çaba harcamadan hareket edişini izlerken rahatlığına hayran kaldım. Kendi evimde olmama rağmen ben ondan daha gergindim. Kıpırdanıp durmama engel olamıyordum ve tekrar konuşmaya başlamasını çok istiyordum. Sessizlikten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ama sessizlik etrafımdaki havaya sinmişti ve bundan kurtulmalıyım.

“*Lol* ne demek?”

Güldü. “Ciddi misin?”

“Evet, ciddiylim. Mesajında yazmışsın.”

“Kahkaha atmak demek. Komik bir şey olduğunu düşündüğünde kullanırsın.”

“*Kucak dolusu sevgiler* anlamına gelmediğini öğrenince hissettiğim rahatlığı tarif etmem mümkün değildi.

“Hah,” dedim. “Aptalca.”

“Evet, oldukça aptalca. Ama alışkanlık, ayrıca bir kez alışınca kısa mesajlar daha hızlı yazmanı sağlıyor. OMG (Aman Tanrım), WTF (Lanet olsun), IDK (Bilmiyorum) ve...”

“Ah, Tanrım, dur,” dedim daha fazla kısaltmadan bahsetmeden. “Kısaltılmış mesajlardan bahsederken hiç çekici olmuyorsun.”

Bana doğru dönüp göz kırptıktan sonra fırını açtı. “Öyleyse, bir daha yapmam.”

Ve sonra...yine sessizlik çöktü. Aramızdaki dünkü ses-

sizlik beni rahatsız etmemişti, ama nedense bu gece son derece tuhaf geliyordu. En azından benim için. Gecenin geri kalanında ne olacağını kafama taktığım için gerildiğimi düşünmeye başladım. Aramızdaki çekim yüzünden eninde sonunda öpüşeceğimiz belliydi. Aklımdaki tek şey buyken, şimdiki zamana odaklanıp onunla sohbet etmek çok zordu. Bunu ne zaman yapacağını bilmemeye dayanamıyordum. Yemekten sonraya bırakıp nefesimin sarımsak ve soğan koktuğu ana kadar bekleyecek miydi? Yoksa hiç beklemediğim bir anda mı harekete geçecekti? Bunu neredeyse bir an önce aradan çıkarmak istiyordum. Kaçınılmazı bir kenara atıp geceye doğru düzgün devam edebilmek için sadede gelmek istiyordum.

“İyi misin?” diye sordu. Bakışlarımı ona çevirdim, barın öteki tarafında karşımda duruyordu. “Nereye gittin? Bir süreliğine başka bir yerde gibiydin.”

Kafamı sallayıp kendimi topladım. “İyiyim.”

Bir bıçak alıp domates doğramaya başladı. Domatesi bile çaba harcamadan doğruyordu. Bu çocuğun kötü olduğu herhangi bir şey var mıydı? Bıçak kesme tahtasının üzerinde durunca ona baktım. Ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

“Nereye gittin, Sky?” Cevap vermemi bekleyerek birkaç saniye beni izledi. Ona cevap vermeyince, dikkatini tekrar kesme tahtasına verdi.

“Gülmeyeceğine söz verir misin?” diye sordum.

Gözlerini kısarak sorumu düşündükten sonra kafasını salladı. “Sana karşı sadece dürüst olacağımı söylemiştim, o yüzden hayır. Gülmeyeceğime söz veremem çünkü komiksin ve bu beni başarısızlığa itiyor.”

“Hep bu kadar zor musun?”

Sırıttı, ama cevap vermedi. Aklımdan geçenleri söylemem için bana meydan okuyormuş gibi beni süzmeye devam etti. Ne yazık ki, kafa tutmalar beni yıldırmazdı.

“Pekâlâ.” Sandalyemde doğrulup derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi dile getirdim. “Flört etme konusunda hiç iyi değilim, bunun bir randevu olup olmadığını bile bilmiyorum, ama her neyse, birlikte vakit geçiren iki arkadaşta daha fazlası olduğumuzun farkındayım ve bunu bilmek bu gece ilerleyen saatlerde gitme vaktin geldiğinde beni öpmeyi planlayıp planlamadığını düşünmemen neden oluyor, sürprizlerden nefret eden bir insan olduğum için bunu düşünmeden edemiyorum, çünkü beni öpmeni *istiyorum*, küstahlık ediyor olabilirim ama senin de beni öpmeyi istediğini düşünüyorum ve eğer şimdiye kadar öpmüşmüş olsaydık sen yemek pişirmeye devam ederken ben de bu gecenin nasıl gelişeceğini zihnimde kurgulamaktan vazgeçmiş olurdum.” Ciğerlerimde hiç hava kalmadığı için derin bir nefes aldım.

Bir noktada doğramayı bıraktı, ama hangi noktada olduğundan emin değilim. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmış gibi bana bakıyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verirken az önce söylediklerimle onu korkutmuş olduğumu düşündüm. Kaçarsa, ne yazık ki onu suçlayamazdım.

Bıçağı yavaşça kesme tahtasına bırakıp gözlerini benden ayırmadan ellerini tezgâha koydu. Ellerimi kucağımda birleştirip bir tepki vermesini bekledim. Elimden gelen tek şey buydu.

“Bu,” dedi anlamlı bir şekilde, “duyduğum en uzun cümleydi.”

Gözlerimi devirip sandalyeme yığıldım, sonra kolları-

mı göğsümün üzerinde birleştirdim. Az önce beni öpmesi için ona yalvarmışım, o ise dilbilgimi eleştiriyordu.

“Rahatla,” dedi sırtarak. Doğradığı domatesleri kesme tahtasından tavaya aldıktan sonra tavayı ocağa koydu. Ocaklardan birinin ısını ayarlayıp kaynamış suya makarnayı boşalttı. Her şeyi bitirdikten sonra ellerini el havlusuna silip oturduğum yere doğru yürüdü.

“Ayağa kalk,” dedi.

Temkinli bir şekilde ona baktım, ama istediğini yaptım. Yavaşça. Karşısında durunca ellerini omuzlarıma koyup etrafına baktı. “Hımm,” dedi yüksek sesle düşünerek. Mutfağa bakıp elini omuzlarımdan aşağı indirdi ve bileklerini tuttu. “Buzdolabı daha iyi bir fon oluşturuyordu.” Beni mutfağa doğru çekip sırtım buzdolabına gelecek şekilde bir kukla gibi yerleştirdi. İki elini de başımın yanında buzdolabının üzerine koyup bana baktı.

Pek romantik bir ortam olmadığı için beni bu şekilde öpeceğini düşünmemiştim, ama sanırım idare edebilirdim. Bir an önce bu işten kurtulmak istiyordum. Özellikle de, büyük bir prodüksiyona dönüştürdüğü için. Bana doğru eğilmeye başlayınca derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

Bekledim.

Biraz daha bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açtığımda o kadar yakındı ki, irkilip gülmesine neden oldum. Ama geri çekilmedi, nefesi parmakları gibi dudaklarıma sataştı. Nane yaprakları ve kola kokuyordu, ikisinin güzel bir birleşim olabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama gerçekten hoştu.

“Sky?” dedi kısık bir sesle. “Sana işkence etmeyeceğim,

ama buraya gelmeden önce kararımı vermiştim. Bu gece seni öpmeyeceğim.”

Sözleri hayal kırıklığıyla yerin dibine girmeme neden oldu. Kendime olan güvenim pencereden uçup gitmişti, ve şu an Six’in egomu şişirecek bir mesaj göndermesine ihtiyacım vardı.

“Neden?”

Yavaşça ellerinden birini indirip yüzüme götürdü, sonra parmaklarını yanağımdan aşağı indirdi. Dokunuşu sebebiyle ürpermemeye çalıştım, paniklediğimi belli etmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Bakışları yavaşça çeneme ve boynuma inen ve omzumda duran elini takip etti. Gözlerini bana çevirdi, bakışlarında inkar edilemez bir tutku vardı. Gözlerindeki ifadeyi görünce hayal kırıklığım bir nebze olsun dindi.

“Seni öpmek istiyorum,” dedi. “İnan bana, istiyorum.” Gözlerini dudaklarıma dikti ve eliyle yanağımı kavradı. Bu kez kendimi avucuna bıraktım. Ön kapıdan içeri girer girmez tüm kontrolü ona devretmiştim. Şimdi ise ellerinde adeta macun gibiydim.

“Eğer gerçekten beni öpmek istiyorsan, neden öpmüyorsun?” *Kız arkadaş* kelimesini içeren bir cevap vermesinden korkuyordum.

Yüzümü iki elinin arasına alıp yukarı doğru kaldırdı. Baş parmaklarımı elmacık kemiklerimin üzerinde dolaştırırken göğsümde göğsünün hızla yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. “Çünkü,” diye fısıldadı. “Hissetmemenden korkuyorum.”

Aniden nefesimi tuttum. Dün gece yatakta konuştuğumuz şeyleri aklımdan bir kez daha geçirdim ve hiçbirini ona söylememiş olmam gerektiğini fark ettim. İnsanları

öptüğümde uyuşukluktan başka bir şey hissetmediğimi ona asla söylememeliydim, çünkü o bu durumun tamamen dışındaydı. Elimi yanağımın üzerinde tuttuğu eline götürüp tuttum.

Hissedeceğim, Holder. Şimdiden hissediyorum. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek istedim, ama yapamadım. Aksine, kafamı sallamakla yetindim.

Gözlerini kapatıp içini çektikten sonra beni dolaptan göğsüne doğru çekti. Bir kolunu sırtıma dolarken diğerini başımda tuttu. Kollarım hâlâ beceriksizce iki yanımdaydı, çekinerek kollarımı beline doladım. Bunu yapınca, onunla sarmaş dolaş dururken içime dolan huzur duygusuna şaşırp kaldım. İkimiz de aynı anda birbirimizi çektik ve başımın üstünü öptü. Beklediğim öpücük bu değildi, ama en az onun kadar hoşuma gittiğinden emindim.

Fırının saati ötene kadar o şekilde durduk. Beni hemen bırakmayınca gülümsedim. Kollarını indirmeye bakınca bakışlarımı yere çevirdim, ona bakamıyordum. Nedense, onu öpmeye ilgili düşüncelerimi düzeltmeye çalışmam durumu benim için daha da tuhaf bir hale sokmuştu.

Utancımı hissetmiş gibi iki elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. “Bana bak.” Kafamı kaldırıp ona bakarken karşılıklı hislerimizin farklı düzeylerde olması nedeniyle uğradığım hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım. “Sky, seni bu gece öpmeyeceğim ama lütfen buna inan, daha önce hiçbir kızı öpmeyi bu kadar çok istememiştim. O yüzden senden hoşlanmadığımı düşünmekten vazgeç, çünkü ne kadar hoşlandığımı bilemezsin. Elimi tutabilir, parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirebilir ve sana spagetti yedirirken üzerime çıkabilirsin, ama bu gece seni öpmeyeceğim. Muhtemelen yarın da öpmeyeceğim. Buna

ihtiyacım var. Dudaklarım seninkilere dokunduğunda hissettiğim her şeyi hissettiğinden emin olmalıyım. Çünkü ilk öpücüğünün ilk öpücükler tarihindeki en iyi öpücük olmasını istiyorum.” Elimi dudaklarına götürüp öptü. “Şimdi suratını asmayı bırakıp köfteleri bitirmeme yardım et.”

Sırıttım, çünkü reddedilmek için çok iyi bir bahaneydi. Bahanesi bu olduğu sürece hayatımın geri kalanı boyunca her gün beni reddedebilirdi.

Ellerimizi aramızda sallayıp bana baktı. “Tamam mı?” dedi. “Bu birkaç randevu daha idare etmene yetecek mi?”

Kafamı salladım. “Evet. Ama bir konuda yanıyorsun.” “Neymiş?”

“İlk öpücüğümün en iyi ilk öpücük olmasını istediğini söyledin, ama bu benim ilk öpücüğüm olmayacak. Bunu biliyorsun.”

Gözlerini kısıp elini elimden çektikten sonra tekrar yüzümü avuçladı. Beni buzdolabına yaslayıp dudaklarını tehlikeli bir şekilde bana yaklaştırdı. Gözlerindeki gülümsemenin yerini ciddi bir ifade aldı. Nefes almamı engelleyecek kadar ciddi bir ifadeydi.

Acı verecek kadar yavaşça dudakları neredeyse benimkilere değene kadar eğildi, bu beklenti bile beni felç etmeye yeterliydi. Gözlerini kapatmadı, ben de kapatmadım. Bir süre beni bu şekilde tuttu ve nefeslerimizin birbirine karışmasına izin verdi. Hiç bu kadar çaresiz ve kontrolsüz hissetmemiştim kendimi, üç saniye içinde herhangi bir şey yapmazsa, onu yumruklayabilirdim.

Dudaklarıma baktı, bu hareketi alt dudağımyı ısırmama neden oldu. Yoksa onu ısırabilirdim.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi kısıp bir

sesle. “Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, o senin *ilk* öpücüğün olacak. Çünkü başkaları seni öperken hiçbir şey hissetmedin, öyleyse kimseyle gerçekten öpüşmüş sayılmazsın. En azından seni öpmeyi planladığım şekilde değil.”

Ellerini indirdi ve ocağın başına dönerken gözlerini benden ayırmadı. Az önce hayatım boyunca başka bir erkekle birlikte olma ihtimalimi elimden almamış gibi makarnayla ilgilenmeye devam etti.

Bacaklarımı hissetmiyordum, o nedenle elimden gelen tek şeyi yaptım. Kalçalarım yere değene kadar buzdolabından aşağı kayıp derin bir nefes aldım.

1 Eylül 2012 Cumartesi

19:15

“Spagettin berbat.” Bir lokma daha aldım ve gözlerimi kapatıp dudaklarımın arasından geçen en iyi makarnanın tadını çıkardım.

“Bayıldığını biliyorsun,” dedi. Masadan kalkıp iki peçete aldı ve geri dönüp birini bana verdi. “Çeneni sil, her tarafına spagetti sosu bulaştırmışsın.”

Buzdolabının önünde olan şeyden sonra, gece büyük ölçüde normale döndü. Bana bir bardak su verip kalkma-yardıma ettikten sonra kalçama vurup beni çalıştırdı. Tuhafliktan kurtulmam için gerekli olan tek şey buydu. Kalçama iyi bir şaplak yemek.

“Hiç Akşam Yemeği Soruşturması oynadın mı?” diye sordum.

Yavaşça kafasını salladı. “Oynamak ister miyim?”

Kafamı salladım. “Birbirimizi tanımak için iyi bir fırsat. Bir sonraki buluşmamızdan sonra vaktimizin çoğu-

nu öpüşüp koklaşarak geçireceğiz, o yüzden tüm soruları şimdi aradan çıkarmak en iyisi.”

Güldü. “Pekâlâ. Nasıl oynanıyor?”

“Sana kişisel, özel bir soru soracağım ama dürüstçe yanıt verene kadar herhangi bir şey yemek ya da içmek yok. Aynı şey benim için de geçerli.”

“Kolay görünüyor,” dedi. “Ya soruyu cevaplamazsam?”

“Açlıktan ölürsün.”

Parmaklarını masaya vurup çatalını masaya bıraktı. “Varım.”

Soruları önceden hazırlamış olmam gerekirdi, ama bu oyunu otuz saniye önce uydurduğum düşünülürse, bu biraz zor olurdu. Kolamdan geriye kalanı içip düşünmeye başladım. Fazla derinlere inmek konusunda biraz gergindim, ayrıca bunun sonu hep kötü oluyordu.

“Pekâlâ, bir sorum var.” Bardağımı masaya bırakıp sandalyemin arkasına yaslandım. “Marketteyken neden beni arabama kadar takip ettin?”

“Söylediğim gibi, başka biri olduğunu sandım.”

“Biliyorum, ama kim?”

Sandalyesinde rahatsız olmuş gibi kıpırdanıp boğazını temizledi. Doğal olarak bardağına uzandı, ama ona engel oldum.

“İçmek yok. Önce soruma cevap ver.”

İçini çekti ve en sonunda yenilgiyi kabul etti. “Bana kimi hatırlattığından emin değildim, sadece birine benzettim. Aradan biraz zaman geçtikten sonra seni kız kardeşime benzettiyimi fark ettim.”

Burnumu buruşturdum. “Sana kız kardeşini mi hatırlatıyorum?” Suratımı astım. “Bu iğrenç, Holder.”

Güldü, sonra suratını buruşturdu. “Hayır, o anlamda

değil. Ona görünüş olarak hiç benzemiyorsun. Ama nedense seni görünce aklıma o geldi. Seni neden takip ettiğimi bilmiyorum. Her şey gerçek dışıydı. Biraz tuhaftı, sonra evimin önünde sana rastladım...” Cümlesini yarım bırakıp tabağının kenarında gezdirdiği parmaklarına baktı. “Sanki tanışmamız gerekiyordu,” dedi kısık bir sesle.

Derin bir nefes alıp son cümlesine fazla takılmadan cevabını sindirmeye özen gösterdim. Gergin bir şekilde bana baktı, cevabının beni korkutmuş olabileceğini düşündüğünü fark ettim. Ona güven verircesine gülümseyip içeceğine işaret ettim. “Artık içebilirsin,” dedim. “Soru sorma sırası bende.”

“Ah, benimki çok kolay,” dedi. “Kimin ayaklarına bastığımı bilmek istiyorum. Bugün birinden gizemli bir mesaj aldım. Sadece, ‘Benim kızım la çıkıyorsan, kendi kontörlerini harca, benimkileri değil, budala,’ yazıyordu.”

Güldüm. “Six olmalı. Her gün bana pozitif mesajlar gönderen arkadaşım.”

Kafasını salladı. “Böyle söyleyeceğini umuyordum.” Öne doğru eğilip gözlerini kısarak bana baktı.

“Cevap verdin mi? Ne yazdın?”

“Sorun bu mu? Çünkü değilse, bir lokma daha alacağım.”

“Ağır ol ve sorumu cevapla,” dedim.

“Evet, mesaja yanıt verdim. ‘Nasıl kontör alacağım?’ yazdım.”

Kalbim erimek üzereydi ve sırtıtmamaya çalışıyordum. Gerçekten acınası ve üzgün bir durumdaydım. Kafamı salladım. “Sadece şaka yapıyordum, sorum bu değildi. Hâlâ sıra bende.”

Çatalını masaya koyup gözlerini devirdi. “Yemeğim soğuyor.”

Dirseklerimi masaya koyup ellerimi çenemin altında birleştirdim. “Kız kardeşini bilmek istiyorum. Ve neden ondan bahsederken geçmiş zamanı kullandığını.”

Başımı eğip yukarı baktı ve sonra yüzünü ovuşturdu. “Ah. Zor sorular soracaksın, değil mi?”

“Oyun bu şekilde oynanır. Kuralları ben koymadım.”

Tekrar içini çekip gülümsedi, ama gülümsemesinde hüznü fark edince sorumu geri alabilmeyi diledim.

“Sana ailemin çok kötü bir yıl geçirdiğini söylediğimi hatırlıyor musun?”

Kafamı salladım.

Boğazını temizleyip tekrar parmağını tabağının kenarında gezdirmeye başladı. “Kız kardeşim on üç ay önce öldü. Kendini öldürdü, ama annem ‘bilerek aşırı doz aldı,’ demeyi tercih ediyor.”

Konuşurken gözlerini benden ayırmıyordu, şu an gözlerine bakmak benim için çok zor olsa da, ona aynı şekilde saygı gösterdim. Ona nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum, ama konuyu açtığım için suçlu bendim.

“Adı neydi?”

“Lesslie. Ona Les derdim.”

Takma adını duyunca derin bir üzüntü hissettim ve birden içimden artık yemek yemek gelmedi. “Senden büyük müydü?”

Öne doğru eğilip çatalını aldıktan sonra kâsesinde döndürdü. Ağzına bir çatal dolusu makarna götürdü. Lokmasını ağzına atmadan önce, “İkizdik,” dedi sadece.

Tanrım. Kolama uzandım, ama bardağı elimden alıp kafasını salladı. “Sıra bende,” dedi ağzı hâlâ doluyken. Çiğ-

nemeyi bitirdikten sonra bir yudum aldı ve peçeteyle ağzını sildi. “Babanla ilgili hikâyeyi duymak istiyorum.”

Bu kez inleyen bendim. Kollarımı masanın üzerinde birleştirip cezamı çekmeyi kabul ettim. “Dediğim gibi, üç yaşından beri onu hiç görmedim. Ona dair hiçbir şey hatırlamıyorum. En azından, hatırladığımı sanmıyorum. Neye benzediğini bile bilmiyorum.”

“Annende onun hiç fotoğrafı yok mu?”

Bu soruyu sorunca evlat edinildiğimi bilmediği aklıma geldi. “Annemin çok genç görüldüğünü söylediğini hatırlıyor musun? Çünkü gerçekten genç. Beni evlat edindi.”

Evlat edinilmiş olmak benim için üstesinden gelmem gereken bir sorun değildi. Bundan hiç utanmamış ve gerçeği saklama gereği duymamıştım. Ama Holder bana sanki ona penisim olduğunu söylemişim gibi bakıyordu. Öylesine rahatsız verici bir şekilde bakıyordu ki, yerimde kıpırdandım. “Ne? Daha önce evlat edinilmiş biriyle hiç tanışmadın mı?”

Kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı, şaşkın ifadesini bir kenara kaldırıp gülümsedi. “Üç yaşındayken evlat mı edinildin? Karen tarafından mı?”

Kafamı salladım. “Beş yaşındaydım. Öz annem öldükten sonra, üç yaşındayken koruyucu aileye verildim. Babam beni tek başına yetiştiremezdi. Ya da yetiştirmek *istemedi*. Her neyse, benim için sorun değil. Şans eseri Karen beni evlat edindi ve olanları değmek gibi bir isteğim yok. Nerede olduğumu bilmek isteseydi, gelip beni bulabilirdi.”

Holder’ın gözlerindeki ifadeden sormak istediği sorular olduğunu görebiliyordum, ama gerçekten yemeğimden bir lokma alıp topu tekrar kendi sahama almak istiyordum.

Çatalımla koluna işaret ettim. “Dövmenin anlamı ne?”

Kolunu uzatıp parmağını dövmesinin üzerinde gezdirdi. “Bir hatıra. Les öldükten sonra yaptırdım.”

“Neyin hatırası?”

Bardağını alıp bakışlarını kaçırdı. Gözlerime bakarak yanıtlayamadığı tek soru buydu. “Hayatım boyunca hayal kırıklığına uğrattığım insanları hatırlatıyor.” Bir yudum aldıktan sonra bardağını masaya bıraktı, hâlâ gözlerime bakamıyordu.

“Bu oyun pek eğlenceli değil, değil mi?”

Hafifçe güldü. “Gerçekten de değil. Hatta berbat.” Tekrar bana bakıp gülümsedi. “Ama devam etmek zorundayız çünkü hâlâ sorularım var. Evlat edilmeden önceki dönemi hatırlıyor musun?”

Kafamı salladım. “Pek sayılmaz. Hayal meyal, anılarını doğrulayan biri olmayınca, zamanla hepsini unutuyorsun. Karen’in beni evlat edinmeden öncesine dair sahip olduğum tek şey bir takı ve kimin olduğunu bile bilmiyorum. Artık neyin gerçek, neyin rüya olduğunu ya da neyi televizyonda gördüğümü ayırt edemiyorum.”

“Annemi hatırlıyor musun?”

Bir an durup sorusunu düşündüm. Annemi hatırlamıyordum. Hem de hiç. Geçmişim hakkında beni üzen tek şey buydu. “Benim annem Karen,” dedim hemen. “Sıra bende. Son soru, sonra tatlı yiyeceğiz.”

“Yeterince tatlımız olduğuna emin misin?” diye dalga geçti.

Dik dik ona baktıktan sonra son sorumu sordum. “Onu neden dövdün?”

Bakışlarındaki değişiklikten soruyu detaylandırma ihtiyacı olmadığını görebiliyordum. Kafasını sallayıp

önündeki kâseyi itti. “Bu sorunun cevabını bilmeyi istemezsin, Sky. Cezama razıyım.”

“Ama bilmek istiyorum.”

Başını yana eğip elini çenesine yaklaştırdıktan sonra boynunu kıtlattı. Elini çenesinden indirmeyip dirseklerini masaya koydu. “Sana daha önce de söylediğim gibi, adi herifin teki olduğu için onu dövdüm.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Belirsiz bir cevap oldu. Sen belirsiz cevaplar vermezsin.”

İfadesi değişmedi ve gözlerini benden ayırmadı. “Les öldükten sonra okuldaki ilk haftamdı,” dedi. “O da o okula giderdi, o yüzden herkes neler olduğunu biliyordu. Koridorda yanından geçerken çocuğun Les hakkında bir şey söylediğini duydum. Ona katılmadığımı belirttim. Fazla ileri gittim ve bir noktada üzerine çıktığımda artık umurumda değildi. Ona tekrar tekrar vurmama rağmen hiç umursamadım. En kötüsü de büyük ihtimalle hayatının geri kalanı boyunca çocuğun bir kulağı duymayacak, ama *buna rağmen* umurumda değil.”

Bana bakıyordu, ama tam olarak değil. Gözlerinde daha önce de gördüğüm sert ve soğuk bakışlar vardı. O zaman da hoşlanmamıştım, şimdi de hoşlanmıyordum...ama en azından artık onu daha iyi anlıyordum.

“Onun hakkında ne söyledi?”

Sandalyesine çöküp masada aramızdaki boş bir yere gözlerini dikti. “Güldüğünü ve arkadaşlarına Les’in bencil ve en kolay yolu seçtiğini söylediğini duydum. O kadar korkak olmasaydı, göğsünü gerebileceğini söyledi.”

“Neye karşı göğsünü gerecekti?”

Omuzlarını silkti. “Hayata,” dedi umursamazca.

“Kolay yolu seçtiğini düşünmüyorsun,” dedim soru sormaktan çok düz bir cümle kurmuş gibi.

Holder öne doğru eğilip masada uzanarak elimi ellerinin arasına aldı. Baş parmağını avucumun içinde gezdirip derin bir nefes aldıktan sonra dikkatle verdi. “Les tanıdığım en cesur insandı. Yaptığını yapmak büyük cesaret gerektirirdi. Sırada ne olduğunu bilmeden hayatını sona erdirmek? Sırada *herhangi* bir şey olup olmadığını bilmeden? Anlamı kalmamış bir hayatı sürdürmek ‘lanet olsun’ diyip çekip gitmekten daha kolay. ‘Lanet olsun,’ diyen birkaç kişiden biriydi. Aynı şeyi yapamayacak kadar korktuğum için yaşadığım her gün ona saygı duyacağım.”

Hâlâ elimi tutuyordu, ancak sözlerini bitirdiğinde titrediyimi fark etti. Kafamı kaldırıp ona baktım, bana bakıyordu. Bunun üzerine söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, o yüzden denemedim. Yerinden kalkıp masaya doğru eğildi, sonra elini enseme götürdü. Başımın tepesinden beni öptükten sonra beni bırakıp mutfağa doğru yürüdü. Sanki şaşkınlıktan dilimin tutulmasına neden olmamış gibi, “Çikolatalı kek mi kurabiye mi istersin?” diye sordu omzunun üzerinden.

Dönüp bana baktığında hâlâ hayretle ona bakıyordum. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Az önce intihara eğilimli olduğunu mu itiraf etmişti? Mecazi olarak mı? Yoksa aşırı duygusal mı davranmıştı? Kucağıma yerleştirdiği bombayla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Hem kurabiye hem çikolatalı kek koyduğu bir tabakla masaya döndükten sonra karşımda diz çöktü.

“Hey,” dedi kısık bir sesle ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Sakin görünüyordu. “Seni korkutmak istemedim. Seni korkutan şey buysa, intihara eğilimli değilim. Akıl

hastası değilim. Dengesiz değilim. Travma sonrası stres bozukluğundan mustarip değilim. Ben sadece kız kardeşini hayattan çok seven bir erkek kardeşim, o nedenle onu düşündüğüm zaman biraz duygusallaşıyorum. Yaptığı şey yüce olmasa da, öyle olduğunu söyleyerek bununla baş edebiliyorsam, o halde öyle yapacağım. Sadece baş etmeye çalışıyorum.” Yüzümü sıkıca tutarken çaresizce bana baktı, ne demek istediğini anlamamı istiyordu. “O kızı çok seviyordum, Sky. Yaptığı şeyin geriye kalan tek çözüm olduğuna inanmam gerekiyor, yoksa farklı bir çözüm yolu bulmasına yardım etmediğim için kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim.” Alnını alnıma yasladı. “Anlıyor musun?”

Kafamı salladıktan sonra ellerini yüzümden çekti. Beni bu şekilde görmesine izin veremezdim. “Tuvalete gitmeliyim.” Geri çekilince banyoya koşup kapıyı arkamdan kapattım ve beş yaşından beri hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Ağladım.

Çirkin bir şekilde ağlamam. Hıçkırmam, hatta ses bile çıkarmam. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü, bu bile benim için çoktu, hemen sildim. Bir mendil alıp gözyaşlarının oluşmasını önlemek için gözlerimi sildim.

Hâlâ ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama konuyu tamamen kapattığını hissediyordum, o nedenle şimdilik bir kenara koymaya karar verdim. Ellerimi sallayıp derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Koridorun sonunda ayaklarını birbirinin üstüne atmış ve ellerini rahatça ceplerine sokmuş bir şekilde duruyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Elimden geldiğince gülümseyip kafamı salladım, sonra derin bir nefes aldım. “Sana çok yoğun olduğunu söylemiştim. Ve bu sözümü kanıtlıyor.”

Gülümseyip beni yatak odasına doğru itti. Odama doğru ilerlediğimiz sırada kollarını arkamdan bana dolayıp çenesini başımın üstüne koydu. “Hamile kalmaya iznin var mı?”

Güldüm. “Hayır. Bu hafta sonu yok. Ayrıca, bir kızı hamile bırakmadan önce öpmen gerekir.”

“Evde eğitim görürken cinsel eğitim almadın mı yoksa?” diye sordu. “Çünkü seni öpmeden hamile bırakabilirim. Göstermemi ister misin?”

Yatağa atlayıp kitabı aldım ve önceki gece kaldığım sayfayı açtım. “Sana inanıyorum. Ayrıca, son sayfaya geldiğimizde yeterince cinsel eğitim almış olacağımızı umuyorum.”

Holder yatağa yerleşince yanma uzandım. Kolunu bana dolayıp beni kendine doğru çekti, göğsüne uzanıp okumaya başladım.

Bilerek yapmadığının farkındaydım ama kitabı okuduğum süre boyunca dikkatimi dağıtmaya devam etti. Bana bakıyor, okurken dudaklarımı izliyor ve parmaklarının arasında saçlarımı döndürüyordu. Sayfayı her çevirdiğimde, ona bakıyordum ve yüzünde hep aynı dikkatli ifade vardı. Ağzıma o kadar odaklanmıştı ki, okuduğumun tek kelimesini bile duymadığını düşünüyordum. Kitabı kapatıp karnıma koydum. Kitabı kapattığımın farkında olduğumu bile sanmıyordum.

“Neden konuşmayı kestin?” dedi, ne ifadesi değişmiş ne de bakışlarını dudaklarımdan ayırmıştı.

“Konuşmak mı?” diye sordum merakla. “Holder, *kitap okuyorum*. Arada fark var. Ve görünüşe bakılırsa, hiç dikkat etmiyorsun.”

Gözlerimin içine bakıp sırtıttı. “Ah, dikkat ediyorum,” dedi. “Dudaklarına. Ağzından çıkan kelimelere dikkat etmemiş olabilirim, ama dudaklarına kesinlikle dikkat ediyordum.”

Beni göğsünden indirip sırtı üstü yatırdıktan sonra yanına sokulup kendine doğru çekti. Hâlâ ifadesi değişmemişti ve bana beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu. İçimden bunu yapmasını diliyordum.

Parmaklarını dudaklarıma götürüp yavaşça üzerinde gezdirdi. İnanılmaz bir histi; durmasını istemediğim için nefes almaya korkuyordum. Sanki parmakları vücudumdaki tüm hassas noktalara nasıl ulaşacağını biliyordu.

“Güzel bir ağzın var,” dedi. “Bakmadan duramıyorum.”

“Tadına da bakmalısın,” dedim. “Çok hoş.”

Gözlerini sımsıkı kapatıp inledikten sonra yaklaşıp başını boynuma gömdü. “Kes şunu, seni kötü kadın.”

Gülüp kafamı salladım. “Asla. Bu senin saçma kuralın, neden kuralına uyayım ki?”

“Çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Bu gece seni öpe-mem, çünkü öpüşmek bizi bir sonrakine götürür, o da bir sonrakine, bu hızla gidersek, hafta sonuna kalmadan tüm ilkleri tüketmiş olacağız. İlklerimizi biraz daha ertelemek istemez misin?” Başını boynumdan çekip bana baktı.

“İlkler mi?” diye sordum. “Kaç tane ilk var?”

“O kadar çok değil, bu yüzden olabildiğince ertelemeliyiz. Tanıştığımızdan beri çoğunu geride bıraktık.”

Ona bakabilmek için başımı çevirdim. “Hangi ilkleri geride bıraktık?”

“Basit olanları. İlk kucaklaşma, ilk randevu, ilk kavga, ilk kez aynı yatakta uyuma, her ne kadar ben uyumamış olsam da. Geriye pek fazla şey kalmadı. İlk öpücük. İki-

imiz de *uyanıkken* aynı yatakta yatmak. İlk evlilik. İlk çocuk. Ondan sonra biter. Hayatlarımız sıradan ve sıkıcı olur, sen çocukları yetiştirmekle meşgulken, yine birçok ilk yaşamak için senden boşanıp benden yirmi yaş genç biriyle evlenmek zorunda kalırım.” Elini yanağıma koyup bana gülümsedi. “Görüyorsun ya, bebeğim? Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Seni öpmek için ne kadar beklersem, seni o kadar geç çaresiz bırakmış olurum.”

Güldüm. “Mantığın beni korkutuyor. Artık seni *pek* çekici bulmuyorum.”

Üstüme çıkıp ağırlığını ellerine verdi. “Beni pek çekici bulmuyor musun? Bu aynı zamanda beni çekici *bulduğun* anlamına gelir.”

Kafamı salladım. “Seni hiç çekici bulmuyorum. Senden tiksiniyorum. Hatta, az önce öğürdüğüm için beni öpmesen iyi edersin.”

Gülüp ağırlığını bir koluna verdi, hâlâ üzerimdeydi. Dudaklarını başımın yan tarafına doğru götürüp kulağıma dokundurdu. “Seni yalancı,” diye fısıldadı. “Benden daha çok hoşlanıyorsun ve bunu kanıtlamak üzereyim.”

Dudakları ikinci kez boynumla buluşunca gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Kulağımın altından beni hafifçe öptü ve sanki tüm oda dönmedolaba dönüştü. Yavaşça dudaklarını kulağıma götürüp fısıldadı, “Hissettin mi?”

Hayır dercesine kafamı salladım, ama hafifçe.

“Tekrar yapmamı ister misin?”

İnatçılık etmek istediğim için kafamı salladım, ama telepatik olmasını ve zihnimde attığım çığlığı duymasını umuyordum, çünkü gerçekten hissetmişim ve hoşuma gitmişti. Ve elbette, tekrar yapmasını istiyordum.

Kafamı sallayınca güldü ve dudaklarını ağızuma yaklaş-

tırdı. Yanağımdan öptükten sonra kulağıma doğru küçük öpücükler kondurdu, sonra durup tekrar fısıldadı. “Ya bunu?”

Ah, Tanrım, hayatımda hiç *bu kadar* sıkılmamıştım. Beni öpmüyor olmasına rağmen tecrübe ettiğim en iyi öpücüktü. Gözlerimi açmadan tekrar kafamı salladım, çünkü sırada neyin olduğunu bilmemek hoşuma gidiyordu. Kalçama koyup yavaşça belime doğru götürdüğü eli gibi. Elini tişörtümün altına sokup parmakları pantolonunun kenarına değene kadar ilerledikten sonra durdu ve baş parmağını karnımın üzerinde ileri ve geri oynattı. Şu an onun hakkındaki her şeyin öylesine farkındaydım ki, bir dizi baş parmak izi arasında onunkini bulabileceğimden emindim.

Burnunu çeneme sürttü, onun da benim gibi ağır ağır soluması beni öpmeyi daha sonraya bırakamayacağını gösteriyordu. En azından, çaresizce böyle olmasını umuyordum.

Tekrar kulağıma döndüğünde, bu kez konuşmadı. Aksine, orayı öptü, vücudumdaki tüm sinirler bunu hissetti. Tepeden tırnağa kadar tüm vücudum dudaklarını istiyordu.

Elimi ensesine koyunca, tüyleri ürperdi. Anlaşılan, bu basit hareket kararlılığını yok etti ve bir anda dili boynuma değdi. İnledim, bu ses onu iyice çıldırttı.

Elini belimden başımın yan tarafına doğru çıkarıp boynumu dudaklarına doğru yaklaştırdı. Gözlerimi açtım, tavrının bu kadar çabuk değişmesine şaşırmıştım. Boynumu öpüyor, yalıyor, ısıyor ve sadece mecbur kaldığında nefes almak için ara veriyordu. Yukarıdaki yıldızları say-

maya fırsatım olmadan gözlerim tekrar kapandı ve çıkarmaya utandığım sesleri tutmaya çalıştım.

Dudaklarını boynumdan göğsüme götürdü. Sınırlı sayıda ilklerimiz kalmamış olsaydı, tişörtümü çıkarıp devam etmesine izin verirdim. Ama bana bu seçeneği vermedi. Öpücükler kondurarak boynuma ve oradan da çeneme çıktı, dudaklarıma dokunmamaya özen göstererek ağzının çevresine hafif öpücükler bıraktı. Gözlerim kapalıydı ama nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum ve beni öpmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum. Gözlerimi açıp ona baktım, yine dudaklarıma bakıyordu.

“Muhteşemler,” dedi nefes nefese. “Dudaklarına günlerce baksam bile sıkılmam.”

“Hayır. Bunu sakın yapma. Sadece bakacaksan, sıkılan ben olurum.”

Suratını astı, beni öpmemek için kendini çok zor tuttuğu belliydi. Neden bu şekilde dudaklarıma baktığını bilmiyordum, ama şu ana dair en çekici şey buydu. Yapmamam gereken bir şeyi yaptım. Dudaklarımı ıslattım. Yavaşça.

Yine inledi ve alnını alnıma dayadı. Kolu daha fazla dayanamayınca ağırlığını üzerime verdi. Her yerime. Tamamen. Vücutlarımız o kusursuz bağlantıyı yakalayınca aynı anda inledik ve birden her şey kontrolden çıktı. Tişörtünü yırtarcasına çıkarmaya çalışırken dizlerinin üzerinde doğrulup başının üzerinden çekmeme yardım etti. Tamamen çıkarınca bacaklarımı ona dolayıp onu üzerimde sabitledim, çünkü şu an geri çekilmesinden daha kötü bir şey olamazdı.

Alnını tekrar alnıma dayadı ve vücutlarımız bir yap-bozun son iki parçası gibi birleşti. Yavaşça bana doğru gidip gelmeye başladı ve bunu her yaptığında dudakları daha da

yaklaştı, ta ki hafifçe dudaklarıma değene dek. Dudaklarımızın arasındaki boşluğu kapatmasını çok istesem de bunu yapmadı. Dudaklarımız sadece birbirine değiyordu, öpüşmüyordu. Bana doğru her hareket ettiğinde, verdiği nefesi ağzıma giriyordu ve hepsini içime çekmeye çalışıyordum, çünkü bu anı atlatmak istiyorsam, buna ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika boyunca bu ritmi koruduk, ikimiz de öpücüğü başlatan kişi olmak istemiyorduk. İkimizin de öpüşmeyi istediği açıktı, ama görünüşe bakılırsa söz konusu inatçılık olduğunda bana rakip olabilecek biriyle karşı karşıyaydım.

Başımı tutup alnını alnıma dayadı, ama sonra dudaklarını yalayabileceği kadar geri çekildi. Dudaklarını tekrar eski yerine koyduğunda, dudaklarımın üzerinde kayan ıslak dudakları beni tamamen dibe çekti, nefes almak için yüzeye çıkabileceğimden emin değildim.

Ağırlığını diğer koluna verdi, bunu yaptığında ne olduğunu anlayamadan başımı geriye attım ve ağzımdan, “Ah, Tanrım,” kelimeleri döküldü. Başımı geriye attığımda amacım dudaklarımı onunkilerden uzaklaştırmak değildi, çünkü ona yakın olmak hoşuma gidiyordu, ama gittiğim yeri daha çok sevmiştim. Kollarımı sırtına dolayıp dengemi korumak için boynuna doğru sokuldum, sanki dünya ekseninden çıkmış ve Holder merkez haline gelmişti.

Az sonra neler olabileceğini fark edince panikledim. Tişörtü dışında ikimiz de tamamen giyiniktik, öpüşmüyorduk bile...ama ritmik hareketlerinin vücudumun üzerindeki etkisi yüzünden oda dönmeye başlamıştı. Durmazsa, dağılıp altında eriyecektim ve bu hayatımın en utanç verici anı olacaktı. Ama durmasını istersem, duracaktı ve bu da

hayatımın muhtemelen en *hayal kırıklığına uğratici* anı olacaktı.

Nefesimi düzene sokmaya ve dudaklarımın arasından kaçan sesleri azaltmaya çalıştım, ama hakimiyetimi kaybetmiştim. Vücudumun öpüşmeden sürtünme oyunundan çok hoşlandığı belliydi ve buna engel olacak gücü kendime bulamıyordum. En mantıklı seçeneği deneyecek ve *ondan* durmasını isteyecektim.

“Holder,” dedim nefes nefese, gerçekten durmasını istemiyordum, ama ne demek istediğimi anlayıp durmasını umuyordum. Durmasına ihtiyacım vardı. İki dakika önce.

Durmadı. Boynumu öpmeye ve erkeklerin daha önce yaptığı gibi vücudunu benimkine sürtmeye devam etti, ama bu kez farklıydı. Öylesine farklı ve müthişti ki, beni korkutuyordu.

“Holder.” İsmi daha yüksek bir sesle söylemeyi denedim, ama halim kalmamıştı.

Başımın yan tarafını öpüp yavaşladı, ama durmadı. “Sky, durmamı istiyorsan, dururum. Ama umarım bunu istemiyorsundur, çünkü gerçekten durmak istemiyorum, lütfen.” Geri çekilip gözlerime baktı, vücudunu hâlâ üzerimden kıpırdatmamıştı. Gözleri acı ve üzüntü doluydu ve nefes nefese konuşuyordu. “Bundan daha ileri gitmeyeceğiz, söz veriyorum. ama lütfen benden durmamı isteme. Seni izlemeye ve duymaya ihtiyacım var, çünkü şu anda bunu hissediyor olduğun gerçeği inanılmaz. İnanılmazsın, bu inanılmaz ve *lütfen. İzin ver.*”

Ağzını ağzıma yaklaştırıp olabilecek en ufak öpücüğü verdi. Gerçek bir öpücüğün nasıl olabileceğini hayal etmek için yeterliydi ve bunu düşünmek bile ürpermeme

neden oluyordu. Bana doğru hareket etmeyi bırakıp ellerinin üzerinde doğruldu ve karar vermemi bekledi.

Benden uzaklaştığı anda hayal kırıklığına uğradım, neredeyse ağlayacaktım. Durduğu için ya da ne yapacağımı bilmediğim için değil...iki insanın bu kadar samimi bir seviyede birleşebilecekleri ve bunun son derece doğru olabileceği hiç aklıma gelmediği için. Sanki tüm insan ırkının amacı bu anın, ikimizin etrafında dönüyordu. Bu dünyada olan ve olacak olan her şey şu anda aramızda geçenler için bir fondu ve bitmesini istemiyordum. İstemiyordum. Kafamı sallayıp yalvaran gözlerine baktım ve fısıldadım, “Durma. Ne yaparsan yap, ama durma.”

Elini enseme götürüp başını eğdi ve alnını alnıma yasladı. “*Təşəkkür ederim,*” dedi nefes nefese ve tekrar üzerime yerleşerek aramızdaki bağlantıyı yeniden kurdu. Birkaç kez ağzımın kenarını öptü, dudaklarıma yakın yerlerde dolaşp çenemde ve boynumda gezindi. Nefes alışp hızlandıkça, benim de hızlanıyordu. Nefes alışım hızlandıkça, boynuma bıraktığı öpücükleri hızlanıyordu. Boynuma bıraktığı öpücükler hızlandıkça, birlikte daha hızlı hareket ediyorduk – nabzıma bakılırsa aramızdaki bu kışkırtıcı ritim fazla uzun sürmeyecekti.

Topuklarımı yatağa gömüp tırnaklarımı sırtına geçirdim. Beni öpmeyi bırakıp ateşli gözlerle bana baktı. Yine dudaklarıma odaklandı, bu şekilde bana baktığını izlemeyi ne kadar istesem de, gözlerimi açık tutamadım. Olacaklara dair bir uyarı niteliğinde olan ilk ürperti dalgası vücuduma vurunca gözlerim istemsizce kapandı.

“Gözlerini aç,” dedi kesin bir tavırla.

Elimde olsa açardım, ama tamamen çaresizdim.

“*Lütfen.*”

Bu duymam gereken tek kelimeydi, gözlerim aniden açıldı. Bana öylesine büyük bir ihtiyaçla bakıyordu ki, bu neredeyse öpüşmekten çok daha samimiydi. Şu anda benim için ne kadar zor olsa da, gözlerimi ondan ayırmadan ellerimi yatağa indirip çarşafı sığdırdım ve Karma'ya bu umutsuz çocuğu hayatıma soktuğu için teşekkür ettim. Çünkü bu ana kadar – saf ve yoğun aydınlanmayı tüm benliğimde hissedene kadar – hayatımdaki eksikliğinin farkında bile değildim.

Altında titremeye başladım, ama gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Ne kadar denesem de artık gözlerimi açık tutamıyordum, o yüzden kapanmalarına izin verdim. Dudaklarının hafifçe dudaklarıma değdiğini hissettim, ama beni öpmedi. Dudaklarımız inatla birbirlerine yaslı dururken ritmini koruyor, son kez inlememe, nefesimi vermeme ve belki de kalbimin bir kısmının kopup içine girmesine izin veriyordu. Yavaşça ve mutlulukla yeryüzüne geri döndüm ve en sonunda durup her nasılsa benim için utanç verici olmaktan çıkardığı bu tecrübenin ardından kendime gelmeme izin verdi.

Yorgun, duygusal anlamda bitkin ve tüm vücudum titrerken, boynumu, omuzlarımı ve en çok öpmesini istediğim yer, dudaklarım dışında her yerimi öpmeye devam etti.

Ama inatçılığına teslim olmak yerine kararından dönmemeyi tercih edecekti, dudaklarını omzumdan çekip yüzünü yüzüme yaklaştırdı ama buna rağmen beni öpmeyi reddetti. Elini yukarı götürüp saç çizgimde gezdirdi ve alnımdan düşen bir tutamı kenara itti.

“İnanılmazsın,” diye fısıldadı, bu kez dudaklarıma değil, gözlerime bakıyordu. Sözleri inatçılığını telafi etti ve

ona gülümsememe engel olamadım. Yatakta yanıma yığıldı, hâlâ nefes nefeseydi ve içinde dolaşan tutkuyu zaptetmek için büyük bir çaba harcıyordu.

Kesik kesik solumamızın yerini daha yumuşak ve sakin bir ritim alırken, gözlerimi kapatıp aramızda büyüyen sessizliği dinledim. Sessiz, sakin ve muhtemelen zihnimin tecrübe ettiği en huzurlu andı.

Holder elini yatakta aramızda hareket ettirdi ve sanki elimi tutmaya hali yokmuş gibi serçe parmağını benimkine doladı. Ama güzeldi, daha önce el ele tutuşmuştuk ama hiç serçe parmaklarımızla tutuşmamıştık...bir ilki daha geride bıraktığımızı fark ettim. Bunu fark etmek beni hayal kırıklığına uğratmadı, çünkü söz konusu o olduğunda ilklerin öneminin olmadığını biliyordum. Beni ilk kez, yirminci kez ya da milyonuncu kez öpebilirdi ve ilk olup olmaması umurumda olmazdı, çünkü hiç öpüşmeden ilk öpücükler tarihindeki en iyi öpücük rekorunu kırdığımıza emindim.

Uzunca süren kusursuz sessizliğin ardından derin bir nefes alıp yatakta doğruldu ve bana baktı. "Gitmeliyim. Seninle bu yatakta bir saniye daha geçiremem."

Kalkıp tişörtünü giyerken başımı ona doğru eğip üzgün bir şekilde baktım. Suratımı astığımı görünce sırtıttı, sonra yüzü tehlikeli derecede yaklaşana kadar bana doğru eğildi. "Bu gece seni öpmeyeceğimi söylerken, ciddiydim. Ama *lanet olsun*, Sky. Bunu benim için bu kadar zorlaştıracığını hiç düşünmemiştim." Elini enseme götürünce sessizce nefesimi tutup kalbimin göğüs kafesimden fırlamasını diledim. Yanağımdan öptü, istemeye istemeye geri çekilirken tereddüt ettiğini hissedebiliyordum.

Beni izleyerek pencereye doğru geri geri gitti. Dışarı çıkmadan önce telefonunu çıkarıp birkaç saniye boyunca

parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdi, sonra tekrar cebine koydu. Bana gülümsedikten sonra pencereden çıkıp arkasından pencereyi kapattı.

Bir şekilde kalkıp mutfığa koşacak gücü buldum. Telefonumu elime aldım, ondan bir mesaj gelmişti. Ama tek kelimeydi.

İnanılmaz.

Gülümsedim, çünkü öyleydi. Gerçekten inanılmazdı.

23 Haziran 1999 Çarşamba

15:55

“Hey.”

Başımı kollarımın arasından çıkarmadım. Beni yine ağırlarken görmesini istemiyordum. Bana gülmeyeceğini biliyordum – ikisi de bana hiç gülmezdi. Ama ben bile neden ağladığımı bilmiyordum ve buna engel olabilmeyi istiyordum, ama olamıyordum ve bundan gerçekten nefret ediyordum.

İkisi de kaldırımda yanıma oturdu. Henüz kafamı kaldırmamıştım, hâlâ üzgündüm, ve gitmelerini istemiyordum, çünkü onlarla burada olmak güzeldi.

“Bu hoşuna gidebilir,” dedi. “Bugün okulda ikimize de birer tane yaptım.” Kafamı kaldırmamı istemediği için kaldırmadım, ama dizime bir şey koyduğunu hissettim.

Kımıldamadım. Hediye almaktan hoşlanmazdım ve hediyesine baktığımı görmesini istemiyordum.

Başımı kaldırmayıp ağlamaya devam ettim, neyim olduğunu bilmeyi çok istiyordum. Bir sorunum olmalıydı, yoksa bu her olduğunda böyle hissetmezdim. Çünkü olması gerekiyordu. En

azından Babam öyle diyordu. Olması gerekiyordu ve ağladığım zaman çok üzüldüğü için ağlamayı kesmek zorundaydım.

Yanımda uzunca bir süre oturdular, ama ne kadar süre oturduklarını bilmiyordum çünkü saatlerin dakikalardan daha uzun olup olmadıklarını bilmiyordum. Eğilip kulağıma fısıldadı. “Sana söylediklerimi unutma. Üzgün olduğunda ne yapman gerektiğini hatırlıyor musun?”

Kafamı kolumdan kaldırmadan salladım ve ona bakmadım. Üzüldüğümde yapmam gerektiğini söylediği şeyi yapıyordum, ama bazen üzülmeme engel olamıyordum.

Birkaç saat ya da dakika daha yanımda kaldılar, ama sonra o ayağa kalktı. Bir dakika ya da iki saat daha kalmalarını istedim. Bana neyim olduğunu ya da neden onları çok sevdiğimi ve kalmalarını istediğimi hiç sormadılar.

Dirseğimi kaldırıp altından çaktırmadan bakınca ayaklarının benden uzaklaştığını gördüm. Dizime bıraktığı hediyeyi alıp parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. Bana bir bileklik yapmıştı. Esneyen, mor renkli, üzerinde bir kalbin yarısı olan bir bileklikti. Hâlâ ağlıyor olmama rağmen bileğime geçirip gülümse dim. Kafamı kaldırıncâ hâlâ yanımda olduğunu ve bana baktığını gördüm. Üzgün görünüyordu, onu üzdüğümü düşündüğüm için kendimi kötü hissettim.

Kalkıp evime doğru döndü. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden eve baktı. Sürekli düşünür ve hep ne düşündüğünü merak ederim. “Endişelenme,” dedi benim için gülümsemeye çalışarak. “Sonsuza kadar yaşamayacak.” Dönüp eve doğru yürürken gözlerini kapatıp başımı tekrar kollarıma koydum.

Neden böyle söylediğini bilmiyordum. Babamın ölmesini istemiyordum...Ben sadece bana Prenses demeyi bırakmasını istiyordum.

3 Eylül 2012 Pazartesi

07:20

Çok sık çıkarmazdım, ama nedense bugün bakmak istedim. Sanırım Cumartesi günü Holder'la geçmişten bahsetmek geçmişe biraz özlem duymama neden oldu. Holder'a babamı asla aramayacağımı söylediğimi biliyordum, ama yine de merak ediyordum. Bir ebeveynin çocuğunu birkaç sene yetiştirdikten sonra nasıl başka birine verebildiğini düşünmeden edemiyordum. Bunu hiçbir zaman anlamayacaktım, belki de anlamam gerekmiyordu. Bu yüzden hiç üstelemiyorum. Karen'a asla soru sormuyordum. Hatıralarımı rüyalarımın ayırmaya hiç çalışmıyordum ve bu konuyu açmaktan hoşlanmıyordum...çünkü buna ihtiyacım yoktu.

Bileziği kutusundan çıkarıp bileğime taktım. Bana bunu kimin verdiğini bilmiyordum ve pek umurumda değildi. Koruyucu ailemle geçirdiğim iki sene boyunca arkadaşlarımdan birçok şey aldığıma emindim. Ancak bu

yi diğerlerinden farklı kılan o hayata dair hatırladığım tek anıyla ilgili olmasıydı. Bileklik o anının gerçek olduğunu doğruluyordu. Ve anının gerçek olduğunu bilmek ben olmadan önce başka biri olduğumu doğruluyordu. Hatırlamadığım bir kız. Sürekli ağlayan bir kız. Bugün olduğum kişiden tamamen farklı bir kız.

Bir gün bileziği atmam gerektiğinde atacaktım. Ama bugün içimden onu takmak geliyordu.

Holder ve ben önceki gün mola vermeye karar verdik. Mola diyorum, çünkü cumartesi gecesinden sonra, yatağında uzun bir süre nefes almadan uzandık. Ayrıca, Karen eve dönüyordu ve onu yeni...her neyimse onunla tanıştırmak istediğim en son şeydi. Aramızda olanlara isim koyacak kadar ileri gitmemiştik. Henüz öpüşmediğimiz düşünülürse, ondan erkek arkadaşım olarak söz edecek kadar onu tanıımıyormuş gibi hissediyordum kendimi. Ama dudaklarının başka birinin dudaklarında olduğunu düşünmek beni kızdıyordu. Erkek arkadaşım olsun ya da olmasın, ilişkimizi ilan ediyordum. Hiç öpüşmeden biriyle ilişki yaşamak mümkün müydü? İlişki ve çıkmak karşılıklı olarak özel miydi?

Kahkaha attım. Yoksa *lol* mu demeliydim?

Dün sabah uyandığımda, iki mesaj gelmişti. Bu mesajlaşma işinden hoşlanmaya başlamıştım. Mesaj aldığımda keyfim yerine geliyordu, elektronik posta, Facebook ve teknolojiyle alakalı her şeyin ne kadar bağımlılık yaratan şeyler olabileceklerini hayal bile edemiyordum. Mesajlardan biri Six'tendi, kusursuz pastacılık yeteneklerimi övüp durmuş ve Pazar gecesi onu ev telefonundan arama-

mı sıkı sıkı tembih etmişti. Aradım. Bir saat konuştuk ve Holder'ın sandığımız gibi biri olmadığını duyunca benim kadar şaşırdı. Ona Lorenzo'yu sordum ama kimden bahsettiğimi bile bilmiyordu, gülüp üstelemedim. Onu özliyordum ve burada olmamasından nefret ediyordum, ama o halinden memnundu ve bu beni mutlu ediyordu.

İkinci mesaj Holder'dandı. Sadece, "*Pazartesi günü seni okulda görmeyi hiç istemiyorum. Hem de hiç,*" yazıyordu.

Koşmak eskiden benim için günün en keyifli kısmıydı, ama şimdi Holder'dan hareket içerikli mesajlar alıyordum. Koşmak ve Holder demişken, artık birlikte koşmuyorduk. Önceki gün mesajlaştıktan sonra her gün birlikte koşturmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermiştik, çünkü çok kısa süre içinde çok fazla vakit geçirmiş olacaktık. Ona aramızdaki şeyin tuhaflaşmasını istemediğimi söylemiştim. Ayrıca, terli, sümüklü, hırıltılı ve kokmuşken kendimi kötü hissettiğimi ve tek başıma koşmayı tercih ettiğimi söylemiştim.

Şimdi ise transa geçmiş bir şekilde dolabıma bakıyor ve derse girmek istemediğim için oyalanıyordum. İlk devreydi ve Holder'la aldığım tek dersti, o nedenle nasıl geçeceği konusunda endişeliydim. Breckin'in kitabını ve ona getirdiğim diğer iki kitabı sırt çantamdan çıkardıktan sonra geri kalanı dolabıma koydum. Sınıfa girip yerime yürüdüm, ama ne Breckin ne de Holder gelmişti. Yerime oturup gözlerimi kapıya diktim, neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Onu burada görmek kendi çöplüğümde görmekten farklıydı. Devlet okulu... fazla *aleniydi*.

Kapı açıldı ve Holder içeri girdi, Breckin ise onu takip ediyordu. İkisi de sınıfın arkasına doğru ilerledi. Holder sıraların arasında yürürken bana gülümsedi. Diğer tarafta

ilerleyen Breckin de bana gülümsedi, elinde iki kahve bardağı taşıyordu. Holder yanımdaki sandalyeye uzanıp sırt çantasını masa koymaya yeltendiği sırada Breckin kahve bardaklarını masaya koydu. Birbirlerine baktıktan sonra ikisi de bana döndüler.

Tuhaftı.

Tuhaf durumlarda her zaman yaptığım gibi karşılık verdim – alaycı davranarak.

“Görünüşe bakılırsa, tam bir çıkmaz içindeyiz, çocuklar.” İkisine de gülümsedikten sonra Breckin’in elindeki kahveyi süzdüm. “Gördüğüm kadarıyla, Mormon kraliçeye kahvesini sunuyor. Çok etkileyici.” Tek kaşımı kaldırarak Holder’a baktım. “Sınıf tahtında bugün bana kimin eşlik edeceğine karar vermeden önce sen de bana hediyeni sunmak istiyor musun, umutsuz çocuk?”

Breckin bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Holder gülerek sırt çantasını masadan kaldırdı. “Anlaşılan birinin egosunu indirecek bir mesaja ihtiyacı var.” Sırt çantasını Breckin’in önündeki boş sıraya koyup yerini kaptı.

Breckin hâlâ ayakta idi, yüzünde sonra derece şaşkın bir ifadeyle kahveleri elinde tutuyordu. Uzanıp bardaklardan birini aldım. “Tebrikler, uşak. Kraliçe bugün seni seçti. İlginç bir hafta sonu oldu.”

Breckin şüpheli gözlerle beni süzerek yavaşça yerine oturup kahvesini masasına bıraktıktan sonra sırt çantasını omzundan indirdi. Holder sandalyesinde yan dönmüş bana bakıyordu. Holder’a işaret ettim. “Breckin, bu Holder. Holder erkek arkadaşım değil, ama onu başka bir kızla en iyi ilk öpücük rekorunu kırmaya çalışırken yakalarsam, benim *nefes almayan* erkek arkadaşım olabilir.”

Holder tek kaşını kaldırarak bana baktı, dudaklarının

kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Aynen.” Gamzeleri benimle alay ediyordu, kendimi gözlerine bakmak için zorlamak zorundaydım, yoksa ceza almamı gerektirecek bir şey yapmam gerekebilirdi.

Breckin’e işaret ettim. “Holder, bu Breckin. Breckin benim tüm dünyadaki en iyi yeni arkadaşım.”

Breckin Holder’ı süzerken Holder Breckin’e gülümsedi, sonra elini sıkmak için uzandı. Breckin temkinli bir şekilde Holder’ın elini sıktıktan sonra elini çekip gözlerini kısarak bana döndü. “*Erkek arkadaşın olmayan çocuk benim Mormon olduğumun farkında mı?*”

Kafamı salladım. “Anlaşılan Holder’ın Mormonlarla ilgili herhangi bir sorunu yokmuş. Sadece aşağılık heriflerden hoşlanmıyormuş.”

Breckin gülerek Holder’a döndü. “O halde, ittifakımıza hoş geldin.”

Holder ona hafifçe gülümsedi, ama Breckin’in masasındaki kahve bardağına bakıyordu. “Mormonların kafein tüketmediğini sanıyordum.”

Breckin omuzlarını silkti. “Eşcinsel olarak uyandığım sabah o kuralı bozdum.”

Holder güldü ve Breckin gülümsedi, her şey yolundaydı. En azından ilk devre boyunca. Sandalyeme yaslanıp gülümsedim. Bu hiç de zor olmayacaktı. Hatta, devlet okulundan hoşlanmaya başlamış olabilirdim.

Dersten sonra Holder beni dolabıma kadar takip etti. Konuşmadık. Dolabımdan hakaret dolu yapışkan notları kopartırken kitaplarımı değiştirdim. Bugünkü dersten sonra sadece iki not bırakılmıştı, bu beni biraz üzdü. Oku-

lun ikinci haftasıydı ve şimdiden vazgeçmiş görünüyorlardı.

Holder notları tomar yapıp yere attı, dolabımı kapattıktan sonra ona doğru döndüm. İkimiz de birbirimize doğru dönük bir şekilde dolaplara yaslanıyorduk.

“Saçlarını kestirmişsin,” dedim, ilk kez fark ediyordum.

Elini saçlarının arasında gezdirip sırtıttı. “Evet. Tanıdığım bir kız sızlanıp duruyordu. Çok sinir bozucuydu.”

“Hoşuma gitti.”

Gülümsedi. “Güzel.”

Dudaklarımı büzleştirüp topuklarımın üstünde ileri ve geri sallandım. Sırıtiyordu ve çok sevimli görünüyordu. İnsanlarla dolu koridorda olmasaydık, ne kadar sevimli görüldüğünü ona göstermek için onu tişörtünden tutup kendime doğru çekdim. Ama bu görüntüleri zihnimden çıkarıp ona gülümseyerek karşılık verdim. “Sanırım sınıfa gitmeliyiz.”

Yavaşça kafasını salladı. “Evet,” dedi, ama yerinden kılmılamadı.

Otuz saniye daha orada o şekilde durduktan sonra gülmeye başlayıp dolaptan uzaklaşarak yürüdüm. Kolumdan tutup beni öylesine hızlı bir şekilde geri çekti ki, nefesimi tuttum. Ne olduğunu anlamadan sırtımı dolaba yasladı ve karşıma geçip kollarıyla beni engelledi. Bana şeytani bir gülümsemeyle baktıktan sonra yüzümü kendisinininkine doğru kaldırdı. Sağ elini yanağıma koyup çenemin altına götürerek yüzümü tuttu. Baş parmaklarıyla hafifçe dudaklarımı okşarken kendime okulda olduğumuzu ve içgüdülerimi dikkate alarak hareket edemeyeceğimi hatırlattım. Kendimi arkamdaki dolaplara bastırarak dizlerimin sağlamadığı desteği onlarda bulmaya çalıştım.

“Keşke seni Cumartesi gecesi öpseydim,” dedi. Gözlerini baş parmağıyla hâlâ okşadığı dudaklarına dikti. “Tadının nasıl olabileceğini düşünmeden duramıyorum.” Baş parmağını sertçe dudaklarımın ortasına bastırdıktan sonra parmağını çekmeden dudaklarını hafifçe dudaklarımına değdirdi. Dudakları ve baş parmağı o kadar çabuk gitmişti ki, koridor dönmeyi bırakıp doğrulma gücünü kendimde bulana kadar gittiğini anlamadım.

Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Cumartesi gecesi gergin bir şekilde bu işe bir an önce son verip beni mutfakta öpmesini istediğimde ona söylediğim şeyleri hatırladım. Kendimi neye bulaştırdığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Nasıl?”

Tek bir kelimeydi, ama tepsimi Breckin’in tepsisinin karşısına koyar koymaz neyi kastettiğini anladım. Güldüm ve Holder masamıza gelmeden önce detayları onunla paylaştım. Tabii gelmeye karar verirse. İlişkimizin hangi evrede olduğunu konuşmadığımız gibi öğle tatillerinde nerede oturacağımıza da henüz karar vermemiştik.

“Cuma gecesi evime geldi ve birkaç yanlış anlaşılmadan sonra nihayet birbirimizi yanlış anladığımız konusunda uzlaştık. Sonra kurabiye pişirdik, ona romantik bir kitap okudum ve evine gitti. Cumartesi gecesi yine gelip bana yemek pişirdi. Sonra odama gittik ve...”

Holder yanıma oturunca sustum.

“Devam et,” dedi Holder. “Daha sonra ne yaptığımızı duymayı çok isterim.”

Gözlerimi devirip Breckin’e döndüm. “Sonra hiç öpüş-

meden ilk öpücükler tarihindeki en iyi öpücük rekorunu kırdık.”

Breckin dikkatle kafasını sallarken bana hâlâ şüpheli gözlerle bakıyordu. Ya da meraklı. “Etkileyici.”

“Son derece sıkıcı bir hafta sonuydu,” dedi Holder, Breckin’e.

Güldüm. Breckin bana yine aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Holder sıkılmaya bayılır,” dedim ona. “İyi anlamda.”

Breckin bir ona bir bana baktıktan sonra kafasını sallayıp öne doğru eğildi ve çatalını aldı. “Pek şaşırmadım,” dedi çatalıyla bize işaret ederek. “Ama siz istisnasınız.”

Ona katılırcasına kafamı salladım.

Öğle yemeğimize devam ederken, üçümüzün arasında normal ve düzgün bir sohbet geçti. Holder ve Breckin’in bana ödünç verdiği kitap hakkında konuşmaya başladılar, Holder’ın aşk romanı hakkında konuşuyor olması bile yeterince eğlenceliyken, kitabın konusu hakkında Breckin’le tartışması çok sevimliydi. Arada sırada elini bacağıma koyuyor, sırtımı okşuyor, başımın yan tarafını öpüyordu ve tüm bunları çok doğal bir şeymiş gibi yapıyordu, ama ben her birini fark ediyordum.

Önceki haftayla bu hafta arasındaki değişimi sindirmeye çalışıyordum ve her şeyin fazla iyi gittiği fikrini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Bu ve yaptığımız şey her neyse fazla iyi, fazla doğru ve fazla kusursuzdu, okuduğum tüm kitapları düşünmeme neden oldu, işler fazla iyi, fazla doğru ve fazla kusursuz gittiği sırada kötülük yüzünü gösterir ve aniden –

“Sky,” dedi Holder parmaklarını yüzümün önünde sıkılarak. Dikkatle bana bakıyordu. “Nereye gittin?”

Kafamı sallayıp gülümsedim, bu küçük panik duygusu-

na neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Elini kulağımın altına doğru kaydırıp baş parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. “Bu şekilde dalıp gitmeyi bırakmalısın. Beni korkutuyorsun.”

“Özür dilerim,” dedim omuzlarımı silkerek. “Dikkatim çok kolay dağılıyor.” Elini boynumdan çekip güven verircesine parmaklarını sıktım. “Gerçekten, ben iyiyim.”

Bakışları elime kaydı. Elimi ters çevirip kolumu sıyırdı ve sonra bileğimi sağa sola doğru çevirdi.

“Bunu nereden buldun?” dedi bileğime bakarak.

Neye baktığını görmek için koluma bakınca bu sabah taktığım bileziğin hâlâ bileğimde olduğunu fark ettim. Bana baktı ve omuzlarımı silktilim. İçimden açıklamak gelmiyordu. Karışık bir durumdu, sorular soracağı kesindi ve öğle tatili sona ermek üzereydi.

“Nereden buldun?” dedi tekrar, bu kez daha ısrarcı bir şekilde. Bileğimi daha sıkı tutup bana açıklama bekliyor muş gibi soğuk bir şekilde baktı. Bileğimi çektim, tavrından hoşlanmamıştım.

“Bunu bana bir erkeğin verdiğini mi sanıyorsun?” diye sordum, tepkisi karşısında şaşkındım. Kıskanç olabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama bu kıskançlığa benzemiyordu. Çılgınlıktı.

Soruma cevap vermedi. İtiraf etmeyi reddettiğim büyük bir sırrım varmış gibi bana bakıyordu. Ne beklediğini bilmiyordum ama şu anki tavrı ona açıklama sunmamdan ziyade tokatlanmasıyla sonuçlanabilirdi.

Brekin sandalyesinde rahatsız olmuş gibi kıpırdanıp boğazını temizledi. “Holder. Sakin ol, dostum.”

Holder’ın ifadesi değişmedi. Hatta, daha da soğuklaştı.

Birkaç santim öne doğru eğilip kısık bir sesle sordu. “Lanet olası bileziği sana kim verdi, Sky?”

Sözleri göğsümde katlanılmaz bir ağırlığa dönüştü ve onunla ilk karşılaştığımda aklımda beliren uyarılar bu kez neon harflerle tekrar canlandı. Ağzımın açık kaldığının ve gözlerimin kocaman olduğunun farkındaydım, ama umut somut bir şey olmadığı için seviniyordum, yoksa etrafımdaki herkes paramparça olduğunu görebilirdi.

Gözlerini kapatıp önüne döndü ve dirseklerini masaya koydu. Avuçlarını alnına dayayıp derin ve uzun bir nefes aldı. Sakinleşmek için mi yoksa bağırmamak için mi nefes aldığından emin değildim. Elini saçlarının arasında dolaştırıp ensesini tuttu.

“Lanet olsun!” dedi. Sesi sert çıktığı için irkildim. Kalıp tepsisini masada bırakarak aniden uzaklaşmaya başladı. Bana bir kez bile bakmadan kafeteryada ilerlerken gözlerim onu takip etti. Kafeteryanın kapılarına avuçlarıyla vurup geçip gitti. Kapılar tamamen durana kadar ne gözlerimi kırpıtım ne de nefes aldım.

Breckin’e döndüm, yüzümdeki şaşkınlığı hayal edebiliyordum. Gözlerimi kırpıştırıp kafamı salladım ve son iki dakika içinde olanları aklımdan geçirdim. Breckin masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu, ama hiçbir şey söylemedi. Söylenebilecek bir şey yoktu. Holder dışarı çıkıp gözden kaybolduğunda ikimizin de nutku tutulmuştu.

Zil çalınca kafeteryada koşuşturma başladı, ama ben yerimden kımıldayamıyordum. Etrafımdaki herkes hareket ediyor, tepsilerini boşaltıyor ve masalarını temizliyordu, ama bizim masamızda hayat durmuştu. Breckin en sonunda elimi bıraktı, tepsilerimizi aldı, sonra Holder’ın tepsisini de alıp masayı temizledi. Sırt çantamı alıp tekrar

elimi tuttu ve beni kaldırdı. Sırt çantamı omzuna attıktan sonra benimle birlikte kafeteryadan çıktı. Dolabıma ya da sınıfıma doğru gitmedik. Elimi tuttu beni beraberinde sürükledi, dışarı çıkıp otoparkta ilerledik ve tanımadığım bir arabanın kapısını açıp beni içeri itti. Kendi koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdıktan sonra bana doğru döndü.

“Sana az önce orada olanlar hakkında ne düşündüğümü söylemeyeceğim. Ama berbat olduğunu biliyorum, şu an neden ağlamadığını anlamıyorum, üzüldüğünün ve hatta gururunun kırıldığının da farkındayım. O yüzden okulun canı cehenneme. Dondurma yemeye gidiyoruz.” Arabayı geri vitese alıp park yerinden çıktı.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum, çünkü gözyaşlarına boğulmak, hıçkırmak ve arabasına sümüğümü akıtmak üzereydim ama o kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gülümsedim.

“Dondurmaya bayılırım.”

Dondurma işe yaramıştı, ama çok fazla işe yaradığını sanmıyordum, Breckin beni arabama bıraktı, şoför koltuğunda hareket etmeden oturuyordum. Üzgündüm, korkuyordum ve kızgındım, olanlardan sonra hissetmeye hakkım olan şeyleri aynı anda hissediyordum, ama ağlamıyordum.

Ve ağlamayacaktım.

Eve döndüğümde işe yarayacağını bildiğim tek şeyi yapacaktım. Koştu. Ancak eve dönüp duşa girince, dondurma gibi koşmanın pek işe yaramadığını anladım.

Her gece yaptığım şeyleri yaptım. Karen’a akşam yemeğini hazırlaması için yardım ettim, o ve Jack’le birlikte

yemek yedim, ödevlerimi bitirdim ve bir kitap okudum. Üzülmemiş gibi davranmaya çalıştım, gerçekten üzülmemiş olmayı istedim, ama yatağıma girip ışığı kapatır kapatmaz, aklımdaki düşünceler birbirini kovalamaya başladı. Ancak bu kez çok uzaklara gitti, çünkü tek bir şeye takılıp kalmıştım. Neden özür dilememiştî?

Breckin ve ben dondurma yiyip döndükten sonra arabamın başında olmasını beklemiştim, ama yoktu. Araba yoluna sapınca, ayaklarıma kapanmaya, yalvarmaya ve açıklama yapmaya hazır bir şekilde onu karşımda bulmayı beklemiştim, ama yoktu. Cebimde sakladığım telefonumu (Karen hâlâ telefonum olduğunu bilmiyordu) her fırsatta kontrol ettim, ama sadece Six'ten bir mesaj almıştım ve henüz okumamıştım.

Şimdi ise yatağımda yastığıma sarılmış bir halde yatıyordum ve içimden evini yumurta bombardımanına tutmak, lastiklerini yarmak ya da hayalarına tekme atmak gelmediği için kendimi son derece suçlu hissediyordum. Çünkü bunu hissetmeyi tercih edeceğimi biliyordum. Keşke kızgın ve affetmeyi bilmeyen biri olsaydım, çünkü bu, hafta sonunu birlikte geçirdiğim Holder'ın...sandığım Holder olmadığını anladığımda yaşadığım hayal kırıklığından çok daha iyi bir his olurdu.

4 Eylül 2012

06:15

Gözlerimi açtım ve tavanımdaki yetmiş altı yıldızı sayana kadar yataktan çıkmadım. Örtüleri üzerimden atıp koşu kıyafetlerimi giydim. Yatak odamın penceresinden dışarı çıkınca, donup kaldım.

Sırtı bana dönük bir şekilde kaldırımda duruyordu. Ellerini başının tepesinde birleştirmişti ve güçlkle nefes aldığı için sırt kaslarının kasıldığını görebiliyordum. Koşunun ortasındaydı, beni mi bekliyordu yoksa mola mı vermişti bilmiyordum, o yüzden koşmaya devam etmesini umarak pencerenin önünde durup bekledim.

Ama koşmadı.

Birkaç dakika sonra, nihayet ön bahçeye doğru yürüyecek cesareti topladım. Ayak seslerimi duyunca döndü. Göz göze gelince durup ona baktım. Ona kaşlarımı çatarak ya da kızgın bir şekilde bakmıyordum ama gülümsemediğimden de emindim. Sadece bakıyordum.

Gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade vardı ve

bunu sadece pişmanlık olarak tarif edebilirdim. Ama konuşmadı, bu özür dilemediği anlamına geliyordu, ve bir başka deyişle şu an onu anlamaya çalışmaya harcayacak vaktim yoktu. Sadece koşmak istiyordum.

Yanından geçip kaldırıma çıktım ve koşmaya başladım. Birkaç adım attıktan sonra arkamda koştuğunu duydum, ama gözlerimi önümden ayırmadım. Yanıma gelmedi ve arkamda kalmasını istediğim için yavaşlamamaya dikkat ettim. Bir noktada depar atarcasına hızla koşmaya başladım, ama bana ayak uydurdu ve hep benden birkaç adım geride kaldı. Dönmek için kullandığım yere varınca, ona bakmamaya özen gösterdim. Diğer tarafa dönüp yanından geçtim ve evime doğru koşmaya başladım, koşunun ikinci kısmı da ilk kısmı kadar sessizdi.

Evime iki bloktan az bir mesafe kalmıştı, bu sabah karşıma çıktığı için kızgındım, hâlâ özür dilememiş olması ise beni daha çok kızdırıyordu. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşmaya başladım ama bana ayak uydurmaya devam etti. Bu canımı daha da sıktı, benim sokağıma döndüğümüzde nasıl olduysa biraz daha hızlandım ve elimden geldiğince hızla evime doğru koştum, ama yeterince hızlı değildim, çünkü hâlâ peşimdeydi. Dizlerim bükülüyordu, kendimi öylesine zorluyordum ki, nefes bile alamıyordum, ama pencereme ulaşmama altı metre kalmıştı.

Sadece üç metre ilerleyebildim.

Çimenlere basar basmaz, dizlerimin ve ellerimin üzerine düştüm ve birkaç kez derin nefes aldım. Altı buçuk kilometrelik koşularım da bile kendimi hiç bu kadar bitkin hissetmemiştim. Çimenlerin üzerinde sırt üstü uzandım, çiyden hâlâ ıslaklardı ama tenimde hissetmek hoştu. Gözlerim kapalıydı, o kadar yüksek sesle nefes alıyordum ki,

Holder'ın nefes alışını zar zor duyabiliyordum. Ama belli belirsiz olsa da duyuyordum, yakından geliyordu ve yanımda çimenlerin üzerinde yattığını biliyordum. İkimiz de nefes nefese ve kıpırdamadan yatıyorduk, birkaç gece önce bana yaptıklarından sonra aynı şekilde yatağında yatışımızı hatırladım. Sanırım onun da aklına aynı şey geldi, çünkü serçe parmağını aramıza uzatıp benimkine doladığını hissettim. Ancak bu kez gülümsemedim. Aksine, suratımı astım.

Elimi çekip yana doğru döndüm ve ayağa kalktım. Kalan üç metreyi yürüyüp odama tırmandım ve penceremi kapattım.

28 Eylül 2012 Cuma

12:05

Neredeyse dört hafta olmuştu. O günden sonra bir daha benimle hiç koşmadı ve benden özür dilemedi. Artık derste ya da kafeteryada yanımda oturmuyordu. Hakaret içerikli mesajlar göndermiyor ve hafta sonları farklı bir kişi olarak karşıma çıkmıyordu. Yaptığı tek şey, en azından yaptığını düşündüğüm tek şey, dolabımdaki yapışkan notları temizlemektir. Onları hep dolabımın dibinde tomar yapılmış bir halde buluyordum.

Ben çıkışa doğru ilerlerken, o da çıkışa doğru ilerliyordu, ama asla aynı anda çıkmıyorduk. Ancak okuldan kiminle çıkarsam çıkayım günler geçmeye devam ediyordu. Onunla birlikte geçirdiğim hafta sonu ve şimdiki zaman arasına daha fazla gün girdikçe aklımda sormamak için inat ettiğim daha fazla soru belirliyordu.

O gün onu neyin kıskırttığını bilmek istiyordum. O şekilde çekip gitmek yerine neden konuyu kapatmadığını

bilmek istiyordum. Neden hiç özür dilemediğini bilmek istiyordum, çünkü ona en azından bir şans daha vereceğimden neredeyse emindim. Yaptığı şey çılgınca, tuhaf ve biraz sahipleniciydi, ama ona dair harika şeylere karşı tartıldığında, o kadar ağır basmayacağını biliyordum.

Breckin artık analiz etmeye bile çalışmıyordu, o yüzden ben de umursamıyormuş gibi yaptım. Ama umursuyordum, ve en çok içimi kemiren şey ise aramızdaki her şeyin sanki gerçek dışıymış, rüyaymış gibi görünmeye başlamasıydı. Kendimi kendi kendime o hafta sonunun gerçekten olup olmadığını ya da gerçek olmama ihtimali olan doğrulanmamış anılarımdan biri olup olmadığını sorarken yakalıyordum.

Bir ay boyunca, her şeyden çok zihnimi meşgul eden şey (bunun ne kadar acınası olduğunun farkındaydım) onu gerçekten öpmemiş olmamdı. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki, bunu tecrübe edemeyeceğimi bilmek göğsümde kocaman bir boşluk varmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Rahatça iletişim kurmamız, son derece doğal bir şeymiş gibi bana dokunması, saçlarıma öpücükler kondurması – hepsi çok daha büyük olan bir şeyin parçasıydı. Hiç öpüşmemiş olmamıza rağmen, onun tarafından tanınmayı hak edecek kadar büyük bir şeydi. Saygı göstermeliydi. Aramızda gelişmek üzere olan şey her neyse bunu yanılsamış gibi görüyordu ve bu beni üzüyordu. Çünkü hissettiğimi biliyordum. Onun da hissettiğinden emindim. Eğer benim hissettiklerimi hissettiyse, o halde onun da *hâlâ* hissettiğini biliyordum.

Kalbim kırılmıştı ve hâlâ tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. Kalbim kırılmazdı, ne de olsa henüz bu kısmımı ona vermemiştim. Ama üzgün olduğumu itiraf etmekten

gurur duymuyordum ve bunun zaman alacağını biliyordum, çünkü ondan gerçekten hoşlanmıştım. Yine de, iyiydim. Biraz üzgündüm, aklım hâlâ karıştı, ama iyiydim.

“Bu ne?” diye sordum Breckin’e masaya bakarak. Önüme bir kutu koymuştu. Oldukça güzel bir şekilde paketlenmiş bir kutuydu.

“Sadece küçük bir hatırlatma.”

Merakla ona baktım. “Ne için?”

Gülerek kutuyu bana doğru itti. “Yarın doğum günün. Haydi aç şunu.”

İçimi çekip gözlerimi devirdikten sonra kutuyu bir kenara ittim. “Unutmanı umuyordum.”

Hediyeyi alıp tekrar önüme doğru itti. “Aç şu lanet olası hediyeyi, Sky. Hediye almaktan nefret ettiğini biliyorum, ama ben hediye vermeye bayılıyorum, o yüzden depresif bir sürtük gibi davranmayı bırak, sevin, bana sarıl ve teşekkür et.”

Omuzlarımı düşürüp boş tepsimi kenara ittim ve sonra önümdeki kutuyu aldım. “Hediye paketlenme konusunda iyisin,” dedim. Kurdeleyi çözüp kutunun bir kenarını yırtarak kâğıdın içinden çıkardım. Kutunun üzerindeki resme bakınca tek kaşımı kaldırdım. “Bana televizyon mu aldın?”

Breckin gülerek kafasını salladıktan sonra kutuyu eline aldı. “Televizyon değil, seni aptal. Elektronik kitap.”

“Ah,” dedim. Elektronik kitabın ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu, ama bunlardan birine sahip olmam gerektiğine kesinlikle emindim. Six’in aldığı cep te-

lefonunu kabul ettiğim gibi bunu da kabul edecektim ama bu şey cebime saklayamayacağım kadar büyüktü.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Bana doğru eğildi. “Elektronik kitabın ne olduğunu bilmiyor musun?”

Omuzlarımı silktim. “Bana küçük bir televizyon gibi geldi.”

Daha büyük bir kahkaha atıp kutuyu açtı ve elektronik kitabı çıkardı. Çalıştırıp bana verdi. “İçinde hayatın boyunca okuyamayacağın kadar kitap bulundurabilen elektronik bir alet.” Bir tuşa bastı ve ekran aydınlandı, sonra parmaklarımı ekranda gezdirip kitapların bir dizi küçük resimleri çıkana kadar ekranın belirli yerlerine dokundu. Resimlerden birine dokununca ekran değişti ve sonra tüm ekranı kitabın kapağı doldurdu. Parmağını üzerinde kaydırınca sayfa kendiliğinden çevrildi ve kendimi birinci bölüme bakarken buldum.

Hemen parmağımı ekranın üzerinde kaydırmaya başladım ve sayfaların çaba harcamadan ardı ardına çevrilmesini izledim. Bu gördüğüm en inanılmaz şeydi. Birkaç tuşa daha basıp daha fazla kitap seçtim ve daha fazla sayfaya göz gezdirdim, bundan daha muhteşem ve pratik bir icat olduğunu sanmıyordum.

“Vay canına,” dedim fısıldayarak. Bana acımasızca bir şaka yapmadığını umarak elektronik kitaba baktım, çünkü bu şeyi elimden almaya kalkarsa, kaçıp gidebilirdim.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu gururla. “Seni bir süreliğine idare etmesi için iki yüz ücretsiz kitap indirdim.”

Ona baktım, ağzım kulaklarıma varıyordu. Elektronik kitabı bırakıp masanın üzerinden eğilerek boynuna sarıldım. Bu aldığım en güzel hediye idi, gülümsüyordum ve ona sıkıca sarılmıştım. Hediye almak konusunda berbat

olmam umurumda bile değildi. Breckin sarılmama karşılık verip beni yanağımdan öptü. Boynunu bırakıp gözlerimi açtığımda, istemsizce neredeyse dört haftadır bakmaktan kaçındığım masaya istemsizce baktım.

Holder sandalyesinde dönmüş, bizi izliyordu. Gülümseyordu. Çılgınca, baştan çıkarıcı ya da ürkütücü bir gülümseme değildi. Şefkatli bir gülümsemeydi, bunu görür görmez içimi bir üzüntü kapladı, kafamı çevirip Breckin'e baktım.

Yerime oturup elektronik kitabı tekrar elime aldım. "Biliyor musun, Breckin. Sen gerçekten harikasin."

Bana gülümseyip göz kırptı. "İçimdeki Mormon. Biz aslında harika insanlarız."

28 Eylül 2012 Cuma

23:50

Bugün on yedi yaşımın son günüydü. Karen bu hafta sonu yine kasabanın dışındaki bir bit pazarında çalışıyordu. Doğum günümde burada olmayacağı için kendini kötü hissettiğinden gezisini iptal etmeye çalıştı, ama ona izin vermedim. O nedenle, doğum günümü dün gece kutladık. Hediyeleri hoştu, ama elektronik kitap gibi değildi. Daha önce hafta sonunu yalnız geçireceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Bu kez Karen en son kasaba dışına çıktığında pişirdiğim kadar çok şey pişirmedim. Yemek istemediğim için değil, okumaya olan düşkünlüğüm bambaşka bir boyut kazandığı için fırsatım olmadı. Neredeyse gece yarısı olmuştu, gözlerim kapanıyordu, şimdye kadar iki kitap bitirmiştım ve bu kitabın da sonunu getirmeliydim. Bir ara uyuyup kalmışım, irkilerek uyandım ve bir paragraf daha okumaya çalıştım. Brekin kitaplar konusunda oldukça iyi bir zevke

sahipti ve bu kitabı bana önermek için bir ay beklemesine üzölmüştüm.

Göz kapaklarım yavaş yavaş kapanıyordu, gözlerimi açık tutmaya çalışsam da ekrandaki kelimeler birbirine giriyor ve artık hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. En sonunda elektronik kitabı kapatıp ışığı söndürdüm ve on yedi yaşımın son gününün aslında bundan çok daha iyi olması gerektiğini düşünerek uykuya daldım.

Aniden gözlerim açıldı, ama kıpırdamadım. Hâlâ karanlıktı ve hâlâ önceki pozisyonumdaydım, o yüzden uyuduğumun farkındaydım. Sessizce nefes alarak uykumu bölen – pencerenin açılırken çıkardığı – sesi dinledim.

Perdenin demir kornişin üzerinde kayarken çıkardığı sesi ve birinin içeri tırmandığını duyabiliyordum. Çıglık atmam, kapıya doğru koşmam ya da silah olarak kullanabileceğim bir nesne bulmam gerektiğinin farkındaydım. Ama aksine, yerimden kıpırdamadım, çünkü gelen her kimse odama tırmanırken sessiz olmaya çalışmıyordu, o yüzden Holder olduğunu düşündüm. Ama yine de kalbim hızla atıyordu ve yatağı doğru eğilince vücudumdaki tüm kaslarım kaskatı kesildi. Yaklaştıkça o olduğundan iyice emin oldum, çünkü ondan başka kimse vücudumun şu anda verdiği tepkileri vermesine neden olamazdı. Örtülerin arkamdan çekildiğini hissedince gözlerimi sımsıkı kapatıp ellerimi yüzüme götürdüm. Dehşete düşmüştüm. Dehşete düşmüştüm, çünkü şu an yatağıma *hangi* Holder'ın girdiğinden emin değildim.

Bir kolunu yastığının altına sokarken diğerini sıkıca etrafıma dolayıp ellerimi buldu. Beni göğsüne doğru çe-

kip parmaklarını benimkilere kenetledikten sonra başını boynuma gömdü. Askılı bluz ve iç çamaşırım dışında üzerimde başka hiçbir şeyin olmadığına farkındaydım, ama buraya bunun için gelmediğini biliyordum. Neden burada olduğunu hâlâ bilmiyordum, çünkü konuşmuyordu, ama uyanık olduğumu biliyordu. Uyanık olduğumu bildiğini biliyordum, çünkü kollarını bana doladığı anda içimi çekmişti. Beni sımsıkı tutuyor ve arada sırada saçlarıma öpücükler konduruyordu.

Burada olduğu için ona kızgındım, ama en çok da burada olmasını istediğim için kendime kızıyordum. Ona bağırmayı ve gitmesini söylemeyi ne kadar istesem de, kendimi beni biraz daha sıkmasını isterken buluyordum. Kollarını etrafıma dolayıp beni hiç bırakmamasını istiyordum, çünkü ait olduğu yer burasıydı ve beni yine terk etmesinden korkuyordum.

Anlamadığım birçok yanı olmasından nefret ediyordum ve onu anlamaya çalışmaya devam etmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Sevdiğim, nefret ettiğim, beni korkutan ve şaşırtan yanları vardı. Ama bir yanı beni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmıyordu... ve kabul etmesi en güç olan yanı buydu.

Sessizce bu şekilde yarım saat kadar uzandık, emin değildim. Tek bildiğim, beni hiç bırakmadığı ve neden burada olduğunu açıklamaya çalışmadığıydı. Bu yeni bir şey miydi? Soruları ben sormadığım sürece ondan hiçbir şey öğrenemeyecektim. Ve şu an, hiçbir şey sormak istemiyordum.

Parmaklarımı bırakıp elini başımın üstüne götürdü. Dudaklarını saçlarıma bastırıp yastığımın altındaki kolunu bükerek beni kucakladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Kol-

ları titremeye başladı, beni öylesine yoğun ve çaresiz bir şekilde tutuyordu ki, üzücüydü. Göğsüm kabardı, yanaklarım yanıyordu, gözyaşlarımın süzülmesine engel olan tek şey gözlerimi sımsıkı kapatmış olmamdı.

Sessizliğe daha fazla dayanamadım, söylemem gerekenleri söyleyip rahatlamazsam, çılgılık atabilirdim. Sesimin üzüntü ve kederle dolu olacağını biliyordum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken doğru düzgün konuşamayacaktım, ama derin bir nefes alıp içimden geçen en dürüstçe şeyi söyledim.

“Sana çok kızgıyım.”

Sanki bu mümkünmüş gibi, bana daha sıkı sarıldı. Ağzını kulağıma götürüp öptü. “Biliyorum, Sky,” diye fısıldadı. Elini bluzumun altına sokup avucunu karnıma koyarak beni kendine doğru biraz daha çekti. “Biliyorum.”

İnsanın duymayı istediği sesin kalbine yapabilecekleri çok ilginçti. Az önce üç kelime söylemişti, ama bu süre içinde kalbim parçalanmış, doğranmış ve tekrar çarpmayı bileceği beklentisiyle göğüs kafesime geri koyulmuştu.

Parmaklarımı karnıma koyduğu eline kenetleyip sıktım, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum, ama tüm benliğim ona dokunmak, sarılmak ve gerçekten burada olduğundan emin olmak istiyordu. Burada olduğunu ve bunun gerçekçi bir rüya daha olmadığını bilmeliydim.

Dudakları omzumla buluştu ve dudaklarını aralayıp hafifçe beni öptü. Dilini tenimde hisseder hissetmez içimi karnımdan yanaklarıma doğru fırlayan bir sıcaklık sardı.

“Biliyorum, bebeğim,” diye fısıldadı tekrar, dudaklarıyla yavaşça köprücük kemiğimi ve boynumu keşfe çıktı. Gözlerimi açmadım, çünkü sesindeki üzüntü ve dokunusundaki hassasiyet başımı döndürüyordu. Arkama doğru

uzanıp elimi saçlarında gezdirdim ve başını boynuma doğru bastırdım. Tenimde hissettiğim sıcak nefesi öpücükleriyle birlikte giderek daha da hızlanıyordu. Boynumun her yanını iki kez öperken ikimizin de nefes alış hızlandı.

Kolunun üzerinde doğrulup beni sırt üstü yatırdıktan sonra elini yüzüme götürüp saçlarımı gözlerimden çekti. Onu bu kadar yakından görmek bu çocuk için hissettiğim tüm duyguları yeniden aklıma getirdi...hem iyi *hem de* kötü şeyleri. Gözlerindeki üzüntü bu kadar belirginken bana yaşattıklarını nasıl yapabildiğini anlayamıyordum. Onu okuyamadığım için mi yoksa çok iyi okuyabildiğim için mi bilmiyordum, ama şu anda ona bakarken hissettiklerimden emindim...ve bu hareketlerini benim için daha da karışık bir hale sokuyordu.

“Bana kızgın olduğunu biliyorum,” dedi bana bakarak. Gözleri ve sözleri pişmanlık doluydu, ama hâlâ özür dilemiyordu. “Bana kızmana ihtiyacım var, Sky. Ama sanırım burada olmamı istemene daha çok ihtiyacım var.”

Bu sözlerinin üzerine göğsüm sıkıştı ve ciğerlerime hava toplamaya devam etmek zorlaştı. Hafifçe kafamı salladım, çünkü onunla kesinlikle aynı fikirdeydim. Ona kızgındım, ama burada olmasını *olmamasına* tercih ederdim. Alnını alnıma dayadı, birbirimizin yüzünü tutup çaresizce gözlerimizin içine baktık. Beni öpmek üzere olup olmadığından emin değildim. Kalkıp gitmek üzere olup olmadığını bile bilmiyordum. Şu an emin olduğum tek şey bu andan sonra asla eskisi gibi olmayacağımdı. Varlığının bir mıknaş gibi kalbimi çektiğini ve tekrar canımı yakarsa, iyi olmaktan çok uzak olacağımı biliyordum. Kalbim kırılacaktı.

Sessizlik ve gerginlik giderek artarken göğüslerimiz

aynı anda yükselip alçalıyordu. Yüzümü sıkıca tuttuğunu her yanımda hissedebiliyordum, sanki içimi ve dışımı tamamen eline geçirmişti. Bu anın yoğunluğu gözlerimin dolmasına neden oldu ve ani duygularım karşısında tamamen şaşırđım.

“Sana kızgınlım, Holder,” dedim titreyen ama kesin bir sesle. “Ama sana ne kadar kızmış olsam da, burada benimle birlikte olmanı istemekten hiç vazgeçmedim.”

Her nasılsa aynı anda hem gülümsedi hem de kaşlarını çattı. “Tanrı aşkına, Sky.” Yüzünde tarifi mümkün olmayan bir rahatlama belirdi. “Seni çok özledim.” Dudaklarını hemen dudaklarıma bastırdı. O kadar uzun zamandır bu anı bekliyorduk ki, ikimizin de artık sabrı kalmamıştı. Hemen dudaklarımı aralayıp içimi nane yaprakları ve kola tadıyla doldurmasına izin verdim. Hayalini kurduğum her şeye ve çok daha fazlasına sahipti. Şefkatli, sert, ilgili, bencil. Tek öpücüğüyle şimdiye kadar ağzından çıkan kelimelerden çok daha fazla duygusunu hissettim. Dudaklarımız nihayet ilk kez, yirminci kez ya da milyonuncu kez birleşiyordu. Önemi yoktu, kaçınıcı kez olursa olsun – kesinlikle muhteşemdi. İnanılmaz ve kusursuzdu ve bu ana gelebilmek için çektiğimiz her şeye neredeyse değerdı.

Birbirimizi daha da yakına çekmek için uğraşırken dudaklarımız tutkuyla hareket ediyor, dudaklarımızla yakaladığımız kusursuz uyumu vücutlarımız da bulmayı istiyordu. Dudaklarını şefkatli ama hoyratça kullanıyordu ve ben de her hareketine uyum sağlıyordum. Birkaç kez inleyip nefesimi verdim ve her birini içine çekti.

Mümkün olan her pozisyonda öpüşürken hakimiyetimizi kaybetmemeye çalıştık. Dudaklarımız hissedemeyecek kadar yorgun düşene dek öpüştük, başını benimkine

dayadığında hâlâ öpüşüp öpüşmediğimizin farkında bile değildim.

Ve bu şekilde – baş başa ve sarmaş dolaş - uykuya daldık. Aramızda başka bir konuşma geçmedi. Özür bile.

29 Eylül 2012 Cumartesi

08:40

Yatağı incelemek için öteki tarafa dönerken önceki gece olanların yarı rüya olduğunu düşünüyordum. Holder burada değildi, ama yerinde bir hediye paketi vardı. Yatak başlığına yaslanıp hediyeyi aldım. Uzun bir süre kutuya baktıktan sonra nihayet kapağını kaldırıp içine baktım. Kredi kartına benzeyen bir şeydi, o yüzden elime alıp okumaya başladım.

Bana içinde mesaj atmam için kontör olan bir telefon kartı almıştı. Hem de birçok kontör olan bir kart.

Gülümsedim, çünkü bu kartın önemini biliyordum. Anlamı Six'in ona gönderdiği mesajda gizliydi. Onun kızını çalmayı ve dakikalarını kullanmayı planlıyordu. Hediyesi gülümsememe neden oldu ve hemen komodine uzanıp telefonumu aldım. Bir mesajım vardı ve Holder'dandı.

Aç mısın?

Mesajı kısa ve özdü, ama burada olduğunu anlamam

için yeterliydi. Burada bir yerlerde. Bana kahvaltı mı hazırlıyordu? Mutfığa gitmeden önce banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Askılı bluzumu değiştirip sade bir yazlık elbise giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Aynadaki yansıma-
ma bakınca çocuğun birini affetmeyi çaresizce isteyen bir kız gördüm, ama bu onun için o kadar kolay olmayacaktı.

Yatak odamın kapısını açınca mutfaktan gelen domuz pastırması kokusu ve cızırdayan yağ sesiyle karşılaştım. Koridorda ilerleyip köşeyi dönünce duraksadım. Bir süre ona baktım. Sırtı bana dönüktü ve kendi kendine mırıldanarak ocağın başında çalışıyordu. Ayağında ayakkabıları yoktu, üzerinde basit beyaz kolsuz bir tişört ve kot pantolonu vardı. Kendini evindeymiş gibi hissediyordu, ben ise bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

“Bu sabah erkenden gittim,” dedi, sırtı hâlâ bana dönüktü, “annenin içeri girip seni hamile bırakmaya çalıştığını sanmasından korktum. Sabah koşumu yaparken, yine evinin önünden geçince arabasının burada olmadığını fark ettim ve her ayın ilk hafta sonu alım satımla uğraştığını söylediğini hatırladım. O yüzden, sana kahvaltı hazırlamak istediğim için marketten bir şeyler almaya karar verdim. Öğle ve akşam yemeği için de bir şeyler aldım, ama belki de günde bir yemekten ileriye gitmemeliyiz.” Dönüp bana baktı ve yavaşça beni tepeden tırnağa süzdü. “Doğum günün kutlu olsun. Elbiseni çok beğendim. Gerçek süt aldım, biraz ister misin?”

Gözlerimi ondan ayırmadan bara doğru gittim, az önce ağzından çıkan sözleri idrak etmeye çalışıyordum. Bir sandalye çekip oturdum. İstedikimi söylememiş olmama rağmen bana bir bardak süt doldurdu ve aramızdaki mesafeyi kat edip çenemi avucuna aldı.

“Seni öpmeliyim. Dudakların dün gece muhteşemdi, her şeyi hayal etmiş olmaktan korkuyorum.” Dudaklarını yaklaştırdı, dili dilime değer değmez bunun bir sorun olacağını anladım.

Dudakları, dili ve elleri öylesine muhteşemdi ki, onları bana karşı bu şekilde kullandığı sürece ona uzun bir süre kızgın kalmama imkân yoktu. Tişörtünden tutup ağzımı dudaklarına sertçe bastırdım. İnleyip saçlarımı avuçlarına aldıktan sonra beni aniden bırakıp geri çekildi. “Hayır,” dedi gülümseyerek. “Hayal görmemişim.”

Ocağın başına dönüp gözleri kapattı, sonra domuz pas-tırmasını yumurtaların ve kızarmış ekmeğin olduğu bir tabağa aldı. Bara doğru yürüyüp önümdeki tabağı yiyecek-lerle doldurdu. Bir sandalyeye oturup yemeye başladı. Bu arada bana gülümsüyordu. Aniden anladım.

Anladım. Sorununun ne olduğunu anladım. Neden mutlu, kızgın, değişken ve darmadağınık olduğunu çöz-müştüm ve nihayet her şey yerine oturmuştu.

“Kahvaltı olmasına rağmen Akşam Yemeği Soruştur-ması oynayabilir miyiz?” diye sordu.

Sütümden bir yudum alıp kafamı salladım. “İlk soruyu ben soracağım.”

Çatalını tabağının kenarına koyup gülümsedi. “Ben de tüm soruları senin sormana izin vermeyi düşünüyordum.”

“Sadece bir sorunun cevabını merak ediyorum.”

İçini çekip sandalyesine yaslandı ve sonra ellerine bak-tı. Bakışlarını kaçırmasından bildiğimi bildiğini anladım. Suçluluk duyduğunu görebiliyordum. Sandalyemde öne doğru eğilip ona dik dik baktım.

“Ne zamandır uyuşturucu kullanıyorsun, Holder?”

Gözlerini bana dikti, yüzünde sabırlı bir ifade vardı.

Bir süre bana baktı ama duruşumu hiç bozmadım, bana gerçeği söyleyene kadar pes etmeyeceğimi bilmesini istiyordum. Dudaklarını ince bir çizgi haline gelene dek büzöstürüp tekrar ellerine baktı. Bir an bu konu hakkında konuşmamak için kapıdan çıkıp gitmeye hazırlandığını düşündüm, ama sonra yüzünde görmeyi hiç beklemediğim bir şey gördüm. Bir gamze.

Suratını buruşturarak ifadesini korumaya çalıştı, ama dudaklarının kenarı gevşedi ve gülümsemesi kahlkahaya dönüştü.

Gölüyordu, hem de katıla katıla ve bu gerçekten siniri-me dokunuyordu.

“Uyuşturucu mu?” dedi kahlkahalarının arasında. “Uyuşturucu kullandığımı mı sanıyorsun?” Hiç komik olmadığını düşündüğümü anlayana dek gülmeye devam etti. En sonunda durup derin bir nefes aldı, sonra masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Uyuşturucu kullanmıyorum, Sky. Gerçekten. Neden uyuşturucu kullandığımı düşündüğünü bilmiyorum, ama yemin ederim ki kullanmıyorum.”

“Öyleyse senin sorunun ne?”

Bu sorunun üzerine suratı asıldı ve elimi bıraktı. “Biraz daha net olabilir misin?” Sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi.

Omuzlarımı silktim. “Elbette. Bize ne oldu ve neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun?”

Dirseği masanın üzerindeydi ve koluna bakıyordu. Parmağını yavaşça ve düşünceli bir şekilde dövmesinin her harfinin üzerinde gezdirdi. Sessizliğin ses olmadığını biliyordum ama şu an aramızdaki sessizlik dünyadaki en güçlü sestti. Kolunu masadan indirip bana baktı.

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim, Sky. Ha-

yatım boyunca beni seven herkesi hayal kırıklığına uğrattım ve o günkü öğle yemeğinden sonra, seni de hayal kırıklığına uğrattığımı anladım. O yüzden...beni sevmeye başlamadan önce seni terk ettim. Yoksa, seni hayal kırıklığına uğratmamak için harcayacağım tüm çaba umutsuz olurdu.”

Sözleri özür, üzüntü ve pişmanlık doluydu, ama yine de söylemiyordu. Aşırı tepki göstermiş ve kıskançlık onu ele geçirmişti, ama o iki kelimeyi söylemiş olsaydı, bir ay boyunca acı çekmek zorunda kalmayacaktık. Kafamı salladım, çünkü onu anlamıyordum. Neden *özür dileyemediğini* anlamıyordum.

“Neden bana bunu söylemedin, Holder? Neden özür dilemedin?”

Masaya doğru eğilip elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. “Senden özür dilemiyorum...çünkü beni affetmeni istemiyorum.”

Gözlerindeki üzüntü benim üzüntümü yansıtıyor olmalıydı ve bunu görmesini istemiyordum. Üzgün olduğumu görmesini istemediğim için gözlerimi sımsıkı kapattım. Elimini bıraktı, masanın etrafında yürüdüğünü duydum, kollarını bana dolayıp beni kaldırdı. Aynı zamanda olabilmemiz için beni barın üstüne oturttu ve saçımı yüzümden iterek beni tekrar gözlerimi açmaya zorladı. Kaşlarını çatmıştı, yüzündeki acı saf ve gerçekten üzüntü vericiydi.

“Bebeğim, her şeyi berbat ettim. Birçok kez berbat ettiğimin farkındayım. Ama inan bana, o gün öğle yemeğinde olanların kıskançlık, öfke ya da seni korkutması gereken bir şeyle ilgisi yok. Sana söyleyebilmeyi çok isterdim, ama söylemem. Bir gün söylerim, ama şu an söyleyemem ve

bunu kabul etmene ihtiyacım var. Lütfen. Ve senden özür dilemeyeceğim, çünkü olanları unutmanı ve beni affetmeni istemiyorum. *Asla*. Sakın benim için bahane yaratma, Sky.”

Eğilip hafifçe beni öptükten sonra geri çekilip konuşmaya devam etti. “Kendi kendime senden uzak duracağımı, bana kızgın olmana izin vereceğimi söyledim, çünkü henüz seninle paylaşmaya hazır olmadığım birçok sorunun var. Senden uzak durmaya çalıştım, ama yapamadım. Sahip olabileceğimiz şeyi inkar edecek kadar güçlü değilim. Dün öğle tatilinde kafeteryada Breckin’e sarılıp gülümsediğini gördüğümde, mutlu olmana çok sevindim, Sky. Ama seni o şekilde ben güldürebilmeyi isterdim. Bizi önemsemediğimi ya da seninle geçirdiğim hafta sonunun hayatımın en güzel hafta sonu olmadığını düşünmenin içimi sızlatıyordu. Çünkü seni önemsiyorum ve o hafta sonu geçirdiğim en güzel hafta sonuydu. Tüm hafta sonları tarihindeki en güzel hafta sonuydu.”

Kalbim ağzından çıkan kelimeler kadar hızlı bir şekilde atmaya başladı. Yüzümü bırakıp saçlarımı okşadıktan sonra ellerini boynuma indirdi. Ellerini orada tutup derin bir nefes alarak sakinleştikten sonra konuşmaya devam etti.

“Bu beni öldürüyor, bebeğim,” dedi, sesi daha sakın ve kısıktı. “Beni öldürüyor, çünkü senin için hissettiklerimi bilmeden bir gün daha geçirmeni istemiyorum. Ama sana âşık olduğumu söylemeye hazır değilim, çünkü âşık değilim. Henüz değil. Ama bu hissettiğim her neyse – *hoşlanmaktan* çok daha fazla. Çok daha fazla. Son birkaç haftadır bunu anlamaya çalışıyordum. Neden tarif edebileceğim başka bir kelime olmadığını düşünüyordum. Sana tam olarak ne hissettiğimi söylemeyi istiyorum, ama lanet olası

sözlükte *hoşlanmak* ve *sevmek* arasındaki noktayı tarif edebilecek bir kelime yok, ve o kelimeye ihtiyacım var. İhtiyacım var, çünkü söyledigimi duymanı istiyorum.”

Yüzümü yüzüne doğru çekip beni öptü. Ufak öpücüklerdi, ama beni tekrar tekrar öpüp her öpücüğün arasında geri çekilerek karşılık vermemi bekliyordu.

“Bir şey söyle,” diye yalvardı.

Korku dolu gözlerine baktım ve tanıştığımızdan beri ilk kez...onu anladığımı düşündüm. *Tamamen*. Beş farklı kişiliği olduğu için bu şekilde hareket etmiyordu. Dean Holder’ın tek bir yanı olduğu için bu şekilde hareket ediyordu.

Tutkulu.

Hayat, aşk, söyledikleri ve Les hakkında tutkuluydu. Bu listeye dahil olmazsam kendimi asla affetmezdim. Etrafına saçtığı yoğunluk rahatsız edici değil...güzeldi. Her fırsatta kendimi uyuşmuş gibi hissetmek için çok çaba harcamıştım, ama gözlerinin ardındaki hevese tanık olduktan sonra...hayatına dair her şeyi bilmek istediğimi fark ettim. İyiyi, kötüyü, güzeli, çirkini, zevki ve acıyı. *Bunu* istiyordum. Hayatı onun gibi hissetmeye başlamak istiyordum. Ve bunun için atmam gereken ilk adım karşımda içini döken, o kusursuz kelimeyi arayan ve hissetme yetisini yaşamıma katmam için çaresizce bana yardım etmek isteyen umutsuz çocuktan başlıyordu.

Yaşamak.

Kelime sanki hep orada, sözlükte ait olduğu yerde, hoşlanmak ve sevmek arasına saklı kalmıştı. “Yaşamak,” dedim.

Gözlerindeki çaresizlik biraz olsun dindi ve küçük, şaş-

kın bir kahkaha attı. “Ne?” Cevabımı anlamaya çalışarak kafasını salladı.

“Yaşamak. Bu kelimeyi kullanabilirsin.”

Tekrar güldü, ama bu kez rahatlamış bir şekilde. Kollarını bana dolayıp büyük bir rahatlıkla beni öptü. “Seni yaşıyorum, Sky,” dedi dudaklarına doğru. “Seni doya doya yaşıyorum.”

29 Eylül 2012 Cumartesi

09:20

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum, ama onu tamamen affetmiştim, aklımı başımdan almıştı ve on beş dakikalık zaman dilimi içinde onu öpmeme engel olamamıştım. Ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. İçini dökmesinin uzun zaman almasını önemsememeye başlıyordum. Dudaklarımdan geri çekilip gülümsedi ve ellerini belime koydu.

“Doğum gününde ne yapmak istersin?” diye sordu beni bardan indirirken. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup cüzdanı ve anahtarlarını masanın üzerinden almak için oturma odasına gitti.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Doğum günüm olduğu için beni eğlendirmeni beklemiyorum.”

Anahtarlarını pantolonunun cebine koyup bana baktı. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı ve gözlerini benden ayırmıyordu.

“Ne?” diye sordum. “Suçlu görünüyorsun.”

Gülüp omuzlarını silktilti. “Bu günü evde geçirirsek seni neler yaparak eğlendirebileceğimi düşünüyordum. Ve bu yüzden evde kalmamalıyız.”

Bu yüzden evde kalmalısınız.

“Annemi görmeye gidebiliriz,” diye öneride bulundum.

“Annemi mi?” Dikkatle bana baktı.

“Evet. Bit pazarındaki bitkisel ürünler standında çalışıyor. On dört saat boyunca orada kaldığı için sıkılıyorum ve hiç gitmiyorum. Ama dünyadaki en büyük bit pazarlarından biri ve gidip görmeyi hep istemişimdir. Sadece bir buçuk saat uzaklıkta. Boru kekleri var,” diye ekledim baştan çıkarıcı olmasını umarak.

Holder yanıma gelip kollarını bana doladı. “Bit pazarına gitmek istiyorsan, o halde bit pazarına gideriz. Eve gidip üzerimi değiştireceğim ve yapmam gereken bir şey var. Bir saat sonra seni alırım, olur mu?”

Kafamı salladım. Sadece bir bit pazarı olduğunu biliyordum, ama heyecanlanmıştım. Karen’in Holder’la birlikte habersizce karşısına çıkmamı nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Henüz ona Holder’dan bahsetmemiştim ve bu şekilde pat diye söyleyecek olmak kendimi kötü hissettiriyordu. Ama onun suçuydu. Teknolojiyi yasaklamamış olsaydı, onu arayıp uyarıda bulunabilirdim.

Holder bana küçük bir öpücük daha verdikten sonra kapıya doğru gitti.

“Hey,” dedim tam dışarı çıkmak üzereyken. Arkasına dönüp bana baktı. “Bugün doğum günüm ve bana verdiğin son iki öpücük içler acısıydı. Günü seninle birlikte geçirmemi istiyorsan, beni bir erkeğin kız arkadaşını öptüğü gibi...”

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz cümlelerin gerisini getiremedim. Henüz ilişkimizi isimlendirmemiştik ve yarım saat önce barışmış olduğumuz gerçeği *kız arkadaş* ifadesini Matty'nin bana söyleyebileceği bir şey gibi düşüncesizce kullandığımı gösteriyordu. "Demek istediğim..." Tekledim, sonra vazgeçip çenemi kapattım. Sözlerimi geri alamadım.

Bana doğru dönüktü ve hâlâ kapının girişinde duruyordu. Gülümsemiyordu. Yine bana o bakışlarından biriyle bakıyor ve hiç konuşmuyordu. Başını bana doğru eğip merakla kaşlarını kaldırdı. "Az önce benden erkek arkadaşın olarak mı söz ettin?"

Az önce ondan erkek arkadaşım olarak söz etmiş olma-
ma gülümsemiyordu ve bu gerçek suratımın asılmasına neden oldu. Tanrım, bu çok çocukçaydı.

"Hayır," dedim inatla kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek. "Sadece özentisi on dörtlülükler bunu yapar."

İfadesini hiç değiştirmeden bana doğru birkaç adım attı. Yarım metre önümde aynen benim gibi durdu. "Çok yazık. Çünkü az önce benden erkek arkadaşın olarak bahsettiğini duyduğumda, içimden seni delicesine öpmek gelmişti." Gözlerini kıstı, şakacı hali karnımdaki düğümü anında gevşetti. Arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi. "Bir saat sonra görüşürüz." Kapıyı açıp çıkmadan önce arkasını döndü ve yavaşça dışarı çıkarken muzip gülümsemesi ve yalanası gamzeleriyle bana sataştı.

İçimi çekip gözlerimi devirdim. "Holder, bekle."

Durup gururla kapı çerçevesine yaslandı.

"Gelip kız arkadaşına veda öpücüğü versen iyi olur," dedim, en az sözlerim kadar bayağı hissediyordum kendimi. Yüzünde zafer ışıltısı belirdi ve oturma odasına geri dön-

dü. Elini sırtımın boşluğuna götürüp beni kendine doğru çekti. Ayakta dururken ilk kez öpüşüyorduk ve kollarını belime dolayarak korumacı bir şekilde beni sabitlemesine bayılıyordum. Parmaklarını yanağımda gezdirip saçlarımın arasına soktu ve dudaklarını bana doğru yaklaştırdı. Ama dudaklarıma bakmıyordu. Gözlerimin içine bakıyordu ve bakışlarına anlam veremediğim bir şey hakimdi. Bu kez tutku değil; daha çok minnettarlık vardı.

Dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatmadan bana bakmayı sürdürdü. Bana sataşmıyor ya da öpücüğü benim başlatmam için beni kışkırtmıyordu. Sadece bana minnettarlık ve şefkatle bakıyordu ve bu kalbimi eritiyordu. Ellerim omuzlarındaydı, yavaşça boynuna götürüp saçlarının arasında gezdirdim ve aramızda geçen bu sessiz anın tadını çıkardım. Göğüslerimiz aynı hızda yükselip alçalıyordu, gözlerini tüm hatlarımın üzerinde gezdirerek yüzümü inceledi. Bana bakış tarzı tüm vücudumun zayıf düşmesine neden oluyordu ve kolunu hâlâ belime dolamış olmasına minnettardım.

Alnını bana yaklaştırıp derin bir nefes verirken, bakışlarında çok geçmeden acıya benzeyen bir ifade belirdi. Hemen ellerimi yanaklarına indirip parmaklarımla hafifçe okşadım, gözlerinin ardındaki şey her neyse onu yok etmek istiyordum.

“Sky,” dedi tamamen bana odaklanmış bir şekilde. Peşinden büyük bir şey gelecekmış gibiydi, ama adımdan başka bir şey söylemedi. Yavaşça ağzını benimkine doğru yaklaştırdı ve dudaklarımız buluştu. Kapalı dudaklarını benimkine bastırırken derin bir nefes alarak beni içine çekti. Geri çekilip birkaç saniye boyunca gözlerime bakıp

yanağımı okşadı. Daha önce hiç bu şekilde tadımı çıkaran olmamıştı ve bu kesinlikle harikaydı.

Başını tekrar eğip dudaklarını dudaklarıma dayadı, üst dudığım dudaklarının arasındaydı. Beni olabildiğince yumuşak bir şekilde öptü, ağzım kırılabılır bir şeymiş gibi davranıyordu. Dudaklarımı aralayıp öpücüğü derinleştirmesine izin verdim, ama buna rağmen hâlâ yumuşaktı. Minnettar ve nazikti, yavaşça ağzımın tadına bakarken bir elini başımın arkasında ve diğerini kalçamda tutuyordu. Bu öpücük de onun gibiydi – iyice düşünülmüş ve aceleye getirilmemişti.

Zihnim ona tamamen teslim olduğu sırada dudakları durdu ve yavaşça geri çekildi. Gözlerim aniden açıldı, bu sırada nefesimi verirken, “*Tanrım,*” demiş olabilirim.

Nefesimin kesildiğini görünce kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. “Bu bizim bir çift olarak ilk resmi öpücüğümüzdü.”

Paniğe kapılmayı bekledim, ama böyle bir şey olmadı. “Çift olarak,” diye tekrarladım kısık bir sesle.

“Kesinlikle.” Eli hâlâ sırtımın boşluğundaydı ve ona yaslanmış bir şekilde dikkatle bana bakan gözlerine bakıyordum. “Endişelenme,” diye ekledi. “Grayson’a ben söylerim. Ve bir daha sana o şekilde dokunduğunu görürsem, yumruğumla tekrar tanışır.”

Elini sırtımdan yanağıma götürdü. “Bu kez gerçekten gidiyorum. Bir saat sonra görüşürüz. Seni yaşıyorum.” Dudaklarıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi ve kapıya doğru döndü.

“Holder?” dedim ciğerlerime konuşabilecek kadar hava dolar dolmaz. “*Tekrar tanışır* derken ne demek istedin? Grayson’la daha önce kavga mı ettin?”

Dudakları ince bir çizgi halini alan Holder'ın yüzünde boş bir ifade belirdi ve hafifçe kafasını salladı. "Sana daha önce de söyledim, bebeğim. O iyi biri değil." Kapıyı kapatıp beni daha fazla soruyla baş başa bıraktı. Ama bu yeni bir şey değildi.

Duş almaktan vazgeçip Six'i aradım. Ona anlatmam gereken çok şey vardı. Odama gidip pencereyden dışarı çıktım ve onun penceresinden içeri girdim. Yatağının yanındaki telefonu alıp uluslararası numarasını gönderdiği mesajı cep telefonumda buldum. Numarayı tuşlamaya başladığım sırada Holder'dan bir mesaj geldi.

Tüm günü seninle geçirmeyi hiç istemiyorum. Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor. Ayrıca, yazlık elbisen sana hiç yakışmamış, fazla yazlık, ama üzerinde kalsın.

Sırıttım. Lanet olsun, bu umutsuz çocuğu gerçekten yaşıyordum.

Six'e ulaşmak için numarayı tuşladıktan sonra yatağına uzandım. Üçüncü kez çaldıktan sonra sersemlemiş bir şekilde telefonu açtı.

"Hey," dedim. "Uyuyor musun?"

Esnediğini duyabiliyordum. "Gördüğün gibi, hayır. Ama bundan sonra saat farkını hesaba katsan iyi edersin."

Güldüm. "Six? Burada şu an öğren. Saat farkını hesaba katmış olsam bile senin için fark etmezdi."

"Kötü bir sabah geçirdim," dedi kendini savunurcasına. "Yüzünü özledim. Ne var ne yok?"

"Pek bir şey yok."

"Yalan söylüyorsun. Sesin sinir bozucu şekilde mutlu

geliyor. Sanırım sen ve Holder o gün okulda her ne olduysa hakkında konuşup uzlaştınız?”

“Evet. Ve benim, Linden Sky Davis’in, artık kapıldığımı ilk senin bilmeni istedim.”

Homurdandı. “İnsanların kendilerini bu tür bir ıstıraba neden maruz bıraktıklarını anlamıyorum. Ama senin adına sevindim.”

“Teşekkür...” Teşekkür etmek üzereydim ama hattın öteki ucundan yüksek sesle “*Aman Tanrım!*” dediğini duyunca lafım yarıda kaldı.

“Ne?”

“Unuttum. Bugün senin doğum günün ve bunu unuttum! Doğum günün kutlu olsun Sky, lanet olsun, ben en kötü en iyi dostum.”

“Sorun değil.” Güldüm. “Aslına bakarsan unutmama sevindim. Hediyelerden, sürprizlerden ve doğum günleriyle ilgili her şeyden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Ah, bekle. Ne kadar müthiş olduğumu hatırladım. Dolabının arkasına bak.”

Gözlerimi devirdim. “Anlaşıldı.”

“Ve erkek arkadaşına kendine kontör almasını söyle.”

“Söylerim. Kapatmalıyım, telefon faturasını görünce annen deliye dönecek.”

“Evet, senin annen gibi yeryüzüyle daha uyumlu olmalı.”

Güldüm. “Seni seviyorum, Six. Kendine iyi bak, olur mu?”

“Ben de seni seviyorum. Sky?”

“Evet?”

“Sesin çok iyi geliyor. Mutlu olmana sevindim.”

Gülümsedim ve hat kesildi. Odama döndüm, hediye-

lerden ne kadar nefret etsem de, insandım ve doğal olarak merak ediyordum. Hemen dolabıma doğru gidip arkasına baktım. Yerde bir hediye paketi vardı, eğilip onu aldım. Yatağıma gidip oturdum ve kutunun kapağını kaldırdım. İçinde bir kutu dolusu Snickers vardı.

Lanet olsun, onu seviyordum.

29 Eylül 2012 Cumartesi

10:25

Penceremde sabırsızlıkla beklerken Holder nihayet araba yoluna girdi. Ön kapıdan çıkıp kapıyı kilitledikten sonra arabaya doğru dönünce donup kaldım. Yalnız değildi. Yolcu kapısı açıldı ve çocuğun biri dışarı çıktı. Arkasını dönünce yüzümde OMG (Aman Tanrım) ve WTF (Bu da ne?) arası bir ifade olduğuna emindim. *Öğreniyordum.*

Breckin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açık tutuyordu. “Umarım bugün fazlalığa hayır demezsin. Tüm dünyadaki en iyi ikinci arkadaşım beni davet etti.”

Şaşkınlıkla yolcu kapısına doğru gittim. Breckin arabaya binmemi bekledi, sonra arka kapıyı açıp arka koltuğa geçti. Öne doğru eğilip Holder’a doğru başımı eğdim, az önce çok komik bir esprinin en can alıcı noktasını söylemiş gibi gülüyordu. Parçası olmadığım bir esprinin.

“Biriniz bana neler olduğunu açıklayabilir mi?” dedim.

Holder elimi tutup dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. “Açıklamayı Breckin’e bırakıyorum. O benden daha hızlı konuşuyor.”

Holder araba yolundan geri geri çıkarken, arkama döndüm. Tek kaşımı kaldırarak Breckin'e baktım.

Bana suçluluk duygusuyla dolu bir ifadeyle baktı. "İki haftadır iki taraflı bir ittifak içindeydim," dedi çekinerek.

Bundan bir anlam çıkarmaya çalışarak kafamı salladım. Bir ona bir Holder'a bakıyordum. "İki hafta mı? *İki haftadır* konuşuyor muydunuz? Bensiz mi? Neden bana söylemedin?"

"Bunu sır olarak saklayacağıma yemin ettim," dedi Breckin.

"Ama..."

"Önüne dön ve emniyet kemerini bağla," dedi Holder.

Ona dik dik baktım. "Bir dakika. Breckin'le iki hafta önce barışmış olmana rağmen benimle barışmak için neden bugüne kadar beklediğini anlamaya çalışıyorum."

Bana küçük bir bakış attıktan sonra önündeki yola odaklandı. "O günkü davranışım yüzünden Breckin özrü hak ediyordu."

"Peki ben hak etmiyorum muydum?"

Bu kez gözlerini bana dikti. "Hayır," dedi kesin bir tavırla ve tekrar yola döndü. "Sen kelimeleri hak etmiyorsun, Sky. Sen harekete geçmeyi hak ediyorsun."

Ona bakarken bu kusursuz cümleyi bulmak için ne kadar uykusuz kaldığımı merak ettim. Bana bakıp elimi bıraktı ve kalçamı gıdıkladı. "Bu kadar ciddi olmayı bırak. Erkek arkadaşın ve bu dünyadaki en iyi dostun seni bit pazarına götürüyor."

Gülüp eline vurdum. "İttifakıma sızıldığını bildiğim halde nasıl mutlu olabilirim ki? İkinizin bugün beni sürekli öpmesi gerekiyor."

Breckin çenesini koltuk başlığının tepesine koyup bana

baktı. “Sanırım bu durumda en çok acı çeken ben oldum. Erkek arkadaşın sızlanıp seni ne kadar çok istediğini ama seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu anlatıp durarak iki haftadır Cuma gecelerimi mahvetti. Her gün öğle tatilinde ondan şikâyet etmeden durmak oldukça zordu.”

Holder başını Breckin’e doğru çevirdi. “Şimdi istediğiniz kadar benden yakınabilirsiniz.” Parmaklarını parmaklarıma dolayıp elimi sıktı. Tenim karıncalandı, dokunuşundan mı yoksa sözlerinden mi bilmiyordum.

“Yine de bugün pohpohlanmam gerektiğini düşünüyorum,” dedim ikisine de. “Bit pazarında ne istersem almanızı istiyorum. Ne kadar pahalı, büyük ya da ağır olduğu umurumda değil.”

“Kesinlikle,” dedi Breckin.

Homurdandım. “Ah, Tanrım, şimdiden Holder’ın huyu sana geçmiş.”

Breckin gülüp koltuğuma doğru uzandı ve ellerimi tutup beni kendisine doğru çekti. “Öyle olmalı, çünkü şu an gerçekten arka koltukta sana sarılmak istiyorum,” dedi.

“Arka koltuktan ona sadece *sarılacağımı* düşünüyorsan, huyum sana çok fazla geçmemiş demektir,” dedi Holder. Arka koltukta Breckin’in kucağına doğru düşmeden önce kalçama vurdu.

“Ciddi olamazsın,” dedi Holder eline koyduğum tuzluğu tutarken. Bir saati aşkın bir süredir bit pazarını dolaşıyorduk ve planımı uyguluyordum. Bana ne istersem alıyorlardı. Üstesinden gelmem gereken bir ihanet vardı ve kendimi iyi hissedene kadar gelişigüzel birçok şey satın alacaktım.

Elindeki heykelciğe bakıp kafamı salladım. “Haklısın. Eşini de almalıyım.” Biberliği de alıp ona verdim. İsteyeceğim türden şeyler değillerdi. *Kimsenin* satın almak isteyebileceği türden şeyler olabileceklerini sanmıyordum. Kim ince ve kalın bağırsak biçiminde seramik tuzluk ve biberlik almak isteyebilirdi ki?

“Bir doktora ait olduklarına bahse girerim,” dedi Breckin benimle birlikte onlara hayranlıkla bakarken. Holder’ın cebinden cüzdanını çıkarıp tezgâhın arkasındaki adama döndüm. “Ne kadar?”

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum,” dedi isteksizce. “Birr dolar?”

“İkisi için bir dolara ne dersiniz?” dedim. Doları elimden alıp kafasını salladı.

“Ne pazarlık ama,” dedi Holder kafasını sallayarak. “Bir sonraki ziyaretimde bunları mutfak masasında görsem iyi olur.”

“İğrenç, hayır,” dedim. “Kim yemek yerken iç organlara bakmak ister ki?”

Birkaç standa daha göz attıktan sonra Karen ve Jack’in standına vardık. Tezgâha yaklaştığımızda Karen şaşkınlıkla Breckin ve Holder’ı süzdü.

“Hey,” dedim ellerimi kaldırarak. “Sürpriz!”

Jack kalkıp tezgâhın etrafını dolaşarak bana sarıldı. Karen da onu takip etti ve bu sırada ihtiyatlı bir şekilde beni süzmeyi ihmal etmedi.

“Rahatla,” dedim Holder’ı ve Breckin’i endişeyle süzdüğünü görünce. “İkisi de bu hafta sonu beni hamile bırakmayacak.”

Güldü ve en sonunda kollarını bana doladı. “Doğum günün kutlu olsun.” Geri çekildi ve annelik içgüdüleri

yaklaşık on beş saniye geç de olsa ortaya çıktı. “Bir dakika. Neden buradasın? Her şey yolunda mı? İyi misin? Ev iyi durumda mı?”

“İyi durumda. Ben de iyiyim. Sıkıldığım için Holder’dan benimle alışveriş gelmesini istedim.”

Holder arkamda kendini Jack’e tanıtıyordu. Breckin yanımdan geçip Karen’a sarıldı. “Ben Breckin,” dedi. “Kızınla okulu ve tüm kölelerini bozguna uğratmak için ittifak içindeyim.”

“İçindeydi,” diye açıklık getirdim dik dik Breckin’e bakarak. “Benimle ittifak *içindeydi*.”

“Seni şimdi’den sevdim,” dedi Karen, Breckin’e gülümseyerek. Holder’a bakıp onun elini sıktı. “Holder,” dedi kibarca. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Holder, yanıtı temkinliydi. Ona bakınca son derece rahatsız görüldüğünü fark ettim. Elinde tuttuğu tuzluk ve biberlik yüzünden mi, yoksa artık kızıyla çıktığı için Karen’ı görmenin farklı bir tepki göstermesine neden olduğu için miydi bilmiyordum. Bu havayı dağıtmak için dönüp Karen’a aldığımız şeyleri koyabileceğimiz bir kese kâğıdının olup olmadığını sordum. Masanın altından çıkardığı kese kâğıdını Holder’a doğru tuttu. Holder tuzluğu ve biberliği kese kâğıdına koyarken Karen meraklı gözlerle bana baktı.

“Sorma,” dedim. Kese kâğıdını ondan alıp Breckin’in aldığımız diğer şeyi koymasına için ağzını açtım. “Erimek” kelimesinin siyah mürekkeple beyaz kağıda yazılmış ahşap çerçeveli küçük bir resmiydi. Yirmi beş sentti ve hiçbir anlamı yoktu, o yüzden almak zorundaydım.

Birkaç müşteri tezgâha yaklaşıncı, Jack ve Karen standın arkasına geçip onlarla ilgilenmeye başladılar. Arkamı

dönünce Holder'ın ikisini de sert bir bakışla süzdüğünü gördüm. Kafeteryadaki o günden beri bu şekilde baktığını görmemiştim. Biraz gerildim, o nedenle yanına gidip kolumu beline doladım, bu ifadenin kaybolmasını istiyordum.

“Hey,” dedim dikkatini kendime çekerek. “İyi misin?”

Kafasını sallayıp alnımdan öptü. “İyiyim,” dedi. Kolunu belime dolayıp güven verircesine bana gülümsedi. “Boru kek yiyeceğimizi söylemiştin,” dedi yanağını okşayarak.

Kafamı salladım, iyi olduğunu görmek beni rahatlattı. Holder'ın Karen'in gözleri önünde o yoğun anlarından birini yaşamasını istemiyordum. Karen'in onun hayata karşı tutkulu yaklaşımını benim anlamaya başladığım gibi anlayabileceğinden emin değildim.

“Boru kek mi?” dedi Breckin. “Boru kek mi dedin?”

Arkamı döndüğümde Karen'in müşterileri gitmişti. Karen tezgâhın arkasında donmuş bir şekilde belime dolanan kola bakıyordu. Rengi solmuştu.

Neden bugün herkes tuhaf bakışlar atıyordu?

“İyi misin?” diye sordum. Beni daha önce de erkek arkadaşım ile görmüştü. Matt onunla çıktığım bir ay boyunca neredeyse bizim evimizde yaşamıştı.

Bana baktı, sonra Holder'a küçük bir bakış attı. “Çıktığınızı bilmiyordum.”

“Evet. O konuya gelince,” dedim. “Sana söyleyebilirdim, ama dört saat önce çıkmaya başladık.”

“Ah,” dedi. “Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Seninle biraz konuşabilir miyim?” Başıyla arka tarafa doğru işaret ederek benimle yalnız konuşmak istediğini belirtti. Kolumu Holder'ın belinden çekip onu baş başa konuşabile-

ceğimiz yere doğru takip ettim. Arkasını dönüp kafasını salladı.

“Bu konudaki hislerimden emin değilim,” dedi kısık bir sesle.

“Hangi konudaki? On sekiz yaşındayım ve bir erkek arkadaşım var. Ne olmuş.”

İçini çekti. “Biliyorum, ama...bu gece ne olacak? Ben evde yokken? Tüm geceyi evde geçirmeyeceğini nereden bileceğim?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmeyeceksin. Bana güvenmek zorundasın,” dedim ve yalan söylediğim için anında kendimi suçlu hissettim. Önceki geceyi benimle geçirdiğini bilseydi, Holder’ın şu anda *hayatta* olmayacağını söylemek doğru olurdu.

“Sadece tuhaf, Sky. Evde olmadığım zamanlarda erkeklerle ilgili kurallar hakkında hiç konuşmadık.” Son derece gergin görünüyordu, o yüzden onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım.

“Anne? Güven bana. Gerçekten çıkmaya birkaç saat önce karar verdik. Aramızda olmasından endişe ettiğin bir şeyin olmasına imkân yok. Gece yarısı gitmiş olacak, söz veriyorum.”

İkna olmamış gibi kafasını salladı. “Bilmiyorum...Az önce ikinizi kol kola görünce? Birbirinizle olan iletişiminiz? Yeni çiftler birbirlerine o şekilde bakmazlar, Sky. Onunla bir süredir görüştüğünü ve bunu benden gizlediğini düşündüğüm için şaşırdım. Benimle her konuda konuşabilmeni istiyorum.”

Elini tutup sıktım. “Biliyorum, anne. İnan bana, bugün onunla buraya gelmemiş olsaydık, yarın sana onu anla-

tırdım. Muhtemelen kafanı şişirirdim. Senden hiçbir şey saklamıyorum, tamam mı?”

Gülümseyip bana hafifçe sarıldı. “Yine de yarın bana onun hakkında her şeyi anlatarak kafamı şişirmeni bekliyorum.”

29 Eylül 2012 Cumartesi

22:15

“Sky, uyan.”

Başımı Breckin’in kolundan kaldırıp yanağımdaki salıyı sildim. Islak tişörtüne bakıp suratını buruşturdu.

“Özür dilerim.” Güldüm. “Bu kadar rahat olmasaydın.”

Sekiz saat boyunca yürüyerek ıvır zıvıra baktıktan sonra evine varmıştık. Holder ve Breckin en sonunda pes etmişlerdi ve en tuhaf nesneyi kimin bulacağı hakkında rekabete girmiştik. Bana kalırsa, bağırsak tuzluk ve biberlik setiyle ben kazanmıştım, ama Breckin tek boynuzlu bir atın sırtında olan kadife köpek tablosuyla beni oldukça zorlamıştı.

“Tablonu unutma,” dedim arabadan inince. Eğilip tabloyu döşemeden aldıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Pazartesi günü görüşürüz,” dedi. Holder’a baktı. “Sırf senin kız arkadaşın olduğu için ilk devrede yerime otura-
bileceğini sanma.”

Holder güldü. “Ona her sabah kahvesini getiren ben değilim. Seni devirmeme izin vereceğini sanmam.”

Breckin kapıyı kapattı ve Holder evine girene kadar bekledikten sonra hareket etti. “Arka tarafta ne yaptığını sanıyorsun?” dedi dikiz aynasından bana gülümseyerek. “Buraya gel.”

Kafamı sallayıp yerimden kımıldamadım. “Şoförümün olmasından hoşlanıyorum.”

Arabayı park edip emniyet kemerini çözdü ve sonra arka tarafa döndü. “Buraya gel,” dedi kollarıma uzanarak. Bileklerimden tutup yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana dek beni kendine doğru çekti. Ellerini yüzüme götürüp küçük bir çocukmuşum gibi yanaklarımı birbirine bastırdı. Büzülen dudaklarıma sesli bir öpücük kondurdu. “Bugün çok eğlendim,” dedi. “Biraz tuhaf birisin.”

Tek kaşımı kaldırdım, bana iltifat edip etmediğinden emin değildim. “Teşekkürler?”

“Tuhaf insanları severim. Şimdi arka koltuğa geçip sana sarılmak haricinde şeyler yapmadan önce ön koltuğa geç.” Kolumu öne doğru çekti. Ön koltuğa yerleştikten sonra emniyet kemerini bağladım.

“Şimdi ne yapacağız? Senin evine mi gideceğiz?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Hayır. Bir durağımız daha var.”

“Benim evime mi?”

Yine kafasını salladı. “Göreceksin.”

Kasabanın eteklerine varana kadar arabayı sürdü. Arabayı yolun kenarına çekince yerel havaalanına vardığımızı fark ettim. Hiçbir şey söylemeden arabadan inip kapımı

açtı. “Geldik,” dedi karşımızdaki arazide uzanan piste işaret ederek.

“Holder, burası üç yüz elli kilometrelik alan içindeki en ufak havaalanı. Bir uçağın inişini izlemek istiyorsan, en az iki günümüzü burada geçireceğiz demektir.”

Elimden tutup beni küçük bir tepeden aşağı indirdi. “Buraya uçakları izlemeye gelmedik.” Havaalanı sahasını çeviren çite varana dek yürümeye devam etti. Sağlamlığını test etmek için çiti sarstıktan sonra tekrar elimi tuttu. “Ayakkabılarını çıkar, öylesi daha kolay olur,” dedi. Önce çite sonra ona baktım.

“O şeye tırmanmamı mı bekliyorsun?”

“Eh,” dedi çite bakarak. “Seni kaldırıp öteki tarafa atabilirim, ama o zaman canın daha çok yanabilir.”

“Üzerimde elbise var! Bu gece çitlere tırmanacağımızı söylemedin! Ayrıca, bu yasadışı.”

Gözlerini devirip beni çite doğru itti. “Havaalanını üvey babam yönettiği için yasadışı sayılmaz. Ve evet, elbiseni değiştirmenden korktuğum için çite tırmanacağımızı söylemedim.”

Çiti tutup test etmeye başladığım sırada bir anda ellerini belime koydu ve kendimi çitin üstünde buldum.

“Tanrı aşkına, Holder!” diye bağırp öteki tarafa atladım.

“Biliyorum. Fazla hızlı oldu. Yoklamayı unuttum.” Çitin üstüne doğru kendini çekip bacağına öteki tarafa attıktan sonra aşağı atladı. “Haydi,” dedi ve elimi tutup beni çekti.

Piste varana kadar yürüdük. Durup devasa uzunluğuna baktım. Daha önce uçağa hiç binmemiştim ve düşüncesi bile beni ürkütüyordu. Özellikle de, pistin ucunda kocaman bir göl olduğunu görünce.

“Hiç o göle inen bir uçak oldu mu?”

“Sadece bir tane,” dedi beraberinde beni aşağı doğru çekerken. “Ama Cessna tipi küçük bir uçaktı ve pilotu sarhoştı. Adama bir şey olmadı ama uçak hâlâ gölün dibinde.” Piste oturup elimi çekerek benim de aynı şeyi yapmamı istedi.

“Ne yapıyoruz?” diye sordum elbisemi düzelterek ayak-kabılarımı çıkarırken.

“Hişşş,” dedi. “Uzan ve yukarı bak.”

Başımı yaslayıp yukarı baktım ve aniden nefesimi tuttum. Gözlerimin önünde hiç görmediğim kadar parlak yıldızlardan oluşan bir örtü uzanıyordu.

“Vay canına,” diye fısıldadım. “Arka bahçemden bu şekilde görünmüyorlar.”

“Biliyorum. Seni o yüzden getirdim.” Aramıza uzanıp serçe parmağını benimkine doladı.

Uzun bir süre konuşmadan uzandık, ama huzurlu bir sessizlikti. Arada sırada serçe parmağını kaldırıp elimin yan tarafına bakıyordu, ama yaptığı tek şey buydu. Yan yanaydık, üzerimde erişimi oldukça kolay olan bir elbise vardı ama beni öpmeye bile kalkmamıştı. Beni hiçliğin ortasına öpüşmek için getirmediği belliydi. Bu tecrübeyi benimle paylaşmak için beni buraya getirmişti. Bu da tutkulu olduğu şeylerden biriydi.

Holder’ın beni şaşırtan birçok yanı olmuştu, özellikle de son yirmi dört saat içinde. O gün kafeteryada onu neyin kızdırdığından ve bunun bir daha olup olmayacağından hâlâ emin değildim. Ama elimden sözüne güvenmekten başka bir şey gelmiyordu. Ona olan güvenimin bir sınırı olduğunu bildiğini umuyordum. Beni daha önce olduğu gibi incitirse, son kez incitmiş olacağından emindim.

Başımı ona doğru eğip gökyüzüne bakmasını izledim. Kaşlarını çatmıştı, aklından bir şey geçirdiği kesindi. Aklında sürekli bir şeyler varmış gibi görünüyordu ve bana kalbini tamamen açıp açmayacağını merak ediyordum. Geçmiş, kız kardeşi ve ailesi hakkında hâlâ bilmek istediğim birçok şey vardı. Ama derin düşüncelere dalmışken bu konuyu açmak onu şu an zihninin dalıp gittiği yerden çekip çıkaracaktı. Biliyordum, çünkü tavanımdaki yıldızlara bakarken ben de aynı şeyi yapıyordum.

Uzun bir süre onu izledikten sonra bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirip kendi düşüncelerimde dolaşmaya başladığım sırada beklenmedik bir soruyla sessizliği bozdu.

“İyi bir hayatın oldu mu?” diye sordu kısık bir sesle.

Sorusunu düşündüm, ama bu soruyu sormasına neyin neden olduğunu bilmek istediğim için. Gerçekten benim hayatımı mı düşünüyordu, yoksa kendi hayatını mı?

“Evet,” diye yanıtladım dürüstçe. “Evet, iyi bir hayatım oldu.”

Derin bir iç çektikten sonra elimi avucunun içine aldı. “Güzel.”

Yarım saat sonra gitmeye hazır olduğunu söyleyene kadar başka hiçbir şey konuşmadık.

Gece yarısına birkaç dakika kala evimin önüne vardık. İkimiz de arabadan indik, Holder pazardan aldığımız şeylerin bulunduğu kese kâğıdını alıp ön kapıya doğru beni takip etti. Kapının girişinde durup kese kâğıdını yere koydu. “Bundan daha ileri gitmeyeceğim,” dedi ellerini ceplerine sokarak.

“Neden? Vampir misin? İçeri girmek için davet edilme-ye mi ihtiyacın var?”

Gülümsedi. “Kalmamalıyım.”

Yanına girip kolumu ona doladım ve sonra çenesini öptüm. “Neden? Yorgun musun? Uzanabiliriz, dün gece pek uyumadığını biliyorum.” Gitmesini gerçekten istemiyordum. Dün gece kollarında daha önce hiç olmadığı kadar huzurlu bir şekilde uyumuştum.

Sarılışıma kollarını omuzlarıma dolayıp beni göğsüne doğru çekerek karşılık verdi. “Kalamam,” dedi. “Birkaç sebebi var. Annem beni dün gecedan beri nerede olduğumla ilgili soru yağmuruna tutacak. Ayrıca annene gece yarısına kadar gitmiş olacağıma söz verdiğini duydum. Bugün ortalıkta gezindiğin süre boyunca bu elbisenin altında ne olduğunu düşünüp durduğum gerçeği de var.”

Elini yüzüme yaklaştırıp ağzıma baktı. Göz kapakları ağırlaştı ve sesini alçalttı. “Ve bir de dudakların,” dedi. “Tek düşünebildiğim dudaklarının ne kadar yumuşak, tatlı oldukları ve dudaklarımin arasına ne kadar kusursuz bir şekilde uyduklarıyken, ne söylediğini dinlemeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin.” Eğilip beni hafifçe öptü ama tam kollarında erimeye başladığım sırada geri çekildi. “Ve bu elbise,” dedi elini sırtımdan aşağı indirip kalçamın üzerinde gezdirdikten sonra basenimde durdurdu. Parmak uçlarının altında ürperdim. “Bu eve girmemenin asıl sebebi bu elbise.”

Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini görünce, gitme kararına hemen katıldım. Onunla olmayı ve onu öpmeyi ne kadar sevsem de, ona karşı koyamadığımın farkındaydım ve henüz bu ilki geride bırakmaya hazır olup olmadığımın emin değildim.

İçimi çektim, ama içimden asıl homurdanmak geliyordu. Söylediklerine katılsam da, kalması için ona yalvarmadığım için vücudum bana hâlâ kızgındı. Bugünü onunla birlikte geçirmenin sürekli onunla birlikte olma isteğimi derinleştirmiş olması çok ilginçti.

“Bu normal mi?” diye sordum hiç olmadığı kadar tutkuyla dolu olan gözlerine bakarak. Neden gitmek istediğini biliyordum, çünkü onun da bu ilki geride bırakmak istediği açıktı.

“Ne normal mi?”

Başımı göğsüne yaslayıp konuşurken gözlerine bakmaktan kaçındım. Bazen utanç verici şeyler söylesem de, ne olursa olsun düşüncelerimi söylemeliydim. “Birbiri-mize karşı hissettiklerimiz normal mi? Birbirimizi uzun süredir tanımıyoruz. Birbirimizi tanıdığımız sürenin büyük bir bölümünü birbirimizden kaçınarak geçirdik. Ama bilmiyorum, seninle olmak farklı geliyor. Çoğu insanın çıkmaya başladıklarında, ilk birkaç ayı bir bağ kurmaya çalışarak geçirdiklerini düşünüyorum.” Başımı göğsünden kaldırıp ona baktım. “Ben bu bağı seninle tanıştığım anda kurduğumu hissediyorum. Bize dair her şey çok doğal. Çoktan oraya varmışız ve geri dönmeye çalışıyormuşuz gibi geliyor. Sanki ağırdan alarak birbirimizi *yeniden* tanı-maya çalışıyoruz. Tuhaf değil mi?”

Yüzüme düşen saçlarımı kenara itip bu kez gözlerinde tamamen farklı bir ifadeyle bana baktı. Tutku ve arzunun yerini ıstırap almıştı ve bunu görmek kalbimi kırıyordu.

“Bu her neyse, kurcalamak istemiyorum. Senin de kurcalamanı istemiyorum, tamam mı? Nihayet seni bulduğum için minnettar olalım, olur mu?”

Kurduğu cümleye güldüm. “Beni arıyormuş gibi konuştu.”

Kaşlarını çatıp ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü kaldırdı. “Tüm hayatım boyunca seni aradım.” Yüzünde kesin ve kararlı bir ifade vardı ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dudaklarımız buluştu. Beni tüm gün boyunca öptüğünden daha tutkulu ve sertçe öptü. Onu beraberimde içeri çekmek üzereyken bıraktı ve ellerimi saçlarının arasında yumruk yapar yapmaz geri çekildi.

“Seni yaşıyorum,” dedi kendini basamaklardan inmeye zorlarken. “Pazartesi günü görüşürüz.”

“Ben de seni yaşıyorum.”

Yarın neden görüşemeyeceğimizi sormadım, çünkü son yirmi dört saati sindirebilmemiz için zamanın bize iyi geleceğini düşünüyordum. Karen için de iyi olacaktı, ne de olsa yeni aşk hayatım hakkında onu gerçekten bilgilendirmem gerekecekti. Daha doğrusu yeni *yaşamım*.

22 Ekim 2012 Pazartesi

12:05

Holder ve ben birbirimizi çift ilan edeli neredeyse bir ay oluyordu. Şimdilik bunda beni çıldırtan bir tuhaflık görmüyordum. Aksine, ufak tefek bazı huyları ona daha çok tapmama neden oluyordu. Beni inceliyormuş gibi bana bakması, kızgın olduğunda çenesini kıtırdatması ve her güldüğünde dudaklarını ıslatması gibi. Çekici olduğunu söyleyebilirdim. Ve gamzelerine değinmek bile istemiyordum.

Neyse ki, hâlâ pencereden içeri süzülüp yatağıma girdiği geceki Holder'a sahiptim. O zamandan beri aksi ve değişken Holder'dan eser yoktu. Hatta, birlikte vakit geçirdikçe birbirimize daha fazla uyum sağlamaya başlamıştık ve onun beni okuyabildiği gibi benim de onu okuyabildiğimi hissedebiliyordum.

Karen her hafta sonu evde olduğu için yalnız kalmaya pek fırsatımız olmamıştı. Genellikle okulda ya da hafta sonu buluşmaları sırasında birlikte vakit geçirebiliyorduk.

Nedense, Karen evdeyken odama gelmeyi doğru bulmuyordu ve evine gitmemizi önerdiğimde hep bir bahane uyduruyordu. O nedenle, birçok filme gidiyorduk. Birkaç kez de Breckin ve yeni erkek arkadaşı Max'le çıkmıştık.

Holder ve ben birlikte çok iyi vakit geçiriyorduk, ama birlikte yeterince *eğlenemiyorduk*. İkimiz de öpüşebileceğimiz doğru düzgün bir yer olmamasından sıkılmıştık. Arabası biraz ufaktı, ama idare ediyorduk. Sanırım ikimiz de Karen'ın kasabada olmayacağı bir sonraki hafta sonunu iple çekiyorduk.

Breckin ve Max'le birlikte masaya oturup Holder'ın tepsilerimizi getirmesini bekledim. Max ve Breckin iki hafta önce kasabadaki bir sanat galerisinde tanışmışlardı, aynı okula gittiklerinden habersizlerdi. Breckin'in adına sevinmişim, çünkü gerçekten kendini bir fazlalık olarak görmeye başladığı hissine kapılmaya başlamıştım. Arkadaşlığı hoşuma gidiyordu, ama enerjisini kendi ilişkisine verdiğini görmek işleri çok daha kolaylaştırıyordu.

“Holder ve sen bu Cumartesi meşgul müsünüz?” diye sordu Max sandalyeye oturunca.

“Sanmıyorum. Neden?”

“Kasabada eserlerimden birini sergileyecek olan bir sanat galerisi var. Gelmenizi istiyorum.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Holder yanıma otururken. “Hangi parça sergilenecek?”

Max omuzlarını silkti. “Henüz bilmiyorum. İkisi arasında kaldım.”

Breckin gözlerini devirdi. “Hangi eserin sergilenmesi gerektiğini biliyorsun ve ikisi de değil.”

Max bakışlarını Breckin'e çevirdi. "Doğu Teksas'ta yaşıyoruz. Eşcinsel temalı tablonun burada pek iyi karşılanacağını sanmıyorum."

Holder bir ona bir Breckin'e baktı. "Buradaki insanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

Çatalını alırken Max'in gülümsemesi kayboldu. "Ailemin."

"Ailen eşcinsel olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Evet. Genellikle beni destekliyorlar, ama yine de kilisedeki arkadaşlarının öğrenmemesini umuyorlar. Cehennem'e gitmesi kesin olan bir çocukları olduğu için kendilerine acınmasını istemiyorlar."

Kafamı salladım. "Tanrı sırf birini sevdiğin için seni Cehennem'e mahkum edecek biriyse, sonsuzluğu O'nunla geçirmek istemezdim."

Breckin güldü. "Bahse girerim Cehennem'de boru kek vardır."

"Cumartesi günü saat kaçta?" diye sordu Holder. "Geliriz, ama Sky ve benim o gece daha sonrası için planlarımız var."

"Saat dokuzda," dedi Breckin.

Holder'a baktım. "Planlarımız mı var? Ne yapacağız?"

Sırtıp kolunu omzuma doladıktan sonra kulağıma fısıldadı. "Cumartesi gecesi annem gitmiş olacak. Sana odamı göstermek istiyorum."

Kollarım terlemeye başladı ve birden gözlerimin önünde okul kafeteryası için hiç de uygun olmayan görüntüler belirdi.

"Bu şekilde kızarmana sebep olan ne söylemiş olabilceğini bilmek istemiyorum," diye güldü Breckin.

Holder kolunu çekip elini bacağıma koydu. Bir lokma

alıp Max'e baktım. "Cumartesi günkü galeri için kıyafet kuralı ne? O gece giymeyi d   nd   m yazlık bir elbisem var ama yeterince resmi değil." Holder baca ımı sıkınca sırttım, aklına ne tür düşünceler soktu  umun farkındaydım.

Max bana cevap verdiği sırada arka masadan bir  ocuk Holder'a dikkatimden kaçan bir şey söyledi. Ama her ne söylediyse, anında Holder'ın dikkatini çekti ve Holder hemen çocuğa doğru döndü. "Tekrar eder misin?" dedi dik dik ona bakarak.

Arkamı dönmedim. İki saniye içinde sinirli Holder'ı geri getiren çocuğun kim olduğunu bilmek bile istemiyordum.

"Belki de daha net bir şekilde söylemeliyim," dedi  ocuk sesini yükselterek. "Onları döverek  ld remiyorsan, onlara katıl."

Holder hemen harekete geçmedi, ki bu iyi bir şeydi. Böylece yüzünü tutup dikkatini kendime çekmem için fırsatım oldu. "Holder," dedim kesin bir şekilde. "Aldırma. *Lütfen.*"

"Evet, aldırma," dedi Breckin. "Seni kızdırmaya  alı ıyor. Max ve ben sürekli bu tür tavırlarla kar ıla ıyoruz, alı tık."

Holder çenesini ileri ve geri oynatıp yava ca burnundan soluyordu. Gözlerindeki ifade yava ca yumu adı ve elimi tutup çocuğa bakmadan tekrar masaya doğru döndü. "İyi-yim," dedi, bizden çok kendini ikna edercesine. "İyi-yim."

Holder önüne döner dönmez, arka masadan kopan kahkaha tüm kafeteryada yankılandı. Holder'ın omuzları gerildi, elimi bacağına koyup sıktım ve sakın kalması için ısrar ettim.

“Harika,” dedi arkamızdaki çocuk. “Sürtüğün yeni dostlarını savunmana engel olmasına izin ver. Herhalde senin için Lesslie kadar anlam ifade etmiyorlar, yoksa geçen sene dövdüğün Jake gibi berbat bir halde olurdu.”

Yerimden fırlayıp çocuğun kıcını tekmelememek için kendimi zor tuttuğumdan, Holder’ın kendini tutmasına imkân olmadığının farkındaydım. Holder ifadesiz bir şekilde arkasına dönmeye başladı. Onu hiç bu kadar katı görmemiştim – ürkütücüydü. Korkunç bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordum ve bunu nasıl önleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Holder arka masaya atlayıp çocuğu öldüresiye dövmeden önce beni bile şoke eden bir şey yaptım. Onun yüzüne var gücümle tokat attım. Hemen elini yanağına götürdü ve şaşkınlıkla bana baktı. Ama en azından bana bakıyordu ve bu iyi bir şeydi.

Dikkatini çeker çekmez, “Koridora,” dedim kararlı bir şekilde. Masadan kalkana kadar onu ittim ve ellerimi sırtından ayırmadım, sonra onu kafeteryanın çıkışına doğru ittim. Koridora çıkar çıkmaz en yakın dolaba yumruğunu geçirince nefesim kesildi. Yumruğu dolapta kocaman bir oyuk bıraktı, kafeteryadaki çocuğun bu yumruğa maruz kalmamasına sevindim.

Deliye dönmüş gibiydi. Yüzü kıpkırmızıydı, onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Koridorda bir ileri bir geri yürüyor ve durup kafeteryanın kapılarına bakıyordu. Tekrar içeri girmeyeceğine ikna olmadığım için onu uzaklaştırmaya karar verdim.

“Arabana gidelim.” Onu çıkışa doğru sürüklememe izin verdi. Arabasına doğru yürürken sessizce burnundan solumaya devam etti. Sürücü koltuğuna geçerken ben de yolcu koltuğuna geçtim ve ikimiz de kapıları kapattık.

Hâlâ okula geri dönüp o aşağılık çocuğun başlatmaya çalıştığı kavgayı bitirmek isteyip istemediğinden emin değildim, ama öfkesi geçene kadar onu oradan uzak tutmak için elimden geleni yapacaktım.

O sırada hiç beklemediğim bir şey oldu. Koltuğa uzanıp beni sıkıca kendine doğru çekti ve kontrolsüz bir şekilde sarsılmaya başladı. Omuzları titriyordu, beni sıkıca tutup başını boynuma gömdü.

Ağlıyordu.

Kollarımı ona dolayıp içinde biriken şey neyse boşaltmasını bekledim. Beni kucağına alıp sarıldı. Bacaklarımı her iki yanında olacak şekilde yerleştirdim ve başımın yan tarafını tekrar tekrar öptüm. Çıt çıkarmıyor sayılırdı, çıkardığı sesleri ise omzum bastırıyordu. Neden bu şekilde kontrolünü kaybettiğini bilmiyordum, ama bu gördüğüm en üzücü şeydi. Başımın yan tarafını öpmeye ve ellerimi sırtında yukarı ve aşağı doğru gezdirmeye devam ettim. Sakinleşene kadar birkaç dakika bunu yaptım, ama hâlâ beni sıkıca tutuyordu.

“Konuşmak ister misin?” diye fısıldadım saçlarını okşarken. Geri çekilince kafasını koltuk başlığına yaslayıp bana baktı. Kıpırmızı gözleri üzüntüyle doluydu, onları öpmeliydim. Göz kapaklarını hafifçe öptükten sonra geri çekilip konuşmasını bekledim.

“Yalan söyledim,” dedi. Sözleri kalbimi yaraladı ve söyleyeceklerinden korktum. “Sana yine yapacağımı söylemiştim. Fırsatım olursa, Jack’i yine döveceğimi söylemiştim.” Ellerini yanaklarına koyup çaresizce bana baktı. “Ama yapmam. Ona yaptıklarımı hak etmedi, Sky. Kafeteryadaki çocuk mu? Jack’in küçük kardeşi. Yaptığım şey yüzünden benden nefret ediyor ve benden nefret etmeye hakkı var.

Bana ne söylemek isterse söylemeye hakkı var çünkü hak ediyorum. Bu okula geri dönmek istemememin tek sebebi buydu, çünkü insanların bana söyleyecekleri şeyleri hak edeceğimi biliyordum. Ama sen ve Breckin hakkında bu şekilde konuşmasına izin veremem. Benim ya da Les'in hakkında ne isterse söyleyebilir, çünkü hak ediyoruz, ama sen etmiyorsun." Yine gözleri doldu, yüzüm ellerinin arasındaydı ve gerçekten acı çekiyordu.

"Sorun değil, Holder. Kimseyi savunmak zorunda değilsin. *Sen de* söylenenleri hak etmiyorsun. Jake geçen sene kız kardeşin hakkında söylediklerini söylememeliydi ve erkek kardeşi de bugün söylediği şeyleri söylememeliydi."

Bana katılmıyormuş gibi kafasını salladı. "Jake haklıydı. Söylememesi gerektiğini biliyorum ve ona elimi sürmemem gerektiğini de biliyorum, ama haklıydı. Les'in yaptığı cesur, doğru ya da korkusuz değildi. Yaptığı şey bencilceydi. Göğsünü germeye bile çalışmadı. Beni ya da anne babamızı düşünmedi. Kendini düşündü ve hiçbirimizi umursamadı. Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Bu yüzden ondan ölesiye nefret ediyorum ve ondan nefret etmekten yoruldum, Sky. Ondan nefret etmekten sıkıldım, çünkü bu beni yiyip bitiriyor ve olmak istemediğim birine dönüştürüyor. Nefret edilmeyi hak etmiyor. Yaptığı şey benim suçum. Ona yardım edebilirdim, ama etmedim. Bilmiyordum. O kızı hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdim ve durumunun ne kadar kötü olduğunu bile bilmiyordum."

Baş parmağımla gözyaşını sildim ve ne söyleyeceğimi bilmediğim için elimden gelen tek şeyi yaptım. Onu öptüm. Onu çaresizce öpüp acısını bildiğim tek şekilde dindirmeye çalıştım. Bu şekilde bir ölümü hiç yaşamamış-

tım, o yüzden neler çektiğini anlamaya çalışmayacaktım. Ellerini saçlarıma kenetleyip beni neredeyse acı veren bir güçle öptü. Gerginliği yavaşça dinene kadar birkaç dakika öpüştük.

Dudaklarımı ondan çekip gözlerinin içine baktım. “Holder, yaptığı şey yüzünden ondan nefret etmeye hakkın var. Ama buna rağmen onu sevmeye de hakkın var. Ancak kendini suçlamaya devam etmeye hakkın yok. Bunu neden yaptığını asla anlamayacaksın, o yüzden tüm cevapları bilmediğin için kendini hırpalamayı bırak. O yanlış olsa da kendisi için en iyisi olduğunu düşündüğü kararı verdi. Unutmaman gereken şey bu...bu kararı o verdi. Sen değil. Ve sana söylemediği şeyi bilmediğin için kendini suçlayamazsın.” Alnını öptükten sonra gözlerine baktım. “Bundan vazgeçmelisin. Nefrete, sevgiye ve hatta öfkeye tutunabilirsin, ama suçluluk duygusunu bırakmak zorundasın. Seni yiyip bitiren suçluluk duygusu.”

Gözlerini kapatıp başımı omzuna doğru çekti ve titrek bir nefes verdi. Kafasını salladığını ve sakinleştiğini hissedebiliyordum. Başımın yan tarafını öptü ve sessizce birbirimize sarılmaya devam ettik. Bundan önce aramızda olduğunu sandığımız bağ...şu anla kıyaslanmazdı. Bu hayatta aramızda ne olursa olsun, bu an ruhlarımızın parçalarını birleştirmişti. Buna her zaman sahip olacaktık ve bunu bilmek bir bakıma rahatlatıcıydı.

Holder bana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Neden bana tokat attın?”

Gülüp tokat attığım yanağını öptüm. Parmak izlerim artık pek belli olmasa da hâlâ yanağındaydı. “Özür dilerim. Seni oradan çıkarmalıydım ve bunu başka nasıl yapacağımı bilemedim.”

Gülümsedi. “İşe yaradı. Herhangi birinin beni oradan uzaklaştırabilecek bir şey söyleyebileceğini ya da yapabileceğini sanmıyorum. Benimle nasıl baş edeceğini bildiğin için teşekkür ederim, çünkü bazen ben bile kendimle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”

Onu hafifçe öptüm. “İnan bana. Seninle nasıl baş edeceğimi ben de bilmiyorum, Holder. Ben sadece o anki ruh haline göre davranıyorum.”

26 Ekim 2012 Cuma

15:40

“Ne zaman dönersin?” diye sordum. Holder kollarını etrafıma dolamıştı ve arabama yaslanmıştı. Pazartesi günü öğle tatilinde arabasında olanlardan sonra birlikte pek fazla vakit geçirememiştik. Neyse ki, Holder’la kavgaya çıkarmaya çalışan çocuk başka bir şey söylememişti. Dramatik başlangıcı düşünülürse, oldukça huzurlu bir hafta olmuştu.

“Çok geç dönmüş olacağız. Şirketin Cadılar Bayramı partileri genellikle birkaç saat sürer. Ama yarın görüşürüz. İstersen öğle yemeğine gideriz ve galeri saatine kadar günü birlikte geçiririz.”

Kafamı salladım. “Olmaz. Jack’in doğum günü ve yarın gece çalışmak zorunda olduğu için onu öğle yemeğine götüreceğiz. Saat altıda gelip beni al.”

“Emredersiniz, hanımefendi,” dedi. Beni öptükten sonra binmem için arabamın kapısını açtı. Uzaklaşırken ona el salladım, sonra sırt çantamdan telefonumu çıkar-

dım. Six'ten bir mesaj gelmişti, mutlu oldum. Söz verdiği gibi bana her gün övgü dolu mesajlar atmıyordu. Mesajları özlediğimi sanmıyordum, ama üç günde bir almak beni biraz üzüyordu.

Erkek arkadaşına nihayet telefonuna kontör yüklediği için teşekkür ettiğini söyle. Onunla birlikte oldun mu? Özledim.

Açık sözlülüğüne gülüp mesajını yanıtladım.

Hayır, henüz birlikte olmadık. Ama neredeyse her şeyi yaptık, o yüzden yakında sabrının tükeneyeğine eminim. Yarın gecedен sonra aynı soruyu bana tekrar sor. Farklı bir yanıt verebilirim. Ben seni daha çok özledim.

Gönder tuşuna basarken telefona bakakaldım. Bu ilki geride bırakmaya hazır olup olmadığımı pek düşünmemiştim, ama sanırım az önce hazır olduğumu kendime itiraf etmiştim. Beni evine davet etmesinin hazır olup olmadığını anlama yöntemi olup olmadığını merak ediyordum.

Arabayı geri vitese aldığımda telefonum bipledi. Elime alınca Holder'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Gitme. Arabana geliyorum.

Arabayı tekrar park edip yaklaştığı sırada camımı indirdim. "Hey," dedi cama doğru eğilerek. Gözlerini kaçırıp gergin bir şekilde arabanın içine baktı. Bu halinden hoşlanmamıştım, genelde duymak istemediğim bir şey söylemek üzere olduğu anlamına geliyordu.

“Şey...” Bana baktı, güneş tam ona vuruyor ve tüm güzel hatlarını vurguluyordu. “Az önce bana...Six’e göndermek istediğinden emin olduğum bir mesaj gönderdin.”

Ah Tanrım, hayır. Doğruyu söyleyip söylemediğini kontrol etmek için hemen telefonumu aldım. Ne yazık ki, doğruyu söylüyordu. Telefonu yolcu koltuğuna atıp kollarımı direksiyonun üzerine koydum ve başımı dirseğime gömdüm. “Aman Tanrım,” diye homurdandım.

“Bana bak, Sky,” dedi. Ona aldırış etmeyip sihirli bir solucan deliğinin gelip beni bu utanç verici durumdan kurtarmasını bekledim. Yanağıma dokunduğunu ve yüzümü ona doğru çevirdiğini hissettim. İçtenlikle bana bakıyordu.

“Yarın gece ya da önümüzdeki sene, ne zaman olursa olsun, sana hayatının en güzel gecesi olacağına dair söz verebilirim. Bu kararı başkası için değil, kendin için aldığından emin ol, olur mu? Seni hep isteyeceğim ama beni istediğine yüzde yüz emin olana kadar sana sahip olmama izin vermeyeceğim. Şimdi hiçbir şey söyleme. Arkamı dönüp arabama gideceğim, aramızda böyle bir konuşma geçmemiş gibi yapabiliriz. Yoksa, kızarmana asla engel olamayabilirsin.” Pencereden içeri doğru uzanıp bana küçük bir öpücük verdi. “Çok sevimlisin, bunu biliyor musun? Ama telefonunu nasıl kullanman gerektiğini gerçekten öğrenmelisin.” Bana göz kırıp uzaklaştı. Başımı koltuk başlığına yaslayıp içimden kendime küftüm.

Teknolojiden nefret ediyordum.

Gecenin geri kalanını utanç verici mesajı aklımdan çıkarmak için bildiğim en iyi şeyi yaparak geçirdim. Karen’ın bir sonraki bit pazarına hazırlanmasına yardım ettim ve en

sonunda elektronik kitabımı alıp yatağıma girdim. Kitabı açar açmaz komodindeki cep telefonumun ışığı yandı.

Evine doğru yürüyorum. Geç olduğunu ve annenin evde olduğunu biliyorum, ama seni tekrar öpmek için yarına kadar bekleyemem. Pencereni kilitlemediğinden emin ol.

Mesajını okuduktan sonra yataktan fırlayıp yatak odasının kapısını kilitledim, neyse ki Karen iki saat önce yatmaya karar vermişti. Hemen banyoya gidip dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım ve sonra ışıkları kapatıp yatağıma döndüm. Gece yarısını geçiyordu ve daha önce Karen evdeyken gizlice odama hiç girmemişti. Gergindim, ama heyecan verici bir gerginlikti. Buraya geleceği için suçluluk duymuyor olmam Cehennem'e gideceğimin kanıtıydı. Çok kötü bir kız çocuğuydum.

Birkaç dakika sonra pencerem yukarı doğru kaydı ve içeri girdiğini duydum. Onu gördüğüm için o kadar heyecanlanmıştım ki, pencereye koşup kollarımı boynuna doladım ve sıçrayıp onu beni öperken tutmaya zorladım. Kalçalarımın sıkıca kavrayıp yatağıma doğru yürüdü ve beni yavaşça bıraktı.

“Sana da selam,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. Biraz yalpalıyordu, üzerime düşüp tekrar beni öptü. Ayakkabılarını çıkarmakta zorlanıyordu, sonra gülmeye başladı.

“Sarhoş musun?” diye sordum.

Parmaklarını dudaklarıma bastırıp gülmesine engel olmaya çalıştı, ama beceremedi. “Hayır. Evet.”

“Ne kadar sarhoş?”

Başını boynuma yaklaştırıp dudaklarını köprücük kemiğiminde hafifçe gezdirince içime bir sıcaklık yayıldı.

“Sana kötü şeyler yapmayı isteyecek kadar sarhoşum, ama sarhoşken yapmak isteyecek kadar sarhoş değilim,” dedi. “Ama *yaparsam*, yarın yaptıklarımı hatırlayacak kadar sarhoşum.”

Güldüm, cevabı kafamı tamamen karıştırırsa da, aynı zamanda beni tahrik etti. “Bu yüzden mi buraya kadar yürüdüñ? İçki içtiğın için mi?”

Kafasını salladı. “İyi geceler öpücüğü istediğim ve anahatarlarımı bulamadığım için buraya kadar yürüdüm, neyse ki. Ama seni öpmeyi çok istedim, bebeğim. Seni bu gece çok özledim.” Beni öptü, tadı limonata gibiydi.

“Neden limonata tadı alıyorum?”

Güldü. “Sadece süslü püslü kokteyller vardı. Süslü kız içkileriyle sarhoş oldum. Çok üzücü ve hiç çekici olmadığının farkındayım.”

“Ama tadın çok güzel,” dedim onu tekrar kendime doğru çekerek. İnleyerek kendini bana bastırdı ve dilini ağızıma soktu. Vücutlarımız yatakta buluşur buluşmaz geri çekilip doğrularak yatakta beni nefes nefese ve tek başıma bıraktı.

“Gitme vakti,” dedi. “Bunun sarhoşken varmak istemediğim bir yere gittiğini görebiliyorum. Yarın gece görüşürüz.”

Yataktan fırlayıp pencereye koşarak gitmesini engelledim. Önümde durup kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Kal,” dedim. “Lütfen. Yanımda uzan. Aramıza yastık koyarız, ayrıca sarhoş olduğun için seni baştan çıkarmayaçağıma söz veriyorum. Bir saat daha kal, henüz gitmeni istemiyorum.”

Hemen dönüp yatağı gitti. “Pekâlâ,” dedi sadece. Kendini yatağı atıp örtüleri altından çekti.

Çok kolay olmuştu.

Yatağa dönüp yanına uzandım. İkimiz de aramıza yastık yerleştirmedik. Aksine, kolumu göğsüne atıp bacaklarımı bacaklarına doladım.

“İyi geceler,” dedi saçlarımı okşayarak. Alnımı öpüp gözlerini kapattı. Başımı göğsüne koyup kalp atışlarını dinlemeye başladım. Birkaç dakika sonra, nefes alış ve kalp atışı düzene girdi ve uykuya daldı. Artık kolumu hissedemediğim için yavaşça üzerinden kaldırıp sessizce öteki tarafa döndüm. Yastığıma başımı koyar koymaz, kolunu belime dolayıp bacağını bacağımın üstüne attı. “Seni seviyorum, Hope (Umut),” diye mırıldandı.

Nefes al, Sky.

Nefes al.

O kadar zor değil.

Derin bir nefes al.

Gözlerimi sınıksıkı kapatıp kendimi az önce duyduğum şeyi duymadığıma ikna etmeye çalıştım. Ama net bir şekilde söylemişti. Ve bana başka birinin ismiyle hitap etmesine mi yoksa ilk kez *yaşamak* yerine *sevmek* sözcüğünü kullanmasına mı kalbimin daha çok kırıldığını bilmiyordum.

Ona doğru dönüp lanet olası yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. İçmişti ve bunu söylediği sırada yarı uykudaydı. Rüya görüyor olma ihtimali varken, bu kızın ona gerçekten bir şey ifade ettiğini düşünemezdim. Ama...Hope da kimdi? Ve neden onu seviyordu?

2 Şubat 1999 Salı

21:30

Terliyordum, çünkü örtünün altı çok sıcaktı, ama örtüyü başımdan aşağı indirmek istemiyordum. Kapı açılırsa örtünün üzerimde olup olmamasının öneminin olmayacağını biliyordum, ama örtünün altındayken kendimi güvende hissediyordum. Parmaklarımı dışarı çıkarıp örtünün gözlerimin önünde kalan kısmını kaldırdım. Her gece yaptığım gibi kapının koluna baktım.

Hareket etme. Hareket etme. Lütfen, hareket etme.

Odam hep çok sessizdir ve bundan nefret ederim. Bazen bazı sesler duyuyorum ve kapının kolunun hareket ettiğini sanıyorum, o zaman kalp atışlarım aniden hızlanıyor. Şu anda bile, kapının koluna bakarken kalbim inanılmaz derecede hızlı atıyordu ama gözlerimi oradan alamıyordum. Hareket etmesini istemiyordum.

O kapının açılmasını istemiyordum, istemiyordum.

Her şey çok sessizdi.

Çok sessiz.

Kapının kolu hareket etmiyordu.

*Kapının kolu kıvıldamadığı için kalp atışlarım yavaşladı.
Göz kapaklarım ağırlaştı ve en sonunda gözlerimi kapattım.
Bu gece kapının kolu hareket etmediği için çok mutluydum.
Çok sessizdi.
Çok sessiz.*

Ama sonra sessizlik bozuldu, çünkü kapının kolu hareket etti.

27 Ekim 2012 Cumartesi

Gecenin bir yarısı

“Sky.”

Üzerime bir ağırlık çökmüş gibi hissediyordum. Her şey çok ağırdı. Göğsümde hiçbir şey yoktu, ama daha önce hiç hissetmediğim bir baskı hissediyordum. Ve üzüntü. Büyük bir üzüntünün pençesindeyim ve sebebini bilmiyordum. Omuzlarım sarsılıyordu ve odanın bir yerinden hıçkırık sesi geliyordu. Kim ağlıyordu?

Ben mi ağlıyordum?

“Sky, uyan.”

Kollarını etrafımda hissettim. Yanağını yanağıma dayamıştı ve beni arkamdan tutarak sıkıca göğsüne bastırıyordu. Bileğinden tutup kolunu üzerimden kaldırdım. Yatakta doğrulup etrafıma baktım. Dışarısı karanlıktı. Anlamıyordum. Ağlıyordum.

Yanımda doğrulup beni kendine doğru çevirdi ve baş parmaklarıyla gözlerimi sildi.

“Beni korkutuyorsun, bebeğim.” Endişeli bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kontrolümü kazanmaya çalıştım, çünkü ne olduğunu anlamıyordum ve nefes alamıyordum. Ağladığımı duyabiliyordum ve bu yüzden nefes almakta güçlük çekiyordum.

Komodindeki saate baktım, sabahın üçüydü. Yavaş yavaş odaklanmaya başladım, ama...neden ağlıyordum?

“Neden ağlıyorsun, bebeğim?” diye sordu Holder. Beni kendine doğru çekmesine izin verdim. Bana güven veriyordu. Kollarının arasındayken kendimi güvende hissediyordum. Bana sarılıp sırtımı okşadı, arada sırada başımı öpüyordu. “Üzülme,” deyip durdu ve uzun bir süre bana sarıldı.

Göğsümdeki ağırlık yavaşça kalktı ve üzüntüm dindi, artık ağlamıyordum.

Ama korkuyordum, çünkü daha önce böyle bir şey olmamıştı. Hayatım boyunca böylesine dayanılmaz bir üzüntü hissetmemiştim, nasıl oluyordu da rüyadan daha gerçekçi geliyordu?

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Göğsünde kafamı salladım.

“Ne oldu?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Sanırım kötü bir rüya gördüm.”

“Anlatmak ister misin?” Saçlarımı okşadı.

Kafamı salladım. “Hayır. Hatırlamak istemiyorum.”

Bana uzunca bir süre sarıldıktan sonra alnımı öptü. “Yanımdan ayrılmak istemiyorum, ama gitmeliyim. Başını derde sokmak istemiyorum.”

Kafamı salladım, ama onu bırakmadım. Beni yalnız bırakmaması için ona yalvarmak istedim, ama çaresiz ve

korkmuş görünmek istemiyordum. Herkes kabus görürdü; neden bu şekilde tepki verdiğimi anlamıyordum.

“Uyu, Sky. Her şey yolunda, sadece kötü bir rüya gördün.”

Yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Dudaklarının alnıma değdiğini hissettim, ve sonra gitti.

27 Ekim 2012 Cumartesi

20:20

Galerinin otoparkında Breckin ve Max'e sarıldım. Sergi bitmişti. Holder ve ben onun evine gidiyorduk. Bu gece aramızda olacaklar yüzünden gergin olmam gerektiğini biliyordum, ama hiç gergin değildim. Ona dair her şey doğru geliyordu. Zihnimde tekrarlayıp durduğu cümle hariç.

Seni seviyorum, Hope.

Ona bunun ne demek olduğunu sormak istiyordum, ama doğru anı yakalayamıyordum. Sergi bu konuyu açmak için kesinlikle doğru yer değildi. Şimdi doğru an gibi görünüyordu, ama ağzımı açar açmaz kapatıyordum. Sanırım konuyu açmaktan çok kim olduğu ve ona ne ifade ettiği beni korkutuyordu. Ona bunu sormayı erteledikçe, gerçeği öğrenmem gecikecekti.

“Yiyecek bir şeyler almak ister misin?” diye sordu otoparktan çıkarken.

“Evet,” dedim hemen, düşüncelerimi bölmesi beni ra-

hatlattı. “Çeeseburger olabilir. Ve peynirli patates kızartması. Çikolata şuruplu süt de istiyorum.”

Gülüp elimi tuttu. “Biraz talepkâr mıyız, Prenses?”

Elini bırakıp yüzümü ona çevirdim. “Bana bu şekilde hitap etme,” diye çıkıştım.

Bana baktı, loş ışıktaki yüzümdeki öfkeyi görebildiğine emindim.

“Hey,” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla ve tekrar elimi tuttu. “Talepkâr olduğumu sanmıyorum, Sky. Şakaydı.”

Kafamı salladım. “Mesele o değil. Bana prenses deme. O kelimeden nefret ederim.”

Bana gözünün ucuyla baktıktan sonra tekrar yola döndü. “Pekâlâ.”

Camdan dışarı bakıp kelimayı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Takma isimlerden neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyordum, ama ediyordum. Ve az önce aşırı tepki verdiğimin farkındaydım, ama bana bir daha bu şekilde hitap edemezdi. Bana eski kız arkadaşının ismiyle de hitap etmemeliydi. Sky demeliydi...böylesi daha güvenliydi.

Sessizce ilerlemeye devam ettik ve o şekilde davrandığım için pişmanlığım giderek arttı. Bana prenses diye hitap etmesinden ziyade başka bir kızın ismiyle hitap ettiği için üzülmem gerekirdi. Asıl canımı sıkan konuyu açmaya korktuğum için sinirimi başka bir şeyden çıkarıyor gibiydim. Tek istediğim onunla sorunsuz bir gece geçirmektir. Başka bir gün ona Hope’un kim olduğunu sormak için yeterince zamanım olacaktı.

“Özür dilerim, Holder.”

Elimi sıkıp kucığına koydu, ama başka bir şey söylemedi.

Araba yoluna girince arabadan indim. Yiyecek bir şey-

ler almak için durmamıştık, ama şimdi bu konuyu açmak istemiyordum. Yolcu kapısında yanıma gelip kollarını bana doladı ve ona sarılarak karşılık verdim. Sırtımı kapıya yaslayana dek bana doğru ilerledi. Başımı omzuna koyup kokusunu içime çektim. Yolculuk sırasında aramızda beliren tuhaflık henüz geçmemişti, bu konuyu kafama takmadığımı bilmesi için rahatlatıcı bir şekilde ona sokuldu. Parmaklarını hafifçe kollarımda gezdirdikçe içim ürperiyordu.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Her zaman.”

İçini çekerek geri çekilip bana baktı. “Pazartesi günü seni korkuttum mu? Arabamdayken? Korkuttuysam, özür dilerim. Bana ne olduğunu anlamadım. Korkak değilim, yemin ederim. Les öldüğünden beri ağlamamıştım ve senin karşında ağlamayı hiç istemezdim.”

Tekrar başımı göğsüne yaslayıp ona sıkıca sarıldım. “Dün gece rüya gördükten sonra uyandığımı hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Beş yaşından beri ikinci kez ağladım. Birincisi bana kız kardeşinin başına gelenleri anlattığındaydı. Banyodayken ağladım. Bir damla gözyaşı dökmüş olsam da, ağladım sayılır. Sanırım birlikteyken duygularımız biraz baş edilmez hale geliyor ve ikimizi de *korkaklara* dönüştürüyor.”

Gülüp başımın tepesini öptü. “İçimde seni daha fazla yaşayamayacağıma dair bir his var.” Bana küçük bir öpücük daha verip elimi tuttu. “Evi gezmeye hazır mısınız?”

Onu evine doğru takip ettim, ama az önce söylediği beni yaşamayı bırakmak üzere olduğu gerçeği hâlâ aklımdaydı. Beni yaşamayı bırakırsa, bu beni seveceği anlamı-

na geliyordu. Az önce açıkça dile getirmeden de olsa bana aşık olduğunu itiraf etmişti. Bu itirafın en şaşırtıcı yanı ise hoşuma gitmiş olmasıydı.

İçeri girdik, evi beklediğim gibi değildi. Dışarıdan pek büyük görünmüyordu, ama bir antresi vardı. Normal evlerin antreleri olmazdı. Sağ taraftaki kemerli yol oturma odasına açılıyordu. Bütün duvarlar kitaplarla kaplıydı ve az önce ölüp Cennet'e gitmiş gibi hissediyordum kendimi. "Vay canına," dedim oturma odasındaki kitaplıkları süzerken. Her duvarda yerden tavana kadar kitapların istiflendiği raflar vardı.

"Evet," dedi. "Annem elektronik kitabın icat edilmesine hiç sevinmedi."

Güldüm. "Sanırım anneni şimdiden sevdim. Onunla ne zaman tanışacağım?"

Kafasını salladı. "Annemle kızları tanıştırmam." Sözleri kadar sesi de mesafeliydi, ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz beni incittiğini anladı ve suratı asıldı. Hemen yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Daha önce çıktığım kızlara benzediğini söylemiyorum. Kulağa bu şekilde gelmesini istemezdim."

Söylediklerini anlıyordum, ama bunca zamandır çıkmamıza rağmen, bunun annesiyle tanışmayı hak edeceğim kadar gerçek olduğuna ikna olmamış mıydı? Onun gözünde annesiyle tanışmayı hak edeceğim kadar gerçek olup olmayacağımızı merak ediyordum.

"Hope onunla tanıştı mı?" Bunu söylememem gerektiğini biliyordum, ama daha fazla içimde tutamazdım. Özellikle de "diğer kızlardan" bahsettiğini duyduktan sonra. Hayal görmüyordum; benden önce başkalarıyla çıktığını biliyordum. Ama bundan bahsetmesinden hoşlanmıyor-

dum. Onların isimleriyle bana hitap etmesi ise kabul edilemezdi.

“Ne?” dedi ellerini indirerek. Benden uzaklaştı. “Neden böyle söyledin?” Yüzünün rengi soldu ve böyle söylediğime pişman oldum.

“Boş ver. Önemi yok. Annenle tanışmak zorunda değilim.” Bu her neyse geçmesini istiyordum. Bu gece bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Evi gezmeye devam etmek ve bu konuşmayı tamamen unutmak istiyordum.

Ellerimi tutup aynı soruyu tekrar sordu. “Neden böyle söyledin, Sky? Neden o ismi söyledin?”

Kafamı salladım. “Sorun değil. Sarhoştun.”

Gözlerini kısarak bana baktı, bu konuşmadan kaçamayacağım belliydi. İçimi çekip istemeye istemeye pes ettim ve boğazımı temizledikten sonra konuşmaya başladım.

“Dün gece uykuya dalarken...bana beni sevdiğini söyledin. Ama bana Hope dedin, o nedenle *benimle* konuşmuyordun. Sarhoştun ve uykuya dalmak üzereydin, o yüzden bana açıklama yapmak zorunda değilsin.”

Ellerini saçlarına götürüp homurdandı. “Sky.” Bir adım öne çıkıp beni kollarına aldı. “Çok özür dilerim. Saçma bir rüya görmüş olmalıyım. Hope adında birini tanıımıyorum bile ve eğer düşündüğün buysa, bu isimde biriyle hiç çıkmadım. Böyle bir şey söylediğim için çok üzgünüm. Sarhoşken evine gelmemeliydim.” Bana baktı, içgüdülerim yalan söylediğini söylese de, gözleri tamamen içtendi. “Bana inanmalısın. Başka birine karşı hislerim olduğunu düşünmen beni çok üzer. Daha önce kimse için böyle hissetmemiştim.”

Ağızından çıkan her kelimededen içtenlik ve dürüstlük

akıyordu. Neden ağlayarak uyandığımı hatırlamadığım düşünülürse, uykusunda konuşmasının sebebinin rüya olması mümkün olabilirdi. Ve az önce söylediklerini duy-
mak aramızdaki şeylerin ne kadar ciddileştiğini gözler önüne seriyordu.

Ona bakıp söylediklerine bir tür karşılık vermeye hazırlandım. Dudaklarımı aralayıp kelimelerin çıkmasını bekledim, ama olmadı. Birden düşüncelerini düzene koyması için zamana ihtiyacı olan ben oldum.

Yanaklarımı tutmuş benden aramızdaki sessizliği bozmamı bekliyordu. Dudaklarımızın birbirine olan yakınlığı sabrını tüketti. “Seni öpmeliyim,” dedi özür dilercesine ve yüzümü yüzüne doğru çekti. Hâlâ antredeydik, ama her nasılsa çaba harcamadan beni kaldırıp yatak odasına çıkan merdivenlere koydu. Arkama yaslandım; dudaklarını tekrar dudaklarıma götürdü, eli başımın iki yanındaki ahşap basamakların üzerindeydi.

Pozisyonumuz sebebiyle dizini bacaklarımın arasına sokmak zorunda kaldı. Üzerimdeki elbise düşünüldüğünde, o kadar da önemsiz bir hareket sayılmazdı. Merdivenlerde bana sahip olması onun için çok kolay olurdu, ama bunu denemeden önce en azından odasına varmamızı umuyordum. Herhangi bir şey bekleyip beklemediğini merak ediyordum, özellikle de yanlışlıkla ona gönderdiğim mesajdan sonra. O bir erkekti, elbette bir şeyler bekliyor olmalıydı. Bakire olduğumu bilip bilmediğini merak ediyordum. Bakire olduğumu ona söylemeli miydim? Söylemeliydim. Muhtemelen anlamıştı.”

“Bakireyim,” diyiverdim dudaklarına doğru. Neden bunu aniden yüksek sesle dile getirdiğimi anlayamadım. Bir daha asla ağzımı açmamalıydım. Biri sesimi benden

almalıydı, çünkü görüşüne bakılırsa cinsel gardımı indirdiğimde dilime sahip çıkamıyordum.

Beni öpmeyi hemen bıraktı. Yavaşça geri çekilip gözlerime baktı. “Sky,” dedi doğrudan. “Seni öpüyorum, çünkü bazen seni öpmeden *duramıyorum*. Dudaklarının bana ne yaptığını biliyorsun. Başka bir şey beklemiyorum, tamam mı? Seni öptüğüm sürece, diğer şeyler bekleyebilir.” Saçlarımı kulaklarımın arkasına sokup bana içtenlikle baktı.

“Bilmen gerektiğini düşündüm. Bu gerçeği söylemek için daha iyi bir an seçmem gerekirdi, ama bazen bazı şeyleri düşünmeden söyleyiveriyorum. Bu çok kötü bir özellik ve en uygunsuz anlarda yapmaktan nefret ediyorum, utanç verici. Şimdi olduğu gibi.”

Gülüp kafasını salladı. “Hayır, bunu yapmayı bırakma. Düşünmeden konuşmana bayılıyorum. Uzun, gergin ve saçma sapan konuşmalarına da bayılıyorum. Çok çekici.”

Yüzüm kızardı. Çekici dendiğini duymak gerçekten... çekiciydi.

“Başka ne çekici biliyor musun?” dedi yine bana doğru yaklaşarak.

İfadesindeki muziplik utancımı hafifletti. “Ne?”

Sırıttı. “Film izlerken birbirimize dokunmamaya çalışmak.” Kalkıp beni de kaldırdıktan sonra üst kattaki odasına çıktık.

Kapıyı açıp önce o içeri girdi ve arkasına dönüp gözlerimi kapatmamı söyledi. Aksine, gözlerimi devirdim.

“Sürprizlerden hoşlanmam,” dedim.

“Hediyelerden ve bazı sevgi sözcüklerinden de hoşlanmıyorsun. Öğreniyorum ama bu sana göstermek istediğim çok hoş bir şey – senin için satın aldığım bir şey değil. O yüzden söylediğimi yap ve gözlerini kapat.”

İstedigini yapınca beni odaya çekti. Odasını şimdiden sevmiştim, çünkü onun gibi kokuyordu. Birkaç adım attıktan sonra ellerini omuzlarıma koydu. “Otur,” dedi beni aşağı doğru iterek. Yatağa benzer bir yere oturdum, sonra aniden sırt üstü uzandım, ayaklarımı havaya kaldırıyordu. “Gözlerini açma.”

Ayaklarımı yatağa çektiğini ve beni bir yastığa yerleştirdiğini hissettim. Yazlık elbisemi eteklerinden tutup aşağı doğru çekerek düzgün durduğundan emin oldu. “Bacaklarını kapatmalım. O şekilde sırt üstü yatarken kalçalarını göstermemelisin.”

Güldüm, ama gözlerimi açmadım. Birden dizleriyle beni ezmemeye özen göstererek üzerimde yavaşça ilerlemeye başladı. Yanımda yastığa yerleştiğini hissedebiliyordum. “Pekâlâ. Gözlerini aç ve vay canına demeye hazır ol.”

Korkuyordum. Yavaşça gözlerimi araladım. Neye baktığımı tahmin etmekten çekindim, çünkü neredeyse televizyona benzediğini düşünüyordum. Ama televizyonlar duvarda iki yüz santimetre karelik bir alanı kaplamazdı. Bu şey kocamandı. Uzaktan kumandayı doğrultunca ekran aydınlandı.

“Vay canına,” dedim, etkilenmişim. “Kocaman.”

“Öyle diyeceğini biliyordum.”

Yan tarafına dirseğimi geçirince güldü. Kumandaki tekrar televizyona doğrulttu. “En sevdiğin film ne? Netflix var.”

Başımı ona doğru çevirdim. “Net ne?”

Gülerek hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını salladı. “Teknolojik anlamda engelli olduğunu unutup duruyorum. Elektronik kitaba benziyor, ama kitaplar yerine film-

ler ve televizyon programları var. Bir tuşa basarak istediğin her şeyi izleyebilirsin.”

“Reklamlar var mı?”

“Hayır,” dedi gururla. “Peki ne izlemek istiyorsun?”

“*Ahmak* var mı? O filme bayılırım.”

Kolu göğsüne düştü ve güç tuşuna basarak televizyonu kapattı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra iştirilebilir bir şekilde içini çekti. Uzanıp kumandayı komodinine bıraktı ve sonra bana doğru döndü. “Artık televizyon izlemek istemiyorum.”

Dudaklarını mı büküyordu? Ne söylemiştim ki?

“Pekâlâ. *Ahmak*’ı izlemek zorunda değiliz. Başka bir şey seç, seni koca bebek.” Güldüm.

Anlamsızca bana bakmaya devam ettiği birkaç dakika boyunca cevap vermedi. Elini kaldırıp karnımın üzerinden geçirerek bileğimden sıkıca tuttu ve sonra beni kendisine doğru çekti. “Biliyor musun,” dedi gözlerini kısıp dikkatle gözlerini vücudumda gezdirerek. Parmağıyla elbisemin desenini takip etti ve hafifçe karnımı okşadı. “Bu elbisenin üzerimdeki etkisine dayanabilirim.” Gözlerini karnımdan ayırıp dudaklarıma götürdü. “Öpmediğim anlarda bile sürekli dudaklarına bakmak zorunda olmaya katlanabilirim. Kahkahanın sesine ve dudaklarımı dudaklarına götürüp hepsini içime çekmek istememe katlanabilirim.”

Dudakları dudaklarıma yaklaşıyordu, sesinin şiirsel bir tanrı oktavına düşmesi kalbimin göğsümde çılgınca atmasına neden oldu. Dudaklarını yanağıma götürüp hafifçe öptü, ılık nefesi konuşurken tenime vuruyordu. “Bir ay boyunca ilk öpücüğümüzü, bana ne hissettirdiğini, *sesini* ve dudaklarımız buluşmadan önce bana bakışını milyonlarca kez aklımdan geçirmiş olmaya bile dayanabilirim.”

Üzerime çıkıp ellerimi başımın üstüne götürdü ve sıkıca orada tuttu. Ağzından çıkan her kelime benim için önemliydi, şu an yaptığı şey her neyse tek saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Üzerime çıkıp ağırlığını dizlerine verdi. “Ama neye dayanamam, biliyor musun, Sky? Beni çıldırtan, ellerimi ve dudaklarımı her yanında gezdirmek istememe neden olan şey ne biliyor musun? Az önce *Ahmak*’ın en sevdiğin film olduğunu söylemiş olman. İşte *bu*.” Dudaklarımız birbirine değene dek ağzını bana yaklaştırdı. “Bu inanılmaz derecede çekici ve şimdi öpüşmemiz gerektiğine eminim.”

Şakacılığı beni güldürdü ve baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarına doğru fısıldadım. “Bu yağ tenekelerinden nefret ediyor.”

İnleyip beni öptü, sonra geri çekildi. “Tekrar yap. Lütfen. Filmden alıntı yaptığını duymak seni öpmekten daha çekici.”

Güldüm ve bir alıntı daha yaptım. “O yağ tenekelerinden uzak dur!”

Şakacı bir şekilde kulağıma doğru inledi. “İşte benim kızım. Bir tane daha. Bir tane daha alıntı yap.”

“Tek ihtiyacım olan bu,” dedim sataşarak. “Küllük, pinpon raketi, kumanda ve lamba...*tüm* ihtiyacım olan bunlar. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok, hem de hiç.”

Kahkaha attı. Six ve ben birçok kez gece uyumayıp bu filmi izlediğimiz için çok daha fazla alıntı yapabileceğimi bilse şaşırırdı.

“*Tek* ihtiyacın olan bu mu?” dedi Holder. “Bundan emin misin, Sky?” Sesi sakın ve kışkırtıcıydı, şu an ayakta olsaydım, iç çamaşırım hiç şüphesiz yere inmiş olurdu.

Kafamı salladım ve gülümsemem kayboldu. “Sen,” diye

fısıldadım. “Lambaya, küllüğe, pinpon raketine, kumandaya ve...*sana* ihtiyacım var. Tüm ihtiyacım olan bunlar.”

Güldü, ama kahkahası hemen dindi ve gözlerini yine dudaklarıma dikti. Dikkatle gözden geçirdi, bir saat boyunca yapacağı şeyleri planlıyor olmalıydı. “Seni öpmeliyim.” Dudaklarımız birleşti ve o an, gerçekten de, *tek* ihtiyacım olan şey oydu.

Elleri ve dizlerinin üzerinde doğrulup tutkulu bir şekilde beni öpmeye başladı, ama ağırlığını üzerime vermesini istiyordum. Ellerim hâlâ başımın üstündeydi ve bana bu şekilde sataştığı sürece dudaklarım işe yaramazdı. Elimden gelen tek şey ayağımı kaldırıp dizini altından itmektir, o yüzden öyle yaptım.

Vücudu üzerime düşer düşmez nefesimi tuttum. Yüksek sesle. Bacağımı kaldırınca elbisemin eteğinin yukarı doğru kayacağını düşünememiştim. Fazlasıyla yukarı. Kot pantolonunun sert kumaşıyla birleşince ortaya nefesimi tutmama degecek bir kombinasyon çıkmıştı.

“Vay canına, Sky,” dedi dudaklarımın tadını çıkardığı nefes nefese anların arasında. Şimdiden nefes nefeseydi ve başlayalı henüz bir dakika olmuştu. “Tanrım, inanılmazsın. Bu elbiseyi giydiğin için teşekkür ederim.” Dudaklarıma doğru gelişigüzel bir şeyler söyleyerek beni öpüyordu. “Çok...” Ağzımı öptükten sonra dudaklarını çeneme indirip boynuma doğru ilerledi. “Çok beğendim. Elbiseni.” Ağır ağır nefes almaya başladığı için söylediklerini doğru düzgün anlamıyordum. Yatakta aşağıya doğru kayarak boynumun başlangıcını öptü. Daha rahat öpmesi için başımı geriye attım, çünkü dudakları şu an her yerimi keşfe çıkabilirdi. Ağzını göğsüme doğru indirebilmek için ellerimi bıraktı. Ellerinden birini üst bacağıma koyup

elbisemi yavaşça yukarı itti. Kalçamın üst kısmına varınca eli durdu ve sanki parmaklarının daha fazla ileri gitmesini istemiyormuş gibi hafifçe sıkı.

Altında kıvrandım, elini nereye götürmek istiyorsa götürmesi için onu yönlendirmeye çalıştığımı anlamasını umdum. Tereddüt etmesini ya da daha ileri gitmek istemediğimi düşünmesini istemiyordum. Sadece ne yapmak istiyorsa onu yapmasını istiyordum, çünkü buna ihtiyacım vardı. Bu gece mümkün olduğunca çok ilki fethetmesini istiyordum, çünkü aniden ağgözlü hissetmeye başlamıştım kendimi ve hepsini geride bırakmasını istiyordum.

Verdiğim fiziksel ipuçlarından yola çıkıp elini kalçamın iç kısmına doğru götürdü. Bana dokunuyor olması bile belimden aşağıdaki tüm kasların kasılması için yeterliydi. Dudakları nihayet boğazımdan göğsüme indi. Bir sonraki adımın elbisemin altına ulaşabilmesi için onu tamamen çıkarmak olduğunu düşündüm, ama bu diğer elini kullanmasını gerektirirdi ve şu an bulunduğu yerden son derece memnundum. Birkaç santim daha yukarda olabilirdi, ama daha fazla ileri gitmesini kesinlikle istemiyordum.

Ellerimi yüzüne götürüp onu beni daha sertçe öpmeye zorladıktan sonra sırtına indirdim.

Üzerinde hâlâ tişörtü vardı.

Bu hiç iyi değildi.

Karnına ulaşip tişörtünü başından çekerek çıkardım, ama bunu yaparken elini kalçamdan çekmesi gerekeceğini düşünmedim. Biraz sızlanmış olabilirim, çünkü sırtıp ağzımın kenarını öptü.

Göz gözeydik ve parmak uçlarıyla hafifçe yüzümü okuyor, her yanına dokunuyordu. Başını eğip dudaklarımın kenarına öpücükler kondururken bile bakışlarını asla

kaçırmadı. Bana bakış tarzı...bu düşünceyi tamamlamak için gerekli sıfatı aradım, ama bulamadım. *Hissetmemi* sağlıyordu. Herhangi bir şey hissedip hissetmediğimi umursayan tek çocuk oydu ve sırf bu sebepten kalbimin küçük bir parçasını çalmasına izin verdim. Ama bana yeterli gelmiyordu, o yüzden birden ona kalbimi *tamamen* vermek istedim.

“Holder.” Nefesimi verdim. Elini belime doğru çıkarıp bana yaklaştı.

“Sky,” dedi ses tonumu taklit ederek. Ağzı dudaklarıma ulaştı ve dilini içeri soktu. Tatlı ve sıcaktı, en son tadına baktığımdan bu yana çok fazla zaman geçmediğini biliyordum, ama özlemiştim. Elleri başımın iki yanındaydı; elleri ve vücuduyla bana dokunmamaya özen gösteriyordu. Sadece dudaklarını kullanıyordu.

“Holder,” dedim geri çekilirken. Elimi yanağına koydum. “İstiyorum. Bu gece. Şimdi.”

İfadesi değişmedi. Beni duymamış gibi bana bakmaya devam etti. Belki de beni *duymamıştı*, çünkü teklifimi henüz kabul etmemişti.

“Sky...” Sesi tereddüt doluydu. “Yapmak zorunda değiliz. İstedığinin bu olduğuna emin olmanı istiyorum. Tamam mı?” Yanağını okşadı. “Hiçbir şey için acele etmeni istemiyorum.”

“Bunu biliyorum. Ama sana bunu istediğimi söyledim. Daha önce başka biriyle yapmayı istememiştim, ama seninle yapmak istiyorum.”

Gözlerini gözlerime dikti ve söylediğim her kelimeyi dikkatle dinledi. Ya duyduklarına inanamıyordu ya da şoke olmuştu, ikisi de bana yardımcı olmuyordu. Ellerimi ya-

naklarına koyup dudaklarını kendime doğru yaklaştırdım. “Evet demiyorum, Holder. *Lütfen* diyorum.”

Bunun üzerine dudaklarını bana yapıştırıp inledi. Sesin göğsünün derinliklerinden geldiğini duymak kararımı pekiştirdi. Onu istiyordum ve onu şimdi istiyordum.

“Bunu gerçekten yapacak mıyız?” dedi dudaklarıma doğru, hâlâ beni çılgınca öpüyordu.

“Evet. Gerçekten yapacağız. Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Eli bacağımanın üst kısmına kaydı, sonra kalçamın ve iç çamaşırımın arasına sokup aşağı çekmeye başladı.

“Ama önce bana bir söz vermeni istiyorum,” dedim.

Beni hafifçe öptükten sonra elini iç çamaşırımdan çekip (lanet olsun) kafasını salladı. “Ne istersen, bebeğim.”

Elini tutup tekrar kalçama koydum. “İlkler tarihindeki en müthiş ilk rekorunu kıracağımıza söz veriyorsan bunu yapmak istiyorum.”

Sırıttı. “Söz konusu sen ve ben olduğumuzda, Sky... inan bana asla azla yetinmeyiz.”

Kolunu sırtımın altına sokup beni kendine doğru yukarı çekti. Ellerini koluma götürdü ve parmaklarını elbisemin ince askılarına geçirip omuzlarımdan aşağı indirdi. Gözlerimi sıkıca kapatıp yanağımı yanağına dayadım ve saçlarını okşadım. Dudaklarından önce nefesinin omzuma değdiğini hissedebiliyordum. Hafifçe öptü, ama tek bir öpücükle vücudumun her yanını ateşledi.

“Çıkartıyorum,” dedi.

Gözlerim hâlâ kapalıydı ve elbisemi çıkaracağını mı söylüyordu yoksa çıkarmak için izin mi istiyordu anlamadım, ama yine de kafamı salladım. Elbisemi başımın üzerinden çıkardı – dokunuşunun altında çıplak tenim ürper-

di. Beni yavaşça yastığa yatırınca gözlerimi açıp ona baktım ve güzelliğine hayran kaldım. Birkaç saniye boyunca dikkatle bana baktıktan sonra bakışları belimin etrafındaki eline odaklandı.

Yavaşça vücudumu süzmeye başladı. “Vay canına, Sky.” Elini karnımda gezdirdikten sonra eğilip şefkatle öptü. “İnanılmazsın.”

Daha önce hiç kimsenin karşısında böylesine çıplak kalmamıştım, ama bana hayranlıkla bakması karşısında çıplak olmayı istememe neden oluyordu. Elini sutyenime götürüp baş parmağını altında gezdirince dudaklarımın aralanmasına ve gözlerimin tekrar kapanmasına neden oldu.

Aman Tanrım, onu istiyordum. Hem de çok.

Yüzünü tutup kendime doğru yaklaştırdım ve bacaklarımı kalçalarına doladım. İnleyip elini sutyenimden çekerek tekrar belime indirdi. İç çamaşırımı aşağı doğru indirince tamamen çıkarabilmesi için bacaklarımı çözmek zorunda kaldım. Onu sutyenim takip etti ve tüm kıyafetlerimi çıkarınca, bacaklarını yatağın dışına çıkarıp yarı doğruldu ve üzerime doğru eğildi. Hâlâ yüzünü tutuyordum ve pantolonunu çıkarırken deli gibi öpüşüyorduk, sonra yatağa girip ağırlığını üzerime verdi. İlk kez tenlerimiz değiyordu, birbirimize o kadar yakındık ki aramızdan hava bile geçemezdi ama buna rağmen yeterince yakın değilmişiz gibi hissediyordum. Yatağın üzerinde uzanıp komodini yokladı. Çekmeceden bir prezervatif çıkarıp yatağa bıraktıktan sonra ağırlığını tekrar üzerime verdi. Sertliği ve ağırlığı bacaklarımı daha çok açmama neden oldu. Karnın boşluğumdaki beklentinin dehşete dönüştüğünü fark edince suratımı buruşturdum.

Ve mide bulantısına.

Ve korkuya.

Kalbim hızla atmaya ve nefesim daralmaya başladı. Eli-
ni yatağın üzerinde gezdirerek prezervatifi ararken gözyaş-
larım gözlerime batıyordu. Buldu; açtığını duydum, ama
gözlerim sımsıkı kapalıydı. Geri çekilip dizlerinin üzerin-
de doğrulduğunu hissettim. Taktığını ve sırada ne olduğu-
nu biliyordum. Nasıl bir his olduğunu, ne kadar acı verdi-
ğini ve bittiğinde ağlayacağımı biliyordum.

*Ama nereden biliyordum? Bunu daha önce hiç yapmadıysam,
nasıl biliyordum?*

Bacaklarımın arasında tekrar yerini aldığında dudak-
larım titremeye başladı. Korkumu ortadan kaldıracak bir
şey düşünmeye çalıştım ve paniğimi dindirmek amacıyla
gökyüzünü, yıldızları ve ne kadar güzel olduklarını göz-
lerimin önüne getirdim. Ne olursa olsun gökyüzünün ne
kadar güzel olduğunu hatırlarsam, bunu düşünebilir ve
bunun ne kadar çirkin olduğunu unutabilirdim. Gözlerimi
açmak istemiyordum, o yüzden içimden saymaya başla-
dım. Yatağımın üstündeki yıldızları gözlerimin önüne ge-
tirdim ve en alttaki yıldız kümesinden başlayarak yukarı
doğru çıktım.

Bir, iki, üç...

Saydım, saydım, saydım.

Yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört...

Nefesimi tutup odaklandım, sadece yıldızlara odaklan-
dım.

Elli yedi, elli sekiz, elli dokuz...

İşini bitirmiş olmasını istiyordum. Üzerimden kalkma-
sını istiyordum.

Yetmiş bir, yetmiş iki, yetmiş –

“Lanet olsun, Sky!” diye bağırdı Holder. Kolumu göz-

lerimden çekiyordu. Beni bakmaya zorlamasını istemiyordum, o yüzden her şeyin karanlık kalması ve saymaya devam etmem için kolumu gözlerimin üstünde tuttum.

Aniden sırtım yataktan yükseldi, başım artık yastığın üzerinde değildi. Kollarım gevşekti ve o beni sıkıca tutuyordu, ama hareket edemiyordum. Kollarımda derman kalmadı, şiddetli bir şekilde hıçkırıyordum. Deli gibi ağlarken beni hareket ettirdi, nedenini anlamadığım için gözlerimi açtım. İleri ve geriye doğru hareket ediyordum, bir an işinin bitmediğini düşünerek panikleyip gözlerimi kapattım. Ama etrafımdaki örtüleri hissedebiliyordum, kolu sırtımı sıkıyor, eliyle saçlarımı düzeltirken kulağıma bir şeyler fısıldıyordu.

“Bebeğim, bir şey yok.” Dudaklarını saçlarıma bastırıp beni kucagında salladı. Tekrar gözlerimi açtığımda gözyaşlarım görüş alanımı bulandırdı. “Özür dilerim, Sky. Çok özür dilerim.”

Beni kucagında sallarken başımın yan tarafını tekrar tekrar öpüp bana üzgün olduğunu söyleyip durdu. Bir şey yüzünden özür diliyordu. Bu kez onu affetmemi istediği bir şey yüzünden.

Geri çekilince gözlerimi açtığımı gördü. Gözleri kıpkırmızıydı ama ağlamıyordu. Yine de titriyordu. Belki de titreyen bendim. Sanırım ikimiz de titriyorduk.

Gözlerimin içinde bir şey arıyordu. Beni arıyordu. Kollarında rahatlamaya başladım, çünkü kollarını bana doladığında, dünyanın kenarından düşüyormuş gibi hissetmiyordum kendimi. “Ne oldu?” diye sordum. Bunun nereden çıktığını anlamamıştım.

Kafasını salladı, gözleri üzüntü, korku ve pişmanlık doluydu. “Bilmiyorum. Birden saymaya, ağlamaya ve sonra

titremeye başlayınca seni durdurmaya çalıştım, Sky. Ama durmadın. Dehşete kapılmış gibiydin. Ne yaptım? Söyle bana bebeğim, çünkü çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Ne yaptım sana?”

Kafamı salladım, çünkü cevabını bilmiyordum.

Suratını buruşturup alnını alnıma dayadı. “Çok özür dilerim. Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Az önce ne olduğunu bilmiyorum, ama henüz hazır değilsin, tamam mı?”

Henüz hazır değil miyim?

“Öyleyse...birlikte olmadık mı?”

Elleri gevşedi, tüm tavrının değiştiğini hissettim. Gözlerinde yenilgiden başka bir şey yoktu. Kaşlarını çatıp yanaklarımı tuttu. “Nereye gittin, Sky?”

Şaşkınlıkla kafamı salladım. “Buradayım. Seni dinliyorum.”

“Hayır, daha öncesini kastettim. Nereye gitin? Burada benimle birlikte değildin, çünkü hayır, hiçbir şey olmadı. Yüzünden ters giden bir şeylerin olduğunu anladım ve hiçbir şey yapmadım. Şimdi zihninde nereye gittiğini iyice düşünmelisin, çünkü panikledin. Kendini kaybettin, oraya bir daha gitmeyeceğinden emin olmak için seni oraya neyin götürdüğünü bilmeliyim.”

Alnımı öpüp sırtıma koyduğu kolunu çekti. Kalkıp kot pantolonunu giydi ve sonra elbisemi yerden aldı. Silkeleyip ters çevirdi ve bana doğru yürüyüp elbisemi başımdan geçirdi. Kollarımı kaldırıp elbisemi giymeme yardım etti ve belime kadar çekip üzerimi örttü. “Sana su getireceğim. Hemen dönerim.” Hafifçe dudaklarımdan öptü, sanki bana tekrar dokunmaya korkuyormuş gibiydi. Odadan çıktıktan sonra başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Az önce ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama onu kaybetmekten korktuğumu hissedebiliyordum. En samimi şeylerden birini bir felakete dönüştürmüştüm. Yanlış bir şey yapmış gibi ona kendisini değersiz hissettirmiştim ve şimdi bu yüzden kendini kötü hissediyordu. Herhalde gitmemi istiyor olmalıydı, bu yüzden onu suçlayamazdım. Ben de kendimden kaçmak istiyordum.

Örtüleri üzerimden itip doğrulduktan sonra elbisemi aşağı çektim. İç çamaşırımı arama zahmetine girmedim. Banyoya gidip kendime çekidüzen vermeliydim, böylece beni evime bırakabilirdi. Bu hafta sonu ikinci kez gözyaşlarına boğuluyordum ve sebebini bile bilmiyordum – ve iki kez beni kurtarmak zorunda kalmıştı. Aynı şeyi ona bir kez daha yapamazdım.

Banyoyu aradığım sırada merdivenlerin yanından geçerken tırabzanın üstünden mutfığa doğru baktım. Dirseklerini tezgâha koyup yüzünü ellerine gömmüştü. Perişan ve üzgün bir şekilde orada öylece duruyordu. Ona daha fazla bakamazdım, o yüzden banyo olduğunu düşündüğüm sağ tarafımdaki kapıyı açtım.

Değildi.

Lesslie'nin odasıydı. Kapıyı kapatmak üzereyken vazgeçtim. Aksine tamamen açıp içeri girdim ve arkamdan kapattım. Banyoda, yatak odasında ya da giysi dolabında olup olmamam umurunda değildi...sadece sessizliğe ve huzura ihtiyacım vardı. Bana ne oluyorsa kendimi toparlamalıydim. Aklımı kaçırıyor *olabileceğimi* düşünmeye başlamıştım. Daha önce bu şekilde kendimden geçmemiştim ve bu beni korkutuyordu. Ellerim hâlâ titriyordu, o yüzden ellerimi önümde kenetleyip sakinleşmek için başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Etrafıma bakındım ve yatak odasını nedense rahatsızlık verici buldum. Yatak toplanmamıştı ve bu bana tuhaf geldi. Holder'ın evi pırıl pırıldı, ama Lesslie'nin yatağı toplanmamıştı. Odanın ortasında yerde bir kot pantolonu vardı ve sanki yeni çıkarmış gibi duruyordu. Oda tipik bir genç kız odasına benziyordu. Tuvalet masasında makyaj malzemeleri ve komodinde bir iPod vardı. Hâlâ burada yaşıyormuş gibi görünüyordu. Odasına bakılırsa, gitmiş gibi görünmüyordu. Öldüğünden beri kimsenin eşyalarına dokunmadığı belliydi. Fotoğrafları hâlâ duvarlarda ve tuvalet aynasının kenarında asılıydı. Bütün giysileri hâlâ dolabında ve bir kısmı ise dolabın zeminindeydi. Holder onun ölümünün üzerinden bir seneden fazla bir süre geçtiğini söylemişti ve ailesinden hiç kimsenin bunu henüz kabul etmediğine bahse girebilirdim.

Burada olmak ürkütücüydü, ama az önce bana olanlara odaklanmamamı sağlıyordu. Yatağa doğru yürüyüp dururken asılı olan fotoğraflara baktım. Çoğu Lesslie'nin arkadaşlarıyla çekilen fotoğraflarıydı, birkaç tane Holder'ın ve birkaç tane de birlikte çekilen fotoğrafları vardı. Koyu kahverengi saçları ve yoğun, kristal mavisi gözleriyle Holder'a çok benziyordu. Beni en çok şaşırtan şey ise ne kadar mutlu göründüğüydü. Her fotoğrafta oldukça memnun ve hayat dolu görünüyordu, aklından neler geçtiğini hayal etmek çok zordu. Kendisini ne kadar yalnız hissettiğini Holder'ın anlamamış olmasına şaşırmamak gerekirdi. Muhtemelen kimsenin bilmesine izin vermemişti.

Komodinde duran ters çevrilmiş fotoğrafı elime aldım. Ters çevirince nefesim kesildi. Grayson'ı yanağından öperken çekilmiş, sarmaş dolaş oldukları bir fotoğraftı. Fotoğraf beni o kadar şaşırttı ki, düşüncelerimi toplamak

için yatağa oturmak zorunda kaldım. Holder bu yüzden mi ondan bu kadar nefret ediyordu? Bu yüzden mi Grayson'ın bana dokumasını istemiyordu? Yaptığı şey yüzünden Grayson'ı suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum.

Fotoğraf elimde, yatakta otururken yatak odasının kapısı açıldı. Holder kapının kenarından baktı. "Ne yapıyorsunuz?" Burada olmama kızmış görünmüyordu. Ama rahatsız görünüyordu, muhtemelen az önce ona hissettirdiklerimden kaynaklanan bir tepkiydi.

"Banyoyu arıyordum," dedim kısık bir sesle. "Özür dilerim. Sadece yalnız kalmak istedim."

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirirken odaya göz gezdirdi. Benim gibi o da her şeye dikkatle bakıyordu. Sanki ilk kez görüyormuş gibi.

"Kimse buraya girmedi mi? O öldüğünden beri..."

"Hayır," dedi hemen. "Ne anlamı var ki? Gitti."

Kafamı salladıktan sonra Lesslie ve Grayson'ın fotoğrafını bıraktığı gibi ters bir şekilde komodeye koydum. "Onunla çıkıyor muydu?"

Tereddüt eder gibi odaya girip yatağa doğru yürüdü. Yanıma oturup dirseklerini dizlerine koydu ve ellerini önünde birleştirdi. Soruma hemen cevap vermeyip yavaşça etrafına baktı. Sonra bana baktı ve kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine doğru çekti. Burada yanımda oturuyor olması ve bana hâlâ sarılmak istemesi gözyaşlarına boğulmayı istememe neden oluyordu.

"İntihar etmeden bir gece önce ondan ayrıldı," dedi kısık bir sesle.

Nefesimi tutmamaya çalıştım ama söylediklerine çok şaşırmıştım. "İntihar etmesinin sebebinin o olduğunu mu

düşünüyorsun? Bu yüzden mi ondan bu kadar nefret ediyorsun?”

Kafasını salladı. “Lesslie’den ayrılmadan önce de ondan nefret ediyordum. Ona çok çektiydi, Sky. Ve hayır, bu yüzden intihar ettiğini sanmıyorum. Uzun zamandır yapmak istediği bir şeye karar vermesinde etkili olmuş olabilir. Grayson’la tanışmadan önce de sorunları vardı. O yüzden onu suçlamıyorum. Hiç suçlamadım.” Kalkıp elimi tuttu. “Gel. Artık burada durmak istemiyorum.”

Odaya son kez baktıktan sonra kalkıp onu takip ettim. Ama kapıya varmadan durdum. Arkasına dönüp tuvalet masasındaki fotoğraflara bakmamı izledi. Holder ve Lesslie’nin çocukken çekilen çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Elime alıp incelemek için yaklaştırdım. Bu kadar küçük halini görmek gülümsememe neden oldu. İkisinin de bu kadar ufak hallerini görmek...dinlendiriciydi. Hayatın çirkin gerçekleri karşlarına çıkmadan önce masumiyetlerini görmek gibiydi. Beyaz çerçeveli bir evin önündeydiler ve Holder kolunu boynuna dolamış, onu sıkıyordu. Lesslie ise kolunu onun beline dolamıştı, ikisi de kameraya gülümsüyorlardı.

Gözlerim fotoğrafta arkalarında bulunan eve kaydı. Sarı boyalı beyaz çerçeveli bir evdi ve evin içi görülseydi, oturma odasının iki farklı yeşil tonunda boyalı olduğu fark edilebilirdi.

Aniden gözlerimi kapattım. *Bunu nereden biliyordum? Oturma odasının rengini nereden biliyordum?*

Ellerim titremeye başladı, nefes almaya çalıştım, ama yapamadım. Bu evi nereden biliyordum? Birden bu fotoğraftaki çocukları tanıdığım gibi evi de tanıgımı fark ettim. Evin arkasında yeşil ve beyaz bir salıncak seti olduğunu

nereden biliyordum? Ve salıncak setinden üç metre ötede bir keresinde Lesslie'nin kedisi içine düştüğü için sürekli kapalı kalması gereken kurumuş bir kuyu olduğunu?

“İyi misin?” dedi Holder. Fotoğrafi elimden almaya çalıştı ama fotoğrafı elinden kaptım ve ona baktım. Endişeli görünüyordu, bana doğru bir adım attı. Ben ise bir adım geri çekildim.

Onu nereden tanıyordum?

Lesslie'yi nereden tanıyordum?

Neden onları özlediğimi hissediyordum? Kafamı salladım, önce fotoğrafa sonra Holder'a baktım ve sonra tekrar fotoğrafa döndüm. Bu kez gözüme Lesslie'nin bileği takıldı. Kolunda bir bileklik vardı. Benimkine benzer bir bileklik.

Ona bunu sormak istedim, ama yapamadım. Denedim, ama sesimi çıkaramayınca fotoğrafı kaldırdım. Kafasını salladı ve içi parçalanıyormuş gibi suratını astı. “Sky, hayır,” dedi yalvarırcasına.

“Nasıl?” Sesim titredi, güçlükle çıkıyordu. Elimdeki fotoğrafa tekrar baktım. “Bir salıncak seti var. Ve bir de kuyu. Ve...kediniz. Kuyuda mahsur kalmıştı.” Bakışlarımı ona çevirdim, düşüncelerim birbirini kovalıyordu. “Holder, o oturma odasını biliyorum. Oturma odası yeşil ve mutfakta bize çok yüksek gelen bir tezgâh vardı ve...annen. Annenin adı Berth.” Durup derin bir nefes aldım, çünkü anılarım durmak bilmiyordu. Onları durduramıyor ve nefes alamıyordum. “Holder...annenin adı Berth mi?”

Holder suratını buruşturup elini saçlarının arasında geçirdi. “Sky...” dedi. Bana bakamıyordu bile. Yüzünde üzgün ve şaşkın bir ifade vardı...bunca zamandır bana ya-

lan söylemişti. Benden gizlediği bir şey vardı ve bana söylemeye korkuyordu.

Beni tanıyordu. Nasıl oluyordu da beni tanıyordu ve neden bana bunu söylememiştir?

Birden midemin bulandığını hissettim. Yanından geçip koridordaki kapılardan birini açtım, neyse ki banyo kapısı çıktı. Kapıyı kilitleyip çerçeveli fotoğrafı lavabo tezgâhına attıktan sonra yere çöktüm.

Görüntüler ve anılar set kapakları kaldırılmış gibi zihnime hücum ediyordu. Holder'a, Lesslie'ye ve üçümüze dair anılar. Birlikte oyun oynadığım, evlerinde akşam yemeği yediğim ve Lesslie'yle ayrılmaz olduğumuz günlere ait anılar. Onu seviyordum. Çok küçüktüm, onları nasıl tanıdığımı bilmiyordum, ama onları seviyordum. İkisini de. Anılarım küçük bir kızken tanıdığım ve sevdiğim Lesslie'nin artık olmadığını bilmenin acısıyla birleşti. Birden artık aramızda olmadığı için üzgün ve sıkın hissettim kendimi, ama kendi adıma değil. Sky için değil. Eskiden olduğum kız adına üzgündüm ve nedense Lesslie'yi kaybetmesinin üzüntüsü bende vücut buluyordu.

Nasıl anlamamıştım? Onu ilk gördüğümde nasıl hatırlamamıştım?

“Sky, kapıyı aç. Lütfen.”

Duvara sırtımı verdim. Bu çok fazlaydı. Anılar, duygular ve üzüntü...hepsini aynı anda hissetmek çok fazlaydı.

“Bebeğim, lütfen. Konuşmalıyız ve bunu buradan yapamam. Lütfen, kapıyı aç.”

Biliyordu. Beni markette ilk gördüğü günden beri biliyordu. Ve bilekliğimi gördüğünde...onu Lesslie'den aldığımı biliyordu. Taktığımı görünce anlamıştı.

Acımın ve şaşkınlığımın yerini çok geçmeden öfke aldı

ve yerden kalkıp hızla banyonun kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı ardına kadar açtım. Elleri kapı çerçevesinin iki yanındaydı ve gözlerini bana dikmişti, ama kim olduğunu bilmiyordum. Artık aramızda neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmiyordum. Hislerinin benimle geçirdiği döneme mi yoksa eskiden olduğum kızla yaşadığı hayata mı ait olduğunu bilmiyordum.

Bilmem gerekiyordu. Onun kim olduğunu bilmeliydim. Kim *olduğumu*. Korkumu gömüp cevabını bilmekten korktuğum soruyu sordum. “Hope kim?”

Sert ifadesi değişmedi, daha yüksek bir sesle tekrar sordum.

“Lanet olası Hope kim?”

Gözlerini benden ayırmıyordu ve elleri kapının çerçevesindeydi, ama bana cevap veremiyordu. Nedense bilmemi istemiyordu. Kim olduğumu hatırlamamı istemiyordu. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Cevabı bilmek istemediğim için sormaya korkuyordum.

“Ben miyim?” diye sordum, sesim titriyordu ve endişeliydim. “Holder...Hope ben miyim?”

Nefesini verdiği sırada ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi gözlerini tavana dikti. Gözlerini kapatıp alnını koluna yasladı ve derin bir nefes aldıktan sonra bana baktı. “Evet.”

Etrafımdaki hava yoğunlaştı. Nefes alamayacağım kadar ağırdı. Karşısında duruyordum ve hareket edemiyordum. Zihnim dışında her şey sessizleşti. Aklımda o kadar çok düşünce, soru ve anı vardı ki, her biri üstün gelmeye çalışıyordu ve ağlamalı mıyım, haykırmalı mıyım, uyumalı mıyım yoksa kaçmalı mıyım bilmiyordum.

Dışarı çıkmalıydim. Holder, banyo ve lanet olası tüm

ev etrafımda kapanmaya başlamış gibi hissediyordum ve aklımdaki her şeyi çıkarabileceğim kadar yer olan dışarı çıkmalıyım. Her şeyi aklımdan çıkarmak istiyordum.

Yanından geçip giderken kolumu tutmaya çalıştı, ama çekip kurtardım.

“Sky, bekle,” diye bağırdı peşimden. Merdivenlere varana kadar koşmaya devam ettim ve ikişer ikişer olabildiğince hızlı bir şekilde indim. Beni takip ettiğini duyabiliyordum, o yüzden hızlandım ve ayağım koymak istediğim yerden daha ileri gitti. Elim tırabzandan kaydı ve öne doğru düşüp soluğu merdivenlerin dibinde aldım.

“Sky!” diye bağırdı. Doğrulmaya çalıştım ama fırsat bulamadan dizlerinin üstüne çöküp kollarını bana doladı. Onu ittim, dışarı çıkabilmem için beni bırakmasını istiyordum. Ama yerinden kımlıdamadı.

“Dışarı,” dedim nefes nefese ve güçsüz bir şekilde. “Dışarı çıkmalıyım. Lütfen, Holder.”

İçinde mücadele ettiğini ve beni bırakmak istemediğini hissedebiliyordum. İstemeye istemeye beni göğsünden kopardı ve meraklı gözlerle bana baktı. “Kaçma, Sky. Dışarı çık, ama lütfen gitme. Konuşmalıyız.”

Kafamı sallayınca beni bıraktı, sonra kalkınama yardım etti. Ön kapıdan çıkıp çimenlere varınca, ellerimi başımın arkasında kenetleyip ciğerlerime kocaman, soğuk bir nefes çektim. Başımı geriye atıp yıldızlara baktım ve burada olmak yerine orada olmayı diledim. Hatıralarımın zihnime hücum etmesini istemiyordum, çünkü kafamı karıştıran her anı beraberinde kafamı karıştıran sorular getiriyordu. Onu nereden tanıdığımı anlamıyordum. Bunu benden neden gizlediğini anlamıyordum. Bana Sky dışında bir isimle hitap edildiğini hatırlamazken, isminin nasıl Hope

olabildiğini anlamıyordum. Sky doğduğumda bana verilen isim değilse, Karen'ın neden bana böyle olduğunu söylediğini anlamıyordum. Bunca yıldır anladığımı sandığımı her şey çözümlüyor ve bilmeyi hiç istemediğim şeyleri ortaya çıkarıyordu. Bana yalan söylenmişti ve insanların benden saklamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu öğrenmeye korkuyordum.

Sonsuzluk gibi gelen uzunca bir süre dışarıda kalıp ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi tek başıma çözmeye çalıştım. Holder'la konuşmaya ve bildiği şeyleri bilmeye ihtiyacım vardı, ama incinmişim. Bunca zamandır bu sırrı benden sakladığı için onunla yüzleşmek istemiyordum. Bu aramızda olduğunu sandığım her şeyin sahte olduğunu gösteriyordu.

Duygusal olarak çökmüştüm ve bir gecede kaldırabileceğim kadar ıfşaya maruz kalmıştım. Sadece eve dönüp yatağıma girmek istiyordum. Neden beni çocukken tanıdığını bana söylemediği konusunu deşmeden önce uyunmalıydım. Neden benden gizlemesi gereken bir şey olduğunu düşündüğünü anlamıyordum.

Arkamı dönüp eve doğru yürüdüm. Kapının girişinde durmuş beni izliyordu. İçeri girmeme izin vermek için kenara çekildi, doğruca mutfaka gidip buzdolabını açtı. Bir şişe su alıp açtı ve birkaç yudum içti. Ağzım kurumuştu ve bana getireceğini söylediği bir bardak suyu getirmemişti.

Şişeyi bara bırakıp ona baktım. "Beni eve götür."

Karşı çıkmadı. Arkasına dönüp antredeki masadan anahtarlarını aldı ve onu takip etmemi işaret etti. Suyu barda bırakıp sessizce peşinden arabasına doğru gittim. Arabaya binince, araba yolunda geri geri gidip tek kelime etmeden yola çıktı.

Dönmemiz gereken yeri geçtik, beni eve götürmeye niyeti olmadığı belliydi. Ona baktım, gözlerini sertçe önündeki yola dikmişti. “Beni eve götür,” dedim tekrar.

Kararlı bir ifadeyle bana baktı. “Konuşmalıyız, Sky. Sormak istediğin sorular olduğunu biliyorum.”

Bu doğrudu. Sormak istediğim milyonlarca soru vardı, ama mümkün olduğunca çoğunu açıklığa kavuşturabilmem için uyuyup kendime gelmeme izin vermeliydi. Ama bu noktada neyi tercih ettiğimi umursamadığı belliydi. İstemeye istemeye emniyet kemerimi çıkarıp koltuğumda döndüm ve sırtımı kapıya yaslayıp ona baktım. Bana tüm bunları sindirmem için zaman tanımayacaksa, tüm sorularımı bir anda ona yöneltirdim. Ama bunu hızlı yapacaktım, çünkü beni evime götürmesini istiyordum.

“Pekâlâ,” dedim inatla. “Şu işi bir an önce bitirelim. Neden iki aydır bana yalan söylüyordun? Neden bilekliğim benimle haftalarca konuşmaktan kaçınacak kadar seni kızdırdı? Ya da markette tanıştığımız gün neden kim olduğumu düşündüğünü söylemedin? Çünkü biliyordun, Holder. Kim olduğumu biliyordun ve nedense gerçeği çözene kadar beni kandırmanın eğlenceli olacağını düşündün. *Gerçekten* benden hoşlanıyor musun? Oynadığın bu oyun hayatım boyunca hiç incinmediğim kadar beni incitmene değer miydi? Çünkü olan bu,” dedim, o kadar kızgındım ki, titriyordum.

En sonunda gözyaşlarıma teslim oldum, çünkü dışarı çıkmaya çalışan şeylerden biri de buydu ve bununla mücadele etmekten yorulmuştum. Elimin tersiyle gözyaşlarımı yanaklarımdan silip sesimi alçalttım. “Beni üzdün, Holder. Hem de çok. Bana karşı hep dürüst olacağına söz vermiştin.” Artık sesimi yükseltmiyordum. Hatta, öylesi-

ne kısık bir sesle konuşuyordum ki, beni duyduğuna emin değildim. Aşağılık herifin teki gibi gözlerini yoldan ayırmıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim ve koltuğa yaslandım. Yolcu penceresinden dışarı bakarken Karma'ya küfrettim. Hayatımı mahvetmesi için bu umutsuz çocuğu hayatıma soktuğu için Karma'ya lanet ettim.

Söylediğim şeylerin birine bile karşılık vermeden arabayı sürmeye devam edince, küçük ve acınası bir kahkaha atıp, "Gerçekten de umutsuzsun," diye homurdandım.

17 Nisan 1999 Cumartesi

14:30

“Çişimi yapmam lazım,” diye kıkırdadı. Verandalarının altına çömelmiş, Dean’ın bizi bulmasını bekliyorduk. Saklambaç oynamayı seviyordum, ama saklanan ben olduğum sürece. Benden istedikleri şekilde sayı saymayı henüz beceremediğimi bilmelerini istemiyordum. Dean saklanmaya gittikleri sırada bana hep yirmiye kadar saymamı söylerdi, ama sayı saymayı bilmiyordum. O yüzden gözlerim kapatıp sayı sayıyormuş gibi yapıyordum. İkisi de okula gidiyordu, ben ise seneye başlayacaktım, o yüzden onlar kadar iyi sayamıyordum.

“Geliyor,” dedi ve birkaç adım geriye çekildi. Verandanın altındaki toprak soğuktu, o yüzden onun gibi ellerimle dokunmaya çalıştım, ama bacaklarım acımaya başlamıştı. Uzun süredir saklanıyorduk ve bizi aramaktan sıkılmış gibi görünüyordu. Tam önümüzdeki basamaklara oturdu. Başımı eğdiğimde yüzünü görebiliyordum. “Aramaktan bıktım!”

Dönüp duvara koşmaya hazır olup olmadığını görmek için

Lesslie'ye baktım. Hayır dercesine kafasını sallayıp parmağını dudaklarına götürdü.

"Hope!" diye bağırdı, hâlâ basamaklarda oturuyordu. "Pes ediyorum!" Bahçeye bakıp sessizce içini çekti. Bir şeyler mırıldanıp ayaklarının altındaki çakılları tekmeleyince güldüm. Lesslie koluma yumruk atıp sessiz durmamı söyledi.

Sonra gülmeye başladı, önce bizi duyduğunu sandım, ama çok geçmeden kendi kendine konuştuğunu fark ettim.

"Hope ve Les," dedi sessizce. "Hopeless (Umutsuz)." Tekrar gülüp ayağa kalktı. "Duyuyor musunuz?" diye bağırdı ellerini ağzının etrafına koyarak. "İkiniz umutsuzsunuz!"

İsimlerimizi bir kelimeye dönüştürmesi Lesslie'yi güldürdü ve verandanın altından süürünerek çıktı. Onu takip edip ayağa kalktım, o sırada Dean arkasına dönüp onu gördü. Gülümseyip ikimize baktı, dizlerimiz kir içindeydi ve saçlarımızda örümcek ağları vardı. Kafasını sallayıp tekrarladı. "Umutsuz."

27 Ekim 2012 Cumartesi

23:20

Anı öylesine canlıydı ki; birden nasıl aklıma geldiğini anlamadım. Dövmesini birçok kez görmeme, Hope demesini ve Les'ten nasıl bahsettiğini duymama rağmen, nasıl hatırlamazdını? Koltuğa uzanıp kolunu tuttum ve gömleğini sıyırdım. Orada olduğunu biliyordum. Ne yazdığını biliyordum. Ama dövmesine ilk kez anlamını bile-
rek bakıyordum.

“Neden bunu yaptırdın?” Bana daha önce de söylemişti, ama bu kez gerçek nedenini bilmek istiyordum. Bakış-
larını yoldan bana çevirdi.

“Sana söylemiştim. Bana hayatım boyunca hayal kırık-
lığına uğrattığım insanları hatırlatıyor.”

Gözlerimi kapatıp koltuğa yaslandım ve kafamı salladım. Belirsiz konuşmuyordu, ama dövmesi hakkında bana yaptığı açıklamadan daha belirsiz bir şey düşünemiyordum. Beni nasıl hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ki? O

kadar küçük bir yaşta beni hayal kırıklığına uğratmış olduğunu düşünmesi hiç mantıklı gelmiyordu. Ve bunu gizemli bir dövmeye dönüştürecek kadar pişmanlık hissetmesi şu noktada düşünebileceğim her şeyin ötesindeydi. Beni eve götürmesi için başka ne söyleyebileceğimi ya da yapabileceğimi bilmiyordum. Sorularımın hiçbirine cevap vermemişti ve şimdi de bana gizemli, cevap sayılmayacak cevaplar vererek benimle oyun oynuyordu. Tek istediğim eve gitmekti.

Arabayı kenara çekti, öteki yöne dönmesini umdum. Aksine, motoru durdurup kapısını açtı. Pencereden dışarı bakınca yine havaalanında olduğumuzu anladım. Sinirlendim. Buraya gelip bir şeyler düşündüğü sırada yıldızları izlemesini istemiyordum. Cevaplar duymak ya da eve gitmek istiyordum.

Kapıyı açıp istemeye istemeye onu çitlere doğru takip ettim, son kez isteğini yerine getirirsem bana küçük bir açıklama yapacağını umuyordum. Yine çitin üzerinden atlamama yardım etti ve birlikte pistteki yerimize yürüyüp sırt üstü uzandık.

Kuyruklu yıldız görmek umuduyla gökyüzüne baktım. Şu an bir iki dilek dilemek hiç de fena olmazdı. İki ay öncesine gidebilmeyi ve o markete adımımı hiç atmamış olmayı dilerdim.

“Cevapları duymaya hazır mısınız?” dedi.

Başımı ona doğru çevirdim. “Bu kez gerçekten dürüst olmayı planlıyorsan, hazırım.”

Yüzünü bana çevirdi, sonra kolunu kaldırıp yan tarafına dönerek bana baktı. Yine aynı şeyi yapıyor, sessizce bana bakıyordu. Hava buraya ilk geldiğimizde olduğundan daha karanlık olduğu için ifadesini seçmek zordu. Ama

üzgün olduğunu görebiliyordum. Gözleri üzüntüsünü asla gizleyemiyordu. Yaklaşıp elini yanağıma koydu. “Seni öpmeliyim.”

Neredeyse kahlkaha atmak üzereydim, ama bunu yaparsam delice gülmekten ve dehşete kapılmaktan korkuyordum, çoktan aklımı kaçırdığımı düşünmeye başlamıştım bile. Kafamı salladım, şu anda beni öpmesine izin vereceğimi düşünmesi beni şoke etmişti. İki aydır bana yalan söylediğini öğrendikten sonra buna izin veremezdim.

“Hayır,” dedim şiddetle. Yüzünü yüzüme yakın tutmaya devam etti, eli ise hâlâ yanağımdaydı. Kızgınlığının tamamen onun aldatmacasından kaynaklanıyor olmasına rağmen vücudumun hâlâ dokunuşuna tepki vermesinden nefret ediyordum. On santimetre ötemdeki dudakları yumruklamak mı yoksa öpmek mi istediğime karar verememek içsel bir savaşı.

“Seni öpmeliyim,” dedi tekrar, bu kez çaresizce yalvarır gibiydi. “Lütfen, Sky. Sana söylemem gerekenleri söyledikten sonra bir daha seni hiç öpemeyecek olmaktan korkuyorum.” Bana biraz daha yaklaşıp gözlerini benden ayırmadan baş parmağıyla yanağıma okşadı. “Lütfen.”

Hafifçe kafamı salladım, zayıflığının beni neden ele geçirdiğinden emin değildim. Dudaklarını yaklaştıırıp beni öptü. Gözlerimi kapatıp ona izin verdim, çünkü büyük bir yanıım dudaklarını son kez hissediyor olmaktan korkuyordu. Son kez *hissetmekten* korkuyordum, çünkü bir şeyler hissetmeme neden olan tek kişi oydu.

Dizlerinin üzerinde doğrulacak şekilde yerleştı ve bir eliyle yüzümü tutarken diğeriini başımın yanında betonun üzerine koydu. Elimi kaldırıp saçlarının arasında dolaştırdım ve ısrarla onu kendime doğru çektim. Tadına bakmak,

nefesinin nefesimle karıştığını hissetmek bir an için bu gece olan her şeyi alıp uzaklara götürdü. Sadece ona ve aynı anda hem kabaran hem de kırılan kalbime odaklanmışım. Ona karşı hissettiklerimin karşılıklı ya da gerçek olduğunu bilmemek içimi acıtıyordu. Her yanımda acıyordu. Zihnim, iç organlarım, göğsüm, kalbim ve ruhum. Öpücüğünün beni iyileştireceğini sanmışım. Ama şimdi öpücüğü derinliklerimde ölümcül bir kalp ağrısına sebep oluyordu.

Hıçkırmaya başlayınca yenilginin beni ele geçirdiğini hissetti. Dudaklarını yanağıma ve sonra kulağıma götürdü. “Çok özür dilerim,” dedi bana sarılarak. “Bebeğim, çok özür dilerim. Bilmeni istemedim.”

Gözlerimi kapatıp onu üstümden ittim ve doğrulup derin bir nefes aldım. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve bacaklarımı kendime doğru çekip sıkıca sarıldım. Tekrar ona bakmak zorunda kalmamak için yüzümü dizlerime gömdüm.

“Sadece konuşmanı istiyorum, Holder. Buraya gelirken sana sorabileceğim her şeyi sordum. Bana cevap vermeni istiyorum, böylece eve gidebilirim.” Sesim kırılgan ve bitkindi.

Elini başımın arkasına götürüp cevabını hazırladığı sırada parmaklarını tekrar tekrar saçlarımda gezdirdi. Boğazını temizledi. “Seni ilk gördüğümde Hope olup olmadığından emin değildim. Bizim yaşımızda herkeste onu görmeye çok alışmıştık, birkaç sene önce onu bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Ama seni markette gördüğümde gözlerinin içine bakınca...gerçekten o olduğunu düşündüm. Bana kimliğini gösterince o olmadığını anladım ve kendimi gülünç hissettim. Sanki onun anısını bırakmam için bir uyarı niteliğindeydi.”

Susup elini yavaşça saçımda gezdirdi ve sırtımda durdu, ama parmağıyla küçük daireler çizmeye devam etti. Elini itmek istiyordum, ama olduğu yerde durmasını daha çok istiyordum.

“Bir sene kadar sen ve babanın yan komşusuydunuz. Sen, ben ve Less...çok iyi arkadaştık. Ama o kadar eskiden birinin yüzünü hatırlamak çok zor. Hope olduğunu sandım, ama aynı zamanda o gerçekten sensen, bundan kuşku duymayacağımı düşündüm. Onu tekrar görürsem bundan emin olacağımı sanıyordum.”

“O gün marketten çıkınca hemen ismini internette araştırdım. Hakkında hiçbir şey bulamadım, Facebook’ta bile. Bir saat boyunca araştırdım ve o kadar bunaldım ki, sakinleşmek için koşmaya çıktım. Köşeyi dönüp seni evimin önünde dururken görünce, nefes alamadım. Orada koşmaktan bitkin bir halde öylece duruyordun...*Tanrı aşkına*, Sky. Çok güzeldin. Hâlâ Hope olup olmadığından emin değildim, ama o noktada bu aklımda bile değildi. *Kim* olduğun umurumda değildi, tek istediğim seni tanımaktı.”

“O hafta seninle vakit geçirdikten sonra, Cuma gecesi evine gelmeme engel olmadım. Geçmişini deşmek amacıyla ya da aramızda bir şeyler olur umuduyla gelmedim. Başkalarından duyduğun beni değil, gerçek beni tanıman için evine geldim. O gece seninle biraz daha vakit geçirdikten sonra, seninle daha fazla nasıl vakit geçirebileceğimden başka bir şey düşünmedim. Hâlâ o olup olmadığını merak ediyordum. Özellikle de, bana evlat edinildiğini söyledikten sonra merak ettim, ama yine tesadüf olabileceğini düşündüm.

“Ama sonra bilekliği görünce...” Konuşmayı bırakıp

elini sırtımdan çekti. Parmaklarını çenemin altına koyup yüzümü dizlerimden çekerek beni gözlerine bakmaya zorladı. “Kalbim kırıldı, Sky. O olmanı istemişyordum. Bilekliği bir arkadaşının verdiğini ya da bulduğunu ya da satın aldığını söylemeni istedim. Baktığım her yüzde seni aradığım bunca yıldan sonra, nihayet seni bulmuştum... ve yıkılmışım. Hope olmanı istemedim. Senin sadece sen olmanı istedim.”

Kafamı salladım, kafam hâlâ az önceki kadar karışıkty. “Peki neden bana söylemedin? Eskiden birbirimizi tanıdığımızı söylemek ne kadar zor olabilirdi ki? Neden bu konuda yalan söylediğini anlamıyorum.”

Yeterince iyi bir cevap hazırlamaya çalıştığı sırada bir süre beni süzüp saçlarımı yüzümden itti. “Evlat edinilmen hakkında ne hatırlıyorsun?”

Kafamı salladım. “Pek fazla şey hatırlamıyorum. Babam beni bıraktıktan sonra koruyucu aileye verildiğimi biliyorum. Karen’ın beni evlat edindiğini ve ben beş yaşındayken buraya taşındığımızı biliyorum. Bunun dışında birkaç tuhaf anı hatırlıyorum, hiçbir şey bilmiyorum.”

Vücudunu bana doğru çevirip hayal kırıklığına uğramış gibi ellerini sıkıca omuzlarıma koydu. “Bunlar Karen’ın sana anlattıkları. Ben *senin* neler hatırladığını bilmek istiyorum. Ne hatırlıyorsun, Sky?”

Bu kez kafamı yavaşça salladım. “Hiçbir şey. Hatırladığım en eski anılarım Karen’la ilgili. Karen’dan öncesine dair hatırladığım tek şey o bilekliği bana verilmesi, ama bileklik hâlâ bende olduğu için bunu hatırlıyorum. Bana onu kimin verdiğinden bile emin değildim.”

Holder yüzümü tutup dudaklarını alnıma yaklaştırdı. Dudaklarını orada tuttu, konuşmak istemediği için geri

çekilmekten korkuyormuş gibi beni ağzına doğru tutuyordu. Bildiği şeyin ne olduğunu bana söylemek istemiyordu.

“Söyle,” diye fısıldadım. “Bana söylemek zorunda kalmamayı dilediğin şeyin ne olduğunu söyle.”

Ağzını geri çekip alnını alnıma yasladı. Gözleri kapalıydı ve sıkıca yüzümü tutuyordu. Çok üzgün görünüyordu ve beni hayal kırıklığına uğratmış olmasına rağmen ona sarılmak istememe neden oluyordu. Kollarımı etrafına dolayıp ona sarıldım. O da bana sarılıp bu sırada beni kucağına çekti. Bacaklarımı beline doladım, alınlarımız hâlâ birbirine yaslıydı. Hâlâ bana tutunuyordu, ama bu kez dünyası ekseninden kaymış ve ben onun merkeziymişim gibi bana tutunuyordu.

“Anlat, Holder.”

Elini sırtımın altına indirip gözlerini açtı ve konuşurken bana bakabilmek için geri çekildi.

“Les’in sana o bilekliği verdiği gün ağlıyordun. Her şey dün olmuş gibi hatırlıyorum. Evinizin yanındaki bahçede oturuyordun. Les ve ben uzun bir süre yanında oturduk, ama ağlamayı bırakmadın. Bilekliği sana verdikten sonra evimize döndü, ama ben dönemedim. Seni orada bırakmak istemedim, çünkü yine babana kızmış olabileceğini düşündüm. Onun yüzünden sürekli ağlıyordun ve bu ondan nefret etmeme neden oluyordu. O şekilde hissetmene neden olduğu için ondan nefret etmiş olmam dışında adam hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Altı yaşındaydım ve ağladığın zaman sana ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sanırım o gün sana şöyle bir şey söylemiştim: ‘Endişelenme...’”

“Sonsuza kadar yaşamayacak,” diye onun yerine cümlesini tamamladım. “O günü hatırlıyorum. Les bilekliği

bana vermişti ve sen de sonsuza kadar yaşamayacağını söylemiştin. Bunca zamandır hatırladığım şeyler bunlar. Sadece yanımda oturanların siz olduğunuzu bilmiyordum.”

“Evet, sana böyle söyledim.” Elini yanağıma koyup devam etti. “Ve sonra o zamandan beri hayatımın her günü pişmanlık duyduğum bir şey yaptım.”

Kafamı salladım. “Holder, sen hiçbir şey yapmadın. Sadece gittin.”

“Kesinlikle,” dedi. “Çimenlerin üstünde yanında oturmam gerektiğini bilmeme rağmen ön bahçemize döndüm. Yüzünü benim koluma gömüp ağlayan gerekirken kendi koluna gömüp ağlayışını izledim. Orada öylece durdum... ve arabanın kaldırımın kenarına park ettiğini gördüm. Yolcu penceresinin indirildiğini ve birinin sana seslendiğini duydum. Kafanı kaldırıp baktın ve gözlerini sildin. Kalıp şortunu silkeledikten sonra arabaya doğru yürüdü. Arabaya binişini izlerken her ne oluyorsa orada öylece durmamam gerektiğini biliyordum. Ama yanında olmam gerekirken elimden gelen tek şey öylece durup izlemektir. Yanında kalmış olsaydım, böyle bir şey asla olmazdı.”

Sesindeki korku ve pişmanlık kalbimin göğüs kafesimde hızla atmasına neden oluyordu. İçimi kemiren korkuya rağmen bir şekilde konuşacak gücü kendimde buldum. “Ne asla olmazdı?”

Tekrar alnımdan öpüp baş parmaklarını hafifçe elmacık kemiklerimde gezdirdi. Bana kalbimi kırmak üzere olmaktan korkuyormuş gibi bakıyordu.

“Seni alıp götürdüler. O arabadaki her kimse, seni babandan, benden ve Les’ten alıp götürdü. On üç senedir kayıptın, Hope.”

27 Ekim 2012 Cumartesi

23:57

Kitapların sevdiğim yanlarından biri karakterlerin hayatlarının belirli kısımlarının bölümler halinde özetlenmesidir. Merak uyandırıcıdır, çünkü gerçek hayatta bunu yapmak mümkün değildir. Bir bölümü bitirip yaşamak istemediğiniz şeyleri atlayarak ruh halinize uyan istediğiniz bir bölümden hayatı yaşamaya devam edemezsiniz. Hayat bölümlere değil...dakikalara bölünebilir. Hayatınız boyunca olan olaylar hızlı çekim, boş sayfalar ya da bölüm araları olmaksızın ardı ardına devam eden dakikalara hapsolür, çünkü ne olursa olsun hayat devam eder, kelimeler akar, gerçekler hoşunuza gitse de gitmese de ortaya çıkar ve hayat asla durup soluklanmanıza izin vermez.

O bölüm aralarından birine ihtiyacım vardı. Soluklanmalıydım, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Bir şey söyle,” dedi. Hâlâ bacaklarımı ona dolamış bir halde kucağında oturuyordum. Başım omzuna dayalı ve

gözlerim kapalıydı. Elini başımın arkasına koyup ağzını kulağıma yaklaştırdı ve beni daha sıkı tuttu. “*Lütfen. Bir şey söyle.*”

Ne söylememi istediğini bilmiyordum. Şaşırmış gibi yapmamı mı istiyordu? Şoke mi olmam gerekiyordu? Ağlamamı mı istiyordu? Haykırmamı mı bekliyordu? Bunların hiçbirini yapamazdım, çünkü hâlâ söylediklerini sindirmeye çalışıyordum.

“*On üç senedir kayıptın, Hope.*”

Bozuk plak gibi sözleri zihnimde tekrar edip durdu.

“*Kayıp.*”

Mecazi anlamda kaybolduğumu, bunca yıldır beni özlediğini kastettiğini umdum. Ama böyle olduğunu sanmıyordum. O kelimeleri söylediği sırada gözlerindeki ifadeyi görebiliyordum ve bunu söylemeyi hiç istememişti. Üzerimde nasıl bir etki bırakacağını biliyordu.

Belki de gerçekten mecazi anlamda kaybolmaktan bahsediyordu, ama aklı karışmıştı. İkimiz de çok küçüktük, muhtemelen olayların sıralamasını doğru düzgün hatırlamıyor olmalıydı. Ama son iki ay gözlerimin önünde belirdi, ona dair her şey... tüm kişiliklerine, ruhsal dalgalanmalarına ve gizemli sözlerine odaklandım. Kapının girişinde durup hayatı boyunca beni aradığını söylediği gece gibi. Bu konuda ciddiye.

Ya da iyi bir hayatımın olup olmadığını sorduğu bu pistin ilk geldiğimiz gece gibi. On üç senedir bana ne olduğunu düşünerek endişelenmişti. O zaman da mecazi anlamda konuşmamıştı, mutlu bir hayat sürüp sürmediğini bilmek istemişti.

Ya da kafeteryadaki davranışı yüzünden özür dilemeyi reddettiği, neden sinirlendiğini ve henüz bana anlatama-

yacağını açıkladığı gün olduğu gibi. O zaman onu sorgulamamıştım, çünkü bir gün açıklayacağını söylerken samimi görünüyordu. Milyonlarca yıl düşünsem bile, bilekliği bileğimde görünce neden bu kadar üzüldüğü asla aklıma gelmezdi. Gerçeğin kalbimi kıracağını bildiği için Hope olmamı istemiyordu.

Haklıydı.

“On üç senedir kayıptın, Hope.”

Cümlesindeki son kelime içimi ürpertti. Yavaşça yüzümü omzundan kaldırıp ona baktım. “Bana Hope dedin. Bana bu isimle hitap etme. Adım bu değil.”

Kafasını salladı. “Özür dilerim, Sky.”

Bu cümlelerin son kelimesi de içimi ürpertti. Kucağından inip kalktım. “Bana böyle de hitap etme,” dedim kesin bir tavırla. *Hope, Sky, Prenses* ya da benim kendimden ayıran başka bir isimle anılmak istemiyordum. Birden içimde tamamen farklı insanlar varmış gibi hissetmeye başlamıştım. Kim olduğunu ve nereye ait olduğunu bilmeyen biriydim ve bu rahatsızlık vericiydi. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim kendimi; sanki dünyada güvenilebileceğim tek bir kişi bile yoktu. Kendime bile güvenemezdim. Kendi anılarıma bile güvenemezdim.

Holder kalkıp ellerimi tuttu ve bana baktı. Beni izliyor ve bir tepki vermemi bekliyordu. Hayal kırıklığına uğrayacaktı, çünkü tepki vermeyecektim. Burada değil. Şimdi değil. Kollarını bana dolamış kulağıma, “Üzülme,” derken bir yanım ağlamak istiyordu. Bir yanım beni kandırdığı için ona bağırıp vurmak isterken, bir yanım ise on üç sene önce olan bir şeye engel olmadığı için kendisini suçlamaya devam etmesine izin vermemi söylüyordu. Ama büyük bir parçam her şeyi geride bırakmak istiyordu. Yine hiçbir

şey hissetmediğim günlere dönmek istiyordum. Hissizliği özlemiştim.

Ellerimi ellerinden çekip arabaya doğru yürümeye başladım. “Bölüm arasına ihtiyacım var,” dedim ondan çok kendime.

Bir adım arkamdan beni takip etti. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.” Sesi yenilgiye uğramış ve şaşkın geliyordu. Beni durdurmak için kolumu tuttu, muhtemelen ne hissettiğimi soracaktı, ama kolumu çekip ona doğru döndüm. Bana ne hissettiğimi sormasını istemiyordum, çünkü hiçbir fikrim yoktu. Şu an aynı anda birçok farklı duygu hissediyordum ve bazılarını daha önce hiç hissetmemiştim. Öfke, korku, üzüntü ve şaşkınlık içimde birikiyordu ve buna bir son vermek istiyordum. Hissettiğim her şeyin kesilmesini istiyordum, o yüzden uzanıp yüzünü tuttum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Acımı bu şekilde dindirmeyi reddedince öfkem galip geldi, dudaklarımı ondan çekip ona tokat attım.

Yerinden kıpırdamaması beni daha çok sinirlendirdi. Onun da benim gibi acı çekmesini istiyordum. Anlattıklarının bana neler hissettirdiğini hissetmesini istiyordum. Ona tekrar tokat atmama izin verdi. Yine tepki vermeyince onu göğsünden ittim. Onu tekrar tekrar itip durdum – ruhuma işlediği acıyı ona tattırmaya çalıştım. Yumruklarımı sıkıp göğsüne vurdum, işe yaramayınca, haykırmaya, ona vurmaya ve etrafıma sardığı kollarının arasından kurtulmaya çalıştım. Sırtım göğsünde olacak şekilde beni çevirdi ve kollarını karnımın üzerinde sıkıca birbirine kenetledi.

“Nefes al,” diye fısıldadı kulağıma. “Sakin ol, Sky. Kafanın karıştığını ve korktuğunu biliyorum, ama buradayım. Yanındayım. Nefes al.”

Sesi sakın ve rahatlatıcıydı, gözlerimi kapatıp içime iş-
lemesine izin verdim. Derin nefes alır gibi yapıp göğsünü
benimle birlikte hareket ettirdi. Kollarında çırpınmayı bı-
rakınca yavaşça beni kendine doğru çevirip göğsüne çekti.

“Seni bu şekilde incitmek istemedim,” diye fısıldadı
başımı tutarak. “Bu yüzden daha önce sana söylemedim.”

O anda ağlamadığımı fark ettim. Doğruyu söylediği an-
dan beri ağlamamıştım ve serbest kalmayı isteyen gözyaş-
larımı akıtmayı reddediyordum. Gözyaşlarının şu an bana
hiçbir yararı olmazdı. Beni zayıf gösterirlerdi.

Avuçlarımı göğsüne koyup onu hafifçe ittim. Bana sa-
rıldığı zaman gözyaşı dökmeye daha meyilli oluyordum,
çünkü beni rahatlatıyordu. Hiç kimsenin beni teselli et-
mesine ihtiyacım yoktu. Güçlü olmak için kendime nasıl
güveneceğimi öğrenmeliydim, çünkü kendimden başka
güvenebileceğim biri yoktu – ve *kendi* güvenilirliğim hak-
kında bile şüphelerim vardı. Bildiğimi sandığım her şey
bir yalandı. Bu işte kimin parmağı olduğunu ya da kimin
gerçeği bildiğini bilmiyordum ve içimde en ufak güven
duygusu kalmamıştı. Ne Holder’a, ne Karen’a...ne de
kendime karşı.

Ondan birkaç adım geriye çekilip gözlerinin içine
baktım. “Kim olduğumu bana söyleyecek miydin?” diye
sordum gözlerimi ona dikerek. “Ya hiç hatırlamasaydım?
O zaman da bana söyler miydin? Seni terk etmemden ve
beni becerme fırsatını kaybetmekten mi korkuyordun? Bu
yüzden mi bunca zamandır bana yalan söylüyordun?”

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz gözlerinde gücendi-
ğini gördüm. “Hayır, bebeğim. Bu yüzden değil. Bununla
hiçbir ilgisi yok. Sana olacaklardan korktuğum için sana
bunları anlatmadım. Bunu ihbar edersem, seni Karen’dan

ayırırlar. Muhtemelen onu tutuklayıp seni on sekiz yaşına kadar yaşaman için babanın yanına gönderirler. Bunun olmasını ister misin? Karen'ı seviyorsun ve burada mutlusun. Senin için bunu mahvetmek istemedim.”

Küçük bir kahkaha atıp kafamı salladım. Yürüttüğü mantık hiç doğru gelmiyordu. Hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. “Öncelikle,” dedim. “Karen’ı hapse atamazlardı, çünkü seni temin ederim ki o bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyor. İkincisi, Eylül’de on sekiz yaşına girdim. Dürüst olmamanın sebebi yaşımsa, bana şimdiye kadar söyleyebilirdin.”

Ensesini sıkıp bakışlarını yere çevirdi. Etrafına yaydığı gerginlikten hoşlanmamıştım. Tepkilerine bakılırsa, itiraflarının henüz sona ermediğini söylemek mümkündü.

“Sky, sana açıklamam gereken çok şey var.” Gözlerini tekrar bana dikti. “Doğum günün Eylül’de değil. Doğum günün Yedi Mayıs’ta. Altı ay kadar daha on yedi yaşında olacaksın. Karen’a gelince.” Bana doğru bir adım yaklaşıp ellerimi tuttu. “Bilmesi gerekiyor, Sky. Buna *mecebur*. Bir düşün. Bunu başka kim yapabilir?”

Hemen ellerimi ondan çekip geri çekildim. Bunun, bu sırrı saklamanın onun için işkenceden farksız olduğunu biliyordum. Tüm bunları bana söyleyemediği için acı çektiğini gözlerinden görebiliyordum. Onunla tanıştığım andan itibaren hakkında kötü düşünmemeye çalışmıştım, ama onun için hissettiğim tüm üzüntü kendi annemin de bu işe bir şekilde karışmış olduğunu söylemeye çalışmasıyla tamamen boşa çıkmıştı.

“Beni eve götür,” dedim. “Başka bir şey duymak istemiyorum. Bu gece başka bir şey bilmek istemiyorum.”

Yine ellerimi tutmaya çalıştı, ama ellerine vurarak ona

engel oldum. “BENİ EVE GÖTÜR!” diye bağırdım. Arabaya doğru yürümeye başladım. Yeterince dinlemiştim. Anneme ihtiyacım vardı. Onu görmeli, ona sarılmalıyım ve yalnız olmadığımı hissetmeliydim, çünkü şu an yalnız hissediyordum kendimi.

Çitlere Holder’dan önce vardım ve tırmanmaya çalıştım, ama beceremedim. Ellerim ve kollarım titriyordu, kendimi güçsüz hissediyordum. Hâlâ çite tırmanmaya çalıştığım sırada arkamdan sessizce yaklaşip beni kaldırdı. Öteki tarafa atlayıp arabaya yürüdüm.

Sürücü koltuğuna oturup kapısını kapattı, ama motoru çalıştırmadı. Eli kontağın üzerinde hareketsizce dururken direksiyona bakıyordu. Karışık duygular hissederek ellerine baktım, çünkü kollarını bana dolmasını istiyordum. Bana sarılıp sırtımı ve saçlarımı okşarken her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Ama aynı zamanda samimi bir şekilde bana dokunduğu, beni tuttuğu anları ve bunca zamandır bana yalan söylediğini düşününce ellerine tiksinererek baktım. Tüm bunları bildiği halde yalanlara inanmama izin vererek nasıl benimle birlikte olabilirdi? Onu nasıl affedebileceğimi bilmiyordum.

“Her şeyin üst üste geldiğinin farkındayım,” dedi kısık bir sesle. “Gerçekten *farkındayım*. Seni evine götüreceğim, ama yarın bu konu hakkında konuşmalıyız.” Bana dönüp sert bir şekilde baktı. “Sky, Karen’la bu konu hakkında *konuşamazsın*. Anlıyor musun? İkimiz bunu çözene kadar onunla konuşma.”

Sırf onu memnun etmek için kafamı salladım. Karen’la bu konu hakkında konuşmamamı bekliyor olamazdı.

Koltuğunda tüm vücudunu bana doğru çevirip yaklaştı ve elini koltuk başlığına koydu. “Ciddiyim, bebeğim. Böy-

le bir şey yapmış olabileceğini düşünmediğini biliyorum, ama daha fazlasını öğrenene kadar bunu sır olarak saklamalısın. Herhangi birine söylersen, tüm hayatın değişir. Her şeyi anlamak için kendine zaman tanı. *Lütfen*. Lütfen bana yarına kadar bekleyeceğine söz ver. Daha sonra tekrar konuşuruz.”

Sözlerindeki korku dolu ton kalbime saplandı, tekrar kafamı salladım ama bu kez ciddiydim.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra yavaşça dönüp arabayı çalıştırdı ve yola çıktı. Araba yoluna sapana kadar altı buçuk kilometrelik yol boyunca hiç konuşmadık. Elimi kapının koluna koydum, arabadan inmek üzereyken diğer elimi tuttu.

“Bekle,” dedi. Bekledim, ama ona doğru dönmedim. Bir ayağım arabada, diğeri dışarıda evin kapısına doğru duruyordu. Elini başımın yan tarafına koyup saçlarımı kuşağımın arkasına itti. “Bu gece iyi olacak mısın?”

Sorusunun basitliği üzerine içimi çektim. “*Nasıl?*” Koltuğa yaslanıp ona döndüm. “Bu gecedен sonra nasıl iyi olabilirim?”

Bana bakıp saçlarımı okşamaya devam etti. “Seni bu şekilde bırakmak...beni öldürüyor. Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bir saat sonra gelebilir miyim?”

Penceremden içeri girip yanımda yatıp yatamayacağını sorduğunu anladım ve hemen hayır dercesine kafamı salladım. “Yapamam,” dedim titreyen bir sesle. “Şu an yanında olmak çok zor. Düşünmeye ihtiyacım var. Yarın görüşürüz, olur mu?”

Kafasını sallayıp elini yanağımdan çektikten sonra direksiyona koydu. Arabadan inip ondan uzaklaşmamı izledi.

28 Ekim 2012 Pazar

12:37

Ön kapıdan içeri girip oturma odasına vardım, gerçekten ihtiyacım olan rahatlığa kavuşmayı umuyordum. Aşinalık ve bu eve ait olma hissi sakinleşmek ve gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetmemem için ihtiyacım olan şeylerdi. Burası Karen'la...Holder ne düşünürse düşünsün, beni seven ve benim için her şeyi yapabilecek o kadınla birlikte yaşadığım evimdi.

Karanlık oturma odasında durup bu hissin içimi sarmasını bekledim, ama beklediğim şey olmadı. Etrafıma şüpheyle bakıyordum ve hayatıma tamamen farklı bir noktadan bakmaktan nefret ediyordum.

Oturma odasında ilerleyip Karen'ın yatak odasının kapısının önünde durdum. Yatağına girmeyi düşündüm, ama ışığı yanmıyordu. Yanında olmayı hiç bu kadar istememiştim, ama yatak odasının kapısını açamadım. Belki de onunla yüzleşmeye henüz hazır değildim. Aksine kordorda kendi odama doğru ilerledim.

Odamın ışığı kapının altındaki aralıktan görülüyordu. Elimi kapının koluna koyup aşağı indirdim ve yavaşça kapıyı açtım. Karen yatağımda oturuyordu. Kapının açıldığını duyunca bana baktı ve hemen ayağa kalktı.

“Neredeydin?” Endişeli görünüyordu, ama sesinden kızgın olduğunu duyabiliyordum. Belki de hayal kırıklığına uğramıştı.

“Holder’la birlikteydim. Kaçta evde olmam gerektiğini hiç söylemedin.”

Yatağa işaret etti. “Otur. Konuşmalıyız.”

Ona dair her şey farklı geliyordu. Temkinli bir şekilde onu süzdüm. İtaatkar bir evlat gibi görünmeyi umarak kafamı salladım. Kendimi dramatik bir *Lifetime* filminin bir sahnesindeymişim gibi hissediyordum. Yatağa gidip oturdum, onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğundan emin değildim. Bu gece öğrendiğim her şeyi onun da öğrenmiş olmasını umuyordum. Ona anlatırken her şey benim için daha kolay olurdu.

Yanıma oturup bana doğru döndü. “Onu bir daha görmeyeceksin,” dedi kesin bir tavırla.

Gözlerimi iki kez kırıştırdım, şoke olmuştum. Bunun Holder’la bir ilgisinin olacağını düşünmemiştim. “Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Neden?”

Cebinden cep telefonumu çıkardı. “Bu ne?” dedi dişlerini sıkarak.

Elimde tuttuğu cep telefonuma baktım. Bir tuşa basıp ekranı bana doğru çevirdi. “Bunlar ne tür mesajlar böyle, Sky? Korkunç! Sana çok kötü şeyler yazmış.” Telefonu yatağa bırakıp ellerime uzandı ve tuttu. “Sana bu şekilde davranan biriyle neden birlikte oluyorsun? Seni bu tür şeylere katlanasın diye yetiştirmedim.”

Artık sesini yükseltmiyordu. Endişeli anne rolünü oynuyordu.

Ona güven verircesine ellerini sıktım. Asıl başımı derde sokan şeyin telefon olacağını biliyordum, ama mesajların sandığı gibi olmadığını bilmesini istiyordum. Aslına bakılırsa, bu konuşmayı yaptığımız için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bu meseleyi karşı karşıya olduğum yeni sorunla karşılaştırdığımda, oldukça önemsiz görünüyordu.

“Anne, o mesajları ciddi anlamda yazmadı. Onları bana şaka amaçlı gönderiyor.”

Ümitsiz bir kahkaha atıp bana katılmıyormuş gibi kafasını salladı. “Onda tuhaf bir şey var, Sky. Sana bakış tarzından hoşlanmıyorum. *Bana* bakış tarzından da hoşlanmıyorum. Ayrıca, kurallarına saygı duymadan sana cep telefonu almış olması başkalarına karşı ne kadar saygılı olduğunu gösteriyor. Mesajlar şaka olsun ya da olmasın, ona güvenmiyordum. Bana kalırsa, sen de ona güvenmemelisin.”

Ona baktım. Hâlâ konuşuyordu, ama aklımdaki düşüncelerin sesi giderek yükselerek beynime işlemeye çalıştığı şeyleri bastırıyordu. Aniden avuçlarım terlemeye başladı, kalp atışlarımı kulak zarımda hissedebiliyordum. Tüm inançları, seçimleri ve kuralları zihnimde belirliyordu ve onları birbirlerinden ayırıp ait oldukları bölümlere yerleştirmeye çalışıyordum, ama hepsi birbirini kovalıyordu. Zihnime hücum eden sorulardan birini hiç düşünmeden ona sordum.

“Neden telefonum olmasın?” diye fısıldadım. Soruyu beni duyabileceği kadar yüksek sesle sorup sormadığının farkında değildim, ama ağzı hareket etmeyi kestiğine göre beni duymuş olmalıydı.

“Ve internet,” diye ekledim. “Neden internete erişiminin olmasına izin vermiyorsun?”

Sorular zihnimi zehirliyordu ve kendimi onları sormak zorunda hissediyordum. Her şey yerli yerine oturuyordu ve bunun bir tesadüf olmasını umuyordum. Beni sevdiği ve korumak istediği için tüm hayatım boyunca beni izole ettiğini umuyordum. Ama derinlerde bir yerde tüm hayatım boyunca izole olmamın sebebinin beni *saklamış* olması olduğunu biliyordum.

“Neden bana evde eğitim verdin?” diye sordum, sesim bu kez daha güçlü çıktı.

Gözlerini kocaman açtı, bu soruların nereden geldiğini anlamadığı belliydi. Kalkıp bana baktı. “Bu konuya beni karıştıрма, Sky. Benim çatımın altında yaşıyorsan, benim kurallarına uyacaksın.” Telefonumu yatağın üstünden alıp kapıya doğru gitti. “Cezalısın. Artık cep telefonu kullanmak yok. Erkek arkadaş da yok. Yarın bu konuyu konuşacağız.”

Kapımı sertçe kapatır kapatmaz sırt üstü yatağıma düştüm, ön kapıdan içeri girdiğimde olduğumdan daha çaresiz hissediyordum kendimi.

Haklı olamazdım. Bu sadece bir tesadüftü. Haklı *olamazdım*. Böyle bir şey yapmazdı. Gözyaşlarıma engel olup buna inanmayı reddettim. Başka bir açıklaması olmalıydı. Belki Holder’ın aklı karıştıktı. Belki de Karen’in aklı karıştıktı.

Kendi kafamın karışık olduğu kesindi.

Elbisemi çıkarıp bir tişört giydikten sonra ışığımı kapatıp örtülerin altına kıvrıldım. Yarın uyandığımda bu gecenin bir rüya olduğunu fark etmeyi umuyordum. Değilse, tüm gücümü kaybetmeden ne kadar dayanabileceğimden

emin değildim. Başımın üstünde parlayan yıldızlara bak-
tım ve onları saymaya başladım. Herkesi ve her şeyi bir
kenara atıp sadece ama sadece yıldızlara odaklandım.

23 Haziran 1999 Çarşamba

16:10

Dean bahçesine geri döndü ve sonra dönüp bana baktı. Başımı tekrar koluma gömüp ağlamayı kesmeye çalıştım. İçeri dönmeden önce saklambaç oynamak isteyeceklerini biliyordum, o yüzden oyun oynayabilmemiz için üzgün olmayı bırakmalıyım.

“Hope!”

Kafamı kaldırıp Dean’e baktım ama artık bana bakmıyordu. Bana seslendiğini sanmışım, ama bir arabaya bakıyordu. Evimin önüne park etmişti ve penceresi açıktı.

“Buraya gel, Hope,” dedi kadın. Gülmseyerek pencereye yaklaşmamı istedi. Onu tanıdığımı düşündüm, ama adını hatırlamıyordum. Ne istediğini görmek için ayağa kalktım. Şortumun tozunu silkeleyip arabaya doğru yürüdüm. Hâlâ gülümsüyordu ve gerçekten iyi biri gibi görünüyordu. Arabanın yanına gidince kapıların kilidinin açılmasını sağlayan tuşa bastı.

“Gitmeye hazır mısın, tatlım? Baban acele etmemizi istiyor.”

Bir yere gitmem gerektiğini bilmiyordum. Babam bugün herhangi bir yere gideceğimizi söylememişti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum ona.

Gülümseyerek kapının koluna uzandı ve bana kapıyı açtı. “Sana yolda anlatırım. Arabaya bin ve kemerini tak, geç kalmamalıyız.”

Gittiğimiz yere geç kalmayı hiç istemiyordu. Ben de geç kalmak istemediğim için ön koltuğa atlayıp kapımı kapattım. Pencereyi kapatıp evimden uzaklaşmaya başladı.

Bana bakıp gülümsedikten sonra arka koltuğa uzandı. Bana bir meyve suyu uzattı, elinden alıp pipeti çıkardım.

“Adım Karen,” dedi. “Bir süre benimle birlikte kalacaksın. Oraya vardığımızda sana her şeyi anlatırım.”

Meyve suyundan bir yudum aldım. Elma suyuydu. Elma suyuna bayılırdım.

“Peki ya babam? O da gelecek mi?”

Karen kafasını salladı. “Hayır, tatlım. Oraya vardığımızda sadece sen ve ben olacağız.”

Gülümsemişimi görmesini istemediğim için pipeti tekrar ağzıma soktum. Babamın bizimle gelmeyeceğini duyduğum için sevindiğimi bilmesini istemiyordum.

28 Ekim 2012 Pazar

2:45

Doğrulдум.

Bir rüyaydı.

Sadece bir rüya.

Kalbimin delicesine çarptığını vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. O kadar şiddetli çarpıyordu ki, sesini duyabiliyordum. Nefes nefese ve ter içindeydim.

Sadece bir rüyaydı.

Kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Az önce hatırladığım anının gerçek olmadığına tüm kalbimle inanmak istiyordum. Gerçek *olamazdı*.

Ama gerçektir. Dün olmuş gibi net bir şekilde hatırlıyordum. Son birkaç gün içinde hatırladığım her anının ardından yeni bir tane belirliyordu. Bastırdığım ya da hatırlayamayacağım kadar küçükken olan şeyler son hızla geri dönüyordu. Hatırlamak istemediğim şeyler. Bilmemeyi dilediğim şeyler.

Örtüleri üzerimden atıp ışığa uzandım ve açtım. Oda

aydınlanıp yatağında birinin olduğunu görünce çılgık at-
tım. Ama çılgık atar atmaz uyandı ve yataktan fırladı.

“Burada ne arıyorsun?” diye fısıldadım.

Holder saatine bakıp avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Cevap verecek kadar uyanınca, elini dizime koydu. “Seni yalnız bırakmak istemedim. İyi olduğundan emin olma-
lıydım.” Elini boynuma, tam kulağımın altına koyup baş
parmağını çenemde gezdirdi. “Kalbin,” dedi parmak uçla-
rıyla nabzımı hissederek. “Korkmuşsun.”

Onu yatağında görmek, benimle bu şekilde ilgilendi-
ğini görmek...ona kızgın olamazdım. Onu suçlayamaz-
dım. Ona kızmak istememe rağmen kızamıyordum. Az
önce gördüğüm rüyadan sonra yanımda olup beni teselli
etmeseydi, ne yapardım bilmiyordum. Başıma gelen her
şey için kendini suçlamaktan başka bir şey yapmamıştı.
Onun da benim kadar teselli edilmeye ihtiyacı olabileceği
gerçeğini kabul etmeye başladım. Bu yüzden, kalbimin bir
parçasını daha çalmasına izin verdim. Boynuma dokunan
elini tutup sıktım.

“Holder...hatırlıyorum.” Konuşurken sesim titriyordu
ve gözyaşlarımın akmak istediğini hissediyordum. Yutku-
nup var gücümle engel olmaya çalıştım. Yatakta yanıma
yaklaşıp yüzünü tamamen bana çevirdi. İki elini de yüzü-
me koyup gözlerimin içine baktı.

“Ne hatırlıyorsun?”

Kafamı salladım, söylemek istemiyordum. Beni bırak-
madı. Gözleriyle beni ikna edip anlatmamın sorun olma-
yacağını belirtircesine hafifçe kafasını salladı. Olabildiğin-
ce kısık bir sesle fısıldadım, yüksek sesle konuşmaya çeki-
niyordum. “Arabadaki Karen’dı. Beni alıp götürən oydu.”

Yüz hatlarında acı ve doğrulama belirdi ve beni göğsü-

ne doğru çekip kollarını etrafıma doladı. “Biliyorum, be-beğim,” dedi saçlarıma doğru. “Biliyorum.”

Tişörtüne tutunup ona sarıldım, kollarının bana sağladığı rahatlıkta yüzmek istiyordum. Gözlerimi kapattım, ama sadece bir anlığına. Karen yatak odamın kapısını açar açmaz beni itti.

“Sky?”

Yatakta arkama dönünce onu kapının girişinden öfkeyle Holder’a bakarken buldum. Bakışlarını bana çevirdi. “Sky? Bu da ne demek oluyor?” Yüzünde şaşkınlık ve haval kırıklığı vardı.

Bakışlarımı Holder’a çevirdim. “Beni buradan götür,” dedim fısıltıyla. “Lütfen.”

Kafasını sallayıp dolabıma yürüdü. Kapıyı açtığı sırada kalkıp dolabımdan aldığım kot pantolonunu giydim.

“Sky?” dedi Karen, kapı girişinden ikimize bakıyordu. Ona bakmadım. Ona *bakamazdım*. Holder’ın bir spor çantası açıp yatağa koyduğu sırada odaya girdi.

“Buraya birkaç kıyafet koy, bebeğim. Banyodan ihtiyacın olan şeyleri alacağım.” Holder’ın sakin ve kontrollü sesi içimdeki paniği az da olsa dindirdi. Dolabıma gidip askılardaki bluzları çıkarmaya başladım.

“Onunla hiçbir yere gidemezsin. Aklını mı kaçırdın?” Karen panik halindeydi, ama yine de ona bakmadım. Giysilerimi çantama doldurmaya devam ettim. Dolaba dönüp üst çekmeceyi açtım ve bir avuç dolusu iç çamaşırı ve çorap aldım. Yatağa dönerken Karen yolumu kesip ellerini omuzlarıma koyarak beni ona bakmaya zorladı.

“Sky,” dedi şaşkınlıkla. “Ne yapıyorsun? Neyin var? Onunla gidemezsin.”

Holder bir kucak dolusu banyo malzemesiyle odaya

dönüp doğruca Karen'in etrafından dolanarak onları çantaya koydu. "Karen, sana onu rahat bırakmanı öneririm," dedi olabildiğince sakın bir sesle.

Karen kaşlarını çatıp ona doğru döndü. "Onu götüremezsin. Onunla birlikte bu evden çıkarsan, polisi ararım."

Holder karşılık vermedi. Bana bakıp elimdeki eşyalara uzandı ve sonra onları spor çantasına koyup fermuarı çekti. "Hazır mısın, bebeğim?" dedi elimi tutarak.

Kafamı salladım.

"Bu bir şaka değil!" diye bağırdı Karen. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı ve deliye dönmüştü, bir ona bir bana bakıp duruyordu. Yüzündeki üzüntüyü görmek kalbimi kırıyordu, çünkü o benim annemdi ve onu seviyordum, ama hayatımın son on üç senesi adına hissettiğim ihaneti ve kızgınlığı göz ardı edemiyordum.

"Polisi arayacağım," diye bağırdı. "Onu götürmeye hakkın yok!"

Holder'ın cebine uzanıp cep telefonunu çıkardım ve Karen'a doğru bir adım attım. Gözlerimi ona dikip elimden geldiğince sakın bir şekilde telefonu ona uzattım. "Al," dedim. "Ara onları."

Önce elimdeki telefona sonra bana baktı. "Neden bunu yapıyorsun, Sky?" Gözyaşlarına hakim olamıyordu.

Elini tutup telefonu ona verdim, ama tutmayı reddetti. "Ara onları! Polisi ara, anne! Lütfen." Artık yalvarıyordum. Yanıldığımı kanıtlaması için onları aramasını istiyordum. Saklayacak hiçbir şeyi olmadığını kanıtlaması için. Sakladığının *ben* olmadığını kanıtlaması için. "Lütfen," dedim, bu kez kısık bir sesle. Haksız olduğumdan emin olmak için tüm kalbim ve ruhumla telefonu alıp onları aramasını istiyordum.

Bir adım geri çekilirken nefesini tuttu. Kafasını sallamaya başlayınca bildiğimi bildiğinden neredeyse emindim, ama öğrenmek için beklemedim. Holder elimi tutup beni açık pencereye doğru götürdü. Önce benim çıkmama izin verdikten sonra peşimden dışarı çıktı. Karen'ın bana seslendiğini duyabiliyordum ama arabasına varana kadar yürümeye devam ettim. İkimiz de arabaya bindik ve sürmeye başladı. Bildiğim tek ailemden uzağa.

28 Ekim 2012 Pazar

3:10

“Burada kalamayız,” dedi evinin önünde park ettiği sırada. “Karen seni almak için buraya gelebilir. İçeri gidip birkaç şey alayım, hemen dönerim.”

Koltukta bana doğru uzanıp yüzümü kendine doğru çekti. Beni öptükten sonra arabadan indi. Evde olduğu süre boyunca kafamı koltuk başlığına yaslayıp ön camdan dışarı baktım. Bu gece gökyüzünde sayabileceğim tek bir yıldız bile yoktu. Sadece şimşek çakıyordu. Geçirdiğim geceye uygun görünüyordu.

Holder birkaç dakika sonra arabaya vardı ve çantasını arka koltuğa attı. Annesi girişte durmuş, onu izliyordu. Annesinin yanına gidip bana yaptığı gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. Ona bir şey söyledi, ne söylediğini bilmiyordum. Annesi kafasını sallayıp ona sarıldı. Holder arabaya doğru yürüyüp bindi.

“Ona ne söyledin?”

Elimi tuttu. “Ona annenle kavga ettiğinizi ve bu yüz-

den seni Austin'deki akrabalarına götüreceğimi ve babamla birkaç gün kaldıktan sonra geri döneceğimi söyledim." Bana bakıp gülümsedi. "Sorun değil, ne yazık ki gitmeme alışık. Endişelenmiyor."

Araba yolundan çıktığı sırada yağmur damlaları ön cama düşmeye başladı, dönüp pencereden dışarı baktım. "Gerçekten babanla mı kalacağız?"

"Nereye gitmek istersen oraya gideceğiz. Austin'e gitmek isteyeceğini sanmıyorum."

Ona baktım. "Neden Austin'e gitmek istemeyeyim?"

Dudaklarını büzüştürüp silecekleri çalıştırdı. Elini dizime koyup baş parmağıyla okşadı. "Eskiden orada yaşıyordun," dedi kısık bir sesle.

Tekrar pencereden dışarı bakıp içimi çektim. Bilmediğim çok şey vardı. Çok. Alnımı serin cama yaslayıp gözlerimi kapattım ve tüm gece bastırmaya çalıştığım soruların ortaya çıkmasına izin verdim.

"Babam hâlâ yaşıyor mu?" diye sordum.

"Evet, yaşıyor."

"Peki ya annem? Gerçekten de ben üç yaşındayken öldü mü?"

Boğazını temizledi. "Evet. Biz evinizin yanındaki eve taşınmadan birkaç ay önce bir trafik kazasında ölmüş."

"Babam hâlâ aynı evde mi yaşıyor?"

"Evet."

"Görmek istiyorum. Oraya gitmek istiyorum."

Bu cümleme hemen karşılık vermedi. Aksine, yavaşça nefes alıp verdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ona döndüm. "Neden olmasın? Başka bir yerden ziyade muhtemelen oraya daha çok aitim. İyi olduğumu bilmeli."

Holder arabayı yolun kenarına çekip durdurdu. Koltuğunda dönüp bana baktı. “Bebeğim, tüm bunları birkaç saat önce öğrendiğin için bu iyi bir fikir değil. Düşüncesizce bir karar vermeden önce her şeyi sindirmelisin. Baban seni görür ve tanırsa, Karen hapse girer. Bunu iyice düşünmelisin. Basını düşün. Muhabirleri düşün. İnan bana, Sky. Ortadan kaybolduğunda, ön bahçemize aylarca kamp kurdular. İki aylık süre boyunca polis beni neredeyse yirmi kez sorguladı. Hangi kararı verirsen ver, tüm hayatın değişmek üzere. Ama kendin için en iyi kararı vermeni istiyorum. Tüm sorularına cevap vereceğim. Birkaç gün sonra seni nereye istersen götürürüm. Babanı görmek istersen, gideriz. Polise gitmek istersen, gideriz. Her şeyden kaçmak istersen, onu da yaparız. Ama şimdilik, her şeyi sindirmeni istiyorum. Bu senin hayatın. *Hayatının* geri kalanı.”

Sözlerini duyunca göğsüm sıkıştı. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Düşünüp düşünmediğimden bile emin değildim. Bunu birçok açıdan düşünmüştü ve benim ise ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç.

Kapıyı açıp otoyolun kenarına inerek yağmurun altına çıktım. Bir ileri bir geri yürürken nefessiz kalmamak için bir şeylere odaklanmaya çalıştım. Hava soğuktu ve yağmur damlaları artık düşmüyor, *dövercesine* yağıyordu. Kocaman damlalar tenime batıyordu ve yağmurun şiddeti yüzünden gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Holder arabanın ön tarafını döner dönmez hızla ona doğru yürüyüp kollarımı boyuna doladım ve yüzümü sıırıslamak olan tişörtüne gömdüm. “Bunu yapamam!” Yeri döven yağmura karşı sesimi duyurmak için haykırdım. “Hayatımın böyle olmasını istemiyorum!”

Başımın tepesini öpüp kulağıma doğru yaklaştı. “Hayatının böyle olmasını ben de istemiyorum,” dedi. “Çok üzgünüm. Başına böyle bir şeyin gelmesine izin verdiğim için çok üzgünüm.”

Parmağını çenemin altına koyup beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Boyu yağmurun gözlerime girmesini engelliyor ve damlalar yüzünden dudaklarına ve boynuna akıyordu. Islanıp alnına yapışan ve gözlerine giren saçları kenara ittim. Yine saçlarını kestirmesi gerekiyordu.

“Bu gece hayatının bu olmasına izin vermeyelim,” dedi. “Arabaya dönüp *meçbur* olduğumuz için değil...istediğimiz için uzaklara gidiyormuş gibi yapalım. Seni hep gitmek istediğin harika bir yere götürüyormuşum gibi yapabiliriz. Bana sokulursun ve ne kadar heyecanlı olduğumuzdan, oraya vardığımızda yapmak istediğimiz şeylerden bahsederiz. Önemli şeyleri daha sonra konuşuruz. Ama bu gece...hayatının bu olmasına izin vermeyeceğiz.”

Onu kendime doğru çekip öptüm. Onu her zaman doğru şeyleri söylediği için öptüm. Daima yanımda olduğu için öptüm. Vereceğim her kararı destekleyeceği için öptüm. Her şeyi anlamaya çalıştığım sırada bana karşı sabırlı olduğu için öptüm. Onu öptüm, çünkü onunla birlikte arabaya binip Hawaii’ye vardığımızda yapacağımız şeyler hakkında konuşmaktan daha iyi bir şey düşünemiyordum.

Dudaklarımı ondan ayırdım ve hayatımın en kötü günü olmasına rağmen bir şekilde gülümseyecek gücü kendimde buldum. “Teşekkür ederim, Holder. Çok teşekkür ederim. Bunu sensiz başaramazdım.”

Dudaklarımdan bir kez daha hafifçe öpüp bana gülümsedi. “Elbette, bebeğim. *Başarabilirdin.*”

28 Ekim 2012 Pazar

7:50

Parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdiriyordu. Başım kucağındaydı ve dört saati aşkın bir süredir yoldaydık. Benim telefonumu kullanan Karen'dan yalvaran ve beni eve geri getirmesini isteyen mesajlar aldıktan sonra Waco'dayken telefonunu kapatmıştı. Ama artık evimin neresi olduğundan bile emin değildim.

Karen'ı çok sevsem de, yaptığı şeyi nasıl ele alacağımı bilmiyordum. Bir çocuğu çalmanın kabul edilebilir olabileceği bir durum olamazdı, o yüzden ona geri dönmek istediğimden emin değildim. Bu durumu nasıl ele alacağıma karar vermeden önce olanlar hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmeyi planlıyordum. Bir an önce polisi aramanın doğru şey olacağını biliyordum, ama doğru şeyi yapmak her zaman işe yaramıyordu.

“Bence babamın evinde kalmamalıyız,” dedi Holder. Uyuduğumu sandığını düşünmüştüm, ama benimle konuştuğuna göre uyanık olduğumu biliyordu. “Bu geceyi

bir otelde geçirir ve yarın ne yapacağımıza karar veririz. Bu yaz evinden pek iyi bir şekilde ayrılmadım. ayrıca yeterince uğraşmamız gereken sorun var.”

Kucağında kafamı salladım. “Sen ne yapmak istersen. Tek bildiğim yatmak istediğim, çok yorgunum. Hâlâ nasıl uyanık olabildiğini anlamıyorum.” Doğrulup kollarımı önüme doğru uzatırken, Holder arabayı bir otelin otoparkına çekti.

Otele giriş yaptıktan sonra bana odanın anahtarını verip eşyalarımızı almak ve arabayı park etmek için gitti. Anahtar kartı kapıdan geçirip kapıyı açtım ve odaya girdim. Sadece bir yatak vardı, öyle istemiş olmalıydı. Daha önce de aynı yatakta birkaç kez uyumuştuk, o nedenle ayrı yataklar istemesi tuhaf olurdu.

Birkaç dakika sonra odaya dönüp çantalarımızı yere koydu. Pijama gibi bir şey bulmak için çantamı karıştırdım. Ne yazık ki, yanıma pijama almamıştım, o yüzden uzun bir tişört ve iç çamaşırlarımı aldım.

“Duş almalıyım.” Yanıma aldığım banyo malzemelerini alıp banyoya götürdüm ve oldukça uzun bir duş aldım. İşim bittiğinde saçlarımı kurutmaya çalıştım ama çok yorgundum. Islak saçlarımı at kuyruğu yapıp dişlerimi fırçaladım. Banyodan çıktığımda Holder ikimizin de çantalarını boşaltıyor ve tişörtlerimizi dolaba asıyordu. Bana ufak bir bakış attı, ama üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırım olduğunu görünce tekrar dönüp baktı. Bir saniye kadar beni süzdükten sonra rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. Geçirdiğim günden sonra saygılı olmaya çalışıyordu. Bana kırılgan bir şeymişim gibi davranmasını istemiyor-

dum. Başka bir gün olsaydı, üzerimdekiler hakkında yorum yapardı ve eli iki saniye içinde kalçamda olurdu. Ama bu kez sırtını bana dönüp çantasından ihtiyacı olan şeyleri aldı.

“Hemen duş alacağım,” dedi. “Buz kovasını doldurup birkaç içecek aldım. Soda mı su mu istediğini bilmediğim için ikisini de aldım.” Bir şort kapıp bana bakmamaya özen göstererek etrafımdan dolanıp banyoya doğru gitti. Durup döndü ve dikkatle gözlerime baktı.

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Elbette, bebeğim,” dedi içtenlikle.

Elini tutup ağzıma götürdüm. Hafifçe avucunu öptükten sonra elini yanağıma koydum. “Benim için endişelendiğini biliyorum. Ama hayatımda olanlar yarı çıplakken bana bakamayacağın kadar seni rahatsız ediyorsa, bu kalbimi kırar. Senden başka kimsem kalmadı, Holder. Lütfen bana farklı davranma.”

Bana anlayışla baktı, sonra elini yanağımdan çekti. Bakışlarını dudaklarıma çevirdi ve ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Hayatın alt üst olmuş olmasına rağmen benden seni hâlâ istediğimi itiraf etmemi mi istiyorsun?”

Kafamı salladım. “Beni hâlâ istediğini bilmek hayatım alt üst olmadan *öncekine* göre daha gerekli.”

Gülümseyip dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra elini belimde ve sırtımın alt kısmında gezdirdi. Diğer eliyle sıkıca başımı tutuyor ve beni tutkuyla öperken bana yön veriyordu. Öpücüğü şu an tam da ihtiyacım olan şeydi. Kötülükten başka bir şey olmayan bir dünyada bana kendimi iyi hissettiren tek şeydi.

“Gerçekten duş almalıyım,” dedi öpücüklerin arasında.

“Ama artık sana eskisi gibi davranabileceğim değil mi?” Beni kalçalarımın tutup kendine doğru çekti. “Ben duş-
tayken sakın uykuya dalma, çünkü çıktığımda sana şu an
ne kadar müthiş göründüğünü göstermek istiyorum.”

“Güzel,” diye fısıldadım. Beni bırakıp banyoya gitti. Ya-
tağa uzandığım sırada su akmaya başladı.

Hiç fırsatım olmadığı için bir süre televizyon izlemeye
çalıştım, ama hiçbir şeye dikkatimi veremiyordum. Çok
yorucu bir yirmi dört saat olmuştu, güneş çoktan doğmuş
olmasına rağmen henüz uyumamıştık. Güneşliği ve per-
deleri çekip yatağa girdim ve gözlerimin üzerine bir yastık
koydum. Uykuya yenik düştüğüm sırada Holder’ın yatak-
ta yanıma kıvrıldığını hissettim. Bir kolunu yastığının al-
tından geçirip diğerini üzerime attı. Sıcak göğsünü sırtıma
yasladığını ve etrafıma doladığı kollarının gücünü hissedebiliyordum. Ellerini ellerime kenetleyip başımın arkasını
hafifçe öptü.

“Seni yaşıyorum,” diye fısıldadım.

Tekrar başımı öpüp saçlarıma doğru içini çekti. “Artık
seni yaşadığımı sanmıyorum. Bunun ötesine geçtiğime
eminim. Aslına bakarsan, bunu geride bıraktığıma kesin-
likle eminim ama henüz sana söylemeye hazır değilim.
Başka bir gün söylemek istiyorum. Bunu bu şekilde hatırlamanı istemiyorum.”

Elini dudaklarıma götürüp hafifçe öptüm. “Ben de.”

Üzüntü ve yalanlarla dolu yeni dünyamda, bir kez daha
bu umutsuz çocuk beni gülümsetmenin bir yolunu bul-
muştu.

28 Ekim 2012 Pazar

17:15

Kahvaltı ve öğle yemeğini uyuyarak geçirdik. Günün ilerleyen saatlerinde Holder yiyeceklerle odaya döndüğünde, açlıktan ölmek üzereydim. En son yemek yediğimden bu yana yirmi dört saat geçmişti. Masaya iki sandalye çekip kese kâğıtlarından yiyecekleri ve içecekleri çıkardı. Önceki gece galeriden dönerken istediğim ama sipariş etme fırsatı edinemediğimiz şeyleri almıştı. Çikolata şuruplu sütün kapağını kaldırıp büyük bir yudum aldıktan sonra hamburgerimin kâğıdını açtım. Bu sırada masaya küçük bir parça kâğıt düştü. Alıp okudum.

Sırf artık telefonun olmadığı ve hayatın çok dramatik olduğu için egonun patlamasına izin vereceğimi sanma. Tişörtün ve iç çamaşırınla çok basit görünüyordun. Bütün gece tavuk bacaklarına bakmak zorunda kalmamam için umarım bugün kendine pijama alırsın.

Notu masaya koyup ona baktığımda, sırtıyordu. Gamzeleri çok sevimliydi; kendimi tutamayıp eğildim ve birini yaladım.

“O da neydi?” Güldü.

Hamburgerimden bir ısırık alıp omuzlarımı silktim. “Seni markette gördüğüm günden beri bunu yapmak istiyordum.”

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyip arkasına yaslandı. “Beni gördüğün günden beri yüzümü yalamak mı istiyordun? Birinden hoşlandığında hep böyle mi yaparsın?”

Kafamı salladım. “Yüzünü değil, gamzelerini yalamak istedim. Ve hayır. Yalamak istediğim tek erkek sensin.”

Kendine güvenir bir şekilde gülümsedi. “Güzel. Çünkü sevmek istediğim tek kız sensin.”

Vay canına. Beni sevdiğini direkt söylemese de, ondan bu sözleri duymak kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Gülümsememi gizlemek için hamburgerimden bir ısırık alıp cümlesinin havada asılı kalmasına izin verdim. Henüz çekip gitmesine hazır değildim.

Sessizce yiyeceklerimizi bitirdik. Kalkıp masayı temizledikten sonra yatağa dönüp ayakkabılarımı giydim.

“Nereye gidiyorsun?” Bağcıklarımı sıkmamı izliyordu. Nereye gittiğimden emin olmadığım için ona hemen cevap vermedim. Tek istediğim bu otel odasından çıkmaktı. Ayakkabılarımı bağladıktan sonra kalkıp yanına gittim ve kollarımı ona doladım.

“Yürüyüşe çıkmak istiyorum,” dedim. “Ve senin de benimle gelmeni istiyorum. Soru sormaya hazırım.”

Alnımı öpüp masadan odanın anahtarını aldı. “Öyleyse gidelim.” Elini uzatıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

Otelin yanında park ya da yürüyüş yolu olmadığı için bahçeye gittik. Havuzun etrafında birkaç kulübe vardı ve hepsi boştu. Beni onlardan birine doğru götürdü. Oturduk. Başımı omzuna yaslayıp havuza baktım. Ekim'di, ama hava oldukça ılıktı. Kollarımı tişörtümün kollarından çıkarıp kendime doladım ve ona sokuldum.

“Bana hatırladıklarını anlatmak ister misin?” diye sordu. “Yoksa sormak istediğin belirli sorular mı var?”

“İkisi de. Ama önce senin hikâyeni dinlemek istiyorum.”

Kolunu omuzlarıma doladı. Parmaklarıyla üst kolumu okşarken başımın yan tarafını öptü. Başımı kaç kez öpmüş olursa olsun hep ilk kez öpüyormuş gibi hissediyordum.

“Bunun benim için ne kadar gerçek dışı olduğunu anlamalısın, Sky. Son on üç sene boyunca her gün sana ne olduğunu düşünüp durdum. Ve yedi senedir sana üç kilometre uzaklıkta oturduğumu düşünmek? Hâlâ olanları anlamakta güçlük çekiyordum. Ve şimdi, nihayet yanımda olman ve sana her şeyi anlatmak...”

İçini çekti, başını sandalyeye yasladığını hissettim. Bir süre duraksadıktan sonra devam etti. “Araba uzaklaştıktan sonra eve dönüp Les’e biriyle birlikte gittiğini söyledim. Bana kiminle gittiğini sorup durdu ama bilmiyordum. Annem mutfaktaydı, gidip ona anlattım. Bana pek aldırış etmedi. Akşam yemeği hazırlıyordu ve henüz çocuktuk. Bizi duymamayı öğrenmişti. Ayrıca, orada gördüğüm şeyin olmaması gerektiğinden henüz emin değildim, o yüzden paniklemedim. Dışarı çıkıp Les’le oynamamı söyledi. Altı yaşında olduğum için yetişkinlerin her şeyi bildiklerinden emindim, o yüzden başka bir şey söylemedim. Oyun oynamak için Les’le birlikte dışarı çıktık, birkaç saat

geçtikten sonra baban dışarı çıkıp sana seslendi. Sana seslendiğini duyunca, donup kaldım. Bahçemizin ortasında durup verandadan sana seslenmesini izledim. O anda başka biriyle gittiğini bilmediğini anladım. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.”

“Holder,” diye araya girdim. “Sen sadece küçük bir çocuktun.”

Sözüme aldırmayıp devam etti. “Baban bahçemize gelip bana nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu.” Duraksayıp boğazını temizledi. Sabırla devam etmesini bekledim, ama düşüncelerini toplamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. O gün olanları bana anlattığını duymak hikâye dinlemek gibiydi. Anlattıklarının hayatımla ya da benimle doğrudan bir ilgisi yokmuş gibi geliyordu.

“Sky, şunu bilmelisin. Babandan korkardım. Sadece altı yaşındaydım ve seni yalnız bırakarak yanlış bir şey yaptığımı biliyordum. Polis şefi baban karşımda duruyordu ve üniformasının üzerindeki silahını görebiliyordum. Paniğe kapıldım. Eve koşup doğruca odama gittim ve kapıyı kilitledim. O ve annem yarım saat boyunca kapıya vurdular, ama kapıyı açıp olanları bildiğimi onlara itiraf edemeyecek kadar korkuyordum. Tepkim ikisini de endişelendirdi, o yüzden baban hemen destek çağırdı. Polis araçlarının dışarıya park ettiğini duyunca benim için geldiklerini sandım. Sana ne olduğunu hâlâ anlamamıştım. Annem beni odadan dışarı çıkmaya ikna ettiğinde, sen o arabaya binip gideli üç saat olmuştu.”

Hâlâ omzumu ovuşturuyordu, ama artık beni daha sıkı tutuyordu. Elini tutabilmek için kollarımı tişörtümün kol kısımlarından dışarı çıkardım.

“Beni polis merkezine götürüp saatlerce sorguladılar.

Plakayı, ne tür bir arabaya bindiğini, nasıl biri olduğunu ve sana ne dediğini bilip bilmediğini bilmek istiyorlardı. Sky, hiçbir şey bilmiyordum. Arabanın rengini bile hatırlamıyordum. Onlara sadece üzerinde ne olduğunu söyleyebildim, çünkü aklımdaki tek şey sendin. Polis merkezinin koridorunda olanları derhal birine söylemiş olsaydım, seni bulabileceklerini haykırdığını duyabiliyordum. Beni suçladı. Bir polis memuru kızının kaybolmasından seni sorumlu tutarsa, söylediklerine inanırsın. Les de bağırıldığını duydu, ve her şeyin benim suçum olduğunu düşündü. günlerce benimle konuşmadı. İkimiz de neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Altı sene boyunca yetişkinlerin her zaman haklı olduğu ve iyi insanların başına kötü şeylerin gelmediği kusursuz bir dünyada yaşamıştık. Ama sonra, bir anda kayboldun ve bildiğimizi sandığımız her şeyin anne babalarımızın bizim için yarattığı sahne bir hayat olduğu ortaya çıktı. Çocuklar kayboluyor. En iyi arkadaşın elinden alınıyor ve yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorsun.”

“Sürekli haberleri izleyip bir gelişme bekledik. Fotoğrafını haftalarca televizyonda gösterip bir ipucu aradılar. En yeni fotoğrafın annen ölmenden kısa bir süre önce, üç yaşındayken çekilmişti. Bunun beni kızdırdığını hatırlıyorum, iki sene boyunca birinin nasıl olup da tek bir fotoğrafını bile çekmediğini düşünüp durmuştum. Evinizin resmini gösterirlerdi, bazen bizim evimizi de gösterirlerdi. Arada sırada yan taraftaki evde oturan çocuğun olanları gördüğünden ama detayları hatırlamadığından söz ederlerdi. Bir gece...annemizin televizyondaki haberleri son kez izlememize izin verdiği gece...muhabirlerden birinin her iki evi de ekranda gösterdiğini hatırlıyorum. Tek tanıktan bahsettiler ama benden ‘*Hope’u kaybeden çocuk*’ ola-

rak söz ettiler. Bu annemi o kadar kızdırdı ki, dışarı koşup muhabirlere bağırıma ve bizi rahat bırakmalarını söylemeye başladı. Beni rahat bırakmalarını. Babam onu içeri sürüklemek zorunda kaldı.”

“Ailemiz hayatımızı mümkün olduğunca normal yaşamamız için elinden geleni yaptı. Birkaç ay sonra muhabirler gelmeyi kesti. Artık sorgulanmak için tekrar tekrar polis merkezine götürölmek de yoktu. Mahalledeki herkes için hayat yavaş yavaş normale dönüyordu. Les ve ben hariç herkes için. Sanki Hope’umuzla birlikte tüm umudumuz alınıp götürölmüştü.”

Tüm bunları ve sesindeki kederi işitmek bana kendimi suçlu hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu. Birçok insan başıma gelenlerin etrafındakilerden çok beni etkileyecek kadar travmatik olduğunu düşünebilirdi. Ama olanları doğru düzgün hatırlamıyordum bile. Hayatımın oldukça önemsiz bir parçası olmasına rağmen bu olay onu ve Lesslie’yi mahvetmişti. Karen çok sakin ve hoştu, aklımı evlat edinildiğime ve koruyucu aileye verildiğime dair yalanlarla doldurmuştu ve tüm bunları sorgulamak aklımdan hiç geçmemişti. Holder’ın dediğı gibi, o yaşta yetişkinlerin dürüst olduklarını ve her şeyi bildiklerini sanıyordum ve onu sorgulamayı hiç düşünmemiştim.

“Babam beni bıraktığı için yıllarımı ondan nefret ederek geçirdim,” dedim kısık bir sesle. “Beni ondan ayırdığına inanamıyorum. Bunu nasıl yapabilir? Bunu bir insan nasıl yapar?”

“Bilmiyorum, bebeğim.”

Doğrulup ona doğru dönerek gözlerinin içine baktım. “Evi görmeliyim,” dedim. “Daha fazla şey hatırlamak istiyorum, ama hatırlamıyorum ve şu an hatırlamam çok zor.

Babam bir yana hiçbir şeyi doğru düzgün hatırlamıyorum. Sadece önünden geçip gitmek istiyorum. Evi görmeliyim.”

Holder kolumu ovuşturup kafasını salladı. “Şimdi mi?”
“Evet. Hava kararmadan gitmek istiyorum.”

Yol boyunca hiç konuşmadım. Boğazım kurumuştı ve midem düğümlemişti. Korkuyordum. Evi görmekten korkuyordum. Evde olmasından ve onu görmekten korkuyordum. Onu görmeyi henüz istemiyordum; ben sadece ilk evim olan yeri görmek istiyordum. Hatırlamama yardımcı olup olmayacağını bilmiyordum, ama yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum.

Arabayı yavaşlatıp kenara çekti. Yolun karşısından bir dizi eve bakıyordum, gözlerimi pencereden ayırmaya korkuyordum, çünkü dönüp bakmak zor geliyordu.

“Geldik,” dedi kısık bir sesle. “Hiç kimsenin evine benzemiyor.”

Yavaşça başımı çevirip yaşadığım ilk eve baktım. Geçti ve hava kararmak üzereydi, ama gökyüzü evi rahatlıkla seçebileceğim kadar aydınlıktı. Tanıdık geliyordu ama anılarım hemen canlanmamıştı. Holder zihnimi okumuş gibi, “Eskiden beyazdı,” dedi.

Koltuğumda eve doğru dönüp bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Ön kapıdan içeri girip oturma odasını gördüğümü hayal etmeyi denedim, ama yapamadım. O evle ve hayatla ilgili her şey zihnimden silinmiş gibiydi.

“Nasıl oluyor da sizin oturma odanız ve mutfağınızın nasıl görüldüğünü hatırlayabiliyorken, kendi evimi hatırlamıyorum?”

Bana cevap vermedi, muhtemelen cevap aramadığımın farkındaydı. Hayatlarımızı sonsuza kadar değiştiren evlere bakarken sadece elini elimin üstüne koymakla yetindi.

Ellen Hoover - Umutsuz

2 Mayıs 1999 Pazar

14:35

"Baban sana doğum gününü partisi yapacak mı?" diye sordu Lesslie.

Kafamı salladım. "Benim doğum gününü partilerim olmaz."

Lesslie kaşlarını çatıp yatağıma oturdu ve sonra yastığının üzerindeki açılmamış kutuyu aldı. "Bu senin doğum gününü hediye mi?" diye sordu.

Kutuyu elinden alıp tekrar yastığının üzerine koydum. "Hayır. Babam bana sürekli hediye alır."

"Açacak mısın?" diye sordu.

Tekrar kafamı salladım. "Hayır. Açmak istemiyorum."

Ellerini kucağında birleştirip içini çektikten sonra etrafına baktı. "Ne kadar çok oyuncak var. Neden hiç buraya gelip oyun oynamıyoruz? Hep bizim evimize gidiyoruz ama orası çok sıkıcı."

Yere oturup ayakkabılarına uzandım. Ona odamdan nefret ettiğini söylemedim. Evimden nefret ettiğini de söylemedim. Onların evimde kendimi daha güvende hissettiğim için sürekli oraya

görmek istediğimi de söylemedim. Ayakkabı bağcıklarını parmaklarımın arasına alıp yatakta yanına oturdum. “Bunları bağlayabilir misin?”

Ayağını tutup dizinin üstüne koydu. “Hope, beş yaşına girmek üzeresin. Ayakkabılarını nasıl bağlayacağını öğrenmelisin. Ben ve Holder beş yaşındayken ayakkabılarımızı nasıl bağlayacağımızı öğrenmiştik.” Yere inip tam karşıma oturdu. Neredeyse beş yaşına girmek üzere olduğum için benden sadece bir yaş büyüktü.

“Beni izle,” dedi. “Şu ipi görüyor musun? Bu şekilde tut.” Elindeki bağcıkları tutup bana nasıl bağlayacağını ve olması gerektiği gibi oluncaya kadar nasıl çekeceğini gösterdi. İkisini de ikiye kez bağlamama yardım ettikten sonra çözüp bana kendi başına yapmamı söyledi. Nasıl bağlayacağını tarif edişini hatırlamaya çalıştım. Ben ayakkabı bağcığını bağlamak için elimden geleni yaparken kalkıp şifoniyerime doğru yürüdü.

“Bu annen miydi?” dedi bir fotoğraf tutarak. Elindeki fotoğrafa baktıktan sonra bakışlarını tekrar ayakkabılarıma çevirdim.

“Evet.”

“Onu özliyor musun?” diye sordu.

Kafamı sallayıp ayakkabımı bağlamaya ve onu ne kadar özlediğimi düşünmemeye çalıştım. Onu çok özliyordum.

“Hope, başardın!” diye sevinçle bağırdı Lesslie. “Kendi başına yaptın. Artık ayakkabılarını nasıl bağlayacağını biliyorsun.”

Ayakkabılarıma bakıp gülümsedim.

28 Ekim 2012 Pazar

19:10

“Ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı bana Lesslie öğretti,” dedim kısık bir sesle eve bakmaya devam ederken.

Holder bana bakıp gülümsedi. “Sana bunu onun öğrettiğini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bundan çok gurur duymuştu,” dedi ve bakışlarını yolun karşısına çevirdi.

Elimi kapının koluna koyup açtım ve dışarı çıktım. Hava iyice serinlemişti, o yüzden ön koltuğa uzanıp kapüşonlu eşofman üstümü alarak kafama geçirdim.

“Ne yapıyorsun?” dedi Holder.

Anlamayacağını biliyordum ve beni vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordum, o yüzden kapıyı kapatıp ona yanıt vermeden karşıya geçtim. Hemen arkamdaydı, çimenlere adımımı attığımda bana seslendi. “Odamı görmeliyim, Holder.” Yürümeye devam ettim, evin planı hakkında so-

mut anılarım olmamasına rağmen her nasılsa evin hangi tarafına yürümem gerektiğini biliyordum.

“Sky, bunu yapamazsın. Orada kimse yok. Çok riskli.”

Koşmaya başlayana kadar hızlandım. Beni onaylasa da onaylamasa da bunu yapacaktım. Eskiden yatak odam olan odaya açıldığına emin olduğum pencereye vardığımda, dönüp ona baktım. “Bunu yapmak zorundayım. Orada anneme ait olan ve almak istediğim şeyler var, Holder. Bunu yapmamı istemediğini biliyorum, ama mecburum.”

Ellerini omuzlarıma koyup endişeli bir şekilde bana baktı. “İçeri izinsiz giremezsin, Sky. O bir polis. Ne yapacaksın, lanet olası pencereyi kıracak mısın?”

“Bu ev teknik olarak hâlâ benim evim. İzinsiz içeri girmek sayılmaz,” diye yanıtladım. Ama iyi bir noktaya değinmişti. İçeri nasıl girecektim? Dudaklarımı büzüştürüp düşünmeye çalıştım, sonra parmaklarımı şıklattım. “Kuş evi! Arka verandada içinde anahtar olan bir kuş evi var.”

Dönüp arka bahçeye koştum, gerçekten de bir kuş evi olduğunu görünce şoke oldum. Elimi içine sokup anahtarı buldum. İnsan zihni şaşırtıcı olabiliyordu.

“Sky, yapma.” Bunu yapmamam için neredeyse bana yalvarıyordu.

“İçeri tek başıma gireceğim,” dedim. “Yatak odamın nerede olduğunu biliyorsun. Pencerenin dışında bekle ve herhangi biri evin önüne park ederse bana haber ver.”

Derin bir nefes verdi ve anahtarı arka kapıya sokar sokmaz kolumu tuttu. “Lütfen burada olduğunu belli edecek bir iz bırakma. Ve acele et,” dedi. Bana sarıldıktan sonra içeri girmemi bekledi. Anahtarı çevirip kilidi açıp açmayacağını görmek için bekledim.

Kapının topuzu döndü.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Ev karanlık ve ürkütücüydü. Sola dönüp mutfağın içinden geçtim, her nasılsa yatak odamın kapısının hangi tarafta olduğunu biliyordum. Nefesimi tutup yaptığım şeyin ciddiyetini ve sonuçlarını düşünmemeye çalıştım. Yakalanma düşüncesi dehşet vericiydi, çünkü bulunmak isteyip istemediğimden hâlâ emin değildim. Holder'ın söylediğini yapıp dikkatle yürüdüm, burada olduğuma dair arkamda herhangi bir kanıt bırakmak istemiyordum. Kapıma varınca, derin bir nefes alıp elimi kapının koluna koydum ve yavaşça aşağı indirdim. Kapı açılıp oda görünür hale gelince, daha iyi görebilmek için ışığı açtım.

Köşeye istiflenen birkaç kutu dışında her şey tanıdık görünüyordu. Hâlâ küçük bir çocuğun on üç senedir dokunulmamış odasına benziyordu. Lesslie'nin odasını gördüğüm an ve öldüğünden beri kimsenin elini sürmemiş olması aklıma geldi. Sevilen insanların fiziksel hatıralarını kaldırıp atmak zor olmalıydı.

Elimi şifonyerin üstünde gezdirip tozun üstünde bir iz bıraktım. Parmağımın bıraktığı izi görür görmez burada olduğuma dair hiçbir kanıt bırakmak istemediğimi hatırladım ve elimi hemen kaldırıp tişörtümün ucuyla izi sildim.

Öz annemin fotoğrafı hatırladığım yerde şifonyerin üstünde değildi. Etrafıma bakıp yanıma alabileceğim ona ait bir şey bulabilmeyi umdum. Ona dair hiçbir şey hatırlamıyordum, o yüzden fotoğrafı bana fazlasıyla yeterdi. Tek istediğim beni ona bağlayan bir şeye sahip olmaktı. Neye benzediğini görmeliydim, belki de fotoğrafı tutunabileceğim anılar çağırıyordu.

Yatağa doğru yürüyüp oturdum. Odanın teması gökyüzüydü, Karen'ın bana "gökyüzü" anlamına gelen bir isim

verdiği düşünöldüğünde oldukça ironikti. Perdelerde ve duvarlarda bulutlar ve aylar vardı ve yorgan yıldızlarla kaplıydı. Her yerde yıldızlar vardı. Duvarlara ve tavana yapışan ve karanlıkta parlayan büyük plastik yıldızlardan. Karen'in evindeki tavanım gibi odanın her yanı yıldızlarla doluydu. Birkaç sene önce yıldızları dükkânda görünce alması için Karen'a yalvardığımı hatırladım. Çocukça olduğunu düşünmüştü, ama onları almalıyım. Onları almayı neden o kadar istediğimi bilmiyordum, ama şimdi anlıyordum. Hope'ken yıldızları seviyor olmalıyım.

Başımı yastığa koyup tavana bakınca karın boşluğumdaki gerginlik iyice arttı. Tanıdık bir korku dalgası içimi kapladı ve dönüp yatak odamın kapısına baktım. Önceki gece gördüğüm kabusta hareket etmemesi için dua ettiğim kapı kolaydı.

Birden nefesimi tutup gözlerimi sımsıkı kapattım ve anının zihnimden uzaklaşmasını diledim. Bir şekilde on üç sene boyunca bu anıyı zihnimin en ücra köşesine kitlemeyi başarmıştım, ama burada bu yatakta olmak...Artık gizleyemiyordum. Anı bir ağ gibi etrafımı sardı ve ondan kurtulamadım. Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzöldü, keşke Holder'ı dinleseydim. Buraya asla gelmemeliydim. Gelmeseydim, asla hatırlamazdım.

18 Mayıs 1999 Perşembe

22:00

Eskiden nefesimi tutar ve uyuduğumu sanmasını umardım. İşe yaramazdı, çünkü uyuyup uyumadığımı umursamazdı. Bir keresinde nefesimi tutmayı denedim ve öldüğümü düşünmesini umdum. O da işe yaramadı, çünkü nefesimi tuttuğumu bile fark etmedi.

Kapının kolu aşağı indi, elimde başka bir numara kalmamıştı, hemen bir şey düşünmeye çalıştım, ama beceremedim. Kapıyı arkasından kapattı, ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum. Yatakta yanıma oturunca nefesimi tuttum. Bu kez işe yarayacağını düşündüğümünden değil, ne kadar korktuğumu hissetmememi sağladığı için.

“Selam, Prenses,” dedi saçımı kulağımın arkasına iterken. “Sana bir hediye aldım.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım, çünkü hediye istiyordum. Hediyelere bayılırdım ve bana hep çok güzel hediyeler alıyordu, çünkü beni seviyordu. Ama hediyeleri gece vakti getirmesinden nefret edi-

yordum çünkü hemen vermiyordu. Beni önce ona teşekkür etmeye zorluyordu.

Bu hediyeyi istemiyordum. İstemiyordum.

“Prenses?”

Babamın sesi karnımı ağrıtıyordu. Benimle hep çok sevecen konuşuyordu ve bu annemi özlememe neden oluyordu. Sesinin nasıl olduğunu hatırlamıyordum, ama babam sesinin benimkine benzediğini söylüyordu. Babam ayrıca hediyelerini kabul etmezsem annemin üzüleceğini, çünkü burada olmadığı için hediyelerini onun alamadığını da söylüyordu. Bu beni üzüyordu ve kendimi kötü hissediyordum, o yüzden öteki tarafa dönüp ona baktım.

“Hediyemi yarın alabilir miyim, baba?” Üzülmelerini istemiyordum, ama o kutuyu bu gece istemiyordum. İstemiyordum.

Babam bana gülümseyip saçlarını arkaya doğru itti. “Elbette yarın alabilirsin. Ama bunu sana aldığı için babana teşekkür etmek istemiyor musun?”

Kalbim hızla atmaya başladı, bunun olmasından nefret ediyordum. Kalbimdeki bu histen ve karın boşluğumdaki korkudan hoşlanmıyordum. Babama bakmayı bırakıp yıldızlara baktım ve ne kadar güzel olduklarını düşünebilmeyi umdum. Yıldızları ve gökyüzünü düşünüp durursam, belki kalbim bu kadar hızlı atmaz ve karnım ağrımazdı.

Onları saymayı denedim, ama beşte takılıp kalıyordum. Beşten sonra hangi sayının geldiğini hatırlamadığım için baştan başlamak zorunda kalıyordum. Yıldızları beşer beşer tekrar tekrar saymak zorundaydım, çünkü babamı hissetmek istemiyordum. (Onu hissetmek, koklamak ya da duymak istemiyordum ve onu hissetmeyene, kokusunu almayana ve duymayana kadar yıldızları tekrar tekrar saymak zorundaydım.

Babam nihayet beni ona teşekkür etmeye zorlamayı bıraktığında geceliğimi indirip, “İyi geceler, Prenses,” diye fısıldadı. Dö-

nüp örtüleri başımın üstüne çektim ve gözlerimi sımsıkı kapatıp ağlamamaya çalıştım, ama işe yaramadı. Babam geceleri bana her hediye getirdiğinde olduğu gibi yine ağladım.

Hediye almaktan nefret ediyordum.

28 Ekim 2012 Pazar

19:29

Ayağa kalkıp yatağa baktım, boğazımdan çıkan seslerden korktuğum için nefesimi tuttum.

Ağlamayacaktım

Ağlamayacaktım..

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, elimi yatağın kenarına koyup parmaklarımı koyu mavi battaniyenin üzerindeki sarı yıldızların üstünde gezdirdim. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırana kadar yıldızlara baktım.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kafamı yatağa gömdüm ve battaniyemi sıkıca kavradım. Tutmaya çalıştığım hıçkırıklarımla şiddetle boşalırken omuzlarım titremeye başladı. Birden ayağa kalkıp haykırdım ve battaniyeyi yataktan çekip odanın bir köşesine attım.

Yumruklarımı sıkıp deli gibi etrafıma bakarak fırlatabileceğim başka bir şey aradım. Yataktan kaptığım yastıkları aynadaki artık tanımadığım kızın yansımasına attım. Aynadaki kız bana bakıp acınası bir şekilde hıçkırırken onu

izledim. Gözyaşlarındaki zayıflık beni çıldırtıyordu. Yumruklarımız camda buluşup aynayı kırana kadar birbirimize doğru koşmaya başladık. Halının üzerinde milyonlarca parçaya bölünmesini izledim.

Şifoniyerin köşelerinden tutup kenara ittim ve bir kez daha haykırdım. Şifoniyer arkası üstü düşünce çekmece-leri açıp içindekileri odaya saçtım, önüme gelen her şeyi tekmeleyip savurdum. Şeffaf mavi perde panelleri tutup çubukları çatlayıp perde etrafıma düşene dek çekiştirdim. Üst köşeye istiflenen kutulara uzandım, içinde ne olduğunu bilmeden en üsttekini alıp bir altmışlık cüssemın tüm gücüyle duvara fırlattım.

“Senden nefret ediyorum!” diye haykırdım. “Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!”

Önüme çıkan her şeyi karşımda bulduğum şeylere fırlatıyordum. Bağırarak için ağzımı her açtığımda, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının tuzlu tadını alıyordum.

Aniden Holder’ın kolları beni arkamdan yakaladı ve öylesine sıkı bir şekilde tuttu ki, hareketsiz kaldım. Hareketlerim anlamsızlaşana kadar sarsıldım, tekmeledim ve biraz daha bağırđım. Hareketlerim artık sadece tepkiden ibaretlerdi.

“Dur,” dedi kulağıma sakın bir sesle, beni bırakmamaya kararlıydı. Onu duysam da, duymamış gibi yaptım. Ya da umursamıyormuş gibi. Onunla mücadele etmeye devam ettim, ama beni daha sıkı tuttu.

“Dokunma bana!” Avazım çıktığı kadar bağırıp tırnaklarını kollarına geçirdim. Yine de onu vazgeçiremedim.

Dokunma bana. Lütfen, lütfen, lütfen.

Küçük ses zihnimde yankılandı ve aniden kollarının

arasında gevşedim. Gözyaşlarım artıp beni iyice tüketirken güçsüz düştüm. Durmaksızın akan gözyaşlarımı tutan bir fiçı gibiydim.

Zayıfım ve kazanmasına izin veriyordum.

Holder etrafıma doladığı kollarını gevşetip ellerini omuzlarıma koydu, sonra beni kendisine doğru çevirdi. Ona bakamıyordum bile. Yorgunluktan ve mağlubiyetten göğsüne doğru düştüm, hıçkırırken tişörtünü avuçlarımla arasına aldım, yanağım kalbinin üzerindeydi. Elini başımın arkasına koyup dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Sky.” Sesi tekdüze ve duygusuzdu. “Buradan çıkmalısın. Hemen.”

Hareket edemiyordum. Vücudum öylesine şiddetli bir şekilde sarsılıyordu ki, istesem bile bacaklarımı hareket ettirememekten korkuyordum. Sanki bunu anlamış gibi, beni kollarına alıp yatak odasından dışarı çıkardı. Beni sokakta arabaya kadar taşıyıp yolcu koltuğuna oturttu. Elimi tutup baktı, sonra arka koltuktan ceketini aldı. “Al, kanını silmek için bunu kullan. İçeri dönüp etrafı olabildiğince düzeltmeye çalışacağım.” Kapıyı kapatıp sokağın karşısına koştu. Elime bakıp kesildiğini görünce şaşırđım. Hissetmiyordum bile. Elimi ceketinin koluna sarıp ağladığım sırada dizlerimi göğsüme doğru çektim.

Arabaya döndüğünde yüzüne bakmadım. Hıçkırdığım için hâlâ tüm bedenim sarsılıyordu. Arabayı çalıştırıp yola çıktıktan sonra bana doğru uzanıp elini başımın arkasına koydu ve otele varana kadar sessizce saçlarımı okşadı.

Arabadan inmeme yardım edip benimle birlikte odaya kadar yürüdü ve bu süre içinde bana iyi olup olmadığımı hiç sormadı. İyi olmadığımı biliyordu; sormasının anlamı yoktu. Otel odasının kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz

beni yatağa götürdü ve oturdum. Yatakta sırt üstü uzanana kadar beni omuzlarımdan itti ve ayakkabılarımı çıkardı. Banyoya gidip ıslak bir bezle geri döndü ve elimi tutup temizlemeye başladı. Cam kırığı olup olmadığını görmek için kontrol etti, sonra şefkatle elimi dudaklarına götürüp öptü.

“Sadece birkaç sıyrık,” dedi. “Derin değil.” Beni yastığa yerleştirdikten sonra kendi ayakkabılarını da çıkardı ve yatakta yanıma uzandı. Battaniyeyi üzerimize örtüp beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne soktu. Bana sarıldı ve neden ağladığımı bana bir kez bile sormadı. Çocukken yaptığındaki gibi.

Geceleri odamda başıma gelen şeylere dair hatırladığım görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalıştım, ama yapamadım. Bir baba küçük kızına bu tür şeyleri nasıl yapabiliirdi...bir türlü anlamıyordum. Kendi kendime bunların olmadığını, hayal gücümün bir parçası olduğunu söyleyip durdum ama tüm benliğimle bunun doğru olmadığını biliyordum. Karen’la birlikte o arabaya bindiğimde neden mutlu olduğumu çok iyi hatırlıyordum. Yatağında erkeklerle öpüştüğüm gecelerde yıldızlara bakarken neden hiçbir şey hissetmediğimi hatırlıyordum. Holder’la neredeyse birlikte olduğum gece neden paniğe kapıldığımı anlıyordum. Her şeyi hatırlıyordum ve unutmak için her şeyi yapabiliirdim. Babamın sesini ya da bana neler hissettirdiğini hatırlamak istemiyordum, ama her geçen saniyeyle birlikte hatıralarım daha da netleşiyor ve ağlamamı kesmemi engelliyorlardı.

Holder başımın yan tarafını öpüyor ve bana her şeyin yoluna gireceğini, üzülmemem gerektiğini söylüyordu. Ama hiçbir fikri yoktu. Ne kadar çok şeyi hatırladığımı ve

bunun kalbime, ruhuma, zihnime ve insanlığa olan inancıma neler yaptığını bilmiyordu.

Hayatımda sahip olduğum tek yetişkinin bana yaptığı şeyleri bilmek – her şeyi dışlamış olmama şaşırmamak gerekirdi. Sadece Karen’in alıp beni götürdüğü günü hatırlıyordum ve şimdi nedeni biliyordum. Beni hayatımdan çaldığı anda kendimi çok kötü bir olayın ortasında hissetmemiştim. Hayatından korkan küçük bir kız için Karen’in bir kurtarıcı olarak görüldüğüne emindim.

Bakışlarımı Holder’a çevirince bana baktığını gördüm. Benim yüzümden acı çekiyordu; bunu gözlerinde görebiliyordum. Parmağıyla gözyaşlarımı silip dudaklarımı hafifçe öptü. “Üzgünüm. İçeri girmene asla izin vermemeliydim.”

Yine kendini suçluyordu. Ben kahramanım olmaktan başka bir şey yapmadığını düşünürken, o hep kötü bir şey yapmış gibi hissediyordu. O hep yanımdaydı, panik ataklarım ve çılgınlıklarım sırasında sakinleşene kadar beni idare etmişti. Yanımda olmaktan başka bir şey yapmamıştı, ama buna rağmen bunu kendi suçuymuş gibi görüyordu.

“Holder, yanlış bir şey yapmadın. Özür dilemeyi kes,” dedim ağlarken. Kafasını sallayıp saçlarımı kulağımın arkasına itti.

“Seni oraya götürmemeliydim. Her şeyi yeni öğrendikten sonra bu sana çok ağır geldi.”

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. “Bana ağır gelen orada olmak değildi. hatırladıklarım ağır geldi. Babamın bana yaptığı şeyler üzerinde hiçbir kontrolün yok. İtrafindaki insanların başına gelen kötü şeyler yüzünden kendini suçlamayı bırak.”

Elini kaldırıp yüzünde endişeli bir ifadeyle saçlarımın

arasında gezdirdi. “Neden bahsediyorsun? Sana ne yaptı?” Tereddüt eder gibi konuşuyordu, muhtemelen neler olduğunu biliyordu. Sanırım küçükken başıma neler geldiğini ikimiz de biliyorduk, ama inkar ediyorduk.

Kolumu indirip başımı göğsüne dayadım ve ona cevap vermedim. Gözyaşlarım şiddetle akıyordu, bir kolunu sırtıma dolarken diğeriyle başımın arkasını tuttu. Yanağını başımın tepesine yasladı. “Hayır, bebeğim,” diye fısıldadı. “Hayır,” dedi tekrar söylediklerime inanmak istemiyormuş gibi. Tişörtünü sıkıp ağlarken babamdan benim kadar nefret ettiğine beni ikna edercesine sarıldığı için onu daha çok sevmeme neden oldu.

Başımın tepesini öpüp beni tutmaya devam etti. Bana üzgün olduğunu söylemedi ya da bunu nasıl düzelteceğini sormadı, çünkü ikimiz de şaşkındık. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Şu noktada gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Beni haksız yere alıp götüren kadına geri dönemezdim. Geçmişim açıklığa kavuştuğu ve henüz reşit olmadığım ortaya çıktığı için kendime de güvenemezdim. Holder hayatımda tamamen çaresiz olmamamı sağlayan tek şeydi.

Ve kollarındayken kendimi güvende hissetmeme rağmen, görüntüleri ve anıları ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan çıkaramıyor ve ağlamayı kesemiyordum. Sessizce beni tutuyordu ve ağlamayı kesmem gerektiği gerçeğinden başka bir şey düşünemiyordum. Holder’ın tüm bu duyguları bir süreliğine benden uzaklaştırmasına ihtiyacım vardı, çünkü artık dayanamıyordum. Babamın odama geldiği o gecelerde neler olduğunu hatırlamaktan hoşlanmıyordum. Ondan nefret ediyordum.

Doğrulup yüzümü Holder’a yaklaşılarak üzerine doğru

eğildim. Elini başımın yan tarafına koydu, dikkatle bana bakıyor, iyi olup olmadığımı bilmek istiyordu.

İyi değildim.

Üzerine çıkıp onu öptüm, tüm bu duyguları benden uzaklaştırmasını istiyordum. İçimi kemiren nefret ve üzüntü yerine hiçbir şey hissetmemeyi tercih ederdim. Holder'ın tişörtünü tutup çıkarmaya çalıştım, ama beni üzerinden itip sırt üstü yatırdı. Kolunun üzerinde doğrulup bana baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Elimi ensesine götürüp yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdım ve dudaklarımı onunkine bastırdım. Onu yeterince öpersem, pes edip bana karşılık verirdi. Böylece her şeyi unutabilirdim.

Elini yanağıma koyup bir anlığına beni öptü. Başını bırakıp tişörtümü çıkarmaya çalıştım, ama ellerimi çekip tişörtümü aşağı indirdi. “Kes şunu. Neden bunu yapıyorsun?”

Bakışları şaşkınlık ve endişe doluydu. Bunu neden yaptığıma dair sorusuna cevap veremedim, çünkü ben bile bilmiyordum. Bu histen kurtulmak istediğimi biliyordum, ama daha fazlası vardı. Bundan çok daha fazlası vardı, çünkü o adamın bana yaptıklarını zihnimden uzaklaştırmazsa, bir daha asla kahkaha atamayacak, gülemeyecek ve nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum.

Holder'ın beni bu histen kurtarmasına ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. “Seviş benimle.”

Yüzünde kararlı bir ifade vardı ve sertçe bana bakıyordu. Yatakta doğrulup ayağa kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı. Elini gergin bir şekilde saçlarının arasında gezdirip yatağa geri döndü ve kenarında durdu.

“Sky, bunu yapamam. Neden benden böyle bir şey istediğini bilmiyorum.”

Yatakta doğruldum, birden bunu yapmayacağından korktum. Yatağın kenarında durduğu yere doğru gidip dizlerimin üstünde doğruldum ve tişörtünü tuttum. “Lütfen,” diye yalvardım. “Lütfen, Holder. Buna ihtiyacım var.”

Ellerimi tişörtünden itip iki adım geriye gitti. Kafasını salladı, hâlâ şaşkındı. “Bunu yapmayacağım, Sky. Bunu yapmayacağız. Şok geçiriyor olmalısın...bilmiyorum. Sana şu an ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum.”

Yenilgiye uğramış gibi yatağa çöktüm. Gözyaşlarım yine akmaya başladı ve ona çaresizlikle baktım.

“Lütfen.” Bakışlarımı kucağımda birleştirdiğim ellerime çevirdim, konuşurken ona bakamıyordum. “Holder... bunu bana yapan tek kişi o.” Yavaşça bakışlarımı kaldırıp gözlerimi ona diktim. “Bunu onun elinden almana ihtiyacım var. Lütfen.”

Sözcüklerle birinin ruhunu bölmek mümkün olsaydı, az önce söylediklerimin ruhunu ikiye böldüğünü söyleyebilirdim. Suratını astı ve gözleri doldu. Ondan ne yapmasını istediğimin farkındaydım ve ondan böyle bir şey istemekten hiç hoşlanmıyordum, ama buna ihtiyacım vardı. İçimdeki acıyı ve nefreti dindirmek için ne gerekiyorsa yapmalıydım. “Lütfen, Holder.”

İlk birlikteliğimizin bu şekilde olmasını istemiyordu. Ben de bu şekilde olmasını istemezdim, ama bazen sevgi dışındaki etkenler kişi adına karar veriyordu. Nefret gibi etkenler. Bazen nefret duygusundan kurtulmayı isterken, çaresizleşirdiniz. Holder nefreti ve acıyı biliyordu ve şu

anda bana katılsa da katılmasa da buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Yatağa doğru yürüyüp karşımda dizlerinin üstüne çöktü ve gözlerime baktı. Belimden tutup beni yatağın kenarına doğru kaydırıdıktan sonra ellerini dizlerimin arkasına koyup bacaklarımı ona doladı. Gözlerini benden ayırmadan tişörtümü başımdan çıkardı. Sonra kendi tişörtünü de çıkardı. Kollarını bana dolayıp ayağa kalktı, beni de kaldırıp yatağın yan tarafına yürüdü. Beni şefkatle yatağa yatırıp üzerime doğru eğilerek ellerini başımın iki yanına koydu ve bana şüpheyle baktı. Bakışlarındaki çelişkili ifadeye rağmen, “Pekâlâ,” dedi güven verircesine.

Dizlerinin üzerinde doğrulup komodinde duran cüzdanına uzandı. Gözlerini benden ayırmadan bir prezervatif alıp iç çamaşırını çıkardı. Fikrimi değiştirdiğimi belirten bir işaret görmek istercesine bana bakıyordu. Belki de, yine panik atak geçirmemden korktuğu için bana bu şekilde bakıyordu. Geçirip geçirmeyeceğimden emin değildim, ama bunu yapmak zorundaydım.

Holder kot pantolonumun düğmelerini açıp onu üzerinden çıkardı. Bakışlarımı tavana çevirdim, attığı her adımda kendimi daha uzaklara gidiyormuş gibi hissediyordum.

Mahvolup mahvolmadığımı merak ediyordum. Onunla bu şekilde olmaktan zevk alıp alamayacağımı merak ediyordum.

İstediğim şeyin bu olduğundan emin olup olmadığını sormadı. Emin olduğumu biliyordu, o nedenle sorusunu dile getirmedi. Sutyenimi ve iç çamaşırımı çıkarırken dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp beni öptü. Beni öpmesine sevindim, çünkü böylece gözlerimi kapatmak için bir

bahanem oluyordu. Bana bakış tarzından hoşlanmıyordum...sanki burada benimle olmak yerine başka bir yerde olmayı istiyormuş gibi bir hali vardı. Prezervatifi takmak için dudaklarını benden ayırdığında gözlerimi açmadım. Tekrar üzerime döndüğünde, onu kendime doğru çektim, fikrini değiştirmeden bunu yapmasını istiyordum.

“Sky.”

Gözlerimi açıp ifadesinde şüphe görünce kafamı salladım. “Hayır, düşünme. Sadece yap, Holder.”

Gözlerini kapatıp başını boynuma gömdü, bana bakmıyordu. “Tüm bunlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum, bebeğim. Bunun doğru olup olmadığından ya da gerçekten ihtiyacın olan şeyin bu olup olmadığından emin değilim. Bunu yaparsam, her şeyi senin için daha da zorlaştırmaktan korkuyorum.”

Sözleri kalbime işledi, çünkü ne demek istediğini biliyordum. İhtiyacım olan şeyin bu olduğundan emin değildim. Aramızdaki her şeyi mahvedip mahvetmeyeceğini bilmiyordum. Ama şu anda bu ağırlıktan kurtulmayı çok istediğim için her şeyi riske atabilirdim. Sıkıca ona doladığım kollarım sarsılmaya başladı, yine ağlıyordum. Başını boynuma gömdü ve ağladığımı fark eder etmez yüzümü ellerinin arasına aldı, kendi gözyaşlarını tutmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bunun ona da sıkıntı veriyor olması anladığını bilmemi sağlıyordu. Başımı boynuna sokup hafifçe doğruldum ve ondan istediğim şeyi yapması için sessizce yalvardım.

Yaptı. Karşımda yerleşip başımın yan tarafını öptükten sonra yavaşça içime girdi.

Hissettiğim acıya rağmen sesimi çıkarmadım.

Nefes almaya ihtiyacım olsa da nefes almadım.

O sırada aramızda olanları bile düşünmedim, çünkü hiçbir şey düşünmüyordum. Tavanımdaki yıldızlar gözlerimin önüne geldi ve lanet olası şeyleri bir daha saymak zorunda kalmamak için tavandan söküp sökmemeyi düşündüm.

Aniden üzerimde durana kadar kendimi başarılı bir şekilde yaptığı şeyden soyutladım, başı hâlâ boynumdaydı. Ağır ağır nefes alıyordu, bir süre sonra derin bir nefes alıp benden tamamen ayrıldı. Bana bakıp gözlerini kapattı, sonra öteki tarafa döndü ve sırtı bana dönük olacak şekilde yatağın kenarında oturdu.

“Yapamam,” dedi. “Bana yanlış geliyor, Sky. Bana harika şeyler hissettirmene rağmen her saniyesinden pişmanlık duyduğum için yanlış geliyor.” Kalkıp pantolonunu giydi, şifoniyerden tişörtünü ve odanın anahtarını aldı. Hiçbir şey söylemeden odadan dışarı çıkarken bana bir kez olsun bakmadı.

Kendimi kirli hissettiğim için hemen yataktan kalkıp duşa girdim. Onu buna zorladığım için kendimi suçlu hissediyordum ve düşün bu suçluluk duygusunun bir kısmını alıp götürmesini umuyordum. Tenim acıyana kadar her yanımla sabunla ovdum, ama işe yaramadı. Başarılı bir şekilde bir başka samimi anı mahvetmişim. Giderken yüzündeki utancı görebiliyordum. Odadan çıktığı sırada yüzüme bakmamıştı bile.

Suyu kapatıp duştan çıktım. Kurulandıktan sonra, banyo kapısının arkasından aldığım bornozu giydim. Saçlarımı fırçalayıp banyo malzemelerimi çantama koydum. Holder’a haber vermeden gitmek istemiyordum, ama burada kalamazdım. Ayrıca, olanlardan sonra benimle tekrar yüzleşmek zorunda kalmasını da istemiyordum. Beni

otobüs durağına bırakması için bir taksi tutabilirdim ve o dönmeden gitmiş olurum.

Tabii dönmeyi düşünüyorsa.

Banyonun kapısını açıp odaya girdiğimde onu ellerini dizlerinin arasında kenetlemiş bir halde otururken görmeyi ummuyordum. Banyonun kapısının açıldığını görür görmez gözlerini bana dikti. Adımım havada kaldı, ona baktım. Gözleri kıpkırmızıydı, eli tişörtünden yaptığı uyuruk bir bandaja sarılıydı ve kan içindeydi. Yanına koşup elini tuttum ve bakmak için tişörtünü açtım.

“Holder, ne oldu?” Elini çevirince eklemelerinin üstündeki kesigi gördüm. Elini çekip tekrar tişörtüne sardı.

“Bir şeyim yok,” dedi umursamazca. Ayağa kalkınca bir adım geri çekildim, tekrar dışarı çıkmasını umuyordum. Aksine, tam karşımda durup bana baktı.

“Çok özür dilerim,” diye fısıldadım ona bakarak. “Senden böyle bir şey istememeliydim. Tek ihtiyacım olan...”

Yüzümü tutup beni öptü ve özür dilememe izin vermedi. “Sus,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Sana kızdığım için gitmedim. Kendime kızdığım için gittim.”

Kollarının arasından çıkıp yatağa döndüm, kendini suçladığını daha fazla görmek istemiyordum. “Sorun değil.” Yatağa gidip örtüleri kaldırdım. “Artık senden beni o şekilde istemeni beklemiyorum. Yanlış ve bencilceydi ve senden böyle bir şey yapmanı isteyerek haddimi aştım, gerçekten çok üzgünüm.” Yatağa uzanıp gözyaşlarını görmemesi için diğer tarafa döndüm. “Sadece uyuyalım, olur mu?”

Sesim umduğumdan daha sakindi. Gerçekten kendisini kötü hissetmesini istemiyordum. Bunca şeye rağmen

yanımda olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ben ise karşılığında onun için hiçbir şey yapmamıştım. Şu noktada kendisini yanımda olmak zorunda hissetmemesi için yapabileceğim en iyi şey bu konuyu kapatmaktı. Bana hiçbir şey borçlu değildi.

“Seni *istemediğim* için mi sıkıntı çektiğimi düşünüyorsun?” Yatağın dönük olduğum tarafına gidip diz çöktü. “Sky, başına gelen her şey kalbimi kırdığı ve sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilmediğim için sıkıntı çekiyorum. Yanında olmak ve sana yardım etmek istiyorum ama ağızımdan çıkan her kelime bana yanlış geliyor. Sana her dokunduğumda ya da seni her öptüğümde, beni istememen-den korkuyorum. Bunu onun elinden almak istediğin için seninle sevişmemi istediğini anlayabiliyorum. Ne istediğini çok iyi anlıyorum, ama gözlerimin içine bakamıyorken seninle sevişmemi kolaylaştıramıyor. Bu şekilde olmasını hak etmediğin için canımı yakıyor. Bu hayatı hak etmiyorsun, bebeğim, ve bunu senin için düzeltebilmemin bir yolu yok. Düzeltmek istiyorum ama yapamıyorum ve kendimi çaresiz hissediyorum.”

Bu sırada bir şekilde yatağa oturmuş ve beni kendine çekmişti, ama söylediklerine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, farkında değildim. Kolunu bana dolayıp beni kucağına çekti ve sonra bacaklarını kendine doladı. Yüzümü ellerine alıp gözlerimin içine baktı.

“Durmuş olsam da, seni ne kadar sevdiğimi sana söylemeden buna hiç başlamamalıydım. Seni çok seviyorum, bebeğim. Seni sevdiğim için sana dokunduğumu bilene kadar sana dokunmaya hakkım yok.”

Dudaklarını dudaklarıma dokundurup bana ona onu sevdiğimi söyleme fırsatını bile vermedi. Onu o kadar çok

seviyordum ki, canım yanıyordu. Şu an bu çocuğu ne kadar çok sevdiğim ve onun da beni ne kadar sevdiği dışında hiçbir şey düşünemiyordum ve hayatımda olan her şeye rağmen şu anda başka bir yerde olmayı kesinlikle istemezdim.

Hissettiğim her şeyi öpücüğüme aktarmaya çalıştım, ama yeterli değildi. Geri çekilip çenesini, burnunu, alnını ve yanağından süzülen gözyaşını öptüm. “Ben de seni seviyorum. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum, Holder. Seni çok seviyorum ve çok üzgünüm. Benim için ilk olmanı isterdim, bunu senin elinden aldığı için çok üzgünüm.”

Holder kesin bir tavırla kafasını sallayıp küçük bir öpücükle beni susturdu. “Bunu sakın bir daha söyleme. Sakın bir daha böyle düşünme. Baban bu ilki akıl almaz bir şekilde senden çaldı, ama seni temin ederim ki çaldığı tek şey bu. Çünkü sen çok güçlüsün, bebeğim. İnanılmaz, eğlenceli, güzel, güçlü ve cesaretlisin. Sana yaptığı şey bunların hiçbirini senden alamaz. Onu bir kez atlattın, yine atlatacaksın. Bundan eminim.”

Avucunu kalbimin üstüne koyduktan sonra benim elimi de kendi kalbinin üstüne yerleştirdi. Gözlerini bana dikip burada olduğumdan ve tüm dikkatimi ona verdiğimden emin oldu. “Tüm ilklerin canı cehenneme, Sky. Benim için önemi olan tek şey seninle sonsuza dek sürecek şeyler.”

Onu öptüm. Vay canına, hem de nasıl öptüm. İçimde dolaşan tüm duygulara kulak vererek onu öptüm. Başımı tutup beni yatağa yatırdı ve üzerime çıktı. “Seni seviyorum,” dedi. “Uzun zamandır seni seviyorum, ama bunu

sana söyleyemedim. Senden o kadar çok şey saklarken sevgime karşılık vermeni beklemek bana doğru gelmedi.”

Gözyaşlarım yine yanaklarımdan süzülüyordu, aynı gözlerden süzülen aynı gözyaşları olmalarına rağmen bana tamamen yeni geliyorlardı. Üzüntü ya da öfkeden kaynaklanan göz yaşları değillerdi...şu anda hissettiğim inanılmaz duygulardan ve beni çok sevdiğini duymaktan kaynaklanıyorlardı.

“Beni ne kadar çok sevdiğini söylemek için bundan daha iyi bir an seçemezdin. Beklemene çok sevindim.”

Gülümsedi, büyülenmişçesine bana bakıyordu. Başını eğip beni öpünce tadını dudaklarımdan aldım. Hafif ve şefkatli bir şekilde beni öpüp bornozumu çıkarırken dudaklarını yavaşça dudaklarımda gezdirdi. Elini bornozumun içine sokup parmaklarıyla karnımı okşayınca nefesimi tuttum. Dokunuşunu hissetmek on beş dakika öncesine kıyasla tamamen farklıydı. Bu hissetmek *istediğim* duyguydu.

“*Tanrım*, seni çok seviyorum,” dedi ve elini karnımdan belime doğru götürdü. Yavaşça parmaklarımı kalçama indirince ağzına doğru inledim, bunun sonucu daha kararlı bir öpücük oldu. elini bacağımanın iç kısmına koyup hafifçe iterek bana doğru yerleşmeye çalıştı, ama irkilip gerildim. İstemsizce tereddüt ettiğimi hissedince dudaklarını dudaklarımdan çekip bana baktı. “Unutma, bebeğim. Seni sevdiğim için sana dokunuyorum. Başka bir sebebi yok.”

Kafamı sallayıp gözlerimi kapattım, aynı uyuşukluğun ve korkunun beni ele geçirmesinden hâlâ korkuyordum. Ellder yanağımı öpüp bornozumu kapattı.

“Gözlerini aç,” dedi kısık bir sesle. Gözlerimi açınca elini uzatıp gözyaşımı sildi. “Ağlıyorsun.”

Ona güven verircesine gülümsedim. “Sorun değil. Bunlar güzel gözyaşları.”

Kafasını salladı, ama gülümsemedi. Bir süre bana dikkatle baktıktan sonra elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. “Seninle sevişmek istiyorum, Sky. Bana kalırsa, sen de istiyorsun. Ama öncelikle bir şeyi anlamamı istiyorum.” Elimi sıkıp eğildi ve süzülen gözyaşlarımdan birini öptü. “Bu şekilde hissetmene izin vermenin senin için zor olduğunu biliyorum. Biri sana her dokunduğunda hislerini ve duygularını engellemek için uzun zamandır kendini eğittin. Ama küçük bir kızken seni inciten şeyin babanın sana yaptığı fiziksel şeyler olmadığını bilmeni istiyorum. Seni üzen ona olan inancını sarsmasıydı. Kahramanın... idolün olarak gördüğün biri sana bir çocuğun başına gelebilecek en kötü şeylerden birini yaşattı, bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama sana yaptığı şeylerin bu şekilde birlikte olduğumuzda ikimizle *hiçbir* ilgisi olmadığını sakın unutma. Sana dokunduğumda, seni mutlu etmek için sana dokunuyorum. Seni öptüğümde, gördüğüm en güzel dudaklara sahip olduğun ve seni öpmeden duramayacağımı bildiğin için seni öpüyorum. Ve seninle sevişirken – sadece bunu yapıyorum. Sana âşık olduğum için seninle sevişiyorum. Tüm hayatın boyunca fiziksel dokunuşa yüklediğin negatif anlamlar benim için geçerli değil. *Bizim* için geçerli değil. Sana dokunmamın sebebi seni seviyor olmam, başka bir sebebi yok.”

Hoş sözleri kalbime işledi ve gerginliğimi alıp götürdü. Beni hafifçe öptü ve elinin altında rahatladım – sevdiği için bana dokunuyordu. Kollarında eriyerek ona karşılık verdim, dudaklarımın dudaklarını takip etmesine, ellerimin onunkilerle kenetlenmelerine ve ritmimin onunkiyile

uyuşmasına izin verdim. Çok geçmeden kendimi kaptırdım, onu tecrübe etmeye hazırdım çünkü onu istiyordum ve başka bir sebebi yoktu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Bana dokunduğu, elleri, gözleri ve dudaklarıyla beni keşfe çıktığı süre boyunca beni ne kadar sevdiğini söyleyip durdu. Ve bir kez olsun, tamamen anı yaşadım, yaptığı ve bana söylediği her şeyi hissetmek istiyordum. Nihayet örtüyü kenara atıp kendini hazırladığında, bana bakıp gülmüseddi, sonra yüzümün yan tarafını okşadı.

“Bana beni sevdiğini söyle,” dedi.

Kendimden emin bir şekilde gözlerinin içine baktım, söylediklerimde dürüst olduğumu bilmesini istiyordum. “Seni seviyorum, Holder. Ve bilmen için söylüyorum... Hope da seni seviyordu.”

Kaşları rahatladı ve sanki on üç senedir bu sözleri duymak için nefesini tutuyormuş gibi nefesini verdi. “Bebeğim, keşke bunun bana ne hissettirdiğini bilsen.” Hemen ağızıyla ağzımı kapattı ve tanıdık, tatlı karışımını içime girdiği sırada ağzımda hissettim. Dürüstlüğü, bana olan sevgisi ve bir an için...sonsuzluğumuzun bir parçasıyla beni doldurdu. Omuzlarını tutup onunla birlikte hareket ederek her şeyi hissettim. Güzel olan her şeyi.

29 Ekim 2012 Pazartesi

09:50

Öteki tarafa döndüm, Holder yanımda yatakta oturmuş, telefonuna bakıyordu. Gerinince dikkatini bana verdi ve eğilip beni öptü, ama hemen kafamı çevirdim.

“Ağız kokusu,” diye homurdanıp yataktan kalktım. Holder gülerek tekrar telefonuna döndü. Gece bir ara tekrar tişörtümü giymiştim, ama bunun ne zaman olduğundan emin değildim. Tişörtü çıkarıp duş almak için banyoya gittim. İşim bitip odaya geri döndüğümde eşyalarımızı topluyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum tişörtümü katlayıp çantasına koymasını izlerken. Bir an bana baktıktan sonra tekrar yatakta serili giysilere döndü.

“Sonsuza kadar burada kalamayız, bebeğim. Ne yapmak istediğine karar vermeliyiz.”

Ona doğru birkaç adım attım, kalp atışlarım hızlandı. “Ama...henüz bilmiyorum. Gidebileceğim bir yerim bile yok.”

Sesimdeki paniği işitince yatağın etrafında dolaşıp kollarını bana doladı. “Ben varım, Sky. Sakin ol. Evime gidip bir şeyler düşünebiliriz. Ayrıca, ikimiz de hâlâ okula gidiyoruz. Okulu öylece bırakamayız ve sonsuza kadar bir otelde yaşayamayız.”

O kasabaya geri dönme ve Karen’dan sadece üç kilometre mesafede olmak düşüncesi beni huzursuz etti. Ona bu kadar yakın olmanın beni onunla yüzleşmeye zorlamasından korkuyordum ve henüz bunu yapmaya hazır değildim. Bir güne daha ihtiyacım vardı. Daha fazla şey hatırlamama yardımcı olması umuduyla eski evimi tekrar görmek istiyordum. Gerçekleri sadece Karen’dan dinlemek istemiyordum. Kendi başıma olabildiğince çok şeyi çözmek istiyordum.

“Bir gün daha,” dedim. “Lütfen, bir gün daha kalalım, sonra gideriz. Bunu çözmeye çalışmalıyım ve bunun için oraya bir kez daha gitmeliyim.”

Holder aramıza mesafe koyup beni süzdü, sonra kafasını salladı. “Olmaz,” dedi kesin bir tavırla. “Sana bunu tekrar yaşatmayacağım. Oraya gitmeyeceksin.”

Güven verircesine ellerimi yanaklarına koydum. “Buna mecburum, Holder. Bu kez arabadan inmeyeceğime söz veriyorum. Ama gitmeden önce evi tekrar görmeye ihtiyacım var. Oradayken çok fazla şey hatırladım. Beni geri götürmeden ve ne yapacağıma karar vermeden önce birkaç anıya daha ihtiyacım var.”

İçini çekip odanın içinde yürümeye başladı, çaresiz isteğime boyun eğmek istemiyordu.

“Lütfen,” dedim, yalvarmaya devam edersem hayır diyemeyeceğini biliyordum. Yavaşça yatağa dönüp giysilerin bulunduğu çantayı aldı ve dolaba doğru attı.

“Pekâlâ. Sana ne yapmak istersen yapacağımızı söylemiştim. Ama tüm o giysileri askılara ben asmayacağım,” dedi dolabın yanındaki çantaya işaret ederek.

Gülüp ona koştum ve kollarımı boynuna doladım. “Sen harikasin, tüm dünyadaki en anlayışlı erkek arkadaşsın.”

İçini çekip beni kucakladı. “Hayır, değilim,” dedi dudaklarını başımın yan tarafına bastırarak. “Ben tüm dünyadaki en *mağlup* erkek arkadaşım.”

29 Ekim 2012 Pazartesi

16:15

Bir günde onca dakika varken, evimin karşısındaki sokakta beklemek için babamın araba yoluna saptığı dakikaları seçmiştik. Arabası garajın önünde durur durmaz, Holder motoru çalıştırmak için elini kontağa götürdü.

Uzanıp titreyen elimi eline koydum. “Bırak,” dedim. “Neye benzediğini görmek istiyorum.”

Holder içini çekti ve güçlükle başını koltuğa yasladı, gitmemiz gerektiğini çok iyi biliyordu, ama buna izin vermeyeceğimi de biliyordu.

Holder’a bakmayı bırakıp karşı sokakta park eden polis aracına baktım. Kapı açıldı ve üniformalı bir adam indi. Sırtı bize dönüktü ve kulağında cep telefonunu tutuyordu. Bir konuşmanın ortasındaydı, bahçede durup içeri girmeden önce konuşmaya devam etti. Ona bakarken hiçbir tepki vermedim. Arkasını dönüp yüzünü görene kadar hiçbir şey hissetmedim.

“Aman Tanrım,” diye işitilebilir bir şekilde fısıldadım. Holder merakla bana bakınca kafamı salladım. “Yok bir şey,” dedim. “Sadece...tanıdık geliyor. Zihnimde ona dair hiçbir görüntü yoktu ama sokakta görsem o olduğunu anlardım.”

İkimiz de onu izlemeyi sürdürdük. Holder direksiyonu sımsıkı tuttuğu için eklemleri beyazlamıştı. Kendi ellerime bakınca emniyet kemerini aynı şekilde tuttuğumu fark ettim.

Babam nihayet telefonu kulağından çekip cebine koydu. Bize doğru yürümeye başlayınca, Holder hemen elini kontağa götürdü. Sessizce nefesimi tuttum ve onu izlediğimizi fark etmemiş olmasını umdum. İkimiz de aynı anda babamın araba yolunun sonundaki posta kutusuna doğru gittiğini anlayınca rahatladık.

“Yeterince gördün mü?” diye sordu Holder dişlerini sıkarak. “Çünkü arabadan atlayıp onu öldüresiye dövmeden buradan bir saniye daha oturabileceğimi sanmıyorum.”

“Neredeyse,” dedim, aptalca bir şey yapmasını istemiyordum, ama henüz gitmek de istemiyordum. Babamın mektupları gözden geçirmesini ve eve doğru yürümesini izledim ve bazı şeyler ilk kez aklıma geldi.

Ya yeniden evlendiyse?

Ya başka çocukları varsa?

Ya aynı şeyi başka birine de yapıyorsa?

Emniyet kemerinin kaygan materyali üzerinde avuçlarım terlemeye başlayınca bırakıp ellerimi kot pantolonuma sildim. Ellerim az öncesine kıyasla daha çok titremeye başladı. Aniden yaptıklarını yanına bırakamayacağımdan başka bir şey düşünemediğimi fark ettim. Aynı şeyi başka birine yapıyor olabileceğini bildiğim sürece çekip gitmesi-

ne izin veremezdim. Bilmeliydim. Kendime ve babamın görüştüğü her çocuğa hatıralarıma kazınan korkunç canavar olmadığından emin olmayı borçluydum. Emin olmak için onu görmem gerektiğini biliyordum. Onunla konuşmalıydim. Bana yaptıklarını neden yaptığını bilmeliydim.

Babam ön kapıyı açıp içeri girince, Holder derin bir nefes verdi.

“Şimdi?” dedi bana doğru dönerek.

Yapmak üzere olduğum şeyi bilse beni asla bırakmazdı. O yüzden ona hiçbir ipucu vermeden zoraki bir şekilde gülümseyip kafamı salladım. “Evet, şimdi gidebiliriz.”

Elini kontağa götürdü. Kontağı çevirmek için bileğini bükteğinde, emniyet kemerini çözüp kapıyı açtım ve koşmaya başladım. Karşıya geçip babamın ön bahçesine çıktım ve verandaya kadar koştum. Holder’ın peşimden geldiğini hiç duymadım. Çıt çıkarmadan kollarını etrafına dolayıp ayaklarını yerden kesti ve beni basamaklardan aşağı taşıdı. Onu tekmeliyor ve karnıma doladığı kollarından kurtulmaya çalışıyordum.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Beni yere bırakmayıp bahçede taşıdığı sürece boyunca gücüne hükmetmeye devam etti.

“Bırak beni Holder yoksa bağırırım! Tanrı’ya yemin ediyorum ki, bağırırım!”

Bu tehdidimin üzerine beni kendine doğru çevirip omuzlarımdan sarstı, büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi bana bakıyordu. “Yapma bunu, bebeğim. Yaptıklarından sonra onunla tekrar yüzleşmen gerekmiyor. Kendine biraz daha zaman tanımanı istiyorum.”

Gözlerimden okuyabileceğine emin olduğum bir üzüntüyle ona baktım. “Bunu başka birine yapıp yapma-

dığını bilmeliyim. Başka çocuğu olup olmadığını bilmiydim. Neler yapabileceğini bildiğim için boş veremem. Onu görmek zorundayım. Onunla konuşmak zorundayım. O arabaya binip gitmeme izin vermeden önce artık öyle biri olmadığını bilmeliyim.”

Kafasını salladı. “Bunu yapma. Birkaç yere telefon açabiliriz. Hakkında öncelikle internetten bilgi ediniriz. Lütfe, Sky.” Ellerini omuzlarımdan kollarıma indirip beni arabaya binmeye teşvik etti. Duraksadım, hâlâ onunla yüzleşmeye kararlıydım. Hakkında internette bulabileceğim hiçbir şey bana sesini duyduğumda ya da gözlerine baktığımda edineceğimden daha fazla bilgi veremezdi.

“Bir sorun mu var?”

Holder ve ben aynı anda sesin geldiği yöne doğru döndük. Babam verandanın basamaklarının dibinde duruyordu. Kollarımı sıkıca tutan Holder’ı süzdü. “Genç bayan, bu adam canınızı mı yakıyor?”

Sesi bile dizlerimin titremesi için yeterliydi. Holder güçsüz düştüğümü hissedince beni göğsüne doğru çekti. “Gidelim,” diye fısıldadı ve kollarını bana dolayıp beni arabaya doğru itti.

“Kıpırdamayın!”

Donup kaldım, ama Holder beni itmeye devam etti.

“Arkanı dönmün!” Babamın sesi bu kez daha ısrarcıydı. Holder benimle birlikte durdu, ikimiz de bir polisin emirlerine karşı gelmenin sonuçlarının ne olabileceğini biliyorduk.

“Çaktırma,” dedi Holder kulağıma. “Seni tanımayabilir.”

Kafamı sallayıp derin bir nefes aldıktan sonra ikimiz de yavaşça döndük. Babam evden birkaç metre ötedeydi

ve bize yaklaşıyordu. Bana dikkatle baktı, bana doğru yürürken eli tabancasının kılıfındaydı. Bakışlarımı yere çevirdim, çünkü yüzünü hatırlıyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. Birkaç adım ötemizde durdu. Holder beni daha sıkı bir şekilde tutarken yere bakmaya devam ettim, nefes alamayacak kadar korkuyordum.

“Prenses?”

29 Ekim 2012 Pazartesi

16:35

“Sakın ona dokunma!”

Holder bağıırıyordu ve kollarımın altında baskı vardı. Sesi yakından geliyordu ve beni tuttuğunun farkındaydım. Ellerimi yanlarıma götürünce parmaklarımin arasında çimenleri hissettim.

“Bebeğim, gözlerini aç. Lütfen.” Holder yüzümün yan tarafını okşuyordu. Yavaşça gözlerimi açıp ona baktım. Yurkarıdan bana bakıyordu ve babam hemen yanındaydı. “Bir şey yok, sadece bayıldın. Ayağa kalkman gerekiyor. Gitmeliyiz.”

Beni ayağa kaldırıp kolunu belime dolayarak ayakta durma işini benim yerime üstlendi.

Babam tam karşımda durmuş, bana bakıyordu. “Sensin,” dedi. Önce Holder’a sonra bana baktı. “Hope? Beni hatırlıyor musun?” Gözleri doldu.

Ama benim gözlerim dolmadı.

“Gidelim,” dedi Holder tekrar. Ona karşı koyup kolla-

rından sıyrıldım. Babama baktım...bir zamanlar beni sevmiş gibi bir hal takınan adama. Saçmalıyordu.

“Hatırlıyor musun?” dedi tekrar bir adım daha yaklaşarak. Holder babam yaklaştıkça beni geri çekiyordu. “Hope, beni hatırlıyor musun?”

“Seni nasıl *unutabilirim*?”

İşin ilginç yanı onu *unutmuştum*. Tamamen. Onu, bana yaptığı şeyleri ve buradaki hayatımı unutmuştum. Ama bunu bilmesini istemiyordum. Onu ve bana yaptığı her şeyi hatırladığımı bilmesini istiyordum.

“Sensin,” dedi, yan tarafında eli kıpırdandı. “Yaşıyorsun. İyisin.” Telsizini çıkardı, haber vermek isteyeceğini düşündüm. Tuşa basmasına fırsat tanımayan Holder uzayıp telsize vurdu. Telsiz yere düştü ve babam almak için eğildi, ama sonra savunmacı bir şekilde bir adım geri çekildi ve eli tekrar silahının kılıfına gitti.

“Yerinde olsaydım, burada olduğunu kimseye söylemezdim,” dedi Holder. “Lanet olası bir sapık olduğunu gazetelerin ilk sayfasında görmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Babamın yüzü bembeyaz oldu ve bana korku dolu gözlerle baktı. “Ne?” Şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Hope, seni kim alıp götürdüyse...sana yalan söylemiş. Sana hakkımda doğru olmayan şeyler söylemişler.” Artık daha yakındı, gözleri yalvarırcasına çaresizdi. “Seni kim götürdü, Hope? Kimdi o?”

Ona doğru kendimden emin bir adım attım. “Bana yaptığın her şeyi hatırlıyorum. Bana buraya almak için geldiğim şeyleri verirsen, sana yemin ediyorum ki, giderim ve bir daha beni hiç görmezsin.”

Kafasını sallamaya devam etti, kızının karşısında dur-

duğuna hâlâ inanamıyordu. Tüm hayatının risk altında olduğunu da düşündüğüne emindim. Kariyeri, itibarı, özgürlüğü. Daha fazla inkar edemeyeceğini anlayınca yüzünün rengi daha da attı. Bildiğimi biliyordu.

“Ne istiyorsun?”

Önce eve, sonra tekrar ona baktım. “Cevaplar,” dedim. “Ve anneme ait olan her şeyi.”

Holder beni yine sıkıca belimden tuttu. Uzanıp elini tuttum, yalnız olmadığımı bilmek istiyordum. Babamın karşısında geçirdiğim her dakika kendime olan güvenim hızla azalıyordu. Sesinden, mimiklerine ve hareketlerine kadar ona dair her şey midemi bulandırıyor.

Babam bir an Holder’a baktıktan sonra tekrar bana döndü. “İçeride konuşabiliriz,” dedi kısık bir sesle, etrafımızı saran evlere bakıp duruyordu. Gergin görünüyor olması çok fazla seçeneğinin olmadığını farkında olduğunu gösteriyordu. Başıyla ön kapıya işaret ettikten sonra basamaklardan çıkmaya başladı.

“Silahını bırak,” dedi Holder.

Babam durdu, ama arkasını dönmedi. Yavaşça yan tarafına uzanıp silahını çıkardı. Acele etmeden verandanın basamaklarına koyduktan sonra tekrar merdivenleri çıkmaya başladı.

“İkisini de,” dedi Holder.

Babam kapıya varmadan önce tekrar durdu. Ayak bileğine uzanıp pantolonunun bacağına kaldırarak diğer silahını da çıkardı. İki silahla da erişimini keser kesmez içeri girip kapıyı bizim için açık bıraktı. İçeri adımımı atmadan önce Holder beni kendine doğru çevirdi.

“Burada duracağım ve kapı açık kalacak. Sakın ona güvenme. Oturma odasının ötesine geçme.”

Kafamı salladım, bana küçük ama sert bir öpücük verdikten sonra beni bıraktı. Oturma odasına girdiğimde babam ellerini önünde kenetlemiş bir halde koltuğunda oturuyordu. Yere bakıyordu. Rahat etmeyi reddederek bana en yakın koltuğun yan tarafına oturdum. Bu evde ve onun karşısında olmak kafamın karışmasına ve göğsümün daralmasına neden oluyordu. Yavaş yavaş nefes alarak korkumu dindirmeye çalıştım.

Aramızdaki bu sessizliği yüz hatlarında kendiminki-ne benzer bir şeyler arayarak geçirdim. Belki de saç rengi benziyordu? Benden çok daha uzun boyluydu ve bana bakabildiğinde gözlerinin benimkilerin aksine koyu yeşil olduğunu fark ettim. Saçlarının karamel rengi dışında onunla aramda hiçbir benzerlik yoktu. Ona benzemediğime sevindim.

Babam gözlerini bana dikip içini çekti ve huzursuzca kıpırdandı. “Herhangi bir şey söylemeden önce,” dedi, “seni sevdiğimi ve sana yaptığım şeyler yüzünden hayatımın her anı pişmanlık duyduğumu bilmelisin.”

Sözlü bir karşılık vermedim, ama bu saçmalığa tepki vermemek için fiziksel olarak kendimi tutmam gerekti. Hayatının geri kalanını özür dileyerek geçirse bile kapının kolunun hareket ettiği o gecelerden birini aklımdan silmeye yetmezdi.

“Neden yaptığını bilmek istiyorum,” dedim titreyen bir sesle. Sesimin acınası şekilde zayıf çıkmasından nefret ediyordum. Sesim durması için yalvaran küçük bir kız gibi çıkıyordu. Artık o küçük kız değildim ve karşısında zayıf görünmek istemediğimden de emindim.

Arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturdu. “Bilmiyorum,” dedi bıkkınlıkla. “Annen öldükten sonra yine çok içmeye

başlamıştım. Bir sene sonra, bir gece çok sarhoş oldum, ertesi sabah uyandığımda korkunç bir şey yaptığımı anladım. Kötü bir rüya olmasını umuyordum, ama o sabah seni uyandırmaya gittiğimde...farklıydın. Eskisi gibi mutlu bir kız değildin. Bir gecede, benden korkar oldun. Kendimden nefret ettim. Sana ne yaptığımdan bile emin değildim, çünkü hatırlamayacak kadar sarhoştum. Ama kötü bir şey olduğunu biliyordum ve bunun için çok üzgünüm. Bir daha hiç olmadı ve telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sana sürekli hediyeler aldım ve ne istersen verdim. O geceyi hatırlamanı istemedim.”

Oturma odasına fırlayıp onu boğmamak için dizlerimi tuttum. Bir kez olmuş gibi davranmaya çalışması sanki bu mümkünmüş gibi ondan daha çok nefret etmeme neden oldu. Meseleye yanlışlıkla olmuş gibi yaklaşıyordu. Kahve kupası kırmış ya da küçük bir trafik kazası yapmış gibi.

“Bir değil, birçok geceydi,” dedim. Avazım çıktığı kadar bağırarak için tüm gücümü topladım. “Uyumaktan, uyanmaktan, banyo yapmaktan ve seninle konuşmaktan korkuyordum. Giysi dolabındaki ya da yatağının altındaki canavarlardan korkan küçük bir kız değildim. Beni sevmesi gereken canavardan korkuyordum! Beni senin gibi insanlardan *koruman* gerekiyordu!”

Odanın öteki tarafındaki adama bağırırken Holder yanımda diz çökmüş, kollarımı sıkıca tutuyordu. Tüm vücudum titriyordu, sakinleşmeye ihtiyacım olduğu için Holder’a yaslandım. Kolumu ovuşturup omzumu öptü ve beni bir kez olsun durdurmaya çalışmadan söylemek istediğim her şeyi söylememe izin verdi.

Babam koltuğuna gömüldü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kendini savunmadı, çünkü haklı olduğumu bi-

liyordu. Bana söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ellerine doğru ağılıyordu, yaptığı şeyler için değil, nihayet onunla yüzleştiğim için üzgündü.

“Başka çocuğun var mı?” diye sordum yüzüme bakamayan utanç dolu gözlerine gözlerimi dikerek. Başını eğip alnını avucuna yasladı, ama bana cevap veremedi. “Var mı?” diye bağırdım. Bunu başkalarına yapmadığını bilmiyordum.

Kafasını salladı. “Hayır. Annen öldükten sonra tekrar evlenmedim.” Sesi yenilgiye uğramış gibiydi, görünüşe bakılırsa, kendisi de öyleydi.

“Bunu sadece bana mı yaptın?”

Gözlerini yerden ayırmayıp sorularımı uzun sessizliklerle geçiştirmeye çalıştı. “Bana gerçeği söylemeyi borçlusun,” dedim kararlı bir şekilde. “Bana yapmadan önce bunu başkalarına da yaptın mı?”

İçine kapandığını hissedebiliyordum. Gözlerindeki sertlik gerçekleri daha fazla itiraf etmeye niyeti olmadığını gösteriyordu. Başımı ellerimin arasına aldım, ne yapacağımı bilmiyordum. Onu bu şekilde yaşamaya terk etmek yanlış görünüyordu, ama öte yandan polise haber veririm olabileceklerden korkuyordum. Hayatımın ne kadar değişeceği beni korkutuyordu. Ama en çok da hayatının geri kalanını mahvedemeyecek kadar onu seviyor olmam beni korkutuyordu. Karşısında olmak, bana sadece yaptığı kötü şeyleri değil, bir zamanlar yaptığı babalığı da hatırlatıyordu. Bu evde olmak içimde duygusal bir fırtına kopmasına neden oluyordu. Mutfak masasına bakınca orada oturup yaptığımız sohbetleri hatırladım. Arka kapı gözüme ilişince, evin arkasındaki araziden geçen trenleri izlemek için dışarı koşuşumuz gözlerimin önüne geldi. Etrafımda-

ki her şey içimde birbiriyle çelişen anıların canlanmasına neden oluyordu ve ondan nefret ettiğim kadar onu seviyor olmaktan hiç hoşlanmıyordum.

Gözyaşlarımı silip ona baktım. Sessizce yere bakıyordu ve istemesem bile babamı... kapının açılmasından korkmadan önce beni seven adamı gördüm.

6 Ocak 1998 Salı

06:20

“Hişş,” dedi saçlarımı kulağımın arkasına iterek. İkimiz de yatağımızda uzanıyorduk, arkamda beni göğsünde tutuyordu. Bütün gece hastaydım. Hasta olmaktan hiç hoşlanmıyordum, ama hastalandığımda annemin benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu.

Gözlerimi kapatıp kendimi daha iyi hissetmek için uyumaya çalıştım. Uykuya dalmak üzereyken kapının açıldığını duyunca gözlerimi açtım. Babam içeri girip bana ve anneme gülümsedi. Ama beni görünce gülümsemesi kayboldu, iyi olmadığımı görebiliyordu. Babam hasta olmamdan hoşlanmıyordu, çünkü beni seviyordu ve bu onu üzüyordu.

Yanımda dizlerinin üstüne çöküp alnıma dokundu. “Bebeğim nasıl?”

“İyi değilim, baba,” diye fısıldadım. Böyle söyleyince kaşlarını çatı. Kaşlarını çatmaması için ona kendimi iyi hissettiğimi söylemeliydim.

Arkamda uzanan anneme bakıp ona gülümsedi. Bana dokunduğu gibi onun da yüzüne dokundu. “Diğer bebeğim nasıl?”

Onunla konuşurken annemin eline dokunduğunu hissettim. “Yorgunum,” dedi. “Bütün gece uyumadım.”

Doğrulup annemi yataktan kaldırdı. Kollarını ona dolayıp sarılmasını ve yanağını öpmesini izledim. “Bana bırak,” dedi elini saçlarında gezdirerek. “Biraz dinlen, olur mu?”

Annem kafasını sallayıp onu tekrar öptükten sonra odadan çıktı. Babam yatağın etrafında yürüyerek annemin az önce yattığı yeri aldı. Tıpkı onun gibi kollarını bana dolayıp en sevdiği şarkıyı söylemeye başladı. Benim hakkımda olduğu için bu şarkıyı çok sevdiğini söyledi.

“Hayatımda çok şeyi kaybettim.

Acıyı ve üzüntüyü gördüm.

Ama asla pes etmedim; hiç vazgeçmedim.

Çünkü her zaman umut ışığım oldu.”

Kendimi iyi hissetmememe rağmen gülümsedim. Gözlerimi kapatıp uykuya dalana kadar babam bana şarkı söyledi...

29 Ekim 2012 Pazartesi

16:57

Kötü şeyler başlamadan önceki hayatıma dair hatırladığım ilk şeydi. Annem ölmeden önceki tek anımdı. Hâlâ görüntüsünü hatırlamıyordum, çünkü anım oldukça bulanıktı, ama ne hissettiğimi hatırlıyordum. Onları seviyordum. *İkisini de.*

Babam kafasını kaldırıp bana baktı, derin bir üzüntü içindeydi. Ona hiç acımıyordum, çünkü...o bana acı-mıştı. Şu an hassas bir durumda olduğunu ve bu durumu gerçekleri öğrenmek için kendi çıkarlarını doğrultusunda kullanabileceğim biliyordum, ve öyle yapacaktım.

Ayağa kalkınca Holder kolumu tutmaya çalıştı, ama ona bakıp kafamı salladım. “Sorun değil,” dedim. Kafasını sallayıp beni istemeye istemeye bıraktı ve babama doğru yürümeme izin verdi. Yanına varınca karşısında diz çöküp pişmanlık dolu gözlerine baktım. Ona bu kadar yakın olmak vücudumun gerilmesine ve kalbimdeki öfkenin art-

masına neden oldu, ama ihtiyacım olan cevapları vermesini istiyorsam bunu yapmak zorundaydım. Ona anlayışla yaklaştığımı bilmesi gerekiyordu.

“Hastaydım,” dedim sakın bir şekilde. “Annem ve ben... yatağında yatıyorduk, sonra sen işten döndün. Tüm gece başımda bekleyip uyumadığı için yorgundu, dinlenmesi için görevi sen devraldın.”

Babamın gözünden bir damla yaş süzüldü ve belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı.

“O gece bir babanın kızına sarılması gerektiği gibi bana sarıldın. Ve bana şarkı söyledin. Eskiden bana umut ışığıyla ilgili bir şarkı söylediğini hatırlıyorum.” Gözyaşlarımı silip ona baktım. “Annem ölmeden önce...o üzüntüyü yaşamadan önce...bana hep o tür şeyler yapmadın, değil mi?”

Kafasını sallayıp yüzüme dokundu. “Hayır, Hope. Seni çok seviyordum. Hâlâ seviyorum. Seni ve anneni canımdan çok sevdim, ama o ölünce...onunla birlikte en iyi yanım da öldü.”

Yumruklarımı sıktım, parmak uçlarını yüzümde hissedince hafifçe geri çekildim. Kendime hakim olup bir şekilde sakın kalmayı başardım. “Bunları yaşadığın için üzgünüm,” dedim. Onun adına gerçekten *üzgündüm*. Annemi ne kadar sevdiğini hatırlıyordum, üzüntüsüyle mücadele edişine rağmen, onun ölümünü hiç yaşamamış olmasını dileyebiliyordum.

“Onu sevdiğini biliyorum. Hatırlıyorum. Ama bunu bilmek yaptıkların yüzünden seni affetmemi kolaylaştırmıyor. İçindeki şeyin neden diğer insanlardan bana yaptıklarını yapmana izin verecek kadar farklı olduğunu anlamıyorum...Ama bana yaptığın şeylere rağmen, beni

sevdiğini biliyorum. İtiraf etmek ne kadar zor olsa da, bir zamanlar ben de seni seviyordum. Tüm iyi yanlarını sevdim.”

Kalkıp gözlerinin içine bakarak bir adım geri çekildim. “O kadar kötü olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama söylediğin kadar beni seviyorsan...annemi *biraz* olsun sevdiysen...o zaman iyileşmem için elinden geleni yapmalısın. Bana bu kadarını borçlusun. Senden tek istediğim dürüst olman, böylece buradan huzurla ayrılabilirim. Buraya gelmemin sebebi bu, tamam mı? Huzur istiyorum.”

Hıçkırmaya başlamıştı, başını ellerinin arasına aldı. Koltuğa geri döndüm ve Holder kollarını sıkıca bana dolayıp yanımda diz çöktü. Vücudum hâlâ titrediği için kollarımı etrafıma doladım. Holder bunun bana neler yaptığını hissedebiliyordu, o yüzden parmaklarını kolumdan aşağı kaydırıp serçe parmağımı buldu ve serçe parmağını benimkine doladı. Çok küçük bir hareketi, ama şu an bundan daha iyi bir şekilde bana güven veremezdi.

Babam derin bir iç çekip ellerini yüzünden indirdi. “İçki içmeye ilk başladığımda...sadece bir kez oldu. Kız kardeşime bir şey yaptım...ama sadece bir kezdi.” Bana bakarken gözleri utançla doluydu. “Annenle tanışmadan yıllar önceydi.”

Dürüstlüğü karşısında kalbim kırıldı, ama bir kez olmuş olmasının affedilebilir olduğunu düşünmesi beni daha da üzdü. Boğazımdaki düğümü yutup sorularıma devam ettim. “Ya benden *sonra*? Ben götürüldükten sonra başkalarına da aynı şeyi yaptın mı?”

Gözlerini tekrar yere çevirdi, hissettiği suçluluk duy-

gusu karnıma bir yumruk gibi oturdu. Nefesim kesildi, gözyaşlarımı tuttum. “Kimdi? Kaç kişi?”

Hafifçe kafasını salladı. “Sadece bir kişi daha oldu. Birkaç sene önce içkiyi bıraktım ve o zamandan beri kimseye dokunmadım.” Kafasını kaldırıp bana baktı, gözleri çaresiz ve iyimserdi. “Yemin ederim. Sadece üç kişi oldu. Hayatımda kendimi hiç bu kadar aşağılık hissetmemiştim. Ayıkken kendimi dizginleyebiliyorum. O yüzden artık içmiyorum.”

“Kimdi?” diye sordum, hayatından sonsuza kadar çıkmadan önce gerçeklerle birkaç dakika yüzleşmesini istiyordum.

Başıyla sağa doğru işaret etti. “Yan evde oturuyordu. On yaşındayken taşındılar, o yüzden ona ne olduğunu bilmiyorum. Yıllar önceydi, Hope. Yıllardır böyle bir şey yapmadım, gerçek bu. Yemin ederim.”

Birden kalbim tonlarca ağırlaştı. Artık kolumu tutan biri yoktu, Holder’ın gözlerimin önünde parçalandığını gördüm.

Yüzünde dayanılmaz bir acı belirdi ve bakışlarını kaçırıp ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Les,” diye fısıldadı üzgün bir şekilde. “Ah Tanrım, hayır.” Başını kapının çerçevesine yaslayıp ensesini iki eliyle sıkıca kavradı. Hemmen kalkıp yanına gittim ve ellerimi omuzlarına koydum, patlamak üzere olmasından korkuyordum. Titremeye başladı, çıt çıkarmadan ağlıyordu. Ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum. Kafasını sallayarak tekrar tekrar “hayır” dedi. Kalbim kırılıyordu, ama ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Bana söyleyebileceği her şeyin yanlış olduğunu düşünmesinin nasıl bir his olduğunu anlıyordum, çünkü şu an ona söyleyebileceğim hiçbir şeyin

yararı olmazdı. O yüzden başımı ona yasladım ve hafifçe dönüp beni kollarına aldı.

Göğsünün yükselip alçalmasından öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Kendini sakinleştirmeye çalışırken kesik kesik soluyordu. Onu sıkıca tutup öfkesine yenik düşmesine engel olabilmeyi umdum. Les'e ve bana yaptığı şeyler için babama fiziksel olarak karşılık vermesini ne kadar istesem de, şu anda Holder'ın kendisini durduramayacak kadar nefretle dolu olmasından korkuyordum.

Ellerini omuzlarıma götürüp beni kendinden uzaklaştırdı. Gözlerinde öylesine karanlık bir ifade vardı ki; hemen savunma moduna geçtim. Onun ve babamın arasına girdim, ona saldırmamasını başka nasıl önleyebileceğimi bilmiyordum, ama sanki aralarında değilmiş gibi hissediyordum. Holder bana bakarken beni görmüyordu bile. Babamın arkamda ayağa kalktığını duydum ve Holder'ın onu izlediğini gördüm. Arkama dönüp babama oturma odasından çıkmasını söylemeye hazırlanırken Holder beni kollarımdan yakalayıp önünden çekti.

Takılıp yere düştüm, bu sırada ağır çekimde babamın koltuğun arkasına uzandığını ve tekrar önüne döndüğünde elinde Holder'a doğrulttuğu bir silah olduğunu gördüm. konuşamıyordum. Bağıramıyordum. Hareket edemiyordum. Gözlerimi bile kapatamıyordum. Elimden izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Donuk bir ifadeyle silahını elinde tutan babam telsizini ağzına yaklaştırdı. "Oak Caddesi 3522'de yaralı bir polis memuru var."

Bakışlarımı hemen Holder'a, sonra tekrar babama çevirdim. Telsiz ellerinden yere, tam önüme düştü. Yerden

kalktım, bağırımıyordum. Babamın yenilgiye uğrayan bakışları yavaşça bana odaklanırken silahı çevirdi. “Çok üzgünüm, Prenses.”

Patlama sesi tüm odada yankılandı. Çok güçlüydü. Gözlerimi sımsıkı kapatıp ellerimi kulaklarıma koydum, sesin nereden geldiğinden emin değildim. Çığlığa benzeyen tiz bir sestti. Bir kız çığlık atıyor gibiydi.

O bendim.

Ben çığlık atıyordum.

Gözlerimi açınca babamın cansız bedeninin birkaç adım ötede yattığını gördüm. Holder eliyle ağzımı kapatıp beni kaldırdı ve sürükleyerek ön kapıdan çıkardı. Beni taşımaya bile çalışmıyordu. Topuklarım çimenlerin üzerinde sürüklenirken bir eliyle ağzımı kapatıyor, diğeriyle beni belimden çekiyordu. Arabaya varınca, elini sıkıca ağzıma yapıştırıp ses çıkarmamı engelledi. Deliye dönmüş gibi etrafına bakıyor, tüm bu kaosa kimsenin tanık olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Gözlerimi kocaman açıp inkar edercesine kafamı salladım ve inanmayı reddedersem hayatımın son dakikasının geçip gideceğini umdum.

“Sus. Çığlık atmaya bırakmalısın. Hemen.”

Telaşla kafamı salladım ve bir şekilde ağzımdan çıkan istemsiz sese engel oldum. Nefes almaya çalışıyordum ve burnuma kesik kesik giren havayı duyabiliyordum. Göğsüm yükselip alçalıyordu, Holder’ın yüzüne kan bulaşmış olduğunu fark edince tekrar çığlık atmamaya çalıştım.

“Duyuyor musun?” dedi Holder. “Bu siren sesi, Sky. Bir dakikaya kalmaz burada olurlar. Elimi çektiğim zaman arabaya binmeni ve olabildiğince sakın kalmanı istiyorum, çünkü buradan gitmemiz gerekiyor.”

Tekrar kafamı salladım ve elini ağzımdan çekip beni

arabaya itti. Kendi tarafına geçip hemen arabaya bindi ve motoru çalıştırıp yola çıktı. Köşeyi döndüğümüz sırada iki polis arabası yolun arkamızda kalan köşesini döndü. Uzaklaştık, başımı dizlerimin arasına gömüp soluklanmaya çalıştım. Az önce olanları düşünmeye kalkmadım bile. Düşünemezdim. Olmamıştı. Olmuş olamazdı. Her şeyin korkunç bir kabus olduğu gerçeğine odaklanıp sadece nefes aldım. Hala hayatta olduğumdan emin olmak için nefes aldım, çünkü bu bana hayat gibi gelmiyordu.

29 Ekim 2012 Pazartesi

17:29

İkimiz de otel odasının kapısından içeri zombi gibi girdik. Yatağa varınca, Holder oturup ayakkabılarını çıkardı. Ben ise sadece birkaç adım atabildim ve girişin odayla bulunduğu yerde duraksadım. Ellerim iki yanımda ve başım eğikti. Odanın öteki tarafındaki pencereye bakıyordum. Perdeler açıktı, otelden birkaç metre ötedeki tuğla bina'nın kasvetli manzarasından başka bir şey görünmüyordu. Görünürde penceresi ya da kapısı olmayan tuğla duvardı. Sadece tuğla.

Kendi hayatıma bakarken, pencerenin dışındaki tuğla duvara bakarken hissettiklerimi hissediyordum. Geleceği görmeye çalışıyordum, ama içinde bulunduğum andan başka bir şey göremiyordum. Neler olacağını, kiminle birlikte yaşayacağımı, olanları polise haber verirsem Karen'a ne olacağını bilmiyordum. Tahmin bile yürütemiyordum. İçinde bulunduğum an ve bir sonraki arasında taştan bir

duvar vardı ve spreyci boyasına en ufak bir ipucu bulaşmamıştı.

On yedi sene boyunca hayatım ilk birkaç seneyi geri kalandan ayıran tuğla bir duvardan ibaretti. Hope ile Sky'ı birbirinden ayıran sağlam bir duvardı. İnsanların bir şekilde travmatik anılarını bloke edebildiklerini duymuştum, ama bunun bir tercih meselesi olduğunu düşünmüştüm. Gerçekten, son on üç sene boyunca eskiden kim olduğuma dair en ufak bir ipucum olmadı. O hayattan koparıldığımda sadece beş yaşında olduğumu biliyorum, ama buna rağmen birkaç şey hatırlamayı beklerdim. Sanırım Karen'ın beni alıp götürdüğü anda, henüz çok küçük olmama rağmen bilinçli bir tercih yapıp o anıları bir daha hatırlamamayı seçmiştim. Karen bana "evlat edinilmeme" ilgili hikâyeler anlatmaya başladığında, çirkin gerçekleri hatırlamaktansa zararsız yalanlara inanmak zihnim için daha kolay olmuş olmalı.

O zamanlar babamın bana yaptıklarını açıklayamayacağımı biliyordum, çünkü emin değildim. Tek bildiğim yaptıklarından nefret ettiğimdi. Nefret ettiğiniz şeyin ne olduğundan ya da neden nefret ettiğinizden emin olmadığınızda, detayları aklınızda tutmanız zor olur...hislerinize tutunursunuz. Geçmişimi deşmeye hiç ilgi duymadığımı biliyordum. Babamın kim olduğunu ya da neden "beni evlatlık verdiğini" hiç merak etmemiştim. Ama şimdi zihnimin bir köşesinde o adama karşı nefret ve korku beslediğimi biliyordum, o nedenle o duvarı örüp geçmişe bakmamak benim için daha kolaydı.

Artık bana dokunamayacak olsa bile hâlâ ona karşı nefret ve korku besliyordum. Hâlâ ondan nefret ediyor ve ölesiye korkuyordum, ve öldüğü için üzgündüm. Hafıza-

ma korkunç şeyler kazdığı için ve bunca kötülüğe rağmen yasını tuttuğum için ondan nefret ediyordum. Ölümüne üzülme istemiyordum. Öldüğü için sevinmek istiyordum, ama bu yapımda yoktu.

Ceketim çıkarıldı. Pencerenin dışından bana sataşan tuğla duvardan kafamı çevirdim ve Holder'ın yanımda durduğunu gördüm. Ceketimi bir sandalyeye astıktan sonra kanlı tişörtü üzerimden çıkardı. Yüzüme ve kıyafetlerime bulaşan cansız kana genetik olarak bağlı olduğumu fark edince içimi saf bir üzüntü kapladı. Holder karşıma geçip kot pantolonumun düğmelerini çözdü.

Boxer şortuylandı. Giysilerini çıkardığı fark etmemiştim bile. Yüzüne bakınca, babamın korkaklığına maruz kalan sağ yanağında kan damlaları olduğunu gördüm. Gözleri baygındı, bacaklarımdan aşağı indirdiği kot pantolonuma odaklanmıştı.

“Ayaklarını çıkarman gerekiyor, bebeğim,” dedi kısık bir sesle ayaklarıma varınca. Omuzlarına tutunup sırayla ayaklarımı pantolonumdan çıkardım. Ellerim hâlâ omuzlarındayken gözlerim saçlarına bulaşan kana takıldı. mekanik bir şekilde uzanıp parmaklarımı bir tutam saçının arasından geçirdikten sonra elimi kaldırıp baktım. Kan parmak uçlarımda kaydı, ama yoğundu. Kanın olması gerektiğinden daha yoğundu.

Çünkü üzerimize bulaşan sadece babamın *kanı* değildi.

Parmaklarımı karnıma sürmeye başladım, deliye dönmüş gibi kanı silmeye çalıştıkça daha çok bulaştırıyordum. Boğazım kasıldı, çığlık atamıyordum. Dehşet verici şeylerin olduğu ve sesimi çıkaramadığım rüyalar gibiydi. Holder kafasını kaldırıp bana baktı, çığlık atmak, haykırmak ve ağlamak istiyordum, ama tek yapabildiğim gözlerimi

kocaman açıp kafamı sallamak ve ellerimi vücuduma sürmekti. Paniklediğimi görünce doğrulup beni kollarına aldı ve hemen duşa götürdü. Duş başlığının diğer tarafına yerleştirip benimle birlikte duşa girdi ve suyu açtı. Su ısınınca duş perdesini çekti, sonra bana dönüp hâlâ kırmızılıktan kurtulmaya çalışan bileklerimi tuttu. Beni kendine doğru çekti, ikimiz de sıcak suyun altında duruyorduk. Su gözlerime girince, nefesim kesildi ve derin bir nefes aldım.

Küvetin yanına uzanıp sabunu aldı ve ıslanan paketini yırttı. Duştan dışarı doğru uzanıp bir lifle geri döndü. Su sıcak olmasına rağmen tüm vücudum titriyordu. Lifi sabunla köpürtüp yanağıma bastırdı.

“Hişş,” diye fısıldadı endişeli gözlerime bakarak. “Üzerinden çıkartıyorum, tamam mı?”

Yavaşça yüzümü silmeye başlayınca gözlerimi kapatıp kafamı salladım. Kanlı lifi görmek istemediğim için lifi yüzümünden çektiğinde gözlerimi hiç açmadım. Kollarımı etrafıma dolayıp titreyen vücudum dışında elinin altında olabildiğince hareketsiz kalmaya çalıştım. Kanı yüzümünden, kollarımdan ve karnımdan çıkarması birkaç dakikasını aldı. Görevini bitirince başımın arkasına uzanıp tokamı çıkardı.

“Bana bak, Sky.” Gözlerimi açınca parmaklarını omuzlarımda buldum. “Şimdi sutyenini çıkaracağım, tamam mı? Saçlarını yıkamalıyım ve sutyenine herhangi bir şey bulaştırmak istemiyorum.”

Bulaştırmak mı?

Saçlarıma tamamen bulaşan şeyi kastettiğini fark edince, tekrar paniğe kapıldım ve sutyenimin askılarını indirip başımdan çıkardım.

“Çıkar,” dedim kısık bir sesle, başımı suya doğru tutup

parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek arındırmaya çalıştım. “Lütfen hepsini çıkar.” Sesim daha telaşlı çıktı.

Tekrar bileklerimden tutup ellerimi saçlarımdan çekti ve kollarımı kendi beline doladı.

“Çıkaracağım. Bana tutun ve rahatlamaya çalış. Ben hallederim.”

Başımı göğsüne yaslayıp ona sıkıca sarıldım. Ellerine döküp saçıma götürdüğü ve parmak uçlarıyla yaydığı şampuanın kokusunu alabiliyordum. Su omzuna soktuğum başıma değene kadar beni yaklaştırdı. Defalarca kafama masaj yapıp saçlarımı ovuşturdu ve duruladı. Neden durulayıp durduğunu sormadım; saçlarımı gerekli gördüğü kadar yıkamasına izin verdim.

İşini bitirir bitirmez kendisi duşun altında olacak şekilde ikimizi çevirdi ve şampuanı saçlarına yedirdi. Kollarımı belinden çözüp geri çekildim, üzerime hiçbir şeyin bulaşmasını istemiyordum. Karnıma ve ellerime baktım, babamdan kalan bir iz göremedim. Holder’a baktım, yüzünü ve boynunu lifle yıkıyordu. Öylece durup sakın bir şekilde bir saat önce başımıza gelen şeyi üzerinden arındırmasını izledim.

İyice yıkandıktan sonra gözlerini açıp pişmanlıkla bana baktı. “Bebeğim, her şeyi temizlediğimden emin olmanı istiyorum, olur mu? Gözümünden kaçan bir şey varsa senden yıkamanı istiyorum.”

Beni kırmak istemiyormuş gibi benimle son derece sakin bir tonla konuşuyordu. Ses tonu neden kaçınmaya çalıştığını anlamamı sağladı. Kırılmamdan, çatlamamdan ya da kendimi kaybetmemden korkuyordu.

Haklı olabileceğinden korkuyordum, o nedenle lifi elinden alıp kendimi güçlü olmaya ve onu incelemeye

zorladım. Sağ kulağının üstünde küçük bir kan lekesi vardı, lifi oraya götürüp sildim. Lifi geri çekip üstümüzde kalan son kan lekesine baktıktan sonra suyun altında soktum ve akıp gitmesini izledim.

“Hepsi geçti,” diye fısıldadım. Kandan söz ettiğimden emin değildim.

Holder lifi elimden alıp küvetin kenarına attı. Ona baktım, gözleri daha öncesine kıyasla daha kırmızıydı ve ağlayıp ağlamadığından emin değildim, çünkü su gözyaşlarının akabileceği şekilde yüzünden akıyordu. O sırada, geçmişimi hatırlatan tüm fiziksel kalıntılardan kurtulunca, Lesslie aklıma geldi.

Kalbim bir kez daha kırıldı, bu kez Holder için. Hıçkırır hıçkırılmaz elimle ağzımı kapattım, ama omuzlarım sarsılmaya devam etti. Beni göğsüne çekip dudaklarını saçlarıma bastırdı.

“Holder, çok üzgünüm. Aman Tanrım, çok üzgünüm.” Hem ağlıyor hem ona sarılıyordum ve umutsuzluğun da kan gibi kolayca akıt gidebilmesini diliyordum. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki; nefes almakta zorlanıyordum. Ama buna ihtiyacı vardı. Acısını hissetmeme ihtiyacı vardı, tıpkı benim acımı hissetmesine ihtiyacım olduğu gibi.

Babamın o gün bana söylediği her şeyi gözyaşlarımla dışarı atmaya çalıştım. Yüzünü hatırlamak istemiyordum. Sesini hatırlamak istemiyordum. Ondan ne kadar nefret ettiğimi ve özellikle de onu ne kadar sevdiğimi hatırlamak istemiyordum. İnsanın kalbinde kötülüğü sevecek kadar yer olduğunda hissettiği suçluluk duygusu gibisi yoktu.

Holder bir elini başımın arkasına götürüp yüzümü omzuna doğru çekti. Yanağını başımın tepesine bastırdı, artık ağladığını duyabiliyordum. Sessizdi ve içinde tutmak

için çok çaba harcıyordu. Babamın Lesslie'ye yaptıkları yüzünden acı çekiyordu, bu konuda kendimi suçlamadan edemedim. Yanlarında olsaydım, babam ona asla elini sürmezdi ve Lesslie böyle bir şeyi yaşamak zorunda kalmadı. Karen'la birlikte o arabaya binmeseydim, Lesslie bugün hâlâ yaşıyor olabilirdi.

Ellerimi Holder'ın kollarının arkasına götürüp omuzlarını tuttum. Yanağını kaldırıp ağzımı boynuna doğru çevirdim ve onu hafifçe öptüm. "Çok üzgünüm. Orada kalsaydım, ona asla elini sürmezdi..."

Holder kollarımdan tutup beni öylesine güçlü bir şekilde itti ki, gözlerimi kocaman açıp irkildim. "Sakin bir daha böyle söyleme." Beni bırakır bırakmaz ellerini tekrar yüzüme koyup sıkıca tuttu. "O adamın yaptığı şeyler yüzünden özür dilemeni istemiyorum. Beni duyuyor musun? Bu senin suçun değil, Sky. Bir daha aklından bu tür düşünceler geçirmeyeceğine dair bana söz ver." Çaresiz gözleri yaşlarla doluydu.

Kafamı salladım. "Söz veriyorum," dedi güçsüzce.

Gözlerini benden ayırmadan doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı. Verdiği tepki kalbimin hızla atmasına neden oldu, kusurlarımı anında göz ardı edebilmesine şaşırdım. Kendi kusurlarını da bu şekilde hızla reddetmesini isterdim, ama bu mümkün değildi.

Gözlerindeki ifadeyi görmeye katlanamadığım için kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım. Kollarını etrafıma dolayıp çaresizlikle bana sarıldı. Lesslie'nin yaşadıkları ve az önce olanların ciddiyetini ikimiz de kavrayınca dört elle birbirimize sarıldık. Benim için güçlü olmayı bırakmıştı. Lesslie'ye duyduğu sevgi ve olanlara duyduğu öfke ondan dışarı taşıyordu.

Lesslie'nin ondan acısını paylaşmasını isteyeceğini biliyordum, o yüzden kelimelerle onu teselli etmeye kalkmadım. İkimiz de onun için ağlıyorduk, çünkü o zaman onun için ağlayacak kimsesi olmamıştı. Boynunu tutup başının yan tarafını öptüm. Dudaklarım ona her değdiğinde beni biraz daha sıkı tuttu. Ağzı omzumda geziyordu ve çok geçmeden ikimiz de hak etmediğimiz acıyı öpüşerek dindirmeye çalışmaya başladık. Boynumu hızla ve tutkuyula öpen dudakları sertti, çaresizce bir kaçış yolu arıyordu. Geri çekilip gözlerimin içine baktı, omuzları güçlkle aldığı her nefesle yükselip alçalıyordu.

Tek bir harekette dudaklarını dudaklarıma şiddetle bastırıp titreyen elleriyle saçlarımı ve sırtımı tuttu. Sırtımı duvara yaslariken ellerini kalçalarıma doğru indirdi. Beni yukarı kaldırıp bacaklarımı beline dolarken dışarı taşan çaresizliğini hissedebiliyordum. Acısının dinmesini istiyordu ve ona yardım etmeme ihtiyacı vardı. Tıpkı benim dün gece ona ihtiyacım olduğu gibi.

Kollarımı boynuna dolayıp onu sıkıca tutup ve üzüntüsünü unutturmak için beni tüketmesine izin verdim. Ona izin verdim, çünkü benim de onun gibi bir molaya ihtiyacım vardı. Herkesi unutmak istiyordum.

Bu gece hayatımızın böyle olmamasını istiyordum.

Vücutuyla beni düşün duvarına yaslariken ellerini yanaklarıma koydu ve ağızlarımız gerçeklikten kaçmak için bir yol ararken beni olduğum yerde tuttu. Dudakları ateşli bir şekilde boynumda dolaşırken sırtını tutuyordum.

“Bana bunun sorun olmayacağını söyle,” dedi nefes nefese. Başını geri çekip konuşurken gergin bir şekilde gözlerimi aradı. “Şu an içinde olmayı istememin sorun ol-

mayacağını söyle...çünkü bugün başına gelenlerden sonra seni bu şekilde istemek bana yanlış geliyor.”

Saçlarından tutup onu kendime doğru çektim ve onu konuşmaya gerek bile olmadığına ikna edercesine öptüm. İnleyerek beni düşün duvarından çekti ve banyodan çıkıp bacaklarını ona sarılı bir şekilde beni yatağa götürdü. Aramızda kalan son iki giysiyi çıkarırken hiç de hassas davranmadı, doğrusu kalbimin daha fazla hassasiyet kaldırabileceğinden emin değildim.

Yatağın ucunda dururken üzerime doğru eğildi ve dudaklarımız buluştu. Prezervatif takmak için bir ara geri çekildi, sonra beni belimden tutup yatağın ucuna doğru çekti. Bacağımı dizimden kaldırıp yan tarafına koyduktan sonra elini altımdan geçirerek omzumu tuttu. Gözlerimin içine baktığı anda hiç tereddüt etmeden içime girdi. Ani kuvveti nefesimi kesti ve bir anda üzüntümün yerini alan büyük zevk karşısında şaşırdım. Kollarımı ona dolayıp onunla birlikte hareket ederken bacağımı daha sıkı tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Acımızı geçici bir süreliğine dindirmesi için aşkımızı kullanırken gözlerimi kapatıp başımın yatağa gömülmesine izin verdim.

Ellerini belime doğru götürüp beni kendisine doğru çekerken bana doğru her ritmik hareketiyle birlikte parmakları kalçalarıma battı. Kollarımı tutup vücudumu rahat bıraktım ve beni istediği şekilde yönlendirmesine izin verdim. Dudaklarını benden ayırıp benimle aynı anda gözlerini açtı. Gözleri hâlâ yaşlıydı, onu bırakıp ellerimi yüzüne götürdüm, acı çeken yüz hatlarını dokunuşumla rahatlatmak istiyordum. Bana bakmaya devam etti, ama başını çevirip avucumu öptü ve sonra kendisini üzerime bırakıp aniden durdu.

İkimiz de nefes nefeseydik ve içimde olduğunu, bana hâlâ ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Gözlerini benden ayırmadan kollarını sırtımda aşağı indirerek beni kendisine doğru çekip ikimizi de yukarı kaldırdı. İkimizi birden çevirip sırtı yatakta ve ben kucağında olacak şekilde yere otururken birbirimizden ayrılmadık. Yavaşça beni kendine çekip öptü. Bu kez şefkatli bir öpücüktü.

Korurcasına beni tutması, dudaklarıma ve çeneme öpücükler kondurması – otuz saniye önceki Holder’den tamamen farklı, ama yine de tutkulu olduğunu gösteriyordu. Bir an ateşli ve telaşlıyken...bir anda şefkatli ve tatlı bir hale bürünüyordu. Beklenmedik hallerini takdir etmeye ve sevmeye başlamıştım.

Kontrolü devralmamı istediğinin farkındaydım, ama gergindim. Nasıl yapacağımı bildiğimden bile emin değildim. Huzursuzluğumu hissedip ellerini belime götürdü ve yavaşça beni yönlendirip üzerinde hareket ettirdi. Dikkatle beni izliyor, onunla olduğumdan emin olmak istiyordu.

Onunlaydım. Şu an tamamen anı yaşıyor ve ondan başka bir şey düşünmüyordum

Bir elini yüzüme koyup diğerini belinde tutarak beni yönlendirmeye devam etti. “Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun, bebeğim,” dedi. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Üzüntünü yok etmek için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun, değil mi?”

Kafamı salladım, çünkü biliyordum. Gözlerinin içine bakarken, dürüstlüğünü görürken, uzun zamandır bana karşı böyle hissettiğini anladım.

“Şu an buna çok ihtiyacım var, Sky. Beni bu şekilde sevdiğini bilmeye ihtiyacım var.”

Sesinden yüzündeki ifadeye kadar ona dair her şey işkence verir gibi bir hal aldı. Bunu ondan uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapardım. Parmaklarımı onunkilere kenetledim ve ellerimizi kalplerimizin üzerine koyduk, ona onu ne kadar sevdiğimi göstermek için cesaretimi topladım. Gözlerinin içine bakarken hafifçe yukarı doğru kalktım ve sonra yavaşça üzerine oturdum.

Şiddetle inledikten sonra gözlerini kapatıp başını yatağa bıraktı.

“Aç gözlerini,” diye fısıldadım. “Beni izlemeni istiyorum.”

Kafasını kaldırıp kapanmak üzere olan göz kapaklarının ardından ban baktı. Yavaşça kontrolü ele geçirmeye devam ettim, benim için ne ifade ettiğini görmesini, duymasını ve hissetmesini her şeyden çok istiyordum. Kontrolün bende olması tamamen farklı bir histi, ama güzeldi. Beni izleme şekli daha önce hiç kimsenin hissettirmediği şekilde bana ihtiyacı varmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Bir anlamda kendimi *gerekli* hissetmemi sağlıyordu. Varlığını sürdürebilmesi için varlığıma ihtiyacı varmış gibi.

“Bir daha bakışlarını kaçırma,” dedim yükselirken. Tekrar üzerine alçaldığımda hissettiği aşırı duygular nedeniyle başı hafifçe sallandı, inledim, ama üzgün bakışlarını benden ayırmadı. Artık beni yönlendirmesine ihtiyacım yoktu ve vücudum ritmik olarak onu taklit ediyordu.

“Beni ilk kez öptüğün anı hatırlıyor musun?” dedim. “Dudaklarımızın ilk kez buluştuğu anı? O gece kalbimin bir parçasını çaldın.” Tutkulu bir şekilde beni izlemeye devam ederken ritmimi korudum. “Ya henüz beni sevdiğini söylemeye hazır olmadığın için ilk kez beni yaşadığını söylediğin an?” Elimi göğsüne daha sertçe bastırıp ona doğ-

ru yaklaştı, beni tamamen hissetmesini istiyordum. “O sözlerinle kalbimden bir parça daha çaldın.”

Kalbimin üzerine koyduğum elini avucu tamamen tenime değecek şekilde açtı. Ben de aynı şeyi yaptım. “Hope olduğumu öğrendiğim gece? Sana odamda yalnız kalmak istediğimi söyledim. Uyanıp yatağımda olduğunu görünce ağlamak istedim, Holder. Ağlamak istedim çünkü yanımda olmana ihtiyacım vardı. O an seni sevdiğimi anladım. Beni sevme tarzına âşık olmuştum. Kollarını bana dolayıp sarıldığında, hayatımda ne olursa olsun, sana ait olduğumu anladım. Kalbimden en büyük parçayı o gece çaldın.”

Dudaklarımı yaklaştırıp onu hafifçe öptüm. Gözlerini kapatıp başını tekrar yatağı yasladı. “Gözlerin açık kalsın,” diye fısıldadım dudaklarından çekilirken. Gözlerini açıp içine işleyen bir şekilde gözlerime baktı. “Gözlerini açık tut...çünkü kalbimin son parçasını sana verirken beni izlemeni istiyorum.”

Derin bir nefes verdi, acısını dışarı attığını neredeyse görebiliyordum. Gözlerindeki umutsuz ifadenin yerini büyük bir ihtiyaç alırken elimi iyice sıktı. Benimle birlikte hareket ederken gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Sessizce, vücutlarımız, ellerimiz ve gözlerimiz kelimelerimizin ifade edemediğı şeyleri ifade ederken yavaş yavaş bir bütün olduk.

Göz kapaklarının iyice ağırlaştığı son ana dek uyum içinde kaldık. Kasılmalarının etkisiyle başını geriye attı. Avucumda kalp atışlarının normale döndüğünü hissettiğimde benimle tekrar göz göze geldi ve elini elimden çekip başımı tutarak beni affetmez bir tutkuyla öptü. Öne doğru eğilerek beni yere yatırdı ve kontrolü devralıp beni kendinden geçercesine öptü.

Gecenin geri kalanını sırayla tek bir kelime etmeden birbirimize karşı neler hissettiğimizi ifade ederek geçirdik. Birbirimizin kollarında nihayet yorgun düştüğümüzde, şaşkınlık içinde uykuya daldım. Artık ruhen ve kalben tamamen birbirimize aittik. Kalbimi tamamen bir erkeğe vermek bir yana dursun, paylaşabilecek kadar bile birine güvенеbileceğim hiç aklıma gelmezdi.

29 Ekim 2012 Pazartesi

23:35

Yan tarafıma dönüp yatağı yokladığımda Holder'ın yanımda olmadığını gördüm. Yatakta doğruldum, dışarısı karanlıktı, o nedenle uzanıp lambayı yaktım. Ayakkabılarının çıkardığı yerde olmadığını görünce giyinip onu aramaya gittim.

Bahçeden geçtim, havuz kenarındaki kulübelerde değildi. Tam arkamı dönüp odaya dönmek üzereyken, havuzun yanında taşın üzerinde ellerini başının altına koyarak sırt üstü uzanmış olduğunu gördüm, yıldızları seyrediyordu. Öylesine huzurlu görünüyordu ki, onu rahatsız etmeden kulübelerden birine gitmeyi tercih ettim.

Sandalyeye kıvrılıp kollarımı kazağımın içine çektim ve başımı arkama yaslayıp onu izledim. Dolunay vardı, o nedenle yumuşak ay ışığı yüz hatlarının neredeyse melekse görünmesine neden oluyordu. Yüzünde dingin bir ifadeyle gökyüzüne dalmıştı, içinde bu günü atlatabilecek kadar huzur bulduğu için memnundum. Lesslie'nin ona

ne kadar çok şey ifade ettiğini ve kalbinin bugün neler yaşadığını biliyordum. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum, çünkü aynı acıyı paylaşıyorduk. Onun hissettiklerini ben de hissediyordum. Aynı şekilde, benim hissettiklerimi de o hissediyordu. İki insan bir olduğunda olan şey buydu: artık sadece sevgiyi paylaşmakla kalmazlardı. Acıyı, üzüntüyü ve kederi de paylaşırlardı.

Hayatımdaki tüm felaketlere rağmen bu gece onunla birlikte olduktan sonra etrafımı sıcak bir rahatlık hissi sardı. Ne olursa olsun, Holder'ın her an yanımda olacağından, hatta gerektiğinde beni destekleyeceğinden emindim. Hayatımda olduğu sürece, bir daha kendimi asla umutsuz hissetmeyeceğimi bana kanıtlamıştı.

"Gel benimle uzan," dedi gözlerini gökyüzünden ayırmadan. Gülümseyip sandalyemden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Yanına gidince, ceketini çıkarıp soğuk betona uzanıp göğsüne sokulurken üzerime serdi. İkimiz de gökyüzüne bakıp sessizce yıldızları izlerken saçlarımı okşadı.

Hatıralarımdan biri zihnimde parça parça belirince gözleri kapattım, bu kez hatırlamak istiyordum. Güzel bir anıya benziyordu ve mümkün olduğunca bu tür şeyler hatırlamak istiyordum. Ona sıkıca sarılıp kendimi tamamen anıya teslim ettim.

14 Haziran 1999 Pazartesi

19:00

“Neden televizyonum yok?” diye sordum ona. Uzun zamandır onunla birlikteydim. Gerçekten iyi biriydi ve burayı sevmiştim, ama televizyon izlemeyi özlemiştim. Dean ve Lesslie’yi özlediğim kadar olmasa da.

“Televizyonum yok, çünkü insanlar teknolojiye bağımlı hale geldi ve bu onları tembelleştiriyor,” dedi Karen. Ne demek istediğini anlamadım, ama anlamış gibi yaptım. Evini gerçekten seviyordum ve beni babamın yanına götürmesine neden olacak bir şey söylemek istemiyordum. Geri dönmeye hazır değildim.

“Hope, birkaç gün önce sana seninle konuşmak istediğim çok önemli bir şey olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Hatırlamıyordum, ama kafamı sallayıp hatırlıyormuş gibi yaptım. Masada sandalyesini benimkine yaklaştırdı. “Beni dikkatle dinlemen istiyorum, tamam mı? Bu çok önemli.”

Kafamı salladım. Beni eve geri götüreceğini söylememesini umuyordum. Eve dönmeye hazır değildim. Dean ve Lesslie’yi

özlüyordum, ama eve geri dönüp babamla birlikte yaşamak istemiyordum.

“Evlat edinmenin ne demek olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Kafamı salladım, çünkü bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım.

“Biri bir çocuğu çok sevdiğinde ve o çocuğun kendi oğlu ya da kızı olmasını istediğinde evlat edinir. Annesi ya da babası olmak için o çocuğu evlat edinirler.” Elimi tutup sıktı. “Seni çok sevdiğim için seni evlat edineceğim ve benim kızım olacaksın.”

Ona gülümsedim, ama ne demek istediğini tam olarak anlamadım. “Benimle ve babamla birlikte mi yaşayacaksın?”

Kafasını salladı. “Hayır, tatlım. Baban seni çok seviyor ama artık sana bakamaz. Sana benim bakmama ihtiyacı var, çünkü mutlu olmanı istiyor. Artık babanla yaşamak yerine benimle yaşayacaksın ve senin annen olacağım.”

İçimden ağlamak geldi, ama sebebini bilmiyordum. Karen’i çok seviyordum, ama babamı da seviyordum... Evini, yemeklerini ve odamı da seviyordum. Gerçekten burada kalmayı çok istiyordum, ama karnum ağrıdığı için gülümseyemedim. Babamın artık bana bakamayacağını söylediği anda karnum ağrımaya başlamıştı. Yoksa onu sinirlendirmiş miydim? Ama onu sinirlendirip sinirlendirmediğimi sormadım. Hâlâ babamla yaşamak istediğimi düşünmesini ya da beni geri götürmesini istemiyordum. Onu seviyordum, ama geri dönüp onunla yaşamak istemiyordum.

“Seni evlat edineceğim için heyecanlı mısın?” Benimle yaşamak istiyor musun?”

Onunla birlikte yaşamak istiyordum, ama buraya varmamız çok uzun zaman aldığı için üzgündüm. Bu Dean ve Lesslie’den uzakta olduğumuz anlamına geliyordu.

“Arkadaşlarım ne olacak? Onları yine göreceğim miyim?”

Karen kafasını sallayıp bana gülümsedikten sonra saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tatlım, birçok yeni arkadaş edineceksin."

Ben de ona gülümsedim, ama karnım hâlâ ağrıyordu. Yeni arkadaşlar istemiyordum. Dean ve Lesslie'yi istiyordum. Onları özliyordum. Gözlerimin yandığını hissedebiliyordum, ağlamaya çalıştım. Beni evlat edineceğine sevinmediğimi düşünmesini istemiyordum, çünkü gerçekten sevinmiştim.

Karen uzanıp bana sarıldı. "Tatlım, endişelenme. Arkadaşlarını bir gün yine göreceksin. Ama şimdi geri dönemeyiz, burada yeni arkadaşlar ediniz, olur mu?"

Kafamı salladım, başımın tepesini öperken elimdeki bilekliğe baktım. Üzerindeki kalbe dokundum ve Lesslie'nin nerede olduğunu bilmesini umdum. İyi olduğumu bilmelerini umdum, çünkü benim için endişelenmelerini istemiyordum.

"Bir şey daha var," dedi. "Çok hoşuna gidecek."

Karen sandalyesine yaslanıp önüne bir kâğıt ve kalem koydu. "Evlat edinmenin en iyi yanı kendi ismini seçebilmen. Bunu biliyor muydun?"

Kafamı salladım. İnsanların kendi isimlerini seçebileceklerini bilmiyordum.

"İsmi seçmeden önce, hangi isimleri kullanamayacağımıza karar vermeliyiz. Önceki ismini kullanamayız, takma isimler de kullanamayız. Takma ismin var mı? Babanın sana verdiği bir isim?"

Kafamı salladım, ama söylemedim.

"Sana ne derdi?"

Ellerime bakıp boğazımı temizledim. "Prenses," dedim kısık bir sesle. "Ama o isimden hoşlanmıyorum."

Böyle söyleyince üzüldü "Öyleyse, sana bir daha Prenses demeyiz, tamam mı?"

Kafamı salladım. O isimden onun da hoşlanmamasına sevinmiştim.

“Bana seni mutlu eden şeyleri söylemeni istiyorum. Güzel şeyler, sevdiğin şeyler. Belki bunlardan sana bir isim seçebiliriz.”

Not almasına gerek bile yoktu, çünkü sevdiğim tek bir şey vardı. “Gökyüzüne bayılırım,” dedim Dean’ın bana sonsuza kadar hatırlamamı söylediği şeyi düşünerek.

“Sky,” dedi gülümseyerek. “Bu isme bayıldım. Bana kalırsa harika. şimdi bir isim daha düşünelim, çünkü herkesin iki isme ihtiyacı var. Başka neleri seversin?”

Gözlerimi kapatıp başka bir şey düşünmeye çalıştım, ama yapamadım. Gökyüzü sevdiğim ve beni mutlu eden tek şeydi. Gözlerimi açıp ona baktım. “Sen ne seversin, Karen?”

Gülümsemi, çenesini eline yerleştirip dirseğini masaya koydu. “Sevdiğim birçok şey var. En sevdiğim şey pizzadır. Sana Sky Pizza ismini verelim mi?”

Kıkırdayarak kafamı salladım. “Bu aptalca bir isim.”

“Peki düşüneyim,” dedi. “Oyuncak ayıya ne dersin? Sana Oyuncak Ayı Sky diyelim mi?”

Gülüip bir kez daha kafamı salladım.

Çenesini elinden çekip bana doğru eğildi. “Asıl neyi severim bilmek ister misin?”

“Evet,” dedim.

“Bitkileri severim. İyileştirici etkileri vardır ve insanların kendilerini daha iyi hissetmeleri için bitki yetiştirmeyi severim. Günün birinde kendi şifalı bitki işimi kurmak istiyorum. Belki de iyi şans getirmesi için bir bitki ismi seçebiliriz. Yüzlerce bitki var ve bazılarının ismi gerçekten çok hoş.” Kalkıp oturma odasına doğru yürüdü ve bir kitap alıp masaya döndü. Kitabı açıp sayfalarından birine işaret etti. “Thyme’a (Kekik) ne dersin?” diye sordu göz kırparak.

Gülüp kafamı salladım.

“Peki ya Kalendula?”

Tekrar kafamı salladım. “O kelimeyi söylemeyi bile beceremem.”

Burnunu buruşturdu. “Haklısın. Sanırım kendi adını söyleyebilmen gerekir.” Tekrar sayfaya bakıp birkaç tanesini okudu, ama hoşuma gitmediler. Sayfayı bir kez daha çevirip, “Linden’e ne dersin? Bitkiden çok bir ağaç, ama yaprakları kalp şeklindedir. Kalpleri sever misin?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Linden,” dedim. “Bu isim hoşuma gitti.”

Gülümseyip kitabı kapattı ve bana doğru eğildi. “Pekâlâ, Linden Sky Davis olacak. Bilmen için söylüyorum, dünyadaki en güzel isim senin. Artık eski isimlerini düşünmeyelim, olur mu? Bundan sonra sadece güzel yeni ismini ve güzel yeni hayatını düşüneneğimize söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedim. Vê gerçekten söz vermiştim. Eski isimlerimi, eski odamı ve prensesiyken babamın bana yaptıklarını düşünmek istemiyordum. Yeni evimi seviyordum. Kapının açılıp açılmayacağından endişe etmediğim yeni odamı da seviyordum.

Uzanıp ona sarılınca bana sarılarak karşılık verdi. Gülümседim, çünkü annemin hayatta olmasını ve bana sarılmasını her düşlediğimde olduğu gibi hissediyordum.

30 Ekim 2012 Salı

12:10

Elimi yüzüme götürüp gözyaşlarımdan birini sildim. Neden ağladığımı bilmiyordum; anı üzücü değildi. Sanırım Karen'ı sevmeye başladığım ilk anlardan biriydi. Onu ne kadar çok sevdiğimi düşünmek yaptığı şey yüzünden canımı yakıyordu. Beni üzüyordu, çünkü onu tanımıyor-muşum gibi hissediyordum. Varlığını bile bilmediğim bir yanı olduğunu hissediyordum.

Ama beni en çok korkutan şey bu değildi. Beni en çok korkutan *tanıdığım* yanının alsında hiç var olmamasıydı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Holder sessizliği bozarak.

Göğsüne doğru kafamı salladım ve yanağımdaki son gözyaşını sildim. Göğsünde ürperdiğimi hissedince beni ısıtmak amacıyla kollarını etrafıma doladı. Omzumu okşayıp başımı öptü.

"İyi olacak mısın, Sky?"

Sıra dışı bir soru değildi. Çok basit ve açık bir soruydu, ama cevap vermem gereken en zor sorulardan biriydi.

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum,” diye dürüstçe yanıtladım. İyi olacağımı düşünmek istiyordum, özellikle de Holder’ın yanımda olacağını bildiğim için. Ama dürüst olmak gerekirse, günün birinde iyi olup olmayacağımı bilmiyordum.

“Seni korkutan ne?”

“Her şey,” diye yanıtladım hiç düşünmeden. “Geçmişim beni korkutuyor. Gözlerimi her kapattığımda zihnime hücum eden anılarımdan korkuyorum. Bugün gördüğümün yanımda olup düşüncelerimi dağıtamayacağın gecelerde beni nasıl etkileyeceğinden korkuyordum. Karen’a olabileceklerle baş edecek duygusal kapasiteye sahip olmamaktan korkuyorum. Artık kim olduğunu bilmediğimi düşünmekten korkuyorum.” Başımı göğsünden kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Ama beni en çok ne korkutuyor bilmek ister misin?”

Gözlerime bakarak saçlarımı okşadı; beni dinlediğini bilmemi istiyordu. “Ne?” diye sordu endişeli bir şekilde.

“Kendimi Hope’tan uzaklaşmış gibi hissetmekten korkuyorum. Aynı kişi olduğumuzu biliyorum, ama ona olanlar bana olmamış gibi hissediyorum. Onu terk etmişim gibi hissediyorum. Sanki ben o arabaya binip uzaklaşırken, onu o evin önünde sonsuza kadar korkmaya mahkûm bir şekilde ağlarken bırakmışım gibi hissediyorum. Artık iki farklı insanım. Ölesiye korkan küçük bir kız ve...onu terk eden kişiyim. İki hayat arasına bir duvar ördüğüm için kendimi çok suçlu hissediyorum ve ne o hayatlar ne de o kızlar artık bir bütün olamayacak.”

Başımı göğsüne gömdüm, mantıklı konuşmadığımın

farkındaydım. Başımın tepesini öpünce tekrar kendimi normal hissedip hissetmeyeceğimi merak ederek gökyüzüne baktım. Gerçeği bilmemek çok daha kolaydı.

“Annemle babam boşandıktan sonra,” dedi, “annem benim için endişelendi, o yüzden beni ve Les’i terapiye gönderdi. Sadece altı ay sürdü...ama kendime karşı çok sert olduğumu ve boşanmalarının sebebinin ben olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Götürüldüğün gün olanların onları büyük bir baskı altına soktuğunu düşünüyordum. Ama şimdi o zamanlar kendimi suçladığım şeylerin kontrolümün dışında olduğunun farkındaydım. Terapistimin yaptığı bir şeyin bana çok yardımcı dokunmuştu. O zaman çok tuhaf gelse de, arada sırada belirli durumlarda kendimi bunu yaparken yakalıyorum. Kendimi geçmişte hayal etmemi ve genç halime söylemek istediğim her şeyi söylememi tavsiye ederdi.” Ona bakacağım şekilde yüzümü çekti. “Bana kalırsa, sen de bunu denemelisin. Kulağa saçma geldiğinin farkındayım, ama gerçekten. Sana yardımcı olabilir. Bence geçmişe gidip Hope’a onu terk ettiğin gün söylemek istediğin her şeyi söyle.”

Çenemi göğsüne koydum. “Ne demek istiyorsun? Onunla konuştuğumu mu hayal edeyim?”

“Kesinlikle,” dedi. “Sadece dene. Gözlerini kapat.”

Gözlerimi kapattım. Ne yaptığımdan emin değildim, ama yine de yaptım.

“Kapattın mı?”

“Evet.” Elimi kalbinin üstüne koyup başımın yan tarafını göğsüne yasladım. “Ama ne yapacağımdan emin değilim.”

“Şimdi kendini olduğun gibi hayal et. Arabayla babanın evine doğru gidip sokağın karşısına park ettiğini düşün.

Ama evi o zamanki şekliyle düşün,” dedi. “Hope’ken nasılsa öyle olduğunu düşün. Evin beyaz olduğunu hatırlıyor musun?”

Gözlerimi iyice sıktım, hayal meyal de olsa evin beyaz olduğunu hatırlıyordum. “Evet.”

“Güzel. Şimdi git ve onu bul. Onunla konuş. Ona ne kadar güçlü olduğunu söyle. Ne kadar güzel olduğunu söyle. Senden duyması gereken her şeyi ona söyle, Sky. O gün ona söylemiş olmayı dilediğin her şeyi söyle.”

Zihnimi temizleyip önerisine kulak verdim. Kendimi olduğum gibi hayal ettim ve o eve gitsem neler olacağını düşündüm. Hava çok sıcak olduğu için muhtemelen yazlık bir elbise giyer ve saçlarımı at kuyruğu yapardım. Arabanın ön camından içeri süzülen ve tenimi ısıtan güneşi neredeyse hissedebiliyordum.

Arabamdan inip o eve gitmeyi istemesem de karşıya geçtim. Kalp atışlarım hemen hızlandı. Onu görmek istediğimden o kadar emin değildim, ama Holder’ın önerdiği şeyi yapıp yürümeye devam ettim. Evin yan tarafı görüş alanıma girer girmez, orada olduğunu gördüm. Hope çimenlerin üzerinde kollarını dizlerinin üstünde birleştirmiş bir şekilde oturuyordu. Ağlıyordu. Bu hali kalbimi kırdı.

Yavaşça yanına gidip duraksadım ve gözlerimi bu küçük hassas kızdan alamadan özenle yere çömeldim. Çimenlerin üzerinde tam karşısına oturunca başını dizlerinden kaldırıp bana baktı. Kahverengi gözlerinde öylesine cansız bir ifade vardı ki, içim parçalandı. Mutluluğa dair en ufak bir iz yoktu. Ama ona gülümsemeye çalıştım, çünkü acısının beni ne kadar üzdüğünü görmesini istemedim.

Ona elimi uzattım, ama ona ulaşmama birkaç santim

kala durdum. Üzgün kahverengi gözlerini parmaklarıma çevirdi ve öylece baktı. Elim titriyordu ve bunu görebiliyordu. Belki benim de korktuğumu görmesi bana güvenmesini sağladı, çünkü başını biraz daha kaldırıp kollarını çözdü ve küçük eliyle elimi tuttu.

Şimdiki halimin elini tutan çocukluğumun eline bakıyordum ama elini tutmaktan fazlasını yapmak istiyordum. Tüm üzüntüsünü ve korkusunu ondan almak istiyordum.

Holder'ın ona söylememi istediği şeyleri hatırlayınca, ona bakıp boğazımı temizledim ve elini sıktım.

“Hope.” Onunla konuşmak ve ona bilmesi gereken her şeyi söylemek için cesaretimi toplamaya çalışırken sabırla bana baktı. “Tanıdığım en cesur kızlardan biri olduğunu biliyor muydun?”

Kafasını sallayıp çimenlere baktı. “Hayır, değilim,” dedi kısıp bir sesle, buna gerçekten inanıyordu.

Uzayıp diğer elini de tuttum ve gözlerinin içine baktım. “Evet, öylesin. *İnanılmaz* derecede cesursun. Ve bunu atlatacaşın, çünkü çok güçlü bir kalbin var. Hayata ve insanlara dair birçok şeyi sevebileceğini asla düşünemeyeceğin bir kalbin var. Ve çok güzelsin.” Elimi kalbine götürdüm. “Burada. Kalbin o kadar güzel ki, günün birinde biri kalbini hak ettiğı şekilde sevecek.”

Ellerinden birini çekip gözlerini sildi. “Tüm bunları nereden biliyorsun?”

Öne doğru eğilip kollarımı tamamen ona doladım. Kollarını etrafıma dolayarak sarılışıma karşılık verip onu tutmama izin verdi. Başımı eğip kulağına fısıldadım. “Biliyorum, çünkü senin yaşadıklarını yaşadım. Babanın sana yaptığı şeylerin kalbini ne kadar kırdığını biliyorum, çünkü bana da aynı şeyi yaptı. Bu yüzden ondan ne kadar nef-

ret ettiğini biliyorum, ama baban olduğu için onu ne kadar sevdiğini de biliyorum. Sorun değil, Hope. İyi yanlarını sevebilirsin, çünkü o kadar da kötü biri değil. Seni üzen yanlarından nefret edebilirsin. Ne hissedersen hisset, sorun değil. Ama bana kendini asla suçlamayacağına söz ver. Sen sadece küçük bir kızsın ve hayatının olması gerekenden daha zor olması senin suçun değil. Başına gelen şeyleri ve hayatının bu dönemini unutmayı ne kadar istesen de, hatırlamana ihtiyacım var.”

Titrediğini hissedebiliyordum, sessizce göğsümde ağlıyordu. Gözyaşları kendi göz yaşlarımin dökülmesine neden oldu. “Başına gelen kötü şeylere rağmen kim olduğunu hatırlamanı istiyorum. Çünkü o kötü şeyler *sen* değilsin. Onlar sadece sana *olan* şeyler. Kim olduğun ve başına gelen şeylerin aynı şeyler olmadığını kabul etmelisin.”

Başını yavaşça göğsümden kaldırıp gözyaşlarıyla dolu kahverengi gözlerine baktım. “Ne olursa olsun, bunu ne kadar istesen de, kendinden utanmayacağına söz vermeni istiyorum. Söylediklerim şu an sana mantıklı gelmeyebilir, ama babanın sana yaptığı şeylerin kişiliğini belirlemesine ya da seni kimliğinden koparmasına izin vermeyeceğine söz vermeni istiyorum. Umudunu asla kaybetmeyeceğine dair bana söz ver.”

Baş parmağımla gözyaşlarını silerken kafasını salladı. “Söz veriyorum,” dedi. Bana gülümsedi ve kocaman kahverengi gözlerini gördüğümden beri ilk kez içlerinde yaşama dair iz olduğunu fark ettim. Onu kucağıma alıp sallarken kollarını boynuna doladı, ikimiz de birbirimizin kollarına ağlıyorduk.

“Hope, şu andan itibaren seni asla bırakmayacağıma

söz veriyorum. Sana tutunacağım ve sonsuza kadar seni kalbimde taşıyacağım. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın.”

Hope’un saçlarına doğru ağılıyordum, ama gözlerimi açınca Holder’ın kollarında ağladığımı fark ettim. “Onunla konuştun mu?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Evet.” Gözyaşlarımı tutmaya bile çalışmadım. “Ona her şeyi söyledim.”

Holder doğrulunca onunla birlikte ben de doğruldum. Bana doğru dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Hayır, Sky. *Ona* her şeyi söylemedin... *kendine* her şeyi söyledin. Onlar senin başına geldi, başka birinin değil. Hope’un başına geldiler. Sky’ın başına geldiler. Yıllar önce sevdiğim en iyi arkadaşımın ve şu anda bana bakan en iyi dostum ve sevgilimin başına geldiler.” Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öptükten sonra geri çekildi. Ona tekrar baktığımda benimle birlikte ağladığını gördüm. “Bebeğim, çocukken yaşadığın her şeyi atlattığın için gurur duymalısın. Kendini o hayattan koparma. Ona sarıl, çünkü seninle son derece gurur duyuyorum. Yüzünde gördüğüm her gülümseme beni şaşırtıyor, çünkü küçük bir kızken cesur ve güçlü olduğun için bu yanını koruduğunu biliyorum. Ya kahkahan? Tanrım, Sky. Başına gelen onca şeyden sonra tekrar gülmenin ne kadar cesaret gerektirdiğini bir düşün. Ve kalbin...” dedi inanamıyormuş gibi kafasını sallayarak. “Kalbinin bir erkeği tekrar sevmenin ve ona güvenmenin yolunu bulmuş olması tanıdığım en cesur kadına âşık olduğumu kanıtlıyor. Babanın sana yaptığı şeylerden sonra bana kalbini açmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ve sana söz veriyorum, beni sevmene izin verdiğin için son nefesime kadar sana teşekkür edeceğim. Beni sevdiğin için çok teşekkür ederim, Linden Sky Hope.”

Her ismimi yavaşça telaffuz etti ve bu kez gözyaşlarımı silmeye kalkışmadı, çünkü sel olmuşlardı. Kollarımı boynuna dolayıp beni, on yedi yılını kucaklamasına izin verdim.

Ellen Hoover - Umutsuz

Sbl Mrs

30 Ekim 2012 Salı

09:05

Güneş o kadar parlaktı ki, gözlerimin üstüne çektiğim battaniyeden içeri giriyordu. Ama beni uyandıran güneş değildi. Holder'ın sesiydi.

“Dinle, son iki gün içinde neler yaşadığını tahmin edemezsin,” dedi Holder. Ya beni uyandırmamak için ya da konuşmasını duymamı istemediği için kısık sesle konuşmaya çalışıyordu. Ona karşılık veren birini duymadığıma göre telefonda konuşuyor olmalıydı. Peki ama kiminle konuşuyordu?

“Onu savunmak istemeni anlayabiliyorum. İnan bana, anlıyorum. Ama ikiniz de o eve tek başına adımını atmayacağını bilmelisiniz.”

Uzun bir sessizlikten sonra telefona doğru içini çekti. “Bir şeyler yediğinden emin olmalıyım, bize biraz zaman verin. Evet, söz veriyorum. Telefonu kapatır kapatmaz onu uyandıracam. Bir saat içinde yola çıkarız.”

Veda ettikten sonra telefonunu masaya bıraktığını duydum. Saniyeler içinde yatağa çöktü ve kolunu bana doladı. “Uyan bebeğim,” dedi kulağıma.

Hareket etmedim. “Uyanığım,” dedim örtünün altından. Başını omzuma yasladığını hissettim.

“O halde duydun?” diye sordu kısık bir sesle.

“Kiminle konuşuyordun?”

Yatakta kımıldayıp örtüleri başımın üstünden çekti. “Jack’le. Karen’in dün gece ona her şeyi anlattığını söyledi. Onun için endişeleniyor. Onunla konuşmanı istiyor.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Anlatmış mı?” dedim ürkek bir şekilde ve yatakta doğruldum.

Kafasını salladı. “Detaylara girmedik, ama neler olduğunu biliyor gibi. Ona babandan bahsettim...çünkü Karen onu görüp görmediğini bilmek istemiş. Bu sabah uyanıldığında haberlerdeydi. Telsizle kendi haber verdiği için intihar olduğuna karar vermişler. Soruşturma bile açmayacaklar.” Elimini tutup baş parmağıyla okşadı. “Sky, Jack geri dönmeni çok istiyor. Sanırım haklı...geri dönüp bu işi bitirmeliyiz. Yalnız olmayacaksın. Ben ve Jack yanında olacağız. Ve görünüşe bakılırsa, Karen işbirliği içinde. Zor olduğunu biliyorum ama başka bir seçeneğimiz yok.”

İkna edilmem gerekiyormuş gibi benimle konuşuyordu, ama çoktan hazırdım. Geriye kalan son sorularımı cevaplaması için onunla yüz yüze olmalıydım. Örtüleri üzerimden tamamen atıp doğruldum ve yataktan kalkıp gerindim. “Dişlerimi fırçalayıp giyinmeliyim. Sonra gidebiliriz.” Banyoya girdim ama arkamı dönmedim, yine de gururlandığını hissedebiliyordum. Benimle gurur duyuyordu.

Yola çıkınca Holder cep telefonunu bana verdi. “Al. Breckin ve Six senin için endişeleniyor. Karen numaralarını telefonundan bulup seni bulmak amacıyla tüm hafta sonu onları arayıp durmuş.”

“Onlarla konuştun mu?”

Kafasını salladı. “Bu sabah Jack aramadan hemen önce Breckin’le konuştum. Ona annenle kavga ettiğini ve birkaç günlüğüne uzaklaşmak istediğini söyledim. Bu açıklama onun için yeterli oldu.”

“Peki ya Six?”

Bana bakıp hafifçe gülümsedi. “Six’le kendin konuşman gerekecek. Onunla yazıştım, Breckin’e anlattığım hikâyeyi ona da anlattım ama inanmadı. Sen ve Karen’ın asla kavga etmeyeceğini ve Teksas’a geri dönüp kıcımlı tekmeleme-
den önce ona gerçeği anlatmam gerektiğini söyledi.”

Suratımı astım, Six’in benim için çok endişelenmiş olduğunu biliyordum. Günlerdir ona mesaj atmamıştım, o nedenle Breckin’i aramayı erteleyip Six’e bir e-posta göndermeye karar verdim.

“Birine nasıl e-posta gönderilir?” diye sordum. Holder gülüp telefonunu eline aldı ve birkaç tuşa bastı. Telefonu bana geri verip ekrana işaret etti.

“Yazmak istediklerini şuraya yaz, sonra bana ver, ben gönderirim.”

Kısa bir e-posta yazdım, ona geçmişimle ilgili yeni şeyler öğrendiğimi ve birkaç günlüğüne uzaklaşmam gerektiğini söyledim. Birkaç gün içinde onu arayıp her şeyi açıklayacağıma söz verdim, ama ona gerçeği söyleyeceğimi sanmıyordum. Bu noktada, herhangi birinin durumumu bilmesini istediğimden emin değildim. En azından, ben tüm cevapları edinene kadar bu şekilde kalmalıydı.

Holder e-postayı gönderdikten sonra elimi tutup parmaklarını benimkilere doladı. Dikkatimi camdan dışarı verip gökyüzüne baktım.

Bir saati aşkın bir süre sessizce arabayı sürdükten sonra, “Aç mısın?” diye sordu. Kafamı salladım. Karen’la yüzleşeceğimi bildiğim için herhangi bir şey yiyemeyecek kadar gergindim. Gelişigüzel bir şekilde sohbet edemeyecek kadar tedirgindim. Camdan dışarı bakıp yarın nerede uyanacağımı düşünmekten başka bir şey yapamayacak kadar endişeliydim.

“Bir şeyler yemelisin, bebeğim. Üç gündür doğru düzgün yemek yemedin ve bayılma eğilimin olduğu düşünülürse, yemek yemenin kötü bir fikir olacağını sanmıyorum.”

Ben yemek yiyene kadar vazgeçmeyecekti, o yüzden pes ettim. “Pekâlâ,” diye mırıldandım.

Nerede yemek yemek istediğime karar veremeyince, yol kenarındaki bir Meksika restoranını seçti. Onu memnun etmek için öğle yemeği mönüsünden bir şeyler sipariş ettim. Muhtemelen pek fazla yiyemeyecektim.

“Akşam Yemeği Soruşturması oynamak ister misin?” dedi tortilla cipsini sosuna batırırken.

Omuzlarımı silktim. Beş saat sonra olacaklarla yüzleşmeyi gerçekten istemiyordum, o nedenle belki bu düşüncelerimi dağıtabilirdi. “Olabilir. Ama bir şartla. Hayatımın ilk birkaç senesi, son üç saati ya da önümdeki yirmi dört saatle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmak istemiyorum.”

Gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. Belki de o da bunlardan bahsetmek istemiyordu.

“Önce bayanlar,” dedi.

“O zaman o cipsi tabağına bırak,” dedim ağzına sokmak üzere olduğu yiyeceği süzerek.

Gözlerini cipse çevirip şakacı bir şekilde kaşlarını çatı. “O zaman çabuk sor çünkü açlıktan ölmek üzereyim.”

Sodamdan bir yudum aldıktan sonra elinden kaptığım cipsi ısırarak sıranın bende olmasının tadını çıkardım. “Neden koşmayı bu kadar çok seviyorsun?” diye sordum.

“Emin değilim,” dedi arkasına yaslanarak. “On üç yaşındayken koşmaya başladım. Önceleri Les ve sinir bozucu arkadaşlarından kaçmanın bir yolu olarak görüyordum. Bazen sadece o evden uzaklaşmak istiyordum. On üç yaşındaki kızların çığlıkları ve kıkırdamaları çok acı verici olabiliyor. Koşmanın beraberinde getirdiği sessizlik hoşuma gidiyor. Hâlâ fark etmediysen, düşünmeyi seviyorum, o yüzden zihnimi boşaltmamı sağlıyor.”

Güldüm. “Fark ettim,” dedim. “Hep böyle miydin?”

Sırıtırıp kafasını salladı. “Bu iki soru eder. Sıra bende.” Yemek üzere olduğum cipsi elimden alıp ağzına attı ve sonra sodasından bir yudum aldı. “Neden pist denemelerine hiç katılmadın?”

Tek kaşımı kaldırıp güldüm. “Bu şimdi sormak için çok tuhaf bir soru. İki ay önceydi.”

Kafasını sallayıp bana bir cips fırlattı. “Sorularımı yargılama.”

“Peki,” dedim. “Bilmiyorum. Okul beklediğim gibi bir yer değildi. Diğer kızların bu kadar kötü olacağını beklememiştim. Sürtüğün teki olduğumu söylemek dışında hiçbir benimle konuşmadı. Koca okulda benimle konuşmak için çaba gösteren tek kişi Breckin’di.”

“Bu doğru değil,” dedi Holder. “Shayla’yı unutuyorsun.”

Güldüm. “Shayna mı demek istedin?”

“Her neyse,” dedi kafasını sallayarak. “Sıra sende.” Hemen ağzına bir cips daha atıp bana sırtıttı.

“Annenle baban neden boşandı?”

Ağzını açmadan gülümseyip parmaklarını hafifçe masaya vurduktan sonra omuzlarını silkti. “Sanırım boşanmalarının vakti gelmişti,” dedi umursamazca.

“Vakti mi gelmişti?” diye sordum, belirsiz cevabı karşısında şaşırdım. “Bugünlerde evliliklerin son kullanma tarihleri mi var?”

Omuzlarını silkti. “Bazı insanlar için evet, var.”

Düşünce şekli ilgimi çekti. Sorumu sorduğum için umarım sıranın ona geldiğini düşünmüyordu, çünkü bu konudaki görüşlerini gerçekten bilmek istiyordum. Yakında evlenmeyi planladığımdan değil. Ama o sevdiğim çocuktu, o nedenle yıllar sonra şok olmamak için bu konudaki görüşünü bilmemin zararı olmazdı.

“Evliliklerinin neden süre sınırı olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Yanlış sebeplerden ötürü yapılan tüm evliliklerin süre sınırı vardır. Evlilikler zamanla kolaylaşmaz...aksine zorlaşır. Bazı şeylerin iyiye gideceğini umarak biriyle evlenirsen, ‘Kabul ediyorum,’ dediğin andan itibaren kronometreyi çalıştırsan iyi edersin.”

“Evlenmek için ne gibi bir yanlış sebepleri vardı?”

“Ben ve Les,” dedi lafı dolandırmadan. “Annem hamile kaldığında tanışalı bir ay bile olmamıştı. Babam doğru şeyi yaptığını düşünerek onunla evlendi, belki de asıl doğru şey onu hamile bırakmamaktı.”

“Kazalar olur,” dedim.

“Biliyorum. O yüzden boşandılar.”

Kafamı salladım, anne babasının birbirlerine karşı sevgisizliklerinden bu kadar rahat bahsetmesine üzölmüş-tüm. Ancak on yaşındaki Holder’ın boşanma döneminde bu kadar rahat olduğunu sanmıyordum. “Öyleyse boşanmanın her evliliğin kaçınılmaz sonu olduğunu düşünmüyorsun?”

Kollarını masaya koyup öne doğru eğilirken gözlerini kısıtı. “Sky, bağlanma sorunun olup olmadığını merak ediyorsan, cevabım hayır. Çok ama çok uzak bir gelecekte... muhtemelen üniversiteden sonra...sana evlenme teklif ettiğimde...ki bunu bir gün yapacağım, çünkü benden kurtulamayacaksın...evliliğimizin yürüyeceğini umarak seninle evlenmeyeceğim. Benim olduğunda, bu sonsuza kadar sürecek. Sana daha önce de söyledim, söz konusu sen olduğunda benim için önemi olan tek şey sonsuzluk ve bu konuda ciddiğim.”

Ona gülümsedim, nedense otuz saniye öncesine göre onu daha çok sevdiğimi fark ettim. “Vay canına. Tüm bunları söylemek için hiç de zamana ihtiyacın olmadı.”

Kafasını salladı. “Çünkü seni o markette gördüğümünden beri hayatımı seninle geçirmeyi düşünüyordum.”

Yiyeceklerimiz daha iyi bir zamanda varamazdı, çünkü buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Bir lokma almak için çatalımı elime aldım ama uzanıp onu elimden kaptı.

“Hile yapmak yok,” dedi. “Oyunumuz bitmedi, ayrıca oldukça özel bir soru sormak üzereyim.” Yemeğinden bir lokma alıp yavaşça çiğnerken “oldukça özel” sorusunu sormasını bekledim. Sodasından bir yudum aldıktan sonra

yemeğinden bir lokma daha alıp sırttı, yemeğini yiyebilmesi için bilerek oyalanıyordu.

“Şu lanet olası soruyu sor artık,” dedim sinirlenmiş gibi yaparak.

Gülüp peçetesiyle ağzını sildi, sonra öne doğru eğildi. “Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?” diye sordu kısık bir sesle.

Sorusuna güldüm; çünkü seviştiği kişiye sorduğu için pek de özel değildi. “Hayır, kullanmıyorum,” diye itiraf ettim. “Sen hayatıma girene kadar kullanmak için hiçbir sebebim olmadı.”

“Kullanmanı istiyorum,” dedi kararlı bir şekilde. “Bu hafta için randevu al.”

Kabalığı karşısında duraksadım. “Daha kibar bir şekilde söyleyebilirsin, biliyorsun.”

Tek kaşını kaldırıp sodasından bir yudum aldıktan sonra sakın bir şekilde masaya koydu. “Haklısın.” Gülümseyerek gamzelerini gösterdi. “Öyleyse, yeniden ifade etmeme izin ver,” dedi boğuk bir sesle. “Seninle sevişmeyi planlıyorum, Sky. Hem de çok. Her fırsatta, çünkü tüm dış etkenlere rağmen bu hafta sonunu seninle geçirmek çok hoştu. Seninle sevişmeye devam edebilmem için alternatif bir doğum kontrol yöntemi ayarlamam çok iyi olur, böylece kendimizi süre sınırı olan hamilelik sebebiyle yapılmış bir evliliğin ortasında bulmayız. Benim için bunu yapabilir misin? Böylece sık sık seks yapabiliriz?”

Boş bardağımı ağzı açık bir şekilde Holder’a bakan garsona uzatırken gözlerimi ondan ayırmadım. İfademi hiç bozmadan karşılık verdim.

“Böylesi çok daha iyi,” dedim. “Ve evet. Sanırım bunu yapabilirim.”

Kafasını bir kez salladıktan sonra bardağını benimkinin yanına götürüp garsona baktı. Nihayet girdiği transtan çıkıp bardaklarımızı doldurdu ve masadan uzaklaştı. Garson gider gitmez gözlerimi Holder'a dikip kafamı salladım. "Çok kötüsün, Dean Holder." Güldüm.

"Ne?" dedi masumca.

"Seninle birlikte olan kadın dışındaki kadınların yanındayken 'sevişmek' ve 'seks yapmak' sözcüklerini kullanman yasaklanmalı. Kadınlar üzerindeki etkinin farkında olduğunu sanmıyorum."

Kafasını sallayarak sözüme aldırmmamaya çalıştı.

"Ben ciddiym, Holder. Egonu şişirmek istemem ama nabzı atan her kadına son derece çekici geldiğini bilmelisin. Demek istediğim, bir düşün. Hayatım boyunca kaç erkekle tanıştığımı bilmiyorum, ama çekici bulduğum tek kişi sensin. Bunu nasıl açıklarsın?"

Güldü. "Çok kolay, bebeğim."

"Nasıl?"

"Çünkü," dedi imalı bir şekilde bana bakarak. "O gün beni markette görmeden önce de beni seviyordun. Benimle ilgili hatıralarını zihninden çıkarmış olman beni kalbinden çıkardığın anlamına gelmiyor." Çatalını ağzına doğru götürdü ama lokmasını yutmadan önce duraksadı. "Belki de haklısındır. Belki de sadece gamzelerimi yalamak istemişsindir," dedi ve çatalını ağzına soktu.

"Kesinlikle gamzelerin yüzündendi," dedim gülümseyerek. Son yarım saat içinde beni kaç kez gülümsettiğini bilmiyorum, ve henüz tabağımdaki yemeğin yarısını yiye bilmişim. Varlığı yaralı bir ruh için mucizeler yaratıyordu.

30 Ekim 2012 Salı

19:20

Kenara çekmesini istediğimde, Karen'ın evinden bir blok ötedeydik. Yol boyunca yaşadığım gerginlik bana yeterince işkence etmişti, ama eve varmak dehşet vericiydi. Ona ne söyleyeceğime ya da kapıdan içeri girdiğimde nasıl davranmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Holder yolun kenarına yanaşıp arabayı durdurdu. Endişeli bir şekilde bana baktı. "Bölüm arasına mı ihtiyacın var?" diye sordu.

Kafamı sallayıp derin bir nefes aldım. Koltuğa uzanıp elimi tuttu. "Onu görmenin en çok hangi yanı seni korkutuyor?"

Koltuğumda ona doğru döndüm. "Bugün bana ne derse desin, onu asla affedememekten korkuyorum. Babamla kalsaydım, onunla olduğu kadar iyi bir hayat yaşamış olmayacağımı biliyorum ama beni ondan çaldığında bunu bilmesine imkân yoktu. Yaptıkları yüzünden babamı affet-

mediysem...onu da affetmemem gerektiğini düşünüyorum.”

Baş parmağını elimin üstüne gezdirdi. “Yaptığı şey yüzünden onu asla affetmeyebilirsin, ama sana verdiği hayat için onu takdir edebilirsin. Sana karşı iyi bir anne oldu, Sky. Bugün onunla konuşurken bunu sakın unutma, olur mu?”

Gergin bir nefes verdim. “Aklımdan çıkaramadığım şey de bu,” dedim. “İyi bir anne olmuş olması ve bu yüzden onu seviyor olmam. Onu o kadar çok seviyorum ki, bugünden sonra ona bir daha sahip olamama düşüncesi beni ölesiye korkutuyor.”

Holder beni kendine doğru çekip sarıldı. “Ben de senin adına korkuyorum, bebeğim,” dedi, her şey yoluna girecekmiş gibi yapmaya kalkmadı. İkimiz de olacakları bilmediğimiz için korkuyorduk. O kapıdan içeri girdikten sonra hayatın beni nereye sürükleyeceğini ya da bu yolda birlikte yürüyüp yürümeyeceğimizi ikimiz de bilmiyorduk.

Geri çekilip ellerimi dizlerime koydum ve bu işi sona erdirmek için tüm cesaretimi topladım. “Hazırım,” dedim. Kafasını sallayıp arabayı tekrar yola çıkardı ve köşeyi dönüp araba yoluna saptı. Evimi görmek ellerimin hiç olmadığı kadar titremesine neden oldu. Jack dışarı çıkınca, Holder sürücü kapısını açıp bana doğru döndü.

“Burada kal,” dedi. “Önce Jack’le konuşmak istiyorum.” Holder arabadan inip kapıyı arkasından kapattı. Benden istediği gibi arabada kaldım, ne de olsa arabadan inmek için acelem yoktu. Holder ve Jack’in birkaç dakika boyunca konuşmalarını izledim. Jack’in burada olup hâlâ onu desteklemesi Karen’in ona gerçeği söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oluyordu. Gerçeği bilseydi, burada olacağını sanmıyordum.

Holder arabaya döndü, bu kez yolcu kapısına yaklaştı. Kapıyı açıp yanımda diz çöktü. Elini yanağımda gezdirip parmak uçlarıyla yüzümü okşadı. “Hazır mısın?” diye sordu.

Kafamı salladığımı hissettim ama kontrolün bende olduğunu hissetmiyordum. Arabadan aşağı inip Holder’ın elini tuttum, ama bilinçli bir şekilde kendimi arabada tutmaya çalışırken nasıl hareket edebildiğimi bilmiyordum. İçeri girmeye hazır değildim, ama Holder’ın kollarında eve doğru ilerliyordum. Jack’in yanına varınca uzanıp bana sarıldı. Tanıdık kollarını bana dolar dolamaz kendime gelip derin bir nefes aldım.

“Geri döndüğün için teşekkür ederim,” dedi. “Her şeyi açıklamak için bu fırsata ihtiyacı vardı. Ona bu fırsatı vereceğine söz ver.”

Geri çekilip gözlerine baktım. “Ne yaptığını biliyor musun, Jack? Sana anlattı mı?”

Üzüntülü bir şekilde kafasını salladı. “Biliyorum, senin için zor olduğunu biliyorum. Ama hikâyesini kendi açısından anlatmasına izin vermelisin.”

Eve doğru dönüp kolunu omuzlarımdan ayırmadı. Holder elimi tuttu ve ikisi birlikte hassas bir çocukmuşum gibi beni ön kapıdan içeri geçirdiler.

Hassas bir çocuk *değildim*.

Basamaklarda durup onlara döndüm. “Onunla yalnız konuşmak istiyorum.”

Holder’ın yanımda olmasını istediğimi sandığımı biliyordum, ama güçlü olmak zorundaydım. Beni koruması hoşuma gidiyordu, ama bu yapmak zorunda olduğum en zor şeydi ve kendi başıma yaptığımı söyleyebilmek istiyor-

dum. Bununla tek başıma yüzleşebilirdim, herhangi bir şeyle yüzleşecek kadar cesaretim olduğunu biliyordum.

İkisinin de karşı çıkmaması bana güvendiklerini gösteriyordu ve onları takdir ettim. Holder elimi sıkıp güven dolu bir ifadeyle beni ilerlemeye teşvik etti. “Burada olacağım,” dedi.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Oturma odasına girdiğim anda Karen odanın içinde yürümeyi bırakıp bana doğru döndü. Göz göze gelir gelmez kontrolünü kaybedip bana doğru koştu. Kapıdan içeri girdiğimde yüzünde ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum, ama rahatlamış bir ifade görmeyi beklemediğim kesindi.

“İyisin,” deyip kollarını boynuma doladı. Elini başımın arkasına koyup ağlarken beni kendisine doğru çekti. “Çok özür dilerim, Sky. Sana söyleme fırsatım olmadan önce öğrendiğin için çok üzgünüm.” Güçlkle konuşmaya çalışıyordu, ama hıçkırıkları kontrolü tamamen ele geçirmişti. Bu kadar çok acı çektiğini görmek kalbimi parçalıyordu. Bana yalan söylediğini bilmek onu sevdiğim onu üç seneyi bir anda çürütemezdi, o nedenle acı çektiğini görmek beni de üzüyordu.

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. “Yemin ederim ki, on sekiz yaşına bastığın gün sana her şeyi anlatacaktım. Her şeyi kendi kendine öğrenmiş olmandan nefret ediyorum. Bunun olmasını önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım.”

Ellerini tutup yüzümden çektikten sonra etrafından dolandım. “Söylediklerine nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum, anne.” Dönüp gözlerinin içine baktım. “Aklımda bir sürü soru var ama sormaya korkuyorum. Cevap versen bile, doğruyu söylediğini nereden bilebilirim? Son on üç

senedir bana yalan söylediğin gibi yalan söylemeyeceğini nasıl bilebilirim?”

Karen mutfağa gidip gözlerini silmek için bir peçete aldı. Birkaç titreşim nefes verip kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. “Gel benimle otur, tatlım,” dedi ve yanımdan geçip kanepeye oturdu. Minderin bir ucuna oturmasını izlerken ayakta kaldım. Üzüntüyle bana baktı. “Lütfen,” dedi. “Bana güvenmediğini biliyorum ve yaptıklarım yüzünden bana güvenmemeye hakkın var. Ama seni canımdan çok sevdiğimi biliyorsan, bana açıklamam için bu fırsatı verirsin.”

Gözlerinden dürüst olduğunu görebiliyordum. Koltuğa doğru yürüyüp karşısına oturdum. Derin bir nefes alıp verdi ve açıklamasına başlamadan önce kendisini topladı.

“Sana olanlarla ilgili gerçekleri açıklayabilmem için... öncelikle bana olanları açıklamam gerekiyor.” Tekrar kendini kaybetmemek için birkaç dakika duraksadı. Söylemek üzere olduğu şeyin onun için neredeyse dayanılmaz olduğunu gözlerinden görebiliyordum. Yanına gidip ona sarılmak istedim, ama yapamadım. Onu ne kadar sevsem de, teselli etmek içimden gelmiyordu.

“Harika bir annem vardı, Sky. Onu tanısan çok severdin. Adı Dawn’dı ve beni ve ağabeyimi her şeyden çok sevdi. Ağabeyim John benden on yaş büyüktü, o yüzden çocukken aramızda kardeş rekabeti hiç olmadı. Babam ben dokuz yaşındayken öldü, bu nedenle John kardeşten çok benim hayatımda bir baba figürü oldu. Benim koruyucumdu. Çok iyi bir ağabeydi ve annem de çok iyi bir anneydi. Ne yazık ki, on üç yaşına girdiğimde annemin ölmesiyle birlikte John’un bana yaptığı babalık onun için gerçeğe dönüştü.

“John o sıralar henüz yirmi üç yaşındaydı ve üniversiteyi yeni bitirmişti. Beni sahiplenecek başka bir ailem yoktu, o yüzden yapması gerekeni yaptı. Önce, her şey yolundaydı. Annemi çok özlüyordum, ama doğruyu söylemek gerekirse, üstlenmek zorunda kaldığı her şey John’u zorluyordu. Üniversiteden yeni mezun olmuş ve işe başlamıştı, hayat onun için zordu. İkimiz için de zordu. On dört yaşına girdiğimde, yeni işinin stresi iyice canını sıkmaya başlamıştı. O içmeye başladı, ben ise isyan etmeye başladım, birkaç kez geceleri eve dönmem gereken saatten daha geç döndüm.

“Bir gece eve döndüğümde, bana çok kızdı. Tartışmamız çok geçmeden fiziksel mücadeleye döndü ve bana birkaç kez vurdu. Daha önce canımı hiç yakmamıştı ve bu beni dehşete düşürdü. Odama koştum, birkaç dakika sonra özür dilemek için geldi. Alkol kullanımı yüzünden son birkaç aydır davranışları beni korkutuyordu. Fiziksel olarak canımı yakmış olması gerçeğiyle birleşince...ondan iyice korkar oldum.”

Karen koltuğunda kıpırdanıp bir yudum su içmek için bardağına uzandı. Bardağı ağzına götürürken ellerini izledim, parmakları titriyordu.

“Özür dilemeye çalıştı ama onu dinlemeyi reddettim. İnatçılığım onu daha çok sinirlendirdi ve beni yatağa itip bağırmaya başladı. Hayatını mahvettiğimi söyleyip durdu. Benim için yaptığı her şey için ona minnettar olmam gerektiğini...sırf bana bakmak için çok çalıştığı için ona borçlu olduğumu söyledi.”

Karen boğazını temizledi, geçmişinin acı verici gerçeğini anlatmaya devam ederken gözlerinde yeni yaşlar belirdi.

Gözlerini bana dikti, dilinin ucundaki sözcükleri söylemekte zorlandığını görebiliyordum.

“Sky...” dedi güçlkle. “O gece ağabeyim bana tecavüz etti. Sadece o gece değil, o gecedan sonra neredeyse her gece iki sene boyunca devam etti.”

Şaşkınlıkla ellerimi ağzıma götürdüm. Kan beynime sıçradı, ama vücudumun geri kalanına da sıçramış gibiydi. Sözlerini duyunca kendimi bomboş hissettim, çünkü bana söylemek üzere olduğı şeyi duymaktan korkuyordum. Onun söylemesini beklemeyip ona ben sordum.

“Anne... John... benim babam, değil mi?”

Gözyaşları akmaya devam ederken hemen kafasını salladı. “Evet, bebeğim. Oydu. Çok üzgünüm.”

Tüm vücudum serbest kalan hıçkırıklarımınla sarsılmaya başladı ve gözyaşlarım dökülmeye başlar başlamaz Karen kollarını bana doladı. Ona sarılıp bluzunu tuttum. “Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm,” diye ağladım. Karen koltukta yanıma oturdu ve ikimiz de tüm kalbimizle sevdiğimiz adamın bize yaptıklarını düşünerek ağlarken birbirimize sarıldık.

“Dahası da var,” dedi. “Sana her şeyi anlatmak istiyorum, tamam mı?”

Benden uzaklaşıp elimi tutarken kafamı salladım.

“On altı yaşına girdiğimde, bana yaptıklarını bir arkadaşımın anlattım. Annesine söyleyince annesi polise haber vermiş. O sırada, John üç senedir polis teşkilatındaydı ve adından söz ettiriyordu. Şikâyet hakkında sorgulandığında; erkek arkadaşımı görmeme izin vermediğı için bunu uydurduğumu iddia etmiş. Sonuç olarak aklandı ve soruşturma kapandı, ama artık onunla birlikte yaşayamayacağımı biliyordum. İki sene sonra liseden mezun olana kadar

arkadaşlarımla yaşadım. Onunla bir daha hiç konuşmadım.”

“Altı sene geçtikten sonra onu tekrar gördüm. O zaman yirmi bir yaşındaydım ve üniversitedeydim. Marketteydim, yan reyondan sesini duydum. Donup kaldım, konuşmasını dinlerken nefes bile alamadım. Sesini nerede duysam tanırdım. Sesinin ne olursa olsun insanın aklından çıkmayan ürkütücü bir yanı var.”

“Ama o gün, beni dehşete düşüren onun sesi değildi... seninkiydi. Küçük bir kızla konuştuğunu duydum ve hemen canımı yaktığı o geceler aklıma geldi. Neler yapabileceğini bildiğim için midem bulandı. Fark ettirmeden takip edip ikinizin konuşmasını izledim. Bir ara alışveriş arabasının birkaç adım ötesinden geçerken seninle göz göze geldik. Uzun bir süre bana baktın, gördüğüm en güzel küçük kızdın. Ama aynı zamanda gördüğüm en üzgün küçük kızdın. Gözlerinin içine baktığım anda bana yaptığı şeyleri sana da yaptığını anladım. Bana bakarken gözlerindeki umutsuzluğu ve korkuyu görebiliyordum.”

“Sonraki birkaç günü senin ve onunla olan ilişkin hakkında bilgi toplayarak geçirdim. Annene olanları ve seni tek başına yetiştirdiğini öğrendim. En sonunda isimsiz bir şikâyetle bulunacak kadar cesaretimi topladım, nihayet hak ettiğini bulmasını umuyordum. Bir hafta sonra seninle görüşmelerinin ardından soruşturmanın Çocuk Koruma Hizmeti tarafından kapandığını duydum. Polis teşkilatının yüksek bir bölümünde olmasıyla bunun bir ilgisi olup olmadığından emin değildim, ama büyük ihtimalle öyleydi. Ne olursa olsun, iki kez yaptığı yanına kâr kalmıştı. Sana neler yaptığını bildiğim halde onunla yaşamana dayanamazdım. Başka şekilde halletmenin yolları

olduğuna emindim, ama gençtim ve senin için çok korkuyordum. Kanun ikimizi de hayal kırıklığına uğrattığı için başka ne yapabilirdim bilmiyordum.

“Birkaç gün sonra kararımı verdim. Ondan uzaklaşmana kimse yardım etmeyecekse...ben edecektim. Evinizin önüne arabamı çektiğim gün gördüğüm, tek başına çimenlerin üzerinde oturmuş kollarına doğru ağlayan küçük kızı asla unutamam. Sana seslenince yanıma geldin ve arabaya bindin...birlikte oradan uzaklaştık ve bir kez olsun arkama bakmadım.”

Karen ellerimi sıkıp bana baktı. “Sky, tüm kalbimle yemin ederim ki tek istediğim seni ondan korumaktı. Seni bulmasını... ve senin de *onu* bulmanı engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Onun hakkında hiç konuşmadık ve normal bir hayatın olabilmesi için başına gelenleri unutmaya yardımcı oldum. Seni sonsuza kadar saklayamayacağımı biliyordum. Bir gün yaptıklarımı yüzleşmek zorunda olacağımı biliyordum...ama bunların hiçbirinin benim için önemi olmadı. Şimdi bile yok. Yeterince büyüyene kadar güvende olmanı istedim, böylece ona geri gönderilmeyecektin.”

“Seni almadan önce o gün evinize gittim, kimse yoktu. İçeri girdim çünkü benimle yaşarken seni rahatlatmak bir şeyler bulmak istedim. Sevdiğin bir battaniye ya da oyuncak ayıcık gibi. Yatak odana girer girmez, o evdeki hiçbir şeyin seni rahatlatmayacağını anladım. Benim gibi biriysen, onunla bağlantısı olan her şey, sana yaptıklarını hatırlatacaktı. O yüzden hiçbir şey almadım, çünkü sana yaptıklarını hatırlamanı istemiyordum.”

Sessizce ayağa kalkıp odadan dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra küçük ahşap bir kutuyla geri döndü. Kutuyu elle-

rime bıraktı. “Bunları almadan gidemedim. Gerçeği söylemem gereken gün geldiğinde, annen hakkında her şeyi bilmek isteyeceğini biliyordum. Pek fazla şey bulamadım, ama bulduğum her şeyi senin için sakladım.”

Hatırlama fırsatının hiç olmayacağını düşündüğüm kadınla ilgili anılar barındıran tahta kutunun üstünde parmaklarımı gezdirirken gözlerim doldu. Kutuyu açmadım. Yalnız olduğumda açmak istiyordum.

Karen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırınca kafamı kaldırıp ona baktım. “Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum, ama pişman değilim. Güvende olduğunu bilmem için tekrar yapmam gerekirse, asla tereddüt etmem. Sana yalan söylediğim için benden nefret edeceğini biliyorum. Benim için sorun değil, Sky, çünkü seni ikimiz için yeterli olacak kadar seviyorum. Sana yaptıklarım için kendini sakın suçlama. On üç senedir bu anı ve bu konuşmayı planlıyordum, o yüzden kararın ne olursa olsun hazırım. Kendin için en iyi olanı yapmanı istiyorum. İstedğin buysa, hemen polisi ararım. Asıl on sekizinci yaş gününe kadar bu evde yaşayabilmen için beklememi istersen, beklerim. Yasal olarak kendine bakabilecek yaşa erdiğinde teslim olurum ve isteğini asla sorgulamam. Ama neyi seçersen seç, Sky. Neye karar verirsen ver, benim için endişelenme. Güvende olduğunu bilmek benim için yeterli. Başıma her ne gelecekse, seninle geçirdiğim on üç senenin her saniyesine değer.”

Kutuya bakıp ağlamaya devam ettim, ne yapacağımı bilmiyordum. Neyin doğru, neyin yanlış ya da doğrunun bu durumda yanlış olup olmadığını bilmiyordum. Ona şimdi cevap veremeyeceğimi biliyordum. Bana anlattığı her şe-

yin, adalet ve dürüstlük hakkında bildiğim her şeyin yüzümde bir tokat gibi patladığını hissediyordum.

Ona bakıp kafamı salladım. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Ne olmasını istediğimi bilmiyorum.” Ne istediğimi *bilmiyordum*, ama neye ihtiyacım olduğunu biliyordum, bir bölüm arasına ihtiyacım vardı.

Ayağa kalktım, ama o yerinden kıpırdamayıp kapıya doğru yürümemi izledi. Kapıyı açarken gözlerine bakmadım. Dışarı çıkarken, “Bir süre düşünmeliyim,” dedim kısık bir sesle. Kapıyı kapatır kapatmaz Holder beni kollarına aldı. Bir kolumla tahta kutuyu tutarken diğerini onun boynuna dolayıp başımı omzuna gömdüm. Az önce öğrendiklerimi nasıl sindireceğimi bilemeden tişörtüne doğru ağladım. “Gökyüzü,” dedim. “Gökyüzünü seyretmeliyim.”

Tek bir soru bile sormadı. Neden bahsettiğimi biliyordu, elimden tutup beni arabasına götürdü. Jack eve girerken, Holder ve ben araba yolundan uzaklaştık.

30 Ekim 2012 Salı

20:45

Karen’la birlikte evdeyken bana neler anlattığını Holder hiç sormadı. İlk fırsatta ona anlatacağımı biliyordu, ama şu anda anlatabileceğimi sanmıyordum. Ne yapmak istediğime karar verene kadar bunu yapamazdım.

Havaalanına vardığımızda arabayı kenara çekti ama bu kez genelde park ettiğimiz yerden oldukça uzağa park etti. Çite doğru yürüyüp açık bir kapı olduğunu görünce şaşırdım. Holder sürgüyü kaldırıp kapıyı açtı ve geçmem için işaret etti.

“Bir kapı mı var?” diye sordum şaşkınlıkla. “Öyleyse neden çitin üzerinden atladık?”

Sinsi bir şekilde sırttı. “Buraya iki gelişimizde de üzerinde elbise vardı. Bu durumda kapıyı kullanmanın neresi eğlenceli?”

Her nasılsa içimde gülebilecek enerjiyi buldum. Ka-

pıdan geçtim, ama kapıyı arkamdan kapatıp öteki tarafta kaldı. Durup elimi uzattım. “Benimle gelmeni istiyorum,” dedim.

“Emin misin? Tek başına düşünmek isteyeceğini sanmıştım.”

Kafamı salladım. “Burada seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor. Yalnız olmam doğru olmaz.”

Kapıyı açıp elimi tuttu. Birlikte piste doğru yürüyüp yıldızların altında her zamanki yerimizi aldık. Tahta kutuyu yanıma koydum, hâlâ açmaya cesaretim olduğundan emin değildim. Şu an hiçbir şeyden emin değildim. Yarım saatten uzun bir süre hiç kıpırdamadan uzanıp sessizce hayatımı...Karen’in hayatını...Lesslie’nin hayatını düşündüm...ve üçümüz için de bir karar vermek zorunda olduğumu anladım.

“Karen benim halam,” dedim. “Öz halam.” Holder’ın duyması için mi yoksa kendim için mi yüksek sesle söylemediğimi bilmiyordum.

Holder serçe parmağını benimkine dolayıp kafasını çevirip bana baktı. “Babanın kız kardeşi mi?” diye sordu tereddüt ederek. Kafamı sallayınca gözlerini kapattı, Karen’in geçmişi hakkında bunun ne anlama geldiğini anladı. “O yüzden seni alıp götürdü,” dedi anlayışla. Bunu son derece mantıklı geliyormuş gibi söyledi. “Sana ne yaptığını biliyordu.”

Kafamı sallayarak sözlerini doğruladım. “Karar vermemi istiyor, Holder. Bundan sonra neler olacağına benim karar vermeme istiyor. Sorun şu ki, hangi kararın doğru olacağını bilmiyorum.”

Elimi tamamen eline alıp parmaklarını benimkilerle kenetledi. “Çünkü seçeneklerinin hiçbiri doğru değil,”

dedi. “Bazen bir sürü yanlış karardan birini seçmek zorunda kalırsın. Yanlış kararlardan hangisi en az yanlış geliyorsa onu seçmelisin.”

Karen’a fedakârlığı yüzünden yaptığı bir şeyin bedelini ödetmek kesinlikle en kötü yanlış tercihti. Bunu kalbimde hissediyordum, ama yaptığı şeyin hiçbir sonucunun olmamasını kabul etmekte güçlük çekiyordum. O zaman bunu bilmediğini biliyordum, ama Karen’ın beni babamdan kaçırması Lesslie’nin başına gelenleri tetiklemişti. Karen’ın beni kaçırmasının sonucunda en iyi dostumun – Holder’ın hayatında hayal kırıklığına uğrattığı diğer kızın – başına gelenleri göz ardı etmek zordu.

“Sana bir şey sormak istiyorum,” dedim ona. Sessizce konuşmamı bekledi, o sırada doğrulup ona baktım. “Sözümü kesmeni istemiyorum, tamam mı? Her şeyi söylememe izin ver.”

Elime dokunup kafasını salladıktan sonra konuşmaya devam ettim. “Beni korumak istediği için Karen’ın bunu yaptığını biliyorum. Bu kararı vermesinde nefret değil sevgi rol oynadı. Ama hiçbir şey söylemezsem...bunu aramızda gizli tutarsak...bunun *seni* etkilemesinden korkuyorum. Çünkü babamın Les’e yaptığı şeylerin sebebi benim orada olmamamdı. Karen’ın babamın yapabileceklerini öngörmesinin imkânsız olduğunu biliyorum. Çaresiz kalmadan önce onu şikâyet ederek doğru şeyi yaptığını da biliyorum. Ama ya bize ne olacak? Eskiden olduğu gibi hayatımıza devam etmeye kalktığımızda sana ve bana ne olacak? Karen’dan sonsuza kadar nefret etmenden...ya da bu gece vereceğim karar yüzünden eninde sonunda bana gücenmenden korkuyorum. Hissettiğin her neyse o şekilde hissetmemeni söylemeye çalışmıyorum. Les’e olanlar

yüzünden Karen'dan nefret etmek istiyorsan, seni anlam. Sanırım neye karar verirsem vereyim...bilmek istiyorum...”

En anlamlı şekilde dile getirmeye çalıştım, ama beceremedim. Bazen en basit soruları sormak bile zor olabiliyordu. Elini sıkıp gözlerinin içine baktım. “Holder...iyi olacak mısın?”

Bana bakarken yüzünde okunaksız bir ifade vardı. Parmaklarını benimkilere kenetleyip dikkatini tekrar gökyüzüne verdi.

“Bunca zamandır,” dedi kısık bir sesle, “bir sene boyunca yaptığı şey yüzünden Les’e kızdım ve ondan nefret ettim. Ondan nefret ettim çünkü aynı hayatı yaşamıştık. Aynı boşanma döneminden geçen aynı anne babalara sahiptik. Aynı en yakın dostumuz hayatımızdan koparılmıştı. Sana olanlar yüzünden aynı acıyı çektik, Sky. Aynı anemizle aynı kasabada aynı eve taşınıp aynı okula gittik. Hayatında olan şeylerin aynısı benim hayatımda da oluyordu. Ama o hep daha fazla etkilendi. Bazı geceler ağladığını duyuyordum. Hep yanına uzanıp ona sarılırdım, ama birçok kez benden daha zayıf olduğu için içimden ona bağırarak gelirdi.

“Sonra o gece...yaptığı şeyi duyunca...ondan nefret ettim. Bu kadar kolay pes ettiği için ondan nefret ettim. Hayatlarımız aynı olduğu halde kendi hayatının benimkinden çok daha zor olduğunu düşündüğü için ondan nefret ettim.”

Doğrulup bana doğru döndü ve iki elimi de ellerine aldı. “Artık gerçeği biliyorum. Onun hayatının benimkinden çok daha zor olduğunu biliyorum. Buna rağmen her gün gülümseyip kahkaha atardı, ama neler yaşadığına dair

en ufak bir fikrim yoktu...ancak şimdi ne kadar cesur olduğunu görebiliyorum. Tüm bunlarla nasıl baş edeceğini bilmemesi onun suçu değildi. Yardım almasını ya da birine olanları anlatmasını isterdim, ama herkes bu tür olaylarla farklı şekilde baş ediyor, özellikle de yalnız olduğunu düşünenler. Sen zihninden çıkararak baş ettin. Sanırım o da bunu denedi, ama o bunları yaşadığında senden çok daha büyük olduğu için unutmaması mümkün değildi. Aklından çıkarıp bir daha hiç hatırlamamak yerine tam tersini yaptığını biliyorum. Hayatının her anını mahvetti ve bir noktada artık daha fazla dayanamayacağını düşündü.

“Karen’in seçiminin babanın Les’e yaptığı şeylerle doğrudan ilgisi olduğunu söyleyemezsin. Karen, seni onun elinden almasaydı, sen orada olsan da olmasan da, büyük ihtimalle o şeyleri Les’e yapıyor olurdu. O böyle biriydi. Bu tür şeyler yapan biri. O nedenle Karen’i suçlayıp suçlamadığımı soruyorsan, cevabım hayır. Karen’in daha farklı yapmasını dilediğim tek bir şey var...keşke Les’i de almış olsaydı.”

Kollarını bana dolayıp ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Neye karar vermek istiyorsan, ver bebeğim. Kalbinin hızla iyileşmesini sağlayacak olan şey her neyse...onu yapmanı istiyorum. Les de bunu yapmanı isterdi.”

Ona sarılıp başımı göğsüne gömdüm. “Teşekkür ederim, Holder.”

Artık karar gibi gelmeyen kararımı düşünürken sessizce bana sarıldı. Bir süre sonra, ondan uzaklaşıp kutuyu kucağıma aldım. Parmaklarımı üstünde gezdirdim ve kilidini açmadan önce tereddüt ettim. Kilide basıp kapağını kaldırırken gözlerimi kapattım, içinde ne olduğuna bakmaya korkuyorum. Kapağı tamamen kaldırdıktan sonra derin

bir nefes alıp gözlerimi açtım ve annemin gözlerinin içine baktım. Fotoğrafı titreyen parmaklarımın arasına alıp beni yaratan kadına baktım. Dudaklarımdan gözlerime ve elmacık kemiklerime kadar oydum. Her yanıma ondan almıştım.

Fotoğrafı kutuya koyup altındakini elime aldım. Bu daha çok duygulanmama neden oldu çünkü ikimizin fotoğrafıydı. En fazla iki yaşında olmalıydım, kollarımı boynuna dolamış kucagında oturuyordum. Yanağımı öpüyordu ve yüzümde kocaman gülümsemeyle fotoğraf makinesine bakıyordum. Gözyaşlarım elimde tuttuğum fotoğrafa düştü, silip fotoğrafı Holder'e verdim. Babamın evine geri dönmeyi neden o kadar istediğimi görmesini istedim.

Kutuda bir şey daha vardı. Alıp kolyeyi parmaklarımın arasına tuttum. Yıldız biçimli bir gümüş madalyondu. Açtım ve içindeki bebeklik fotoğrafıma baktım. Fotoğrafın karşı tarafında madalyonun içinde, "Umut ışığım," yazıyordu.

Kolyeyi açıp boynuma yaklaştırdım. Holder uzanıp kolye uçlarını tutarken saçımı yukarı kaldırdım. Kolyeyi boynuma takıp başımın yan tarafını öpünce saçımı bıraktım.

"Çok güzel. Tıpkı kızı gibi." Fotoğrafı bana geri verip beni hafifçe öptü. Madalyonuma bakıp açtı, sonra gülümseyerek birkaç saniye fotoğrafı inceledi. Kapatıp gözlerimin içine baktı. "Hazır mısın?"

Fotoğrafları kutuya koyup kapağını kapattıktan sonra kendimden emin bir şekilde ona bakıp kafamı salladım. "Hazırım."

30 Ekim 2012 Salı

22:15

Holder bu kez benimle birlikte içeri girdi. Karen ve Jack kanepede oturuyorlardı, Jack kolunu Karen'ın omzuna dolamış, onun elini tutuyordu. Kapıdan içeri girince Karen kafasını kaldırıp bana baktı, Jack ise bizi yalnız bırakmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı. "Sorun değil," dedim ona. "Gitmene gerek yok. Fazla uzun sürmeyecek."

Sözlerim onu endişelendirdi, ama bana karşılık vermedi. Karen'ın yanına oturabilmem için ondan birkaç adım uzaklaştı. Kutuyu masada tam karşısına koyup Karen'ın yanına oturdum. Ona doğru döndüm, geleceğinde onu nelerin beklediğini bilmediğinin farkındaydım. Kararımın ne olduğunu ve onu nasıl etkileyeceğini bilmemesine rağmen bana güven verircesine gülümsedi. Kararım ne olursa olsun, razı olduğunu bilmemi istiyordu.

Ellerini tutup gözlerinin içine baktım. Ona söyleyeceklerimi hissetmesini ve bana inanmasını istiyordum, çünkü aramızda sadece gerçekler olmalıydı.

“Anne,” dedim elimden geldiğince güvenle ona bakarak. “Beni babamdan kaçırdığında, yaptığın şeyin olası sonuçlarını biliyordun, ama yine de yaptın. Beni kurtarmak için tüm hayatını tehlikeye attın ve bu kararından ötürü acı çekmeni senden asla isteyemem. Benim için hayatından vazgeçmen çok büyük bir fedakârlık. Yaptığın şey yüzünden seni yargılamayacağım. Bu noktada sana ancak teşekkür etmem doğru olur. O yüzden teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim, anne.”

Gözyaşları benimkilerden daha şiddetli bir şekilde akıyordu. Birbirimize sarılıp ağladık. Anne ve kız olarak ağladık. Hala ve yeğen olarak ağladık. Kurbanlar olarak ağladık. Kurtulanlar olarak ağladık.

Karen’ın son on üç senedir yaşadığı hayatı hayal bile edemiyordum. Aldığı her kararı benim iyiliğim için almıştı. On sekiz yaşına girdiğimde bana yaptıklarını açıklayacağını ve sonuçlarına katlanmak için teslim olacağını düşünmüştü. Benim için tüm hayatından vazgeçmeye hazır olacak kadar beni sevdiğini bilmek kendimi değersiz hissetmemeye neden oluyordu, bu dünyadaki iki kişi beni bu denli seviyordu. Bu çok fazlaydı.

Görünüşe bakılırsa, Karen gerçekten de Jack’le bir sonraki aşamaya geçmek istiyordu, ama gerçeği öğrendiğinde kalbinin kırılacağını bildiği için tereddüt içindeydi. Ama Jack’in onu, onun beni sevdiği gibi kayıtsız şartsız seveceğini beklememişti...Geçmişini ve almak zorunda olduğu kararları itiraf ettiğini duymak ona duyduğu sevgiden daha da emin olmasına neden olmuştu. Önümüzdeki haftaya

kadar tüm eşyalarını Karen'ın evine taşımış olacağından emindim.

Karen tüm geceyi sabırla sorularımı yanıtlayarak geçirdi. Asıl sorum yasal bir isme ve dokümanlara nasıl sahip olduğumdu. Karen bu soruma gülüp yeterli para ve doğru bağlantılarla yabancı bir ülkeden rahatlıkla "evlat edinildiğimi" ve yedi yaşındayken vatandaşlık hakkımı kazandığımı açıkladı. Ona detayları sormadım, çünkü bilmeye korkuyordum.

Cevabını duymak istediğim sorulardan biri de...artık televizyon alıp alamayacağımızdı. Görünüşe bakılırsa, teknolojiden yıllar boyunca iddia ettiği kadar nefret etmiyordu. İçimden bir ses yarın elektronik bölümünde alışverişe çıkacağımızı söylüyordu.

Holder ve ben Karen'a kim olduğumu nasıl öğrendiğimizi anlattık. Karen önce, öylesine küçükken aramızda nasıl bu kadar güçlü...beni hatırlayabileceği kadar güçlü bir bağ olduğunu anlayamadı. Ama bir süre daha birbirimizle nasıl iletişim kurduğumuzu görünce, sanırım aramızdaki bağın gerçek olduğuna ikna oldu. Ne yazık ki, Holder beni öpmek için her eğildiğinde ya da elini bacağıma koyduğunda Karen'ın gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Ne de olsa, annemdi.

Birkaç saat geçip geride bıraktığımız hafta sonu düşünüldüğünde mümkün olan en huzurlu noktaya vardığımızda, geceyi sonlandırmaya karar verdik. Holder ve Jack bize veda etti ve Holder, Karen'a bana bir daha egomu söndürecek mesajlar göndermeyeceğine dair söz verdi. Ama bunu söylediği sırada Karen'ın omzunun üzerinden bana göz kırpmayı ihmal etmedi.

Karen bir gün içinde sayamadığım kadar bana sarıl-

di. Bana son kez sarıldıktan sonra odama gidip yatağıma girdim. Örtüleri üzerime çekip ellerimi başımın arkasında kenetledim ve tavanımdaki yıldızlara baktım. Aklıma olumsuz anılarımı getirmekten başka bir işe yaramayacakları için onları sökmeyi düşündüm. Ama sökmedim. Onları oldukları yerde bırakmaya karar verdim çünkü onlara bakmak bana Hope'u hatırlatıyordu. Bana *kendimi* ve hayatımda bu noktaya gelebilmem için üstesinden gelmem gereken her şeyi hatırlatıyorlardı...Bunu yapmayacaktım. Kusursuz bir hayatımın olmasını dilemeyecektim. Hayatta insanı yere yıkan şeyler birer sınavdı, pes edip yerde kalmakla silkelenip yere düşmeden önce durduğundan daha dik bir şekilde ayağa kalkmak arasında bir seçim yapmaya zorluyorlardı. Ben dik durmayı seçiyordum. Bu hayatın benimle işi bitene kadar muhtemelen birkaç kez daha yere düşecektim, ama asla pes etmeyeceğimi garanti ediyordum.

Yatak odamın penceresi hafifçe tıklatıldıktan sonra yukarı doğru kalktı. Güldüm, yatakta kendi tarafıma doğru kayıp yanıma uzanmasını bekledim.

“Demek bu gece beni pencerede karşılamıyorsun?” dedi kısıp bir sesle ve pencereyi aşağı indirdi. Yatağı doğru yürüyüp örtüyü kaldırdıktan sonra yanıma uzandı.

“Üşümüşsün,” dedim kollarına sokulurken. “Buraya kadar yürüdün mü?”

Kafasını sallayıp beni sıktıktan sonra alnımı öptü. “Hayır, koştum.” Bir elini kalçama götürdü. “İkimiz de bir haftadan uzun bir süredir egzersiz yapmadık. Popon büyümeye başlamış.”

Gülüp koluna vurdum. “Unutma, hakaretler sadece mesaj olarak gönderildiğinde komik oluyor.”

“Mesaj demişken...bu telefonunu geri aldığın anlamına mı geliyor?”

Omuzlarımı silktim. “O telefonu geri istemiyorum. Mağlup erkek arkadaşımın Noel’de bana iPhone almasını umuyorum.”

Gülerek üzerime çıkıp soğuk dudaklarını benimkine bastırdı. Dudaklarımızın zıt ısısı onu inletmeye yetti. Tüm vücudu oda sıcaklığının üstüne çıkana kadar beni öptü. “Biliyor musun?” Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana o sevimli ve gamzeli gülümsemesiyle baktı.

“Ne?”

Sesi yine o şiirsel, tanrısal oktava büründü. “Yatağında hiç sevişmedik.”

Bu fikri bir süre düşündükten sonra kafamı sallayıp onu sırt üstü yatağa serdim. “Annem koridorun sonunda olduğu sürece bu hayalin gerçekleşmeyecek.”

Gülerek beni belimden tutup üzerine çıkardı. Başımı göğsüne yaslayınca kollarını sıkıca bana doladı.

“Sky?”

“Holder?” dedim onu taklit edercesine.

“Bilmeni istediğim bir şey var,” dedi. “Bunu erkek arkadaşın, hatta arkadaşın olarak söylemiyorum. Birinin söylemesi gerektiği için söylüyorum.” Kolumu okşamayı bırakıp elini sırtımın ortasına koydu. “Seninle çok gurur duyuyorum.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kelimelerini yutarak doğruca kalbime gönderdim. Dudaklarını saçlarıma götürüp ilk kez, yirminci kez, belki de milyonuncu kez beni öptü, ama kimin umurundaydı?

Ona daha sıkı sarılıp nefesimi verdim. “Teşekkür ederim.” Kafamı kaldırıp çenemi göğsüne yasladım ve bana

gölümsemediği sırada ona baktım. “Sadece söylediğin şeyler için teşekkür etmiyorum, Holder. Sana her şey için teşekkür etmeliyim. Cevapları duymak istemediğimde bile beni sorular sormak için cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Birbirimizin yanında olmamız için her zaman güçlü olmamız gerekmediğini – birbirimize destek olduğumuz sürece zayıf olmamızın öneminin olmadığını bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Ve son olarak yıllar sonra beni bulduğun için teşekkür ederim.” Koluna ulaşana kadar parmaklarım göğsünde ilerledi. Dövmesinin her harfı üzerinde parmaklarımı gezdirdikten sonra eğilip dudaklarından öptüm. “Ama en çok da yıllar önce beni kaybettiğin için...çünkü o gün yanımdan uzaklaşmasaydın, hayatım asla böyle olmazdı.”

Derin bir nefes alınca vücudum yükselip alçaldı. Yüzümü ellerinin arasına alıp gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi üzgün gözlerine ulaşmadı. “Seni bulduğumda nasıl olacağını binlerce kez hayal ettim...ama sonucunda seni kaybettiğim için bana teşekkür edeceğin hiç aklıma gelmedi.”

“Sonucunda mı?” diye sordum, seçtiği kelimedenden hoşlanmamıştım. Doğrulup dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. “Umarım bu bizim için son değildir.”

“Elbette, bu bizim sonumuz değil,” dedi. Saçımı kulağımın arkasına itip elini orada tuttu. “Sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı söylemek isterdim, ama söyleyemem. İkimizin de hâlâ üstesinden gelmemiz gereken birçok şey var. Sen, ben, annen ve baban arasında olanlardan ve Les’in başına gelenleri öğrenmemden sonra...hâlâ nasıl yaşayabildiğimizi bile bilmeyeceğim günler olacak. Ama

yaşayacağız. Yaşayacağız çünkü birbirimizin yanındayız. O yüzden bizim için endişelenmiyorum, bebeğim. Bizim için hiç endişelenmiyorum.”

Gamzesini öpüp gülümsedim. “Ben de bizim için endişelenmiyorum. Ayrıca, sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğimize inanmıyorum.”

Güldü. “Güzel, çünkü öyle bir şey olmayacak. Sadece bana sahip olacaksın.”

“İhtiyacım olan tek şey bu,” dedim. “Lambaya da ihtiyacım var. Ve küllüğe. Ve uzaktan kumandaya. Ve pinpon raketine de. Ve sana, Dean Holder. *Tek* ihtiyacım olan bu.”

8 Mayıs 1999 Cumartesi

21:10

“Orada ne yapıyor?” diye sordum Lesslie’ye, oturma odasının penceresinden Dean’e bakıyordum. Araba yoluna sırt üstü uzanmış gökyüzüne bakıyordu.

“Yıldızları gözlemliyor,” dedi. “Bunu her zaman yapar.”

Dönüp ona baktım. “Yıldızları gözlemlemek ne demek?”

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Uzun süre gökyüzüne bakmaya bu adı veriyor.”

Tekrar pencereden dışarıya dönüp bir süre daha onu izledim. Yıldızları gözlemlemenin ne olduğunu bilmiyordum, ama kulağa hoşuma gidebilecek bir şeymiş gibi geliyordu. Yıldızlara bayılırdım. Annemin de yıldızları sevdiğini biliyordum, çünkü odamın her yerini yıldızlarla süslemişti. “Ben de yapmak istiyorum,” dedim. “Gidip biz de yapabilir miyiz?” Ona baktım ama ayakka-bılarını çıkarıyordu.

“Gitmek istemiyorum. Sen gidebilirsin, ben anneme patlamış mısır ve filmi hazırlaması için yardım edeceğim.”

Lesslie ve Dean’in evinde kalmak çok hoşuma gidiyordu. Evde

olmak zorunda olmadığım günleri seviyordum. Kanepeden kayarak inip ön kapıya gittim ve ayakkabılarımı giydim, sonra dışarı çıkıp araba yolunda Dean'ın yanına uzandım. Yanına oturduğumda bana bakmadı bile. Gökyüzüne bakmayı sürdürdü, o yüzden ben de aynı şeyi yaptım.

Yıldızlar bu gece gerçekten parlaktı. Daha önce yıldızlara hiç bu şekilde bakmamıştım. Tavanımdaki yıldızlardan çok daha güzellerdi. “Vay canına. Çok güzel.”

“Biliyorum, Hope,” dedi. “Biliyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Yıldızları uzun dakikalar ya da saatler boyunca izleyip izlemediğimizi bilmiyorum, ama hiç konuşmadan onlara bakmaya devam ettik. Dean çok konuşmazdı. Lesslie'den çok daha sessizdi.

“Hope? Bana bir söz verir misin?”

Başımı çevirip ona baktım, ama hâlâ yıldızlara bakıyordu. Daha önce babam dışında kimseye söz vermemiştim. Kimseye bana nasıl teşekkür ettirdiğini söylemeyeceğime dair söz vermek zorundaydım, ama bazen söyleyebilmeyi istiyordum. Babama verdiğim sözü tutmamaya karar verirsem, Dean'e söyledim, çünkü onun kimseye söylemeyeceğini biliyordum.

“Evet,” dedim.

Başını çevirip bana baktı, ama gözlerinde üzüntü vardı. “Baban bazen ağlamana sebep oluyor ya?”

Kafamı salladım ve düşünüp ağlamamaya çalıştım. Dean'ın ağlamamın sebebinin babam olduğunu nereden bildiğini bilmiyordum, ama biliyordu.

“Seni üzdüğünde gökyüzünü düşüneneğine söz verir misin?”

Benden neden bu sözü vermemi istediğini bilmiyordum, yine de kafamı salladım. “Ama neden?”

“Çünkü.” Başını yıldızlara çevirdi. “Gökyüzü her zaman güzeldir. Karanlık, yağmurlu ya da bulutlu olsun, bakmak her

zaman keyif verir. Bu en sevdiğim şey, çünkü kaybolursam, kendimi yalnız hissedersen ya da korkarsam, tek yapmam gereken kafamı kaldırıp bakmak, ne olursa olsun orada olacak...ve her zaman güzel olacağını bileceğim. Baban seni üzdüğünde bunu düşünebilirsin, böylece onu düşünmek zorunda kalmazsın.”

Bahsettiğimiz şey beni üzse de, gülümsedim. Dean gibi gökyüzüne bakmaya devam edip söylediklerini düşündüm. Artık olmak istemediğim bir yerde olduğumda gidebileceğim başka bir yerin olduğunu bilmek yüreğimi hafıfletti. Korktuğumda, gökyüzünü düşünecektim, belki gülümsememe yardımcı olurdu, çünkü ne olursa olsun hep güzel olacağını biliyordum.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadım.

“Güzel,” dedi. Elini uzatıp serçe parmağını benimkine doladı.

TEŞEKKÜR

İlk iki romanımı yazarken düzeltmenlere ya da blog yazarlarına danışmadım. (Tercih etmediğimden değil, cehaletimden.) Ön okuma kopyasının ne olduğunu bile bilmiyordum.

Bilmiş olmayı çok isterdim.

Kitap okuma sevgisini paylaşan tüm blog yazarlarına çok teşekkür ediyorum. Siz yazarların kurtarıcılarısınız ve yaptığınız her şey için size teşekkür borçluyuz.

Totallybookedblog.com'dan Maryse, Tammara Webber, Jenny ve Gitte'ye, Autumnreview.com'dan Tina Reber, Tracey Garvis-Graves, Abbi Glines, Karly Blakemore-Mowle, Autumn'a, Madisonsays.com'dan Madison'a, Toughcriticbookreviews.com'dan Molly Harper'a, Rebecca Donovan, Sarah Ross, Lisa Kane, Gloria Green, Cheri Lambert, Trisha Rai, Katy Perez, Stephanie Cohen ve Tonya Killian'a detaylı ve oldukça yardımcı olan geri bildi-

rimleri için özellikle teşekkür ederim. Birçoğunuzun Aralık ayı boyunca canını sıktığımın farkındayım, o nedenle “güncellenen” çok sayıda dosyalarımı tahammül ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve ERMAGHERD! Sana ne kadar teşekkür etsem az, Sarah Augustus Hansen. Sadece bana harika bir kapak hazırladığın için değil, bana milyonlarca değişiklik yapma hakkı tanımana rağmen ilk önerini seçtiğim için. Bana karşı sonsuz sabırlıydın. Bunun için Holder’ı sana veriyorum. Pekâlâ.

Bir bölümün bir paragrafında geçen bir cümleyi bitirmeme yardımcı olan kelimeyi önerdiği için *teşekkür* kısmında olmakta ısrar eden eşime teşekkür ederim. O kelime olmadan bu kitabın tamamlanabileceğini sanmıyorum. Bunu söylememi o istedi. Ama bir bakıma haklı. Önerdiği o kelime olmadan, bu kitap muhtemelen sorunsuz bir şekilde ilerlerdi. Ama desteği, isteği ve teşviki olmadan tek bir kelime bile yazamazdım.

Aileme de teşekkür ederim (özellikle de Lin’e, çünkü onun bana herkesten çok ihtiyacı var.) Herkesin görüntüsünü pek hatırlamıyorum ve birçoğunuzun isimlerini anımsamakta zorlanıyorum, ama artık kitap tamamlandığına göre, telefonlarınıza ve mesajlarınıza cevap vereceğime, benimle konuştuğunuz sırada (hayal alemine dalmak yerine) gözlerinizin içine bakacağıma, sabahın dördüne kadar çalışmayacağıma ve sizinle telefonda konuşurken elektronik postamı kontrol etmeyeceğime söz veriyorum. En azından bir sonraki kitabımı yazmaya başlayana kadar.

Ve tüm dünyadaki en muhteşem üç çocuğa teşekkür

ediyorum. Hepinizi çok özledim, lanet olsun. Ve evet, çocuklar...Anneniz az önce küfretti. Yine.

Ellen Hoover - Umutsuz

Sbl Mrs